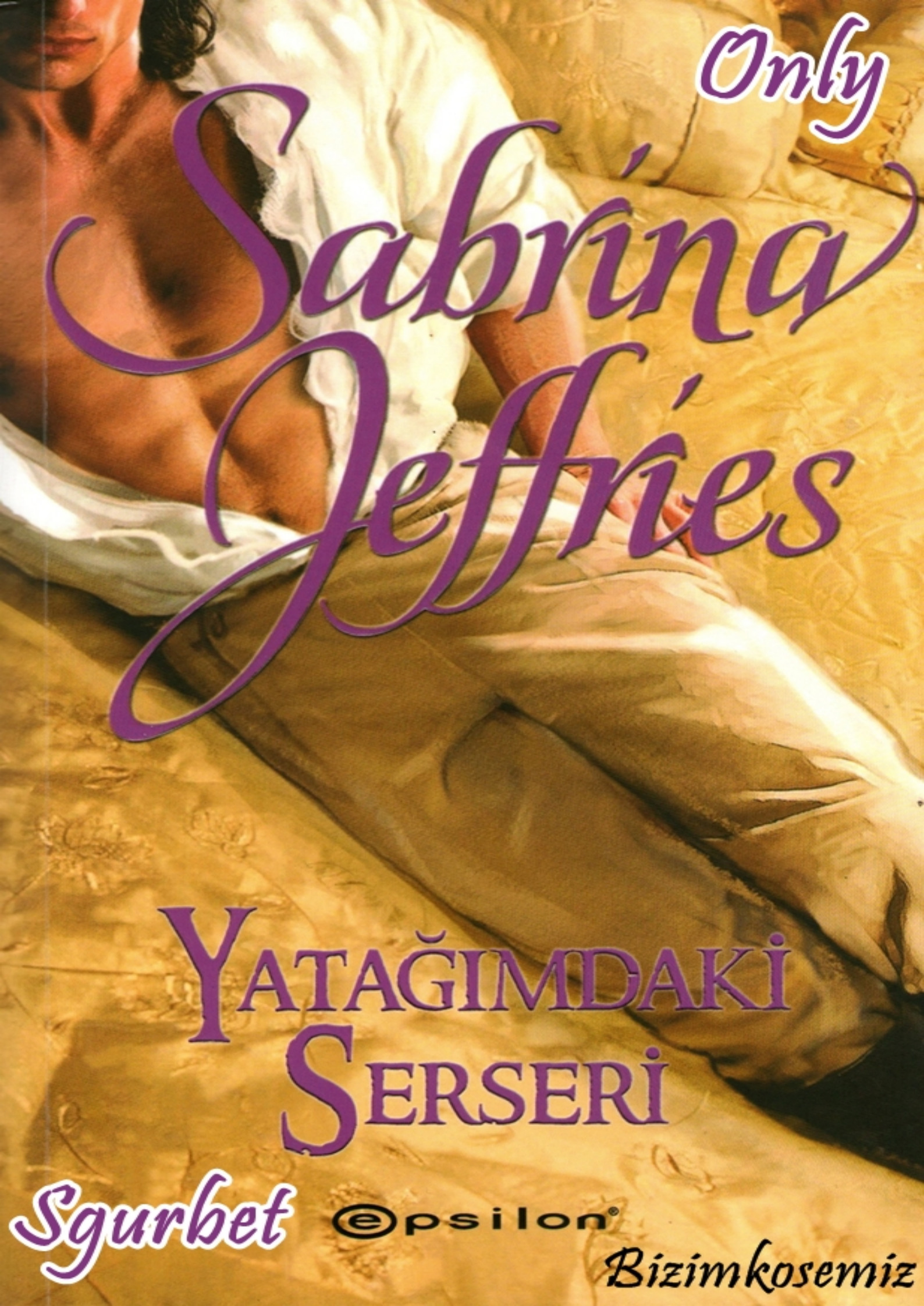

Only
Sabrina Jeffries
YATAĞIMDAKİ SERSERİ
Sgurbet
epsilon
Bizimkosemiz

GİRİŞ

Eton Koleji
1806

On üç yaşındaki Lord Jarret Sharpe, geceyi cehennemde geçirmek istemiyordu. At arabasının penceresinden aya baktı ve titredi. Saat neredeyse sekiz olmalıydı - çocuklar uzun salona kilitlendikleri sırada Eton'a varacaklardı. Cehennem o zaman başlayacaktı.

Siyah boyun bağını çekiştirirken büyükannesine baktı. Fikrini değiştirebilmesi için ona ne söyleyebilirdi acaba? Altı ay önce, onları kendisiyle yaşamaları için Londra'ya getirmişti - dünyanın en güzel yeri olan Halstead Hall'dan uzağa. Artık onu yanında bira fabrikasına götüremezdi. Onu bu korkunç okula yazdırmıştı. Ve bunun tek nedeni annesi ve babasının ölüm şekliydi.

Soğuk bir ürperti onu iliklerine kadar titretti, sanki içinde bir şeyler ölmüştü. Yemek yiyemiyordu, uyku uyuyamıyordu... Hatta ağlayamıyordu bile.

Nasıl bir canavara dönüşmüştü? Cenaze töreninde ağabeyi Oliver bile ağlamıştı. Jarret da ağlamak istemiş ancak gözyaşları akmamıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, tabutun içindeki babasıyla ilgili karabasanlar gördüğü sırada bile.

Kurşunun nasıl da 'Lord'un suratını parçaladığı'na ilişkin gazete haberlerini okumuştu ve o görüntüyü unutamıyordu. Ne acı ki kurşun yarasını örten bembeyaz kıyafetiyle tabutun içinde yatan annesinin donuk görüntüsünü de hâlâ unutamıyordu. Babasının tabutunun kapalı olmasının ne anlama geldiğini her düşündüğünde neredeyse nefes alamaz oluyordu.

"Oliver'a ondan her hafta mektup beklediğimi söyle, duydun mu beni?" dedi büyükannesi.

"Evet efendim." Göğsünü keskin bir sızı sardı. Her zaman gizli gizli büyükannesinin gözdesi olduğuna inanmıştı. Fakat artık değildi.

"Sen de elbette," diye ekledi büyükannesi, sesi daha da yumuşayarak.

"Ben okula gitmek istemiyorum!" diye patladı Jarret. Büyükannesinin kaşları kalkınca telaşla ekledi: "Evde kalmak istiyorum. Seninle her gün bira fabrikasına gitmek istiyorum."

"Jarret, oğlum..."

"Hayır, dinle!" Sözler ağzından telaş içinde çıkarken, elleri kucağında yas eldivenleriyle oynuyordu. "Büyükbabam bira fabrikasının bana miras kalacağını söylemişti, onunla ilgili her şeyi zaten biliyorum. Arpanın nasıl ezildiğini ve ne kadar süre fırınlandığını biliyorum. Matematiğim de iyi sen söylemiştin. Muhasebeyi de öğrenebilirim."

"Üzgünüm delikanlı fakat bu pek akıllıca değil. Büyükbaban ve ben, bira fabrikasına ilgi duyman konusunda seni teşvik etmekle hata yaptık. Annen senin için bunu istememişti ve haklıydı. Bir markiyle evlenmişti, çünkü çocuklarının bir bira fabrikasında sürtmekten daha büyük işler yapmasını istiyordu."

"Ama sen öyle yapıyorsun," diyerek karşı çıktı.

"Çünkü ben mecburum. Çünkü siz çocukların mirasınızı paylaşana kadar temel maddi kaynağınız orası."

"Ama ben de yardımcı olabilirim!" dedi ailesine yardımca olmak için yalvarırcasına. Plumtree Bira Fabrikası, Nil'i kimin geçtiğini ya da Latince fiil çekimlerinin nasıl yapıldığını öğrenmekten çok daha iyiydi. Bunların kendisine ne yararı olacaktı?

"Saygıdeğer bir meslek seçerek daha çok yardımcı olabilirsin, bunu ancak Eton'da yapabilirsin. Sen çok daha büyük birisi olmak için doğdun - bir hukukçu ya da bir piskopos. Eğer istersen kara kuvvetlerinde veya deniz kuvvetlerinde olmana bile katlanabilirim."

"Ben asker olmak istemiyorum," dedi Jarret, korkulu gözlerle. Elinde bir tabanca tutma

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

fikri içini burkmuştu. Annesi bir tabanca ile babasını yanlışlıkla vurmuştu. Sonra da kendini vurmuştu. Gerçi bu kısmı biraz karmaşıktı. Büyükannesinin gazetelere söylediğine göre, elindeki silahtan çıkan kurşunla babasının ölümüne sebep olan annesi buna dayanamayıp kendini de vurmuştu. Bu ona çok anlamlı gelmiyordu ama büyükannesi onlara bu konuda bir daha konuşmamalarını emretmişti, hatta soru bile sormamalarını. O da öyle yaptı.

Annesinin kendisini öldürdüğünü düşünmek, içinde bir yerleri çok acıtıyordu. Onların beşini birden kendi başlarına bırakıp nasıl ölebilmişti? Eğer yaşıyor olsaydı, onlara evde özel dersler verdirirdi belki. O da büyükannesiyle birlikte bira fabrikasına gitmeyi sürdürebilirdi.

Boğazı sıkıştı. Bu haksızlıktı!

"Asker olma, o zaman," dedi büyükannesi nezaketle. "Belki bir avukat. Parlak zekânla iyi bir avukat olabilirsin."

"Ben avukat olmak istemiyorum! Ben seninle birlikte bira fabrikasını işletmek istiyorum!"

Fabrikada kimse ona asla kötü şeyler söylemezdi. Oradaki herkes ona bir erkek gibi davranmıştı. Kimse annesinden "Halstead Hall katili" diye söz etmemişti. Onlar Oliver'la ilgili aşağılık yalanlar söylemezlerdi. Büyükannesinin kendisini izlediğini fark edince, çatık kaşlarıyla asılmış suratını düzeltti.

"Bunun okulda karıştığın kavgalarla ilgisi var mı?" diye sordu büyükannesi endişeyle. "Müdürünüz kavga ettiğin için neredeyse her hafta seni cezalandırmak zorunda kaldığını söylemişti. Bunun sebebi nedir?"

"Bilmiyorum," dedi ağzında geveleyerek. Büyükannesinin yüz ifadesinden, bundan son derece rahatsız olduğu anlaşılıyordu. "Eğer öteki çocuklar annen ve baban hakkında kötü şeyler söylüyorlarsa okul müdürüyle konuşabilirim- "

"Hayır, lanet olsun!" dedi bağırarak, büyükannesinin onu bu kadar iyi çözebilmesi sebebiyle paniklemişti. Okul müdürüyle konuşmamalıydı. Bu sadece her şeyi daha kötü hale getirirdi!

"Bana lanet okuma. Hadi anlat bakalım. Okula gitmek istemeyişinin sebebi bu mu?"

Alt dudağını sarkıtarak, "Ders çalışmayı sevmiyorum, hepsi bu," dedi.

Büyükannesi sert bakışlarıyla suratını incelerken, "Yani sen tembel misin?"dedi.

Jarret hiçbir şey söylemedi. Tembel damgası yemek gammaz damgası yemekten daha iyiydi.

Büyükanne derince içini çekti. "Anlıyorum ama ders çalışmayı sevmemek eve geri dönmek için bir sebep değil. Erkekler ders çalışmayı asla sevmez. Fakat bu onlar için iyidir. Sıkı çalışır ve kendini verirsen hayatta başarılı olursun. Sen başarılı olmak istemiyor musun?"

"Evet efendim."

"Öyleyse bunu yapacağından ben de eminim." Arabanın penceresinden dışarı baktı. "Ah, işte geldik."

Jarret'in boğazı düğümlendi. Kendisini gitmeye zorlamaması için ona yalvarmak istedi fakat büyükannesi bir kez kararını verdi mi kimse onu vazgeçiremezdi. Onu bira fabrikasında istemiyordu. Onu kimse hiçbir yerde istemiyordu.

At arabasından indiler ve müdürün odasına doğru gittiler. Bir hizmetli Jarret'in valizini uzun salona götürmek için merdivenlerden yukarı taşırken, büyükannesi giriş işlemini yaptırdı.

"Daha fazla kavga etmeyeceğin konusunda bana söz ver," dedi büyükannesi.

"Söz veriyorum," dedi Jarret donuk bir sesle. Yalan söylese bile ne fark ederdi? Ne önemi vardı ki?

"Oliver yarın burada olur. O bir gelsin, sen kendini daha iyi hissedersin."

Jarret öfkeyle karşılık vermemek için kendini tuttu. Oliver onu gözetmek için çaba

gösteriyordu ama her zaman her yerde olamazdı. Ayrıca Oliver on altı yaşındaydı ve bütün zamanını yaşıtlarıyla eğlenerek ve içki içerek geçiriyordu. Bu gece asla buraya gelmezdi. Bir kez daha dünya Jarret'ın başına yıkılıyordu.

"Şimdi büyükanneye bir öpücük ver de vedalaşalım," dedi yumuşak bir sesle büyükannesi. Sadakatle onun istediğini yaptı ve yukarı çıkmak için merdivenleri adımlamaya başladı. Daha uzun salona girdiği anda kapının arkasından kilitlendiğini duydu. O adi yaratık, John Platt çantalarını didik didik etmek için tembel adımlarla ona doğru yaklaşıyordu.

"Bu defa bizim için ne getirdin Bebekyüz?"

Jarret, kısa boylu ve sakalsız olduğu için Platt ile arkadaşlarının ona verdiği bu lakaptan nefret ediyordu. Ancak on yedi yaşındaki Platt, ondan otuz santim daha uzun ve çok daha yapılıydı.

Platt, büyükannesinin kâğıda sarıp verdiği elmalı turtayı buldu ve Jarret dişlerini sıkmış onu seyrederken tam ortasından kocaman bir lokma ısırdı.

"Eee, şimdi bana bir yumruk atmayacak mısın?" diye sordu Platt, pastayı Jarret'ın burnunun dibinde sallarken.

Ne önemi vardı ki? Platt ve arkadaşları onu dövecek, yine başı derde girecekti.

Ne zaman bir şey konusunda dikkatli davransa, korktuğu başına geliyordu. Dikkatli olmak sadece her şeyi daha da berbat ediyordu.

"Ben elmalı turtadan nefret ederim," dedi yalan söyleyerek Jarret. "Bizim aşçı ona köpek çişi koyuyor."

Platt'in şüpheyle turtaya bakıp sonra da salak arkadaşlarından birine doğru fırlattığını görmek hoşuna gitti. Hepsinin boğazında kalmasını ümit ediyordu.

Platt tekrar çantasını kurcalamaya başladı. "Bakalım neyimiz varmış?" derken Jarret'ın doğum gününde babasının verdiği, yaldızlı bir kutu içindeki iskambil kartlarını buldu.

Jarret'in kanı donmuştu. Onu çok iyi gizlediğini sanıyordu. Onları okula, yanında anne ve babasını anımsatacak bir şey bulunmasını istediği için getirmişti.

Bu kez sakin kalmak o kadar kolay değildi. "Onlarla ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum," dedi sıkılmış izlenimi yaratmaya çabalayarak. "Nasıl olsa kumar oynayamazsın."

"Nedenmiş o, seni küçük su samuru!" Jarret'ı boyun bağından kavrayan Platt, onu o kadar şiddetle yukarıya kaldırdı ki nefesi kesildi.

Jarret, Platt'in parmaklari arasında nefes alabilmek için çırpınırken, bir vikontun oğlu ve Oliver'ın en iyi arkadaşının erkek kardeşi olan Giles Masters, boyun bağını Platt'in parmaklarından kurtardı.

"Çocuğu rahat bırak," dedi Masters uyarıcı bir tonda. O arada Jarret nefesini toparlamaya çalışıyordu. Masters on sekiz yaşındaydı, çok uzun boyluydu ve sağlam bir sol yumruğu vardı.

"Ya bırakmazsam?" dedi Platt alayla. "Beni vurur mu? Tıpkı ağabeyinin mirasına konmak için babasını vurarak öldürdüğü gibi?"

Jarret ellerini yumruk yaparak, "Bu lanet bir yalan!" diye haykırdı.

Masters onu sakinleştirmek için elini omuzuna koydu. "Onu kızdırmaktan vazgeç Platt. İskambil kâğıtlarını da geri ver yoksa suratını dağıtırım."

'Yeterlilik sınavına bu kadar kısa süre kala, başını derde sokup kendini riske atmazsın," dedi Platt huzursuzca. Sonra Jarret'e döndü. "Ama bak ne diyeceğim. Eğer bebekyüz iskambil kâğıtlarını geri istiyorsa, onlar için bir el piket oynayabilir. Kumar oynamak için paran var mı bebekyüz?"

"Ağabeyi onun kumar oynamasını onaylamaz," dedi Masters.

“Aaa, ne hoş değil mi?” dedi Platt yılışık yılışık sırıtarak. “Bebekyüz, ağabeyi ona ne derse yapıyor.”

“Tanrı aşkına, Platt...” diye söze başladı Masters.

“Param var,” diyerek araya girdi Jarret. Kâğıt oynamayı babasının dizlerinin dibinde öğrenmişti ve bu işte oldukça da iyiydi. Göğsünü ileri doğru çıkardı. “Seninle oynamaya varım.”

Platt kaşlarını kaldırarak yere oturdu ve otuz iki kartla oynanan piket oyunu için kartları karıştırmaya başladı.

Jarret baş düşmanının karşısına otururken, “Bu konuda emin misin?” diye sordu Masters.

“Bana güven,” diyerek yanıtladı Jarret.

Bir saat sonra oyun kartlarını geri almıştı. İki saat sonra Platt’den on beş şilin kazandı. Sabaha doğru ise Platt’le kalın kafalı arkadaşlarının yılgın bakışları altında kazancı beş pound olmuştu. Bundan sonra kimse ona bir daha bebekyüz demeyecekti.

Birinci Bölüm

Londra Mart 1825

Hayatını değiştiren o gecenin üzerinden geçen on dokuz yıl içerisinde, boyu otuz santimetre uzayan Jarret, kavga etmeyi öğrenmişti ve hâlâ kumar oynuyordu. Hem de hayatını sürdürmek için.

Ne var ki bugün elinde tuttuğu kartların tek amacı oyalanmaktı. Büyükannesinin kasabadaki evinin çalışma odasında, bir masanın başına oturmuş, öteki yedili sırayı yayıyordu.

“Böyle bir zamanda nasıl kâğıt oynayabilirsin?” dedi kanepede oturan kız kardeşi Celia.

“Kâğıt oynamıyorum,” dedi sakince Jarret. “Soliter oynuyorum.”

“Bilirsin Jarret,” diyerek söze girdi erkek kardeşi Gabe. “Elinde bir deste iskambil kartı yoksa asla rahat edemez.”

“Yani, kazanmıyorsa asla rahat edemiyor demek istiyorsun,” dedi öteki kız kardeşi Minerva.

“O halde şu an epeyce huzursuz olmalı,” dedi Gabe. “Son zamanlarda tek yaptığı kaybetmek.”

Jarret gerilmişti. Doğruydu. Ve savurgan yaşam tarzını kumar gelirleriyle sürdürdüğü göz önüne alınınca bu bir sorundu.

Gabe bu konuda elbette ona sataşıyordu. Yirmi altı yaşındaki Gabe, Jarret’tan altı yaş daha küçüktü ve sinirlerini felaket bozuyordu. Minerva gibi onun da altuni tutamları olan kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı. Annelerinin birer kopyasıydılar. Fakat mutaasıp anneleriyle Gabe’in ortak olan tek yönü buydu.

“Eğer hile yapmıyorsan soliterde sürekli kazanamazsın,” dedi Minerva.

“Ben kâğıt oynarken asla hile yapmam.” Eğer bir deste içindeki her bir kâğıdı takip etme konusundaki esrarengiz yeteneği göz ardı edilirse, bu doğruydu. Bazıları bunu göz ardı etmiyordu.

“Sen az önce soliterin bir kâğıt oyunu olmadığını söylememiş miydin?” dedi Gabe, alaylı bir tavırla.

Lanet olası. Eziyetine aşağılamayı da eklemek ve Jarret’ın damarına daha da basmak için Gabe parmaklarını kütürdetti.

“Tanrı aşkına, kes şu gürültüyü,” dedi Jarret terslenerek.

“Bunu mu demek istedin?” derken Gabe yeniden kasıtlı olarak parmaklarından ses çıkardı.

“Eğer dikkatli olmazsan sevgili kardeşim, ben de parmaklarımı senin çenende kütürdetirim,” diye uyardı Jarret.

“Kavgayı bırakın!” Celia, büyükannelerinin yatak odasına açılan kapıya bakarken ela gözleri yaşlarla doldu. “Büyükannem ölüm döşeğindeyken nasıl kavga edebiliyorsuz?'

Son derece pratik bir kişiliği olan Minerva, “Büyükannem ölmüyor,” dedi.

Janet’ den dört yaş daha küçüktü ve Celia’nın dram yaratma yeteneği onda noksandı... Elbette kaleme aldığı gotik hikâyeler dışında.

Ayrıca Janet gibi Minerva da büyükannelerini bebek bakıcılarından daha iyi tanıyordu. Hester Plumtree çok dayanıklıydı. Bu ‘hastalık’ onlara kendi dediklerini yaptırabilmek için başka bir hileydi şüphesiz.

Büyükanneleri zaten onlara bir ültimatom vermişti- bir yıl içerisinde hepsi evlenmek zorundaydılar yoksa hiçbirine miras bırakılmayacaktı. Jarret mirastan vazgeçebilirdi fakat kardeşlerini beş parasız bir hayata mahkûm edemiyordu.

Oliver onun emrine karşı koymayı denemişti ama sonra Amerikalı bir kadına tutularak, hepsini şaşırtmıştı. Fakat büyükanneleri için bu yeterli değildi. Hâlâ diğerlerinin de paylarına düşeni yapmalarını istiyordu. Ve artık geriye on aydan daha kısa bir süre kalmıştı.

Son zamanlarda oyunlarından geri kalmasının sebebi bu olmuştu - büyükannesinin, karşısına çıkacak ve Sharpe ailesinin kötü ünleriyle çapkınlıklarına kulak asmayacak ilk kadınla evlenmeye zorlaması. Oyunlarda servet kazanma ümidi yoktu, bu yüzden kendi kazancıyla kardeşlerine bakamazdı. Hiçbirisinin büyükannelerine canın cehenneme diyememesinin sebebi de buydu.

Ancak kumar masalarında umutsuzluk felaketi getirirdi. Başarı, soğukkanlı olmaya ve sonuçları umursamamaya bağlıydı. Ancak o zaman kartlarla oynayabilirdi. Umutsuzluk, insana yeteneğin yerine duygularına dayalı riskler almasına neden olurdu. Son zamanlarda onun başına sıkça gelir olmuştu.

Büyükanneleri onları evlenmeye zorlamakla, bu dünyada neyi başaracaktı acaba? Böyle yaparak ancak, anne ve babalarınınkine benzeyen, daha berbat evlilikler üretebilirdi. Fakat Oliver’ın evliliği öyle olmamıştı.

O şanslıydı. Onun saçmalıklarına ve kötü şöhretine katlanabilecek bir kadın bulmuştu. Aile içerisinde aynı şansın ikinci kez yaşanma olasılığı küçüktü. Peki ya dört kez? Çok, çok daha küçük. Bayan talih, oyun kâğıtlarında olduğu kadar yaşamda da dönekti.

Jarret bir küfür sallayarak salonu adımlamak için ayağa kalktı. Halstead Hall’daki odasının tersine, büyükannesinin çalışma odası havadar ve aydınlıktı. Son moda eşyalarla donatılmıştı ve gül ağacı bir masanın üzerinde, Plumtree Bira Fabrikası’nın büyük ölçekli bir maketi duruyordu.

Dişlerini sıktı. Lanet olası bira fabrikası - büyükanneleri burayı uzun yıllar başarıyla yönetmişti. Onların hayatlarını da aynı başarıyla yönetebileceğini sanıyordu. Her zaman kontrolün ellerinde olmasını istemişti. Masasının üzerinde birikmiş olan kâğıtlara bakılırsa, yetmiş bir yaşında fabrika ile uğraşmasının giderek zorlaştığı anlaşılıyordu. Yine de inatçı kadın, Oliver’ın bütün baskılarına karşın bir yönetici almaya karşı çıkmıştı.

“Jarret, sen Oliver’a yazdın mı?” dedi Minerva.

“Evet, sen eczanedeyken. Uşak götürüp postaladı.” Oliver eşiyle birlikte, yeni edindiği akrabalarıyla tanışmak üzere Amerika’ya gitmiş olduğundan, Jarret ile Minerva onun da büyükannelerinin hastalığından haberdar olmasını istemişti. Rahatsızlığı ciddi olabilirdi.

“Umarım Maria ile Oliver Massachusetts’te eğleniyorlardır,” dedi Minerva. “O gün kütüphanede çok üzgün görünüyordu.”

“Eğer annenle babanın ölümüne sebep olduğunu düşünsen sen de üzgün olurdun,” dedi Gabe.

Bu da Oliver’ın öteki sürpriziydi - trajedinin yaşandığı gün anneleriyle münakaşa ettiğini açıklamıştı. Bu münakaşanın üzerine annesi, babalarını aramak için öfkeyle çekip gitmişti.

“Sence Oliver doğruyu mu söylüyordu?” diye sordu Celia. “Annemin babamı vurması onun suçu muydu?” Olay olduğunda Celia daha dört yaşındaydı, bu yüzden çok az şey hatırlayabiliyordu. Aynı şey Jarret için söz konusu değildi. “Hayır.” “Niçin?” diye Minerva sordu.

Ne kadarını anlatmalıydı? Çok iyi hatırlıyordu...

Hayır, mesnetsiz suçlamalar yapmamalıydı. Kimle ilgili olursa olsun. Fakat onlara öteki kaygısını anlatmalıydı. “Piknikte babamın söylendiğini çok iyi hatırlıyorum: ‘Hangi cehenneme gidiyor bu kadın?’ demişti. Kafamı kaldırıp bakınca annemi at üstünde, av kulübesine doğru yönelmiş olarak gördüm. Bu anı hep benim içimi kemirmiştir.”

Gabe, Jarret ile aynı mantığı yürüttü. “Yani eğer babamı aramaya çıkmış olsaydı, Oliver’ın emin olduğu gibi, onu piknikte bulurdu. Onu aramak için başka bir yere gitmezdi.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Jarret.

Minerva dudaklarını büzdü. “Bu da demek oluyor ki büyükannemin anlattıkları doğru olabilir. Annem av kulübesine, üzgün olduğu ve herkesten uzak olmak istediği için gitti. Sonra orada uyuyakaldı, babamın içeri girmesiyle çok fazla korktuğu için de onu vurdu-”

“Ve onun öldüğünü görünce kendini de mi vurdu?” diyerek tamamladı Celia. “Ben buna inanmıyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyor.”

Gabe hoşgörüyle ona baktı. “Bunun tek sebebi, bir kadının hiç düşünmeden bir erkeği vuracak kadar pervasız olabileceğine inanmak istememen.”

“Elbette, ben öylesine aptalca bir şeyi asla yapmazdım,” diye Celia sertçe karşılık verdi.

“Ama senin bir atış tutkun var, bu yüzden silahları çok iyi tanıyorsun,” diyerek başka bir konuya işaret etti Minerva. “Annem için bunlar geçerli değildi.”

“Tamamen öyle,” dedi Celia. “Bu yüzden o gün bir silahı hiç düşünmeden kaptığı gibi ilk defa ateş mi etti? Bu saçma. Hem silahı nasıl doldurdu?”

Hepsi ona baktılar.

“Hiçbiriniz bunu düşünmediniz, değil mi?”

“Öğrenmiş olabilir,” diye söze girdi Gabe. “Büyükannem silah kullanmayı biliyor. Sırf annemin bizim çevremizde hiç silah kullanmamış olması, büyükannemin ona atış yapmayı öğretmediği anlamına gelmiyor.”

Celia kaşlarını çattı. “Öte yandan, eğer Oliver’in iddia ettiği gibi annem babamı kasten vurduysa, birileri - belki bir seyis - silahı doldurmak için ona yardım etmiş olabilir. Sonra piknik yapılan yerin yakınlarında bekleyip, av kulübesine giden babamı oraya kadar takip etmiş olabilir. Bu daha anlamlı geliyor.”

“Seyislerden söz etmen ilginç,” dedi Jarret.

“Atı onlar eyerlemiş olmalılar - onun nereye ve ne zaman gittiğini biliyor olabilirler. Hatta onlara niçin at sırtında dışarı çıktığını söylemiş olabilir. Eğer onlarla konuşabilirsek-”

“Oliver orayı kapatınca seyislerin çoğu görevden ayrıldılar,” dedi Minerva.

“Bu yüzden ben onları bulması için Jackson Pinter’ı görevlendirmeyi düşünüyorum,” diye homurdandı Celia.

“Ondan hoşlanmayabilirsin,” dedi Jarret ona, “fakat o Londra’daki en saygın suçlu avcılarından bir tanesi.” Pinter’ın onlara müstakbel eşlerinin geçmişlerini araştırmak için

yardım etmesi gerekiyordu ama bu da adama başka bir görev vermemeleri için bir neden oluşturmazdı.

Büyükannelerinin yatak odası kapısı açıldı ve Doktor Wright çalışma odasına girdi.

"Pekâlâ?" dedi Jarret sertçe. "Kararınız nedir?"

"Onu görebilir miyiz?" diye ekledi Minerva.

"Aslında, o da Lord Jarret'ı soruyordu," dedi Doktor Wright.

Jarret gerildi, Oliver gidince büyük olarak o kalmıştı.

"O iyi mi?" diye sordu Celia, endişesi yüzünden açıkça okunuyordu.

"Şimdilik sadece göğüs ağrısından yakınıyor. Önemli bir şey olmayabilir." Doktor Wright'in bakışları Jarret'ınkilerle buluştu. "Ancak iyileşinceye kadar sakin olması ve istirahat etmesi gerekir. Sizinle konuşuncaya kadar da bunu yapmayı reddetti, lordum." Ötekiler de ayağa kalkınca ekledi: "Yalnız olarak."

Jarret hafifçe başını sallayıp onun peşinden büyükannenin odasına girdi.

"Onu üzecek hiçbir şey söylemeyin," dedi Doktor Wright.

Sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Büyükannesinin görünüşü karşısında Jarret nefesini tuttu. İtiraf etmeliydi ki her zamanki gibi görünmüyordu. Yatağında yastıklara yaslanmış olarak oturuyordu, demek ki ölmüyordu ama rengi kesinlikle iyi değildi.

Korkunun göğsünü kavrayan pençesini umursamadı. Büyükannesi sadece birazcık rahatsızdı. Bu onların hayatını kontrol etmek için başka bir girişimdi sadece. Ancak Oliver'da işe yarayan taktiklerin onda da işe yarayacağını düşünüyorsa, büyükannesini bir sürpriz bekliyordu.

Yatağın yanındaki bir sandalyeyi işaret etti, Jarret yavaşça oraya oturdu.

"Şu Wright salağı en azından bir ay yatağımdan çıkamayacağımı söyledi," dedi huysuzca. "Bir ay! Onca zaman bira fabrikasından uzak kalamam."

"İyileşmen için ne kadar gerekiyorsa o kadar kalmalısın," dedi Jarret. Neyle karşılaşacağını bilemediği için olabildiğince yalın tutmaya çalışmıştı ses tonunu.

"Bir ay boyunca bu yatakta çakılı kalmamın tek yolu var, o da bira fabrikasında işlerle ilgilenecek dürüst birini bulmam. Benim güvendiğim birini. İçten gelen bir ilgiyle orada işlerin yolunda gitmesini sağlayacak birini."

Büyükannesinin bakışları üzerinde yoğunlaşan Jarret donakalmıştı. Demek ki planladığı şey buydu.

"İmkânı yok," dedi sıçrayıp ayağa kalkarken. "Aklından bile geçirme." Büyükannesinin avucuna düşmeye hiç niyeti yoktu. Ona ne zaman evleneceğini dikte etmeye çalışması bile yeterince kötüydü - bütün hayatını onun kontrol etmesine izin vermeyecekti.

Büyükannesi zorlukla bir nefes aldı. "Tam da bu fırsat için bir zamanlar bana yalvarmıştın."

"O uzun zaman önceydi." Kendisine bir yer bulma umudu olmadığı zamanlardı. Sonra bulunan yerin de hiç önemli olmadığını öğrenmişti. Kader bir anda onu sizden koparıp alabilirdi. Geleceğe ilişkin ümitleriniz tek sözle kırılabilir, anne ve babanız göz açıp kapayana kadar sizden alınabilir ve ailenizin onurlu şöhreti kinle yerle bir edilebilirdi. Hayatta hiçbir şey kesin değildi. Öyleyse en iyisi insanın hiçbir bağlantısı ve düşleri olmadan hafiflik içerisinde orada burada dolaşmasıydı. Hayal kırıklıklarının önüne geçmenin tek yolu buydu.

"Bira fabrikası bir gün miras olarak sana kalacak," dedi büyükannesi.

"Ancak hepimiz bir yıl içinde evlenmeyi başarabilirsek," diyerek karşılık verdi Jarret. "Fakat tut ki miras bana geçti diyelim, o zaman bir yönetici çalıştıracağım. Bunu yıllar önce yapman gerekirdi."

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Bunun üzerine büyükannesi kaşlarını çattı. “Ben fabrikamı bir yabancının işletmesini istemiyorum.”

Bu sonu gelmeyen tartışma artık uzamaya başlamıştı. “Eger bu işi sen yapmak istemiyorsan, Desmond’ı görevlendirmek zorunda kalacağım,” diye ekledi büyükannesi.

Jarret’ın öfkesi alevlendi. Desmond Plumtree, annesinin ilk kuzeniydi. Hepsinin - özellikle de kendisinin nefret ettiği bir adamdı. Büyükanne daha önce de fabrikayı bu piç kurusuna bırakma tehdidinde bulunmuştu. Bu konuda Jarret’ın nasıl hissettiğini biliyordu ve onun duygularını kullanıyordu.

“Devam et, Desmond’ı görevlendir,” dedi Jarret, onun oyunlarına boyun eğmemek için iradesini son zerresine kadar kullanarak.

Büyükannesi, “O bu işi senin kadar bilmiyor,” dedi biraz hırçınca. “Dahası, o son girişimiyle meşgul.”

Jarret rahatladı. “İşi üstlenecek kadar iyi bilen başka birileri daha olmalı.”

Büyükanne mendilini ağzına kapatarak öksürdü. “Ben kimseye güvenmiyorum.”

“Bana güveniyor musun?” Alaycı bir kahkaha attı. “Yanlış anımsamıyorsam, birkaç yıl önce kumarbazların toplum üzerindeki parazitler olduğunu söylemiştin bana. Kıymetli bira fabrikanı batıracağım için endişe duymuyor musun?” Büyükannenin yüzü kızardı. “Bunu sadece keskin zekânı kumar masalarında harcadığını görmeye dayanamadığım için söylemiştim. Senin gibi akıllı bir adam için uygun bir hayat değil bu, senin çok daha iyi şeyler yapabileceğini biliyorum. Yatırımlarında bazı başarılar elde ettin. Fabrikada da yolunu bulman uzun sürmeyecektir. Ayrıca ne zaman ihtiyaç duyarsan bana danışabilirsin.”

Ağlamaklı ses tonu Jarret’ın duraksamasına neden oldu. Sesinden anlaşıldığına göre neredeyse... Ümitsizdi. Jarret’ın gözleri kısıldı. Nihayetinde bu durumu kendi lehine çevirebilirdi.

Tekrar sandalyeye oturdu. “Fabrikayı bir aylığına gerçekten benim işletmemi istiyorsan, karşılığında benim de bir isteğim olacak.”

“Bir maaşın olacak, eminim üzerinde anlaşabileceğimiz-”

“Para değil. Ültimatomunu geri almanı istiyorum.” Onun yüzüne bakmak için eğildi. “Evlenmememiz halinde bizi mirastan mahrumiyetle tehdit etmeyeceksin. Her şey eskiden nasılsa öyle olacak.”

Büyükanne ona baktı. “Bunu yapmayacağım.”

“Öyleyse sanırım bir müdür tutacaksın.” Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

“Bekle!” diye bağırdı büyükannesi.

Jarret durdu kaşlarını kaldırarak dönüp ona baktı.

“Onu sadece senin için kaldırmama ne dersin?” Gülümsememek için kendini tuttu. Büyükannesinin pazarlık yapma niyeti varsa gerçekten ümitsiz olmalıydı. “Dinliyorum.”

“Ne olursa olsun fabrikanın sana geçmesi için Bay Bogg’a vasiyetimi değiştirteceğim.” Ses tonu acıklı olmaya başlamıştı. “Sen ölene dek bekâr kalabilirsin.”

Düşünmeye değerdi. Fabrikanın sahibi olursa, yılsonuna kadar büyükannelerinin isteğini yerine getirememeleri halinde kardeşlerine yardımcı olabilirdi. Elbette büyükanneleri ölünceye dek kendi başlarına olacaklardı fakat daha sonra Jarret onlara destek olabilirdi. Onlar da şimdiki hallerinden daha iyi olurdu. “Bunu kabul edebilirim.” Büyükanne hırıltılı bir nefes çekti. “Ama yılsonuna kadar fabrikanın başında kalmayı kabul etmen gerekecek.” Jarret terslendi. “Nedenmiş?”

“Orası çok sayıda insanın ekmek kapısı. Eğer fabrikayı sana vereceksem, ben ölünce bir yönetici tutacak olsan bile işletmeyi sürdürebileceğinden emin olmam lazım. Senin doğru insanı işe alacak kadar konuyu iyi bilmen, benim de senin işleri batırmadan

götürebildiğinden emin olmam lazım."

"Tanrı aşkına, oranın geleceği için kendi torununa elbette güvenebilirsin." Fakat büyükannesi az da olsa haklıydı. On dokuz yıldır Jarret oraya adımını bile atmamıştı. Bira üretimi hakkında ne bilgisi olabilirdi ki?

Öğrenebilirdi. Büyükannelerinin onların yaşamıyla uğraşmaktan vazgeçmesi için madem gerekiyordu, o da öğrenecekti. Fakat bunu kendi yöntemiyle yapacaktı.

"İyi," dedi. "Yılsonuna kadar." Büyükannesi gülümseyince ekledi: "Ama tüm kontrolün bende olmasını istiyorum. İş hakkında seni sürekli bilgilendireceğim. Sen de fikirlerini söyleyebilirsin ancak son kararı ben vereceğim." Bunun üzerine büyükannesinin yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Plumtree Bira Fabrikası'nı, senin müdahalelerine kulak asmadan ben uygun bulduğum biçimde işleteceğim," diye sürdürdü sözlerini, "sen de bunu yazılı olarak kabul edeceksin."

Mavi gözlerindeki çelik ışıltı, görünmeye çalıştığı kadar hasta olmadığını ifade ediyordu. "Bir yıl içinde çok büyük zararlara neden olabilirsin."

"Haklısın. Hatırlarsan bu benim fikrim değildi."

"O halde çok köklü değişiklikler yapmayacağına söz vermelisin."

Jarret kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır." Büyükannenin hatlarına korku hâkim oldu. "En azından riskli yatırımlar yapmayacağına söz ver."

"Hayır. Ya bana tam yetki verirsin ya da kendine bir yönetici bulursun."

Elinin güçlü olması iyi bir duyguydu. Her kararını eleştirmesi için büyükannesinin peşinde dolaşmasını reddediyordu. Eğer o yeri işletecekse kendi yöntemiyle işletecekti. Yılsonunda da hayatını istediği gibi yaşamak konusunda özgür olacaktı... Ve kardeşlerinin de bunu yapabilmesini teminat altına alacaktı.

Büyükannesinin onun şartlarını kabul edeceğinden emin değildi. O her şeyin kontrolünü bir gün bile elinden çıkarmaya yanaşmazdı. Fabrikayı bir yıllığına "parazit" torununa kesinlikle vermeyeceğini düşünüyordu.

Bu yüzden az sonra duyacaklarına şaşıracaktı.

"Pekâlâ, taleplerini kabul ediyorum. Yarına kadar bunları yazıya döktürteceğim."

Büyükannesinin gözlerindeki pırıltı duraksamasına neden olmuştu fakat uzun sürmedi, tahmin ettiği gibi arkasından bir şeyler gelecekti.

"Bir uyarım olacak," diye sürdürdü büyükannesi. "Bay Croft'ın kâtibin olarak çalışmasını sürdürmelisin."

Jarret inledi. Büyükannesinin sekreteri imalathanede karşılaştığı en tuhaf adamlardan biriydi. "Şart mı?"

"Biraz tuhaf göründüğünü biliyorum ama bir-iki hafta içerisinde, onu yanında tuttuğun için memnun olacağından eminim. O fabrika için vazgeçilmezdir."

Pekâlâ, bu yaşamını geri kazanması için küçük bir bedeldi. Pazarlıkta kârlı olan taraf kesinlikle kendisiydi.

İkinci Bölüm

Plumtree Bira Fabrikası, Annabel Lake'in beklediği gibi bir yer değildi. Onun kasabası Burton'da bira fabrikaları, şerbetçi otu ve kavrulmuş arpa kokan, küçük ama sevimli yerlerdi. Plumtree Bira Fabrikası ise onun ağzını açık bırakacak kadar büyük bir buhar makinesine sahipti ve içerisi kömür kokuyordu. Buhar makinesi, üç buçuk metre yüksekliğindeki kazanların içerisindeki maltı karıştırmak için ürkütücü bir sessizlikle gidip gelen uzun

tırmıkları hareket ettiriyordu. Annabel'in erkek kardeşinin bira fabrikası Lake Ale'de ise hiçbir şey bu kadar büyük değildi. Belki de öyle olmuş olsaydı...

Hayır, Lake Ale'deki mevcut krizin nedeni donanımı değildi. Hugh'ün içkiye düşkünlüğüydü.

"Hey sen, ne yapıyorsun orada?" diye sordu bir vagona variller yükleyen, kolları üç ağaç gövdesini kucaklayabilecek kadar uzun olan bir işçi.

Annabel içindekileri ezmemeye çalışarak paketini sıkıca kavrayıp, "Bayan Hester Plumtree'yi arıyorum," dedi.

"Şu taraftan." Adam kafasıyla, ikinci kata çıkan merdivenleri işaret etti.

Annabel merdivenlerden çıkarken içine sindire sindire çevresini izledi. Burası her bira imalatçısının düşlerindeki yerdi. Demir döşemeler ve tuğladan yapılmış duvarlar yangına son derece dayanıklıydı. Pırıldayan bakır kazanlar iki kat boyunca yükseliyordu. Devasa kazanların nasıl şerbetçi otuyla doldurulduğunu hayal edince daha da şaşırdı.

Yengesi Sissy ve Geordie ile birlikte bugün öğleden sonra şehre geldiklerinde, otelde Plumtree kahverengi birasının tadına bakmıştı. Etkileyici olduğunu kabul etmesi gerekiyordu, neredeyse kendi karışımıyla boy ölçüşecek cinstendi.

Kibirli bir gülümseme oturdu dudaklarına. Neredeyse.

Birkaç manevradan sonra merdivenlerin tepesindeki kapıyı açtı ve başka bir dünyaya adım attı.

Belli ki bu fabrikayı bir kadın işletiyordu. Ön ofis, modaya uygun çizgili kanepeler, ceviz ağacı sandalyeler, güzel ve dayanıklı halılarla donatılmıştı.

Annabel, bir erkeğin böyle şeyleri dikkate alacağını hayal edemiyordu.

Odanın ortasındaki ceviz ağacından masada, zayıf ve sarışın bir kâtip oturuyordu. İşine öylesine yoğunlaşmıştı ki onun girdiğini fark etmedi bile. Masaya yaklaştı fakat adam elindeki bir gazeteden falçatayla, önceden çizildiği anlaşılan çizgiler boyunca muntazam kesikler atarak parçalar çıkarmayı sürdürdü. Annabel boğazını temizledi.

Adam yerinden öylesine hızlı fırladı ki koltuğu devrildi.

"Kim... ne..." Onu algıladığında ise suratına öyle bir gülümseme yayıldı ki sanki mermer bir heykele dönüşmüştü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim. Adım Annabel Lake. Mümkünse Bayan Hester Plumtree ile görüşmek istiyorum."

Adamın yüzüne endişe hâkim oldu. "Ahh, bunu yapmamalısınız. Yani yapamazsınız. Mümkün değil. Müsait değiller."

"Nasıl müsait olmazlar?" Kim onu atlatmaya kalksa Annabel bunu bilirdi. Adamın arkasında bir kapı vardı. O da Bayan Plumtree'nin kapısı olmalıydı. Kâtip kadının dışarıda olduğunu söylemediğine göre, kadın odaya kapanmış ziyaretçilerden kaçınıyor olmalıydı.

"Onun her gün şafak vaktinden akşama kadar burada olduğunu duymuştum ve daha saat üç bile olmadı."

Adam gözlerini kırpıştırdı, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. "Yani, evet... doğru söylüyorsunuz fakat bugün öyle değil. Gitmelisiniz. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyoruz. Hiç kimse. Adınızı ve size nasıl ulaşabileceğimizi yazıp bırakın, kendileri müsait olunca-"

"Ne zaman?"

Adamın panik olduğu besbelliydi. "Nereden bilebilirim?" Avuçlarını ovuştururken kapıya tedirgin bir bakış attı. Ne tuhaf ve ufak tefek bir adamdı.

Annabel ses tonunu yumuşatarak onu rahatlatmaya çalıştı.

"Lütfen, onunla konuşmam çok önemli."

"Hayır, hayır, hayır, hayır... söz konusu bile olamaz. Kesinlikle ve kesinlikle mümkün değil.

İzin verememem. Kendisi... yani... Sizin gitmeniz lazım!" Masanın etrafını dolaşıp ona çıkış yolunu göstermek için yanına geldi.

Annabel bunca yolu, tuhaf bir kâtibin kendisini ofisten dışarı atması için gelmemişti. Adamın ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden, Annabel masanın öteki tarafından dolaşıp arkadaki kapıdan hızla içeri daldı.

Kocaman maun masanın arkasında oturan kişi kesinlikle yaşlı bir kadın değildi. Bir erkekti. Onunla aynı yaşlarda ya da biraz daha büyükçe, kuzgun renkli saçlarıyla, yakışıklı hatlarıyla genç bir erkekti.

"Siz de kimsiniz?" diye patladı Annabel.

Koltuğunda arkaya doğru kaykılan adam bir kahkaha attı. "Bence bu soruyu ben size sormalıyım."

Hızla içeri dalan kâtip Annabel'i kolundan yakaladı. "Lordum, beni bağışlayın." Annabel'i kapıya doğru çekiştirmeye çalıştı. "Özür dilerim fakat anlayamadım bu genç bayan niçin-"

"Bırak girsin Croft." Keyiften gözleri parlayan adam ayağa kalktı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Lordum, siz söylemiştiniz hiç kimse bilmesin büyükannenizin-"

"Tamamdır. Ben hallederim."

"Ehh." Kâtibin yanaklarındaki kırmızılık daha da koyulaştı.

"Elbette. Peki, o zaman, madem size göre güvenli..." Adam kıkırdadı. "Eğer bu kadın beni ısırırsa ya da masamı ateşe verirse Croft, ilk çağıracağım kişi sen olacaksın."

Croft, Annabel'in kolunu bıraktı. "Buyurun, hanımefendi. Lord hazretleriyle konuşabilirsiniz. Sizinle ilgilenecekler." Sonra Annabel'i, Hester Plumtree'nin torunlarından biri olduğunu düşündüğü bu adamla baş başa bırakarak odadan sıvışıp gitti.

Annabel, Sharpe ailesinin ahlaksız erkekleri hakkında Sissy'den çok şey duymuştu. Sissy'nin sevmediği ve okumadığı dedikodu köşesi yok gibiydi. Kâtip dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, Annabel bir an panikledi. Özellikle de adam dönüp tepeden tırnağa onu süzünce.

Kıyafetinin önceki yılın modası olduğunu haykırmamış olmasını dilerdi fakat nafileydi. Lake ailesi zor zamanlar geçiriyordu. Sissy ile Hugh altından kalkamadığından - Geordie'nin iyi bir okulda okuması şarttı - bütçelerinde giysiler için aşırı harcamalara yer yoktu.

Acaba bu ünlü torunlardan hangisiydi? Herkesin Ölüm Meleği adıyla andığı, at yarışlarındaki gözükaralığı ve simsiyah kıyafetleriyle tanınan, en genç ve delişmen erkek torun Lord Gabriel miydi? Hayır, çünkü bu adam lacivert ceketinin altına, kösele sarısı renginde kadife bir yelek giyiyordu.

En büyükleri, şu pis zampara olabilir miydi? O da değildi - daha bu sabah Sissy ona, Stoneville Markisi'nin yeni karısıyla Amerika'da balayı yaptığı haberlerini okumuştu.

Geriye sadece ortanca erkek torun kalıyordu. Onun adını hatırlayamamıştı. O bir kumarbaz ve belki de kardeşleri gibi iğrenç bir dalavereciydi. Michelangelo'nun David'inin özelliklerini taşıyan her erkek elbette birçok kadının dikkatini kendine çekerdi. Hele şu olağanüstü gözler - her ışık oyununda muhteşem bir maviden yine aynı muhteşemlikte yeşil bir renge dönüşüyor gibiydiler. Böylesine yakışıklı olan erkekler, bu hoş görünüşlerini her istediklerinde kullanabilmeyi çabuk öğrenirlerdi. Dalaverecilikleri buradan gelirdi.

"Bay Croft'ı affetmelisiniz," dedi Jarret hafif gürleyen sesiyle, masanın dağınık yüzeyine doğru eğilerek. "Büyükannem ona, içeri izinsiz gireni ne pahasına olursa olsun engellemeyi öğretti, Madam..."

Annabel, "Bayan," diye düzeltti derhal. Adamın dolgun dudaklarını vahşi bir gülümseme okşarken, Annabel sırtından aşağı inen titremeyi engellemeye çalıştı. "Bayan Annabel Lake.

Ben bir bira imalatçısıyım, Lord...”

“Jarret. Jarret Sharpe.” Suratı ciddileşti.

Annabel bunun beklenen bir şey olduğunu düşündü bezgince. Büyük bira imalathaneleri işleten erkekler, kadın imalatçıları küçümsemekten başka bir şey yapmaz gibiydiler. Öncelikle Bayan Plumtree’ye gelmiş olmasının sebebi buydu - böylece baştan savılmayacaktı.

“Sanırım işe yerleştirilmek için buradasınız,” dedi donuk bir sesle. “Sizi büyükannem göndermiş olmalı.”

“Ne dediniz? Hayır! Niçin o göndersin ki? Daha onu tanımıyorum bile.”

Jarret temkinli gözlerle onu inceledi. “Bağışlayın. Bugünlerde bira imalatçıları ender bulunuyor, hele genç, bekâr ve güzel olanlar... Yani sadece sandım ki büyükannem yine bir oyun oynayacak.”

“Oyun mu?”

“Aldırmayın. Önemli değil.”

“Özür dilerim efendim. Fakat eğer Bayan Plumtree ile görüşebilirsem-”

“Bu mümkün değil. Şu anda kendisi... müsait değil.” Annabel birden bu sözcükten nefret etmeye başlamıştı. “Peki, kısa süre içinde görüşebilir miyim?”

Annabel’in sesindeki ümit onun ifadesini biraz daha yumuşatmasına neden oldu.

“Bir süre daha değil. Önümüzdeki yılı aile işleriyle uğraşarak geçirecek.”

Bir yıl! Bir yıl geçinceye dek alacaklılar Lake Ale’i parça parça yağmalayabilirlerdi.

Jarret onun gerginliğini hissetmiş olarak ekledi; “Ancak yerine beni bıraktı, belki size ben yardımcı olabilirim.” Bunu mu bıraktı? Büyükannesi ne düşünüyordu acaba? İş konusunda verdiği doğru kararlarla efsaneleşen bir kadın, kendi işletmesini böylesi bir serseriye nasıl teslim edebilirdi?

Annabel, ne kadar güvenilir olduğunu belirlemeye çalışarak onu iyice inceledi. Oturarak iş yapan bir beyefendi için ceketi ve pantolonu üzerine oldukça iyi oturuyordu. Fakat hangi erkek bir fabrika için böylesine zevkli giyinirdi ki?

Bu iş hakkında hiçbir şey bilmeyen birisi olmalıydı. Belki de bu işle sadece kendisini eğlendirmek için uğraşan biri. Öyleyse ona pek faydası dokunmazdı. Yine de başka bir seçeneği var mıydı? Yetkili olan oydu. Ayrıca Sissy ile birlikte o kadar yol gelmişti.

Sakinleşerek elindeki kutuyu yukarı kaldırdı. “Erkek kardeşim adına bir iş teklifi yapmak için buradayım.” Adam ince kaşlarından birini yay gibi yaptı. “Ne tür bir yatırım bu? Ve erkek kardeşiniz kim?”

“Hugh Lake. Lake biranın sahibi-” “Burton-upon-Trent’te. Evet, duymuştum adını.” Annabel gözlerini kırpıştırdı. “Öyle mi?”

Jarret arkasına yaslandı, bir yığın kâğıdın arasından üzerinde notlar alınmış bir tanesini arayıp buldu. “Babanız Aloysius Lake, şirketinizi 1794 yılında kurmuş, sonra birkaç yıl önce babanız ölünce erkek kardeşinize miras kalmış. Özgün ürünleriniz kahverengi bira, siyah bira ve küçük bira.” Başını kaldırdığında Annabel’in ağzı açık kendisine baktığını görünce konuşmaya devam etti: “Rakiplerimize ilişkin bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.” Demek ki bu adam yakışıklı bir yüzden ibaret değildi. “Aslında buraya gelmekteki amacım, Lake Ale’in sizin rakibiniz olmaktan çok iş ortağınız olmayı tercih etmesi.” Jarret kuşkulu bir ifade takınarak, kollarını oldukça etkileyici olan göğsünün üzerinde çaprazladı. “Bildiğim kadarıyla, Plumtree’nin yıllık iki yüz elli bin varil üretimine karşılık Lake Ale sadece elli bin varil üretiyor. Bizim için nasıl kârlı bir yatırım olabileceğinizi anlamakta zorlanıyorum.”

Annabel hangisinin kendisini daha çok şaşkına çevirdiğinden emin değildi - Lake Ale’in üretim seviyesini bilmesi mi yoksa kendisi ile dengiymiş gibi konuşması mı? Ona evine gidip erkek kardeşini getirmesini önermemesi onur vericiydi. Demek ki büyükannesi sayesinde

belki de kadınların bu konuları bilmesine alışıktı.
“Açıklamadan önce bir şeyin tadına bakmanızı istiyorum.” Elindeki kutuyu masanın üzerine yerleştirerek kıymetli yükünü dışarı çıkardı - bir şişe bira ve bir bardak. Biranın kapağını açtı ve bardağı yarısına kadar doldurdu. Bu işi yaparken çok fazla köpürtmemeye dikkat etti. Annabel birayı ikram ederken, Jarret yan yan ona bakıyordu. “Rakibinizi zehirlemek niyetinde misiniz?”

Annabel güldü. “Daha neler. Fakat sizi rahatlatacaksa önce ben biraz içeyim.” Bir yudum alırken, Jarret’in gözleri onun dudaklarına takıldı. Diliyle dudaklarındaki köpüğü yalarken adamın gözlerinde oluşan ışıltıyı fark etmemek mümkün değildi.

“Sıra sizde,” dedi Annabel donuk bir sesle. Bardağı ona uzattı. Doğrusu biracılıkla hiç ilgisi olmayan önerilerde bulunmadan önce, dudaklarıyla ilgili çirkin bir yorumda bulunmasını bekliyordu.

Beklentisinin tersine adam bardağı kaldırıp içindeki kehribar renkli sıvıyı dikkatle inceledi. “Bu bir sarı bira, değil mi?”

“Evet, ekim mahsulü.”

“Hımm. Çok hoş turuncu, altın renginde.” Bardağın içinde birayı çevirdikten sonra, kokusunu almak için bardağı burnuna yaklaştırdı ve derin bir nefes çekti.

“Keskin şerbetçi otu aroması. Biraz da meyvesinden.”

O biranın tadına bakarken, Annabel parmağında annesinin yüzüğünü çeviriyordu. Bunu yapmak ona her zaman şans getirmişti. Bu nedenle onu asla çıkarmazdı, imalathanede bile.

Jarret yutmadan önce birayı bir anlığına ağzında bekletirken gözlerinin rengi derin bir kobalt mavisine döndü. İzlenimlerini pekiştirircesine bir yudum daha aldı.

Sonra bardağın tamamını içti. “Oldukça iyi. Dolgun bir tadı var, hoş bir burukluk bırakıyor ağızda. Maltı da çok aşırı değil. Lake Ale’in stoklarından biri mi bu?”

Annabel rahat bir nefes aldı. “Evet. Bunu ben kendim imal ettim.”

Jarret ayağa kalktı. Bir altmışlık Annabel’e göre hayli uzundu. “Ben hâlâ bunun Plumtree’yle ne ilgisi olduğunu anlamış değilim.”
“Bunu satmak için bana yardımcı olmanızı istiyorum.” Yine tam bir iş adamı tavrıyla bardağı ona uzattı. “Sizinle dürüst konuşacağım, Bayan Lake. Bu aralar biracılık işinde yeni yatırımlar yapmanın zamanı değil. Rus pazarı gerilerken-”

“Ben tam da onun için buradayım işte. Kardeşimin hastalığı ile birlikte biz de zor zamanlar geçiriyoruz. Ne var ki her ikimizin şirketinin, Rus pazarına bağlı kayıplarını telafi etmeye yardımcı olabilirim.”

Bira şişesini masada bırakarak bardağı tekrar kutusuna koydu. “Hodgson’in bira fabrikasını duymuş muydunuz?”

“Elbette. Hint pazarında başı o çeker.”

“Thomas Drane ile birleştiğinden bu yana öyle değil. O bölgeye doğrudan kendileri satış yaparak Doğu Hindistan Şirketini devre dışı bırakmaya karar verdiler.”

Jarret’ın gözleri büyüdü. “Ahmaklar.”

“Kesinlikle. Hiç kimse bir şirketin görevini üstlenerek kazanamaz.”

Şirket İngiltere’ye getirilen Hint mallarından kâr etmekle birlikte, kaptanlarına da Hindistan’a götürüp oradaki İngilizlere sattıkları mallardan kâr etme fırsatı veriyordu. Bira kaptanların başlıca özel yükü haline gelmişti, özellikle de Hodgson’m ürettiği Ekim mahsulü bira. Bira fabrikası kaptanları devre dışı bırakmıştı ama şimdi bunun acısını çekiyorlardı.

“Hodgsonlar ayrıca kredi vermeyi kesti ve fiyatlarını yükseltti,” diyerek sözlerini sürdürdü Annabel. “Böylece Doğu Hindistan Şirketi kaptanları da Hodgsonlar’ı devre dışı bırakıp, kendilerinin istediği tür birayı imal ettirmek için bir bira imalatçısı bulmaya karar verdiler.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Burton'dan Allsopplar ile anlaştılar. İlk sevkiyatı iki yıl önce yaptı şirket ve olumlu tepkiler aldılar. Orası Lake Ale'in girmek istediği kocaman bir pazar. Fakat yardıma ihtiyacımız var." "Büyükannem yıllar önce Hindistan pazarında rekabet etmeyi denediyse de başarısız oldu."

"O Plumtree'nin Ekim mahsulünü satmaya çalışıyordu, değil mi?"

Jarret önce tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Biz Burton suyunun Londra suyundan daha iyi bir Ekim mahsulü verdiğini keşfettik. Allsopp ihracat üretiminin yarısı Hindistan için sarı bira. Doğu Hindistan Şirketi kaptanları Lake Ale ile çalışsalardı ben de aynısını yapardım ama çalışmıyorlar, çünkü erkek kardeşimin- Annabel duraksadı, 'güvenilmezliği' diyemezdi. "Kardeşimin hastalığı engeldi. Benim kadın olmam da bir engeldi. Bizim altından kalkabileceğimize inanmıyorlar, onlar satın almayınca da ben üretmeye cesaret edemiyorum. Bu nedenle size ihtiyacım var."

Jarret gözlerini kıstı. "Kaptanlara sizin biranızı benim satmamı istiyorsunuz?"

Annabel ona gözlerinin içi gülerek baktı. "Tam olarak öyle. Bu iki taraf için de yararlı olabilir. Rusların İngiliz birasına gümrük tarifesini artırmasından bu yana oluşan zararı telafi edebiliriz."

"Bizim zarar ettiğimizi düşünmenizin sebebi nedir?" dedi Jarret sözcükleri uzatarak.

"Her bira üreticisi kayıplar yaşadı, bunu siz de biliyorsunuz."

Öbür tarafa bakarak eliyle çenesini kaşıdı. "Bu ilginç bir teklif."

"Öyleyse bunu düşüneceksiniz yani?"

Jarret'ın bakışları onunkilerle buluştu, hüzünlüydü. "Hayır."

Annabel'in morali bozuldu. Tek ümidi Plumtree olmuştu!

"Niçin?"

"Söyleyeyim; henüz bir haftadır buradayım ve hâlâ durumu değerlendiriyorum. Bu yüzden çılgınca bir maceraya girmeyeceğim. Elbette yalnızca genç bir imalatçının aptalca bir planı-"

"Bu aptalca bir plan değil!" Ayrıca yaklaşık otuzundaydı ve o kadar genç değildi. Kısa boylu olmanın kötü yanı buydu - insanları yaşı konusunda yanıltıyordu. "Allsopp'un başarısını herkese sorabilirsiniz. Öteki Londra imalatçılarının da gözünden kaçmadığından eminim. Ayrıca benim harika bir Ekim mahsulüm var - bunu siz de kabul ettiniz!" "Hepsi bu kadar değil," dedi Jarret, Annabel'in Burton'daki erkek bira imalatçılarıyla konuşurken duymaya alışık olduğu korumacı bir ses tonuyla.

Annabel çenesini dışarı doğru çıkardı. "Yani, ben kadın olduğum için demek istiyorsunuz."

"Siz bir bira üreticisi olduğunuz için. Bira yapanlar burunlarından öteye bakamazlar. Süper bir ürün ortaya koyarlar ve bunun tek başına yeterli olacağını sanırlar. Fakat biranın kalitesinden daha öte faktörler vardır. Eminim erkek kardeşiniz bunun farkındadır ve işte bu yüzden kendisi gelmemiştir."

"Kendisi gelmedi çünkü hasta!" diye bağırdı.

"Öyleyse bir temsilci olarak sizi ileri sürerken bir tanıtım mektubu da göndermiştir."

Annabel yutkundu. Elbette öyle bir mektup göndermemişti. Hugh, Sissy ile onun Geordie için okul bakmak üzere Londra'ya geldiklerini zannediyordu.

"Bunu yapamayacak kadar çok hastaydı."

Lord Jarret sadece kaşını kaldırmakla yetindi.

Annabel öfkelenmişti, başka bir yol denemeye karar verdi. "Kumara düşkün birisi olarak yatırım konusunda fazla temkinlisiniz."

Jarret'ın dudaklarının kenarları büküldü. "Bakıyorum da ünüm benden önde gidiyor."

"Siz zamanınızı toplumun duygularını inciterek geçirirseniz, insanların da sizin aleyhinizde

konuşmasına şaşmamalısınız. Nedenini pek anlayamasam da sözümün arkasındayım. Böylesi güvenilir bir yatırıma engel oluyorsanız, pek de cesur bir kumarbaz olamazsınız."

Onu çileden çıkarırcasına, Jarret'ın yanaklarının her birinde birer gamzeyi açığa çıkaran bir gülümseme belirdi. "Sevgili Bayan Lake, bu gibi taktikler zavallı kardeşiniz için işe yarayabilir fakat benim de iki tane kız kardeşim var. Ben kışkırtmalara o kadar kolay gelemem."

Böylesi bir... erkek olduğu için cezalandırılmalıydı! "Bu planın kârlılığını büyükanneniz görürdü..."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Ona daha da yaklaşarak, bir seksen beşlik boyuyla tepesinden baktı. "Şu anda bu şirketi büyükannem yönetmiyor. Gerçi öyle olsa bile bunu onaylar mıydı emin değilim."

Onun dimdik cüsseli görüntüsünden ürkmemek için mücadele etti Annabel. "Bunu kendisine sormadan nereden bilebilirsiniz?"

"Ona sormam gerekmez."

"Az önce, sadece bir haftadır burada olduğunuzu söylemiştiniz ama bakıyorum da her şeyi ince eleyip sık dokuyorsunuz." Ona tepeden bakarmış gibi yapmaya çalışsa da aralarındaki boy farkı yüzünden bunun tersi oluyordu. "Biliyor musunuz, bu konuda yanılıyor olabilirsiniz? Plumtree şirketinin bu konuyla ilgilenmediğini en azından onun ağzından duymak isterdim."

"Bu imkânsız. Şu sıralar kendisi-"

"Uygun değil. Biliyorum. Ne kadar güzel." Ona dik dik baktı. "Rahatınız bozulmasın diye mükemmel bir para kazanma fırsatını göz ardı ediyorsunuz. Büyükanneniz bunu duysaydı ne düşünürdü merak ediyorum."

"Bana sizin tehditleriniz de işlemez Bayan Lake. Şimdi beni bağışlayın..."

O kapıya doğru yönelince Annabel panikledi. "Lake Ale'in durumu tehlikede," diye bağırdı "ve benim tek istediğim, teklifimi büyükannenize sunmanız. Bu o kadar zor mu? Eğer Lake Ale kurtulmazsa kırk insan işini kaybedecek. Ailem zor duruma düşecek ve-"

"Ah, Tanrı aşkına!" Jarret dönerek ona baktı. "Büyükannemle teklifiniz hakkında konuşsam bu sizin için yeterli olacak mı?"

Annabel'in içinde bir ümit filizlendi. "Evet. Gerçi belki daha iyisi eğer-"

"Mümkün değil. Bu gece fikri ona sunacağım. Fakat eğer reddederse - ki ben bundan eminim - siz de bunu nihai yanıt olarak kabul edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Annabel tereddüt etti ama sonra başını salladı. Aslında Jarret ona başka seçenek vermemişti.

Kapıyı çekip açtı. "Yarın sabah tekrar gelin, cevabını size ileteceğim. İyi günler, Bayan Lake."

Kibarca da olsa gönderilmesine kızdığını gizlemek için Annabel dudaklarını ısırdı. Elde edebileceğinin en iyisi buydu; şimdi geriye verdiği sözü yerine getirmesini beklemek kalıyordu.

Ne var ki merdivenlerden aşağı inerken bunu yapacağından emin değildi. Jarret onun planından uzak durmaya kararlı görünüyordu. Oysa Hodgsonlar'ın feci durumunu işitmemişti bile! Belki de onun her şeyi abartarak anlattığını düşünmüştü. Fakat eğer büyükannesiyle konuşursa öğrenecekti ki... İçini çekti. Bu çok büyük bir eğer idi.

Sissy ve Geordie'yi fabrikanın dışında, merdivenlerde kendisini beklerken buldu. Sissy, Annabel'in yaklaştığını gördüğü anda havaya fırladı, bu hareketiyle kapüşonu düştü ve güzel, kıvırcık sarı saçları ortaya çıktı.

"Pekâlâ," dedi ümitle. "Bayan Plumtree ne dedi?" Annabel içini çekti. "Kendisi yoktu.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Torunuyla konuştum."
"Halstead Hall serserilerinden biriyle mi karşılaştın?" Sissy'nin mavi gözleri heyecanla parladı. "Hangisiyle?" "Lord Jarret."

"Kumarbazla mı? Söyledikleri kadar yakışıklı mı? Ne kadar yaramaz peki, dışarıdan bakınca anlaşılıyor mu?" "Düşününce hayır." Bu tuhaftı. Hakkında anlatılan - bir seferinde hiç uyumadan nasıl iki gün boyunca kumar oynadığı, bir saatte bin poundu nasıl kaybettiği, iç çamaşırı değiştirirmiş gibi nasıl sevgili değiştirdiği - hikâyeler göz önüne alınırsa tabii.

Hikâyelerin de şaşılacak bir tarafı yoktu, o okyanus renkli gözleriyle tembel tembel gülümsemesi bir kadının içini ürpertiyordu. Gerçi ona bunu yapmamıştı aslında.

"Lord Jarret'ın görünüşüne bakarak dalavereci biri olduğunu söyleyebilirim," dedi Annabel üstüne basarak.

"Öyleyse büyükannesi niçin onun imalathaneyi işletmesine izin veriyor acaba?"

"Erkek olduğu için elbette. Büyükannesinin benim teklifimle ilgileneceği konusunda pek ümit vermedi bana. Gerçi onunla konuşacağından da pek emin değilim." "Sence konuşur mu?"

"Bilmiyorum. Sinir bozucu, küstah bir adam. İş yapmak için güvenilir biri olduğundan emin değilim. Sadece şirketine para kazandırmanın mükemmel bir yolunu teklif ettiğim için sanki emrivaki yapıyormuşum gibi davrandı."

"Ona ne yapması gerektiğini söylediğin için böyle davranmış olabilir, Annabel Hala," diyerek söze girdi Geordie. "Babamın hep söylediği gibi, kadınlar-"

"Babanın hep ne söylediğini biliyorum." Kadınların bira fabrikalarına ait olmadığını söyleyip dururdu. Ayrıca evlenememesini bira imalathanelerinde çalışmasına bağlardı.

Keşke Hugh, Geordie'nin önünde böyle şeyler söylememiş olsaydı. Şimdi de çocuk ona aynı şeyleri söylüyordu ve Hugh aslında Annabel'in niçin evlenmek istemediğini biliyordu. Çünkü evlenirse Geordie'yi bırakmak zorunda kalacaktı. Bunu nasıl yapabilirdi ki?

Kendi oğlunu nasıl bırakabilirdi.

Elbette Geordie bunu bilmiyordu. Annabel'in nişanlısı Rupert'in kendi babası olduğunu ve babası savaşta öldükten kısa bir süre sonra, annesinin onu doğurduğunu bilmiyordu. Geordie onu hep halası olarak bilmişti. Bu konuda Annabel'in yapabileceği bir şey yoktu - oğlunun piç damgası yememesi için böyle olması gerekiyordu.

Onun anne dediği kadın, annesi olmasa bile Annabel ona iyi bakıldığından ve sevildiğinden emin olabiliyordu.

Boğazına bir yumru takıldı ve her zamanki gibi boğulacağını hissetti. Oğlu çok çabuk büyüyordu. Bir gün Sissy ve Hugh ona gerçeği söylemek zorunda kalacaklardı. Çocukluğunda ağzından başkalarına kaçırmasın, diye üçünün de bunu ondan sakladıklarını anlatacaklardı. Fakat son zamanlarda Sissy, artık ona anlatmaları gerektiğini söylemeye başlamıştı. Zamanı gelmişti.

Zamanıydı - ne var ki Annabel bunu yapmaya dayanamazdı. Tüm hayatının bir yalan olduğunu öğrenince Geordie çok incinirdi. Gerçek babasının öldüğünü ve gerçek annesinin bir düzenbaz olduğunu öğrenince öfkelenecekti de. Sonra annesini suçlardı. Annabel onu sonsuza dek kaybedebilirdi. Bu riski alamazdı. Henüz değil. Hugh'ün durumu düzelinceye kadar değil.

Kaşları çatıldı. Hugh'le ilgili ne yapacaklardı? Her gün durumu daha ümitsiz hale geliyordu. Hüznü arttıkça daha da çok içiyor ve bira fabrikasının ne olacağına aldırmıyordu. O zamana kadar saklamışlardı fakat eninde sonunda insanlar günlerce ofisine gidemediğini ve önemli satıcılarla randevularını kaçırdığını, evinde çalışma odasında sızıp kalıncaya kadar içtiğini öğreneceklerdi.

“Babamı dinlemelisin,” dedi Geordie, on iki yaşına girince edindiği kendini beğenmiş tavrıyla. “O sadece sen çok fazla yaşlanmadan iyi bir koca bulmana yardımcı olmaya çalışıyor, biliyorsun.”

“Geordie!” diye azarladı Sissy. “Kabalaşma.”

“Nasılsa ben bir koca istemiyorum, Geordie,” dedi Annabel yorgun sesiyle.

Bu tam bir yalandı. Her kadın gibi o da bir koca, çocuklar ve kendine ait bir ev istiyordu. Fakat onun bakire olmadığını bilen hangi erkek onu isterdi ki? Birisi çıkıp onun Rupert’a tutulduğu gençlik aşkını anlayışla karşılasa bile, evlilik dışı çocuğunu kabullenmeyi istemezdi. Geordie’yi geride bırakmak zorundaydı. Onu gayrimeşru bir çocuk olarak damgalanacağı için çekeceği acılardan kurtarmanın başka bir yolu olsaydı keşke.

Buna katlanamazdı.

Ayrıca Sissy ile Hugh’ün de bir skandala konu olmasını istemiyordu; onlar kendisine hep iyi davranmıştı. Başka bir aile olsa onu tamamen tek başına bırakabilirdi sırf... hatası yüzünden.

“Öyleyse şimdi ne yapacağız?” diye sordu Sissy.

“Yarına kadar bekleyip Lord Jarret’ın sözünü tutup tutmayacağını görmekten başka seçeneğimiz yok. Yine de Bayan Plumtree ile kendim konuşabilseydim çok daha iyi hissederdim.”

“Niçin konuşamayasın? Onun nerede oturduğunu kesinlikle öğrenebiliriz.”

“Keşke öğrenebilseydik,” dedi Lord Jarret’ın ona söylediklerini düşünerek. “Evde olup olmadığından emin değilim. Onun aile meseleleriyle uğraştığına ilişkin bir şeyler söyledi. Her yerde olabilir.”

“Pekâlâ, kendisi onunla konuşacaksa bulunduğu yere gitmek zorunda, değil mi? Biz de onu takip edebiliriz.”

Ağzı açık Sissy’ye bakakalan Annabel sonra sarılıp onu kucakladı.

“Harikasın! Evet, yapmamız gereken işte bu. Ya da benim yapmam gereken. Üçümüz birlikte peşinden gidersek kesinlikle fark edecektir. Tek başına bir kadını fark etmez.”

“Bunu ben yapmalıyım, “dedi Geordie, göğsünü kabartarak.

“Kesinlikle olmaz!” dedi Sissy ile Annabel aynı anda.

Sonra da kahkaha attılar.

Söz konusu Geordie olduğunda her zaman mükemmel bir uyum içindeydiler. Annabel oğlu için ondan daha iyi bir anne bulamazdı. Sissy ile Hugh’ün kendi çocukları da vardı - onlar Burton’da şimdilik Sissy’nin annesiyle birlikteydiler - fakat Sissy, Geordie’ye asla onlardan farklı davranmazdı.

Başka birisi olsa, evliliğinden bir yıl sonra görümcesinin gayrimeşru çocuğunun kendisine kalmasına içerlerdi fakat Sissy öyle biri değildi. Bir kuzeninin hastalandığını ve ona yardımcı olmak için Annabel ile birlikte kuzeye gideceklerini uydurup herkese söyleyen o olmuştu. Sissy bununla da yetinmeyip gittikleri yerden kasabaya, doğurduğu çocuğa ilişkin mektuplar yazmıştı. Sonra bebeği büyük bir sevinçle kucaklamış, acılı Annabel’i de ailenin içine kabul etmişti. Bunun karşılığında Annabel, körkütük olmuş Hugh’ün yerini doldurmak için bira fabrikasında olmadığı zamanlarda, çocukların bakımına yardımcı olan sevgi dolu hala rolünü üstlenmişti.

“Geordie,” dedi Sissy, çocuğun düz, kahverengi saçlarını karıştırırken, “hadi bu işi Annabel’e bırakalım, olur mu?”

Geordie, “Anne, kes şunu!” derken silkinerek Sissy’nin elinden kurtuldu ve kaşlarını çattı. “Artık çocuk değilim biliyorsun.”

“Yaa, kocaman adam mı oldun?” dedi Annabel şakayla karışık.

“Ben büyüdüm,” dedi ikisine de kaşlarını çatarak. Kaş çatması Rupert’inkine benziyordu. “Babam öyle söylüyor.”

“Tamam, o zaman,” dedi Annabel, “otele geri dönerken anneni koruyabilirsin.” Neyse ki kaldıkları otel yakındı. “Ben burada kalıyorum.”

“Yalnız başına mı? Karanlık bastıktan sonra da mı?” dedi Sissy, biraz korkulu bir sesle.

“Sorun olmaz. Eminim Lord Jarret iki saat içinde çıkar - kesinlikle çalışkan bir tip değil. Caddenin karşısında, içinden bira fabrikasını görebileceğim bir sürü dükkân var. O çıkana kadar oralarda oyalanırım.” Sissy hâlâ kaygılı görünüyordu. Annabel ekledi: “Söz veriyorum, dikkatli olacağım.”

“En azından pelerinimi giy.” Sissy pelerinini çıkarıp ona uzattı. “Kapüşonu başına çekip düğmelerini kapalı tutarsan, belki de kimse senin kadın olduğunu fark etmez. Boyun kısa eteklerin bile onun altında kalır.”

Hiç değilse güneş battıktan sonra, akşamın soğuğundan onu bir nebze korurdu. “Bu iş biraz sürebilir, biliyorsun,” dedi Annabel başlığını çıkarıp Sissy’ye uzatırken. Sonra pelerini üstüne geçirdi. “Bayan Plumtree’nin nerede olduğunu öğrenince onunla konuşmam gerekecek.”

“İşin bitince dönüş için bir araba tut.” Sissy otel odasının yedek anahtarıyla birlikte, avucunun içine bir miktar para tutuşturdu. “Otele yürüyerek dönmeyi aklından bile geçirme.”

Annabel’in boğazında bir şeyler düğümlenirken avucunun içindeki bozuk paralara baktı.

“Seni bu işin içine sürüklediğim için özür dilerim Sissy. Üzgünüm ki erkek kardeşim-”

“Şşşt!” dedi Sissy yumuşak bir sesle. “Bu senin suçun değil. Zaten Hugh de kötü bir adam değil... morali bozuk değilken.” Göz ucuyla Geordie’ye baktı, o da her zamanki gibi can kulağıyla dinliyordu.

“Bayan Plumtree’yi bize yardım etmesi için ikna edeceğinden eminim. Hem Lake Ale’e yeni bir amaç kazandırabilirsen, bu belki Hugh’ün melankolik durumundan kurtulmasına yardımcı da olabilir.”

“Bunu ancak ümit edebiliriz,” dedi Annabel, elindeki paraları ve anahtarı pelerinin cebine koyarken.

Biraz zayıf da olsa planları buydu. Ona ne zaman sözünü etse Hugh de Hint pazarına girmekle ilgileniyor gibiydi. Fakat bu konuda bir şey yapamayacak kadar içki batağına saplanmıştı. Eğer Plumtree pazarlamayı yapmayı kabul ederse, Sissy ile birlikte durumu oldubittiye getirip ona kabul ettirmeyi ümit ediyorlardı. Belki o zaman planı gerçekleştirmek için o da toplanırdı. Lake Ale’in yönünü değiştirmek yeterli olabilirdi. Bu hiç değilse Hugh’ün moralini düzeltebilirdi.

Küstah torunu ne derse desin, hâlâ Bayan Plumtree’nin onlara yardımcı olacağını ümit ediyordu.

Omuzlarını dikleştirdi. Lord Jarret’ın onayı olsun ya da olmasın, kadının yardımını alacaktı. Çünkü ailesinin kurtulmasını ancak bu yolla temin edebilirdi.

Üçüncü Bölüm

Jarret, Bayan Lake’in geride bıraktığı yarı dolu bira şişesine baktı. İmalatçılar bu tür birayı genellikle kendi tavernaları ya da aileleri için üretirdi. Bildiği kadarıyla, aslında büyükannesinden başka, kendi kendine yeten önemli bir bira fabrikası işleten başka bir kadın daha yoktu.

Bu yüzden mi o delişmen kızın hasta kardeşinden söz edip sinirlerine dokunmasına izin

vermişti? Plumtree Bira Fabrikası'na ilişkin planlari ağzından çıkar çıkmaz onu dışarı atmalıydı. Lanet olsun, aklını çelebilirdi. Tam ilgisini çekebilecek türde yüksek riskli bir yatırımdı... ve de tam şirketi belli risklerden korumak için kaçınması gereken türde yüksek riskli bir yatırımdı.

Derin bir iç çektikten sonra Jarret, Bayan Lake girdiğinde incelemekte olduğu can sıkıcı rakamlara tekrar baktı. Plumtree Bira Fabrikası'nın başı dertteydi. Rusya'daki durum, kârlarını çok kötü düşürmüştü. Bu da fabrikayı işletmesi için başka birisine niçin güvenmediğini açıklıyordu.

Şirket büyük riskler alacak bir zamanda değildi. Bayan Lake'in planı, Ruslarla yapılan işten kaynaklanan kâr kayıplarını telafi edebileceği gibi, şirket için öldürücü önemde bir adım haline de gelebilirdi. Bunu şansa bırakamazdı. Yine de Bayan Lake'in birayı kendi imal ettiği doğruysa, bu işi iyi yaptığını kabul etmek zorundaydı. Gerçi kendisinin de bir uzman olduğunu iddia etmiyordu - uzun zamandır biraya, yemeklerine eşlik eden bir içki olarak bakmıştı sadece.

Uzman olan büyükbabasıydı. Bir an aklına ihtiyar adamın, Jarret'ın önüne malt yığınlarını koyarak hangi fırınlamanın ne tür bira vereceğini anlamanın yollarını öğretmesi canlandı. Büyükbabası buranın bir gün tamamen ona ait olacağını söyleyerek, mayalama fıçılarına mayayı onun koymasına izin verirdi. Bu da küçük bir çocukken onun gururla şişinmesine sebep olurdu... Ta ki büyükannesi bu duyguları ondan koparıp alana dek.

Kaşlarını çattı. İşte tekrar buradaydı. Sulandırılmış bira mayasını kokluyor ve yeşil biranın tadına bakıyordu. Büyükannesi sayesinde, on dokuz yıl, bu alanda hiçbir şey yapmadan geçip gitmişti.

"Croft!" dedi gürleyen sesiyle.

Kâtip hemen kapı aralığında göründü. Büyükannesi haklıydı: Croft'ın insanlarla ilişkileri lüzumsuz derecede ikircikli ve bazı halleri tuhaf olabilirdi fakat fabrikanın içini dışını biliyordu.

"Bay Harper'ı buraya gönderir misin?"

"Elbette lordum. O bayanın odanıza girmesine izin verdiğim için ne kadar üzüldüğümü tekrar belirtmeliyim. Kendisine ne söyleyeceğimi bilemedim. Bayan Plumtree'nin hastalığını kimsenin öğrenmemesi gerektiğini siz söylemiştiniz ama bu kadın ısrarla sorular sorup durdu-"

"Sorun değil, Croft. Her şey yolunda," Büyükannesi, hastalığını en yakın arkadaşları dışında kimsenin bilmemesi konusunda ısrarcı olmuştu. Rakiplerinin, şirketin zayıfladığını düşünerek akbabalar gibi etrafında toplanmasını istemiyordu.

"Sormamda bir sakınca yoksa büyükanneniz nasıllar?"

"Dün gece bıraktığımda fena değildi," diyerek durumu idare etti Jarret. Fakat Büyükannesinin rengi pek de iyi değildi ve çok öksürüyordu.

Croft, Bay Harper'ı getirmek için telaşla odadan çıkarken Jarret kaygılıydı. Anlaşmalarının sonrasında büyükannesinin her zamanki haline dönmesini bekliyordu. Tersine geçen hafta daha kötüleşmişti. Doktor Write'ın dediğine göre, rahatsızlığı akciğer ödemi denen bir şeydi ve asla düzelemeyebilirdi.

Büyükannesinin ölme ihtimali içini burktu. Her zaman büyükannesi orada olmuştu, enerjisi ve fabrikaya olan tutkusuyla hayata meydan okumuştu. Kendisi onlarla kavga ederken bile onları bir arada tutan tutkal olmuştu. Eğer ölürse...

Ölmemeliydi. Bu düşünülemezdi.

"Lordum? Bay Croft beni görmek istediğinizi söyledi?"

Başını kaldırdı, şirketin en iyi bira imalatçısı olan Bay Harper'ı şapkası elinde dikilirken

gördü. Jarret, masanın üzerindeki bira şişesini işaret etti. “Şu Ekim mahsulü hakkında fikrini öğrenmek istiyorum, Harper. Yan dolapta bardak var.”

Büyükannesinin kanyak stoku orada bulunurdu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Annesi, kendi annesinin kanyak içmesinden hep rahatsız olmuştu. Hiç bayanlara uygun bir davranış değildi. Fakat büyükannesi çoğu kadına benzemezdi.

Belki de Bayan Lake de bir istisnaydı.

Kaşlarını çattı. Bayan Lake büyükannesine benzemiyordu, yoksa görüştükleri zamanın yarısını modası geçmiş, yeşil renkli yün elbisenin altında neler olduğunu merak etmekle geçirmezdi. Ormandan dışarı çıkmayı göze almış bir peri gibi kısa boylu olmakla birlikte, yumuşak kıvrımları ve baştan çıkaran tavırlarıyla, kadınsı hatları vardı. Ve kendisine güldüğü o an...

Tanrım, bütün suratının şekli değişmiş; hafif çilli yanakları al al olmuş, kahverengi gözleri alev almıştı. Yüzünü çevreleyen koyu kıvırcık saçları, göz alıcı kapüşonunun altında yatan kızıl kahve renkli parıltılı dalgaların bolluğu konusunda ipucu veriyorlardı.

Kentin kötü kokusu üzerine sirayet etmemiş, bakımlı bir taşra kızı gibi görünüyordu. Jarret kaba kadınlardan hoşlanırdı ve her zaman hoşlanmıştı; cemiyeti dolduran zarif, dedikoducu kadınlara karşılık onları tercih ederdi. Bayan Lake, güzelliğiyle kasabanın yeşil kırlarında yürüdüğü ve bahar bayramında dans etmeyi hayal ettiği türden bir bayandı. Her türlü flörtü evliliğe bir başlangıç kabul edenler türünden...

İşte bu yüzden onu büyükannesinin gönderdiğini sanmıştı. Bu tam da büyükannesinin yapacağı bir şeydi - onu evlenmeye ikna edebilecek güzel bir kadın bira imalatçısını işe alması için çabalamak. Böylelikle büyükannesi planını gerçekleştirecekti.

Böyle bir plan için Bayan Lake şüphesiz iyi bir tercih olurdu. Daha o minik burnunu oynattığı dakika, Jarret kapüşonun ve elbisenin altında ne olduğunu keşfetmek istemişti. Kurcalayıp onu allak bullak etmek.

“Peki?” dedi Harper birasını yudumlarken, sonra bir yudum daha aldı.

“Güzel. Tadına baktığım Ekim mahsullerinin çoğundan daha iyi.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Anlamadım, lordum?” dedi Harper.

Bira hakkındaki fikrinin onaylanmasını istemiyordu. Bayan Lake’in satılabilecek bir ürünü olduğunu ve bu yüzden kendisi işbirliğine yanaşması halinde, onun planının işe yarayabileceğini duymak istemiyordu.

“Hint pazarını inceliyor musunuz efendim?” dedi Harper.

“Niçin soruyorsun?” dedi irkilerek.

Harper omuzlarını silkti. “Hodgsonlar okkanın altındayken, Ruslar da satın almak istemezken Doğu Hindistan Şirketine açık renk bira satmak için elimizi deneyebileceğimizi düşünüyordum.” Jarret, sanki dünyada kendinden başka herkes Hodgsonlar’ın durumunu biliyormuş gibi öfkeyle ona bakınca, Harper telaşla ekledi: “Bayan Plumtree’nin buna karşı olduğunun farkındayım fakat zor zamanlar geçiriyoruz. Başka bir açıdan bakmaya değer.” “Tam olarak Hodgsonlar’ın başına Doğu Hindistan Şirketini mutsuz edecek ne geldiğini anlat bana.”

Harper iş ilişkilerinde pek dürüstçe gibi görünmeyen bir dizi olay anlattı ona. Ne kadar kabul etmek istemese de Bayan Lake’in yaptığı teklifin bir değeri var gibi geliyordu... Keşke onun şirketinin söz verdiklerini üreteceğine güvenebilseydi. Bundan emin olamıyordu.

Jarret bir eliyle, Harper’ın daha önce masaya koyduğu, neredeyse boşalmış olan şişeyi göstererek sordu: “Bunun kadar iyi bir Ekim mahsulü üretebilir misin?”

Harper kızardı. “Bilemiyorum. Bu inanılmaz bir ürün. Karışımını bilmek gerek. Fakat

Hodgsonlar'ın ki bizimkinden daha iyi değildi. Eğer onların arası açıksa bizim rekabete girme şansımız var."

Biz Burton suyunun Londra suyundan daha iyi bir Ekim mahsulü verdiğini keşfettik.

Jarret şişenin dibinde kalan biraya baktı. "Verdiğin fikirler için teşekkürler Harper. Bu kadarı yeterli."

Bayan Lake, Hint pazarı için mükemmel bir bira imal etse ne fark ederdi ki? Sırf Hodgsonlar'ın ahmakça hatalarından yararlanmak istediği için her şeyini riske atıp onun planlarına uyamazdı.

Eğer Lake Ale kurtulmazsa kırk insan işini kaybedecek. Kaşlarını çattı. Onun için kaygılanmıyordu. Ülkede sekteye uğramış her fabrikayı kurtarmak onun görevi değildi.

Elindekini kurtarmak için başı yeterince dertteydi zaten. Kaçınmak istediği şey tam da buydu zaten - kaygı duyacağı yeni bir şeyin içine çekilmek. Sonunun büyükannesi gibi olmasını istemiyordu. Kızının iyi bir evlilik yapması için çabalamıştı, buna karşılık damadı kızını rezil etmişti. Plumtree Bira Fabrikası'nı zirvede tutmak için yıllarca çalışmıştı, ancak bir anda, dünyanın bir yarısında Rusların verdiği bir karar onu ve aile şirketini zora sokmuştu.

Yüreğini ortaya koymanın sonucu bu oluyordu. İnsan her şeyi doğru yapabilirdi fakat kader yine de onun ayaklarının altındaki halıyı çekebilirdi.

Artık başka seçeneği yoktu. Kötü bir el almış olsa da onu en iyi şekilde oynamak zorundaydı. Ailesinin yaşaması için Plumtree de ayakta kalmalıydı. Bunu sağlayabilecek tek kişi de kendisi gibi görünüyordu.

Hayır, ayakta kalmaktan da öteye taşımalıydı - onu önceden olduğundan daha güçlü hale getirmeliydi ki yılın sonunda, kolayca çekip gidebilsin. Ancak o zaman bir kumarbaz olarak yaşamına geri dönebilirdi; tek riski para olan bir şeyler için kaygılanmaya zorlanmayacağı yaşamına. Yaşamın neler getireceğinin bilinmediği ve hiçbir şeye güvenilemediğini anladığı yere.

Bayan Lake kendisinin ve erkek kardeşinin riskli planını destekleyecek başka bir ahmak bulmak zorunda kalacaktı.

Benim tek istediğim, teklifimi büyükannenize sunmanız.

Homurdandı. Büyükannesinin bu plana kendisinden daha sıcak bakma olasılığı zayıftı. Fakat bu planı büyükannesine sunacaktı.

Kapısı çalındı, başını kaldırıp baktığında arkadaşı Giles Masters'ın orada dikildiğini gördü.

Yüzünde bir gülümsemeyle sıçrayarak ayağa kalktı. "Burada senin ne işin var?"

Küçük çaplı şöhret sahibi bir avukat olarak Masters, günlerini şehrin öbür yakasında davalar üzerinde çalışarak geçirirdi.

"Seni buradan alıp götürmeye geldim," dedi Masters avuçlarını birbirine sürterek. "Kardeşin bu gece oynayacağımız vist[1] oyununa katılmayacağını söyledi. Bu kabul edilemez."

"Senin bunu söylemenin tek nedeni, son zamanlarda hep kaybediyor olman. Sen de değişiklik olsun diye benim üzerimden para kazanmak istiyorsun anlaşılan."

Masters şakadan korkmuş gibi göğsüne vurdu. "En eski ve en iyi dostun, sırf erkekçe uğraşlar ve pırıltılı konuşmalar için bir akşam kendisine katılmanı isteyemez mi?"

"Sen adını böyle mi koyuyorsun?" dedi Jarret ona yan yan bakarak. "Plumtree Bira Fabrikası'nin tavernalarının birinde son kumar oynadığımız gece, şenle Gabe sarhoş olduktan sonra hanginizin daha yüksek sesle yellenebileceği konusunda yarışmıştınız. Hatırladığım kadarıyla sen kazanmıştın. Odadaki herkes de bundan zarar görmüştü." "Az önce söylediğim gibi - pırıltılı konuşmalar ve erkekçe uğraşlar." Masters elini kapıya doğru salladı. "Gel artık. Gündüz saatlerinde köle gibi çalışmak durumunda olanlarımızın eğlenmek istemesi çok normal. Bizler ret cevaplarını senin gibi hoş karşılamayız."

Jarret, kendisinden böyle söz edilmesinden hoşlanmamıştı. “Dördüncü kişi olmadığı halde niçin vist oynuyoruz ki?” dedi yüzünü ekşiterek. “Ben sana karşı oyunbozanlık yapmak istemem ama Oliver bile, Amerika’dan döndükten sonra bizim masalarımızda pek sık yer almayabilir. Ne yazık ki o artık mazbut, evli bir erkek.”

Masters iç geçirdi. “İyi bir bekâr erkek bulmak zor. Bu nedenle geri kalanımız birbirimize sıkıca sarılmalıyız.” Sırıttı. “Ayrıca dördüncü bir kişi var. Gabe, Pinter’ı bize katılması için ikna etti.”

1 Pokere benzer bir iskambil oyunu

“Pinter! Yani o züppenin kaşlarını çatıp, kâğıt oynamanın anlamsız bir eğlence olduğunu söylemediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?”

“O kadar da kötü değildir biliyorsun. Kafa dengidir, arada bir espri yapma anlayışı bile vardır. Hadi gel, bunu kendin gör.”

Jarret, masanın üzerinde yığılı duran kâğıtlara baktı. Günlerdir kayıtların içerisinde boğuşup durmuş, ancak fabrikanın sorunlarını çözebilecek harika bir yol bulamamıştı. Belki kafasını dağıtırsa daha iyi düşünebilirdi. Bunun için iyi bir oyun, Plumtree’nin en iyi siyah birasından birkaç maşrapa ve bir taverna güzeliyle vakit geçirmekten daha iyi ne olabilirdi?

Birden aklına, yardım için ona yakaran güzel gözleriyle Bayan Lake geldi, içinden bir küfür salladı. Büyükannesiyle sabahleyin konuşabilirdi.

Ayrıca, zaten Halstead Hall’daki eski seyislerinin izini sürmek için Bow Sokağı’na uğramayı planlıyordu bir süredir. Bu gece o işi de yapabilirdi. “Tamam. Yürü.”

★★★

Annabel, siyah saçlı arkadaşıyla birlikte birahaneden çıkan Lord Jarret’ı takip etti. Öteki adam acaba Lord Jarret’ın erkek kardeşi miydi? Ve birlikte büyükannelerini ziyarete mi gidiyorlardı? Uzun bacaklarıyla büyük adımlar atan adamlara koşmadan yetişmekte zorlanıyordu. Kısa boylu olmak bazen büyük zorluklar yaşatabiliyordu insana.

Her yerde ellerindeki ilan panolarıyla duran irili ufaklı erkeklerin, görüşünü engellemekten başka bir faydası yoktu. Yanlarından hızla geçtiği, merak uyandıran şeylere bakmamak için direnmek zorunda kalıyordu - son moda bonelerle ve başlıklarla dolu, insanın aklını çelen kadın şapkacıları, edepsiz ve renkli posterlerle dolu baskı dükkânları, insanın ağzını sulandıran sosisleri ya da soba süsleri, hatta frengi ilaçları satan sokak satıcıları. Sonuncunun yanından geçerken yüzü kızardı. Bu Burton sokaklarında görmediği bir şeydi.

Adamların gidecekleri yere varması on beş dakikalarını aldı. Buranın bir taverna olduğunu görünce, çileden çıkmış vaziyette önünde durdu. Lord Jarret’ın verdiği söz bu kadar olurdu! Öyle bir erkeğin dediğini yapmayacağını bilmesi gerekirdi. Eğer büyükannelerini ziyaret etmeden önce sadece bir şeyler içmek için durmadılarsa. Bu mümkündü. Tavernanın tabelasında şöyle bir yazı vardı: “Plumtree Bira Fabrikası’nın en iyi birası burada satılır!” Fabrika sahibinin torunlarının, şirket tavernasında bir şeyler içmesi mantıklı bir tercihti. Şimdi karar vermek zorundaydı; ya onlar çıkana kadar orada bekleyecek ya da içeri girecekti?

Beklemek iyi bir fikir değildi. Gece oluyordu ve Londra haydutlarıyla ünlüydü. Ancak Bayan Plumtree’nin nerede olduğunu öğrenme şansını riske atamazdı.

İyi ki vakit yeterince erkendi, ayrıca tavernaya giren topluluk çabuk bir akşam yemeği yemek isteyen çalışan erkek ya da çiftlerden oluşuyor gibiydi. Dikkatleri üzerine çekmemesi için en uygun zaman olmalıydı. Bu yüzden içeri girdi ve Lord Jarret’ınkine yakın bir masaya oturdu. Başını eğik tuttu ve orada olabildiğince uzun süre kalmasını sağlayacak bir şeyler ısmarladı,

Siparişleri gelmeden önce Lord Jarret'ın masasına iki erkek daha katıldı. Belli ki bu, iki kardeş için sıradan bir içki ziyareti değildi. Onlar masalarına bir sürahi bira siparişi vermelerinin ardından oyun kartlarını dağıtmaya başlayınca, bunun tam olarak ne olduğunu anladı. Şehirde gece hayatı.

Tanrı Lord Jarret'ın cezasını versin! Belli ki her nedense teklifle ilgili büyükannesiyle konuşmaya hiç niyeti yoktu. Bu durumda ne yapmalıydı?

Bir saat süresince bir böbrekli turta yedi ve bir bira içti. Hâlâ ne yapacağına karar verememişti. Ne var ki zor bela biraz bilgi toplayabilmişti.

Siyah saçlı adam Lord Jarret'ın erkek kardeşi değildi, Masters adlı eski bir arkadaşıydı. Ayrıca mevki sahibi biri olduğu da anlaşılıyordu. Lord Jarret'in kardeşi, saçları altuni kahverengi olan adamdı; Lord Gabriel. Öteki ikisine, ilerlemiş yaşlarına göndermeler yaparak takılmaktan hoşlanıyordu.

Pinter dedikleri dördüncü adam, siyah saçlı, kart sesli ve neredeyse kasvetli tavırlarıyla sakin bir adamdı. Ötekiler kadar samimi görünmemekle birlikte, arada bir diğerlerinin hoşuna gittiği anlaşılan yavan espriler yapıyordu. Onun kalıcı arkadaşları mı yoksa geçici bir oyun ortakları mı olduğunu anlayamamıştı. Herhangi bir unvanı olan birisi gibi durmuyordu. Ayrıca tavernadaki kadın garsonlara edepsizce takılmayan bir tek o vardı içlerinde. En iyi anlayabildiği şey, Lord Jarret'ın ve erkek kardeşinin sürekli kazanıyor olduklarıydı. Öteki iki adam bundan yakınıp duruyorlardı.

Merak edip ne oynadıklarını görmek için ayağa kalktı ve cesaret edebildiği ölçüde masanın yanından geçti. Adamlar vist oynuyordu. Lord Jarret'ın yanından geçerken elinin oldukça iyi olduğunu görecek kadar oyalandı. O ve kardeşi belki de bu yüzden kazanıyorlardı.

Masters adlı adam bir sürahi daha bira istedi. "Son zamanlarda hep kaybetmene neden olan kör talihin nereye gitti, Jarret?" diyerek şikâyet etti, elindeki kartları masaya atarken.

Lordun dudaklarına şık bir gülümseme dokundu. "Sen ve Pinter pek varlık gösteremiyorsunuz karşımda."

"Affedersin," dedi Pinter, "ama en berbat eller bana dağıtıldı. Kötü şansı yetenek bile yenemez."

"Eh, iyi bir mazeret," dedi Lord Jarret ona takılarak.

"Ya senin durumun nedir Masters? Bahsi artırarak sana paranı geri kazanma şansı verelim mi? Zorlu bir rakip istiyorum."

'Ya, evet, bahsi artıralım," dedi Lord Gabriel neşeyle. "Bakıyorum da o büyülü şansını geri kazanmışsın."

Onlara katılamaması çok kötüydü. Tam olarak ne için iddiaya gireceğini biliyordu. Yaşamı boyunca ailesiyle iskambil oynamıştı. Annesiyle, babasıyla ve Hugh'le başlamış sonra Geordie ve Sissy ile devam etmişti. Oysa son zamanlarda pek oynamaz olmuşlardı. Çünkü Hugh...

Gözleri yaşardı. Zayıflığı yüzünden Hugh'ü lanetledi. Eskiden şeker gibi olan ağabeyini özlüyordu. Ağabeyi bir süredir kendisi olmaktan çıkmıştı. Ağabeyinin niçin bu kadar çok içtiğini bildiğini düşünüyordu. Ama bunun bir faydası yoktu.

Pinter kartlarını masaya bıraktı. "Eğer bahsi artırırsanız ben çıkarım. Adliye bana siz lordlar gibi yüksek oynayacak kadar ödeme yapmıyor."

"Biz avukatların yakacak kadar paramız olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Masters mırıldanarak. "Emin ol yok." "Fakat kayıplarını karşılayacak kadar zengin bir kardeşin var," dedi Pinter.

"Çamura batmış bir baston gibi davranmaktan vazgeç," dedi Masters. "Mızıkçının biri olmadığını söylemiştim Jarret'a. Beni yalancı mı çıkaracaksın? Sen bırakırsan ben de bırakmak zorunda kalacağım ve paramı geri almak için hiç şansım kalmayacak."

“Benim sorunum değil.” Pinter birasını sonuna kadar içtikten sonra bardağını masaya bıraktı. Her haliyle bu işi bitirdiği anlaşılıyordu.

Annabel hızla yaklaştı ve pelerininin kapüşonunu indirdi. “Onun yerine oynamak beni mutlu ederdi.”

Öyle mi zannetmişti yoksa gerçekten mi bütün oda sessizliğe bürünmüştü?

Lord Jarret gözlerini kısarak ona baktı. “Bayan Lake. Sizi burada görmek ne güzel.”

Titreyen ellerini pelerininin ceplerinde gizledi.

“Eğer Lord Jarret gerçekten dikkate değer bir şeyler üzerine oynamak isterse bahsi daha da yükseltmeyi arzu ederim.”

Lord Gabriel bakışlarını ondan kardeşine çevirdikten sonra gülümsedi. “Aydınlatın bizi bayan. Üzerine oynamak istediğiniz nedir?”

Lord Jarret sandalyesinden sıyrılarak ayağa kalktı. “Bizi bir dakikalığına bağışlayın, beyler...” Onu kolundan kavrayarak odadan çıkardı, koridora çekti.

Annabel silkinip elinden kurtulurken Jarret, “Siz ne yapmaya çalıştığınızı sanıyorsunuz, Bayan Lake?” dedi.

Annabel bakışlarını onun öfkeli bakışlarıyla buluşturdu. “Önceden yapmaya çalıştığım aynı şeyi. Sizin yardımınıza ihtiyacım var. Onu almak amacıyla oynamak niyetindeyim.”

“Sizin gibi kadınlar tavernaya ait değildir.”

“Benim gibi kadınlar hakkında hiçbir fikriniz yok. Bütün bildiğiniz kumar, içki ve fahişelerden ibaret bu anlamsız yaşam.” O da tıpkı Hugh’ün sonradan olduğu gibiydi. Bencil ve sorumsuz. “Bu yaşantıdan büyükannenizle Lake Ale adına konuşabilecek kadar bile ayrı kalamadınız!”

“Siz beni takip ediyordunuz,” dedi, kuşku dolu bir ses tonuyla. “Aklınızı mı yitirdiniz? Londra’nın bu kısmı çok tehlikeli bir yerdir siz-”

“Ah, beni kaygılarınızın dışında tutun. Bu verdiğiniz sözler kadar samimiyetsiz.”

Jarret kollarını göğsünde kavuştururken yüz ifadesi taş gibi kesilmişti. “Büyükannemle sabahleyin konuşmayı planlıyorum, bilginize.”

“Bana sabahleyin bilgi vereceğinizi söylemiştiniz, hatırladınız mı? Fakat korkarım bütün gece arkadaşlarınızla içtikten sonra verdiğiniz sözü unuttunuz.”

Jarret’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Böylece siz de beni razı etmek için benimle kumar oynamaya karar verdiniz, öyle mi?”

“Neden olmasın? Ben çok iyi kâğıt oynarım. Arkadaşınız Pinter ayrılmaya kararlı görünüyor, siz de zorlu bir rakip istediğinizi söylemiştiniz.”

“Sanırım Lake Ale’e ilişkin planınızla ilgili bir şey üzerine oynamak istiyorsunuz.”

“Evet. Plumtree Bira Fabrikası’nın bize yardımcı olmasını kabul etmenizi istiyorum. Hepsi bu.”

Jarret ona dik dik baktı. “Hepsi ha? Sizin ne istediğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok.”

“Ben sizden erkek kardeşimin bira fabrikasını kurtarmama yardım etmenizi istiyorum. Belki de siz bir rakibinizin yok olmasını tercih ediyorsunuzdur, kimbilir?”

“Saçmalamayın. Burton’daki yarım varillik bira imalathanesi benim umurumda bile olmaz. Plumtree’nin büyüklüğü Lake Ale’in beş katıdır.”

“Bu da bize yardımı esirgemenizin yersiz olduğu anlamına geliyor.”

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. “Ya ben kazanırsam ne olacak? Yüksek bahisli bu küçük oyunda ben ne kazanacağım?”

Annesinden kalan yüzüğünü parmağından yavaşça çıkarırken onun kendisi için ne anlama geldiğini gizlemeye çalışıyordu. “Bu. Som altın üzerine yakut ve pırlantadır. En az iki yüz pound eder. Ayırdığınız zamana değecektir.”

Kuru bir kahkaha attı. “Bir yüzük. Bunun eşit olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Bu şans getiren bir yüzük,” dedi, onu oyuna razı etmek için ümidini yitirerek. “Bu parmağımdayken imal ettiğim her türlü bira muhteşem çıkar.”

“Eminim bu da yüzüğün değerini ona katlıyordur,” dedi Jarret alaylı.

Çok sinir bozucuydu. “Peki, eğer benimle vist oynamaktan korkuyorsanız...”

Gözlerinin rengi, tıpkı daha önce onun birasının tadına bakarken olduğu gibi kobalt mavisine döndü. “Yani vistte beni yeneceğinizi düşünüyorsunuz, öyle mi?”

Annabel, “Kesinlikle,” dedi, pek de emin olmamasına karşın. Ancak denemek zorundaydı.

Jarret, tıpkı sirkteki bir dev gibi üzerine gölgesi düşerek ona sokuldu. “Bahsi ancak daha özel bir noktaya çekebilirsek kabul ederim.”

Annabel yutkundu. “Özel mi?”

“Oyunu ikimiz oynayacağız - iki kişilik vist. Üç oyundan ikisini kazanan bahsi kazanacak.”

“Pekâlâ.”

“Bu kadar değil. Eğer siz kazanırsanız, Plumtree Bira Fabrikası Hint pazarına girmek için Lake Ale ile birleşecek.” Dudakları günahkâr bir gülümseme ile kıvrıldı. “Fakat ben kazanırsam, bu gece benim yatağımı ısıtacaksınız.”

Dördüncü Bölüm

Jarret onu şoke ettiğini görebiliyordu. Bu iyiydi. Birilerinin bu kadına mantıklı olmayı öğretmesi gerekiyordu. Eğer kendi kız kardeşleri böyle bir şey yapmaya kalkışsaydı, onları bir odaya kilitler anahtarı da camdan atardı.

Geceleyin bir başına, Londra’nın sokaklarında onu takip etmek? Hiç korunmasız bir tavernada oturmak? Kumar oynamak için ona meydan okumak? Bu kadın kendisine zarar verecek kadar pervasızdı. Alımlı ve hoştu fakat şeytanın kendisi kadar pervasızdı.

Yine de bu bahsi kabul edecek kadar aklını kaçırmış olamazdı. Onu Londra’da kaldığı yere geri götürdüğünde, yanındakilere ona daha iyi göz kulak olmalarını tembihleyecekti.

Annabel en sonunda konuştu: “Teklifinizi kabul ediyorum.”

“Canın cehenneme!”

Annabel’in dudakları incelerek inatçı bir çizgi halini aldı. “Demek yine yalan söylüyordunuz. Bu bahis konusunda da ciddi değildiniz?”

“İlk seferinde de yalan söylemiyordum!” Jarret adeta bağırıyordu.

Genç kadın başını inanmadığını belli edercesine yana eğince kıvır kıvır saçları dalgalandı. Bir şekilde bu hareket Jarret’ı daha da öfkelendirdi. Bu kadının onu ifrit etmesine izin vermemeliydi. “Sizin bir muhafıza ihtiyacınız var.”

“Ve sanırım bu görevi yapmaya gönüllüsünüz,” dedi Annabel küstahça. “Ama beni içinde tutacak kadar büyük bir kafesiniz yok, Lordum.”

Jarret ona doğru iyice eğildi. “İskambilde beni yenerek Lake Ale için yardımı kazanma şansınız karşısında, namusunuzu, şerefinizi, ününüzü ve hayat boyu bir gün evlenme ümidinizi riske atmaya isteklisiniz, öyle mi?”

Kızın çehresinde tuhaf bir ifade belirdi. “Umutsuz zamanlar umutsuz tedbirler gerektirir.”

Jarret derin bir nefes alarak uzaklara baktı. Umutsuzluğu anlıyordu. Küçük bir çocukken bunu biraz hissetmişti. Son kuruşlarına kadar kumar oynarken, bir sonraki elde şanslarının dönmesine dua eden adamlarla iskambil oyunları oynayarak bu uzun geceleri atlatmıştı.

Ancak annesi dışında başka hiçbir kadında umutsuzluk görmemişti. Bu huzurunu kaçırmıştı.

“Dahası,” diyerek ekledi Annabel, “ben bunun bir şans oyunu olduğunu düşünmüyorum.

Söylemem gerekirse oldukça iyi bir vist oyuncusuyumdur."

Jarret homurdandı. Tabii ya. Taşralı bir bira üreticisi kendisini kumarda yenecekti. Eğlenceli bir gün olacağı kesindi.

Yine de Jarret risk almamalıydı, Plumtree'nin mevcut durumunda söz konusu olamazdı. Kabul edeceğini bilseydi asla böyle bir bahis teklifi yapmazdı. Bira fabrikasının geleceğini kumarda bahis konusu yapmaya hakkı yoktu.

"Elbette," diyerek konuşmasını sürdürdü Annabel, "korkarsanız kaybedersiniz-"

"Gökteki melekler yere inse bile beni yenme şansınız yok," dedi Jarret terslenerek.

Niçin endişe ediyordu ki? İki kişilik bir vist oyununu gözü kapalı kazanabilirdi. Sonra da Bayan Lake, Burton'daki evine dersini almış bir kadın olarak dönerdi.

Mahvolmuş bir kadın.

Vicdan azabını bir tarafa bıraktı. Eğer bu uğurda her şeyini heba edecekse, ona ne oluyordu ki? Kendisi bilirdi. Hem böylece erkeklere ofislerinde askıntı olmak ya da onları tavernalara kadar takip etmek gibi aptalca şeyler yapmayı sürdürmezdi.

Tanrı biliyordu, bu onun da hoşuna gidecekti. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Anlaştığımız bahisler üzerine oynayacağız."

Karşısındaki kadın rahatladığında ise şaşırdı.

"Teşekkür ederim." Annabel'in gözleri hınzırlıkla pırıldadı. "Sizi çok kötü yenmeyeceğime söz veriyorum. Arkadaşlarınızın önünde sizi utandırmak istemezdim."

Her şeye rağmen Jarret'ın içinden bir kahkaha koptu. Tanrım, bu kız bir baş belasıydı.

Tavernanın ana salonuna tekrar girdiklerinde, Pinter'ın bir sütunun yanına oturmuş olanları çatık kaşlarıyla izlediğini ve Masters'ın ötekilerden paralarını aldığını gördüler. İçerinin kalabalıklığına bakılırsa bir kadının, Hetty Plumtree'nin torununa kumarda meydan okuduğu haberi sokaklara tez yayılmış olmalıydı.

"Burada neler oluyor?" dedi Jarret, Pinter'ın boş kalan sandalyesini Bayan Lake'e verdikten sonra kendisi karşıdaki Masters'ın yerine geçti.

"Masters senin Bayan Lake'le oynamayı kabul edeceğin konusunda iddiaya girmişti," dedi Gabe. "Pinter ile ben bunu yapmayacağını söyledik. Bire beş koymuştuk."

"Peki," dedi Jarret yavan bir ses tonuyla, "bir kereliğine Masters haklı çıktı."

Tavernadaki birkaç adam homurdandı. Masters başka bir sandalye çekti ve kazandıklarını saymaya başladı.

"Kazandıklarından ben de pay alacak mıyım, Masters? Ne de olsa benim üzerimden kazandın."

"Aslında seni tanımam sayesinde kazandım, belli ki seni çok iyi tanıyorum." Masters sinsice Bayan Lake'e baktı. "Sebebi ne olursa olsun güzel bir kadınla vakit geçirme şansını geri çevirmezsin sen. Bizi tanıştırmayacak mısın?" İçini çektikten sonra Jarret onu herkese tanıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Lake," dedi Masters baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Masamıza böylesine alımlı bir katılımın olması bizi mutlu etti." Annabel gözlerini devirdi. "Bakıyorum Lord Jarret'la aynı tavırlara sahipsiniz. Anneniz sizle gurur duyuyor olmalı."

"Bu tavırları annesinin üzerinde denemez o," dedi Jarret kelimeleri yayarak ve kahkahasını güçlükle engelleyerek. Kadınlar genellikle Masters için kolay bir avdı. Öyle olmayan birisini bulmak hoşuna gitmişti.

"Gevezelik yeter," dedi Gabe. "Ne oynuyoruz?" "Sanırım Jarret İrlanda visti oynamak istiyor," dedi Masters keyifle ama kaba bir benzetmeyle cinsel ilişkiye gönderme yapmıştı.

"O nedir?" diye sordu Bayan Lake.

Jarret dik dik Masters'a baktı. "Hiçbir şey. Sadece benim arkadaşımın ahmaklığı."

Bakışlarını Gabe'e çevirdi. "Hep birlikte oynamıyoruz." Jarret kartları karıştırdı. "Bayan Lake ile ben iki kişilik vist oynuyoruz."

"Bahiste ne var?" diye Gabe sordu.

"Özel," diye yanıtladı Jarret.

"Haa, özel bir bahis." Sandalyesinde arkaya doğru kaykılırken yılışık yılışık sırıttı Masters. "En iyisinden."

"Aklın hep belden aşağı çalışmasın," diye patladı Jarret. "Bayan Lake bir hanımefendi."

"Ve odada doğru dürüst oturun," dedi Annabel. "Eğer ima etmek istediğiniz bir şey varsa Bay Masters, belki de bunu yüzüme açıkça söylemelisiniz."

Jarret ona baktı, bu sakin tavrına şaşırmıştı. Sonra masanın üzerinde birleştirdiği ellerine dikkat etti; az da olsa titriyorlardı.

Bu iyiydi. Göründüğü kadar soğukkanlı değildi. Belki bir dahaki sefer böylesine çılgınca bir anlaşma yapmadan önce iki kez düşünürdü.

"Hiçbir ima yok." Masters'ın bakışları onunla Jarret arasında gitti geldi. "Sadece bir gözlemdi."

"Belki de gözlemlerini başka yere saklasan iyi olur," dedi Jarret. "Bu özel bir oyun olduğu için hepinizin burada kalmasının bir anlamı yok."

Gabe kahkaha attı. "Ben gitmiyorum, koca adam. Daha gecenin başındayız."

"Benim de bunu kaçırmaya niyetim yok," dedi Masters.

"Rahatına bak." En azından izleyicilerden kurtulmayı denemişti.

Jarret, Annabel'in kesmesi için desteyi masaya koydu. Sonra ikisi de kart çektiler. Jarret düşük kartı çekip kaybettiğinden dağıtması için desteyi ona verdi.

Masters arkasına doğru yaslanıp masanın etrafında toplanan kalabalığa seslendi. "Bire beş iddiaya giriyorum ki hanımefendi Lord Jarret'ı yenecek."

Etrafı bahis konuşmalarıyla doldu.

"Bana karşı mı bahse giriyorsun, Masters?" dedi Jarret şaşkınlık içinde.

"Gece boyunca hep kazandın. Kuşkusuz şansının sona erme zamanı gelmiştir,"

"Öyleyse kaybedersin." Jarret, sütunun yanında ellerini göğsünde birleştirmiş Pinter'ın da orada oturduğunu fark etti.

"Senin burada kalman için bir sebep yok, Pinter," dedi öfkeyle.

"Mademki bize bu kadar sinir oluyorsun..." "Hatırladığım kadarıyla Lordum, buraya geldiğinde benimle daha sonra tartışmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin."

Lanet olsun, o konuyu unutmuştu.

"Bu yüzden beklemekten," Pinter Bayan Lake'e baktı "ve izlemekten mutlu olurum."

"Haa, evet," dedi Gabe, "etrafta hanımefendiler olunca Pinter son derece kibardır, içimizden birimiz Bayan Lake'i inimize kaçırırız diye, onu bizle yalnız bırakma riskini almayacaktır."

"Neden?" dedi Bayan Lake, kaşlarından birini kaldırarak. "Siz üçünüzün kadınları kaçırma alışkanlığı mı var?"

"Sadece salı ve cuma günleri," dedi Masters. "Bugün çarşamba olduğu düşünülürse, güvendesiniz."

"Eğer mavi renkli bir jartiyer giymiyorsanız, bayan," dedi Gabe şaka yollu. "Çarşamba günleri Masters'la ben mavi jartiyerlerden çok hoşlanırız. Jartiyerleriniz mavi renkli mi, Bayan Lake?"

"Sadece pazartesi ve perşembe günleri." Her birine on üçer adet kart dağıttı, sonra da destenin geri kalanını masanın üzerine koyarak en üstteki kartı açtı. "Üzgünüm beyler. Sanırım sizin başka bir kadını kaçırmanız gerekecek."

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

“Bayan Lake’in jartiyerleri üstünüze vazife değil,” dedi Jarret uyaran bir ses tonuyla. “Bunu unutmamanızı öneriyorum, yoksa size kapıyı ben kendim gösteririm.”

Masters’ın bakışlarının kendi üzerinde olduğunu görünce gerildi. Lanet olası Masters, bir şeyler döndüğünü hemen anlamıştı. Belki de Jarret’ın kız kardeşleri dışında bir kadını bu kadar korumadığından dolayıydı.

Jarret arkadaşlarını göz ardı ederek eline yoğunlaştı. Eli çok kötüydü. Eğer gerçeği bilmese Annabel’in kartları bilerek böyle dağıttığını düşünürdü. Bir hilebazı bir mil öteden tanırdı - Bayan Lake öyle biri değildi.

“Bu özel bahsin Bayan Plumtree’nin ültimatomu ile ilgisi olup olmadığını merak ediyorum,” dedi Masters yüksek sesli düşünürmüş gibi.

“Ültimatom mu?” diye sordu Bayan Lake.

Bayan Lake ile oyuna başlayan Jarret, oynadığı kâğıtların yerine desteden yenilerini çekiyor bir yandan da içinden Masters’a küfürler yağdırıyordu.

“Bayan Plumtree torunlarından, önümüzdeki Ocak ayına kadar evlenmelerini istedi yoksa onlarla ilişiğini kesecek,” diye açıklama yaptı Masters. “Yoksa kazanırsa Lord Jarret’la evlenmeyi mi kabul ettiniz Bayan Lake?”

“Elbette hayır,” dedi Bayan Lake. Neyse ki bunu söylerken sesi çok kararlı çıkmamıştı. Masters’ın keyiften gözleri parladı. “İşte bu hayret edilesi. Kadınlar genellikle bu arkadaşımıza kuyruk sallarlar. Tanrı aşkına anlatın bize, Lord Jarret’ın nesini beğenmiyorsunuz?”

“Kendilerini beğenecek ya da beğenmeyecek kadar iyi tanımıyorum,” dedi Annabel ciddiyetle. “Bu yüzden evliliği düşünmek için çok erken.”

“Çoğu kadın gibi,” dedi Jarret, “şüphesiz Bayan Lake de aşk evliliğini tercih edecektir. Asla bir erkekle bahis üzerine evlilik yapmaz.”

“Bu konuda fikirlerimi bilmeniz ne tuhaf efendim, oysa henüz bu sabah tanıştık.” Jarret’a yan yan baktı. “Belki de insanların aklını okuyorsunuz.”

“Bunu yapamamam için en iyisi dua edin.” Sinek valesini yere attı Jarret. ‘Yoksa bu oyunu - ve bu bahsi - hemen kaybedersiniz.”

‘Yapamadığınızı zaten biliyorum.” Ona kendini beğenmiş bir gülücük yollarken yerdeki kâğıdı vale papazıyla aldı. “Çünkü bu eli ben kazandım.”

Elbette kazanmıştı; Jarret’ın elindeki kartlarla kimse kazanamazdı.

Fakat şansı böyle devam edemezdi.

Jarret kartları toplayıp karmaya başlarken Masters, “Şimdi bu onun her şeyi kazandığı anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Üç oyundan ikisini kazanmak gerekiyor, bu yüzden henüz değil,” dedi Jarret.

“Ve bahsinizin Bayan Plumtree’nin ültimatomuyla gerçekten ilgisi yok, öyle mi?”

“Benim fikrimi sorsaydın,” dedi Gabe, “öyle olmadığını söylerdim. Jarret o konuyu çoktan konuşarak halletti. Büyükannesi onun fabrikayı bir yıl yönetmesi koşuluyla, kendisini bu işten muaf tuttu. Yani evlenmek zorunda kalmadan, masaların kralı olarak geri dönecek.”

Jarret kaşlarını çattı. Konuşulanlar kulağına birden çok sorumsuzca gelmişti. Bunu umursamazdı. Sorumluluk, acı ve kayıp anlamına geliyordu. Sorumluluk altında ezilmektense bütünüyle ondan yoksun olmak daha iyiydi.

“Öyleyse fabrikayı yönetmek sizin için sadece bir eğlence,” dedi Bayan Lake, daha çok eleştiren bir ses tonuyla.

“Eğlence değil.” Kartlarını incelerken rakibinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. “Geçici bir görev diyelim. Büyükannemin geri döneceği zamana kadar işleri düzene sokmak desek daha doğru olur.”

“Fakat şirketin başarılı olması size bir çıkar sağlamayacak anlaşılan.” Küçümseyici ses tonu bu konuda ne düşündüğünü belli ediyordu.

Jarret’ın bakışları onunkilerle buluştu. “Şirketin başarılı olmasını istediğim için riskli teklifiniz bana hitap etmiyor.”

Oyuna başladılar ve Jarret hemen üç el aldı.

“Hangi riskli teklif?” dedi Gabe.

Bayan Lake kartlarını düzenledi. “Erkek kardeşimin Burton’da bir bira fabrikası var. Her iki tarafın yararına olacak biçimde ailenizle işbirliği yapmak istiyoruz.”

“Ya da öyle olduğunu iddia ediyor kendileri,” diyerek karşılık verdi Jarret.

‘Yani bu oyunun bahsi lanet bir iş ortaklığıyla mı ilgili?” dedi Masters.

“Tanrım, ne sıkıcı. Eğer Bayan Lake iş ortaklığı için oynuyorsa, Jarret ne için oynuyor peki?”

“Erkek kardeşinin fabrikasına!” dedi Gabe. “Öyle olmalı!”

“Komik olmayın,” diye karşılık verdi Annabel. “Fabrika benim olsaydı Lord Jarret’ın yardımına ihtiyacım kalmazdı. Ve şüphesiz, onu bir iskambil oyununda bahse konu etmezdim. Bu ahmaklık olmaz mıydı?”

“Sizi çok şaşırtacak ama” dedi Jarret, “bazı erkekler her şey üzerine oynar.”

Masters, “Bazı kadınlar da öyle,” derken gözleriyle Bayan Lake’i inceledi.

“Eğer teklif ettiği erkek kardeşinin bira fabrikası değilse, başka ne olabilir ki?” diye sordu Gabe. Jarret ona sert bir bakış atınca Gabe gerildi ve hızla Bayan Lake’e baktı.

Yanakları gelinciklerin rengini almıştı. Jarret onun bu şekilde odadaki erkeklerin diline düşmüş olmasından iğrendi.

“Bayan Lake yüzüğü üzerine bahse girdi,” dedi Jarret yalan söyleyerek.

Annabel şükran dolu gözlerle ona baktı. “Çok değerlidir. Tonla para eder.”

“Yaa.” Masters ile Gabe’in birbirlerine bakışları her şeyi açığa vuruyordu. “Bir yüzük demek. Kuşkusuz.”

İkisi de Jarret’ın bahislerinde nakit parayı tercih ettiğini biliyorlardı. Mücevherle yapılan ödemeyi asla kabul etmezdi. Bayan Lake’e ilgi dolu bakışlarından, onun aslında ne üzerine oynamayı kabul ettiğini sezdikleri açıkça anlaşılıyordu.

Jarret dişlerini gıcırdattı. Onun bahsini asla kabul etmemeliydi. Birkaç sert söz söyledikten sonra, her nerede kalıyorsa oraya götürüp bırakmalıydı onu.

Öyleyse bunu niçin yapmamıştı?

Çünkü gerçekten onun teklifini reddedeceğini sanmıştı. Çünkü bu kadında onu öfkelendiren akıl almaz bir güç vardı. Ve çünkü incelikten yoksun cazibesi, başka hiçbir kadının yapamadığı kadar heyecanlandırmıştı onu.

Bu çılgınlıktı ve sonu iyi bitmeyebilirdi. Sonunu bekleyip görecekti.

Gabe şüphe dolu gözlerle Annabel’i inceliyordu. “Londra’ya yalnız mı geldiniz Bayan Lake?”

“Elbette hayır.” Bir el kazandı. “Yengem ve... yeğenimle birlikte geldim.”

Gabe mi öyle sanmıştı, yoksa gerçekten ‘yeğen’ demeden önce duraksamış mıydı? Bunun nedeni birden ona malum oldu.

‘Yeğeniniz kaç yaşında?”

Kâğıtlar üzerine yoğunlaşmıştı. “Bunun konuşulanlarla ne ilgisi var?”

“Eğer size eşlik etmesi gereken erkek oysa” dedi Jarret, “çok ilgisi var. Kaç yaşında, beş mi?”

Her şeyi anlatırcasına yutkundu. “Eğer bilmeniz gerekiyorsa, on iki yaşında.”

“On iki!” dedi Masters. “Tanrım, küçücük bir çocuk olan koruyucunuzla şehirde öyle

gezip tozamazsınız. Erkek kardeşiniz buna nasıl izin veriyor?"

"Hugh hasta," dedi Annabel. "Başka seçeneği yok."

Jarret bir kaşını kaldırdı. "Ona bir tercih şansı verdiniz mi?"

Annabel masaya bir kâğıt attı. "Aslında vermedim." Gabe alçak sesli bir ıslık çaldı. "Eğer onunla sen evlenmeyeceksen Jarret, birileri evlenmeli. Onun başını dertten uzak tutacak bir kocaya ihtiyacı var."

"İnanın bana, bu tavsiyeyi çoktan verdim," dedi Jarret mırıldanarak.

"Vermediniz!" dedi Bayan Lake öfkeyle. "Benim bir muhafıza ihtiyacım olduğunu söylediniz. Aynı şey değil. Belli ki siz de o erkeklerdensiniz; kadınların süs hayvanları olduğuna, kafeslere kapatılıp sonra partilerde dolaştırılmaya çıkartılması gerektiğine inananlardan."

"Dürüst olmak gerekirse Jarret," dedi Masters gözlerini kırpıştırarak, "sen kadınları hiç tanımıyorsun." Bayan Lake'e doğru eğildi. "Sizi temin ederim ki bayan, ben bir hanımefendiye böyle bir şeyi asla ima etmezdim."

Jarret homurdanmaya başlarken, Bayan Lake Masters'a doğru kaşlarından birini hafifçe kaldırdı. "Sanırım bunun tek sebebi karşınızdaki hanımefendiyi tatlılıkla etkileyebileceğinize inanmanız."

"İşte şimdi yakalandın Masters," dedi Gabe şaka yollu. "Belki de Bayan Lake insanın aklını okuyordur."

Jarret onun attığı kâğıdı aldı. "Okuyor olamaz ya da benim kadınlar hakkındaki fikrimi okuyamıyor." Genç kızın yüzüne baktı. "Belli ki burada varsayımlarını bir günlük tanışıklıklara dayandıran tek kişi ben değilim."

"Benim varsayımım tanışıklığımıza dayanmıyor, efendim," diyerek hemen karşılık verdi Annabel, "sizin sözlerinize dayanıyor. Eğer siz bir kadının bir muhafıza ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, onun kendisine sahip çıkamayacağına inanıyorsunuz demektir. Bu da düpedüz aşağılayıcıdır."

"Asla aşağılama niyetinde değildim. Sadece bir kadının, şehirde taşrada davrandığından farklı davranması gerektiğine işaret ettim. Eğer bunu yapmazsa, kendisine göz kulak olacak birisine ihtiyacı vardır."

"Taşra! Ben Burton'da oturuyorum. Nüfusumuz neredeyse yedi bin."

Herkes kahkaha attı.

Gabe hızla araya girdi. "Beni bağışlayın bayan ama Londra'nın nüfusu bir milyonun üzerinde."

"Bunu biliyorum. Ama bu Burton'u taşra yapmaz, değil mi?"

"Kıyaslayınca belki de-" diye söze başladı Jarret.

"Sizi temin ederim, efendim," dedi Annabel kesin bir dille, "biz de fazilet ve rezillikten payımızı aldık. Aradaki fark sadece bir bakış açısı meselesi."

Sözlerindeki acılık Jarret'ın duraksamasına neden oldu. Acaba başına bir rezalet mi gelmişti? Aşağılık bir serseri onu kullanmış mıydı? Peki, bu olasılık kendisinin canını niçin sıkmıştı?

"Her halükârda," diyerek sözlerini sürdürdü Bayan Lake, "bir kadının Londra'da dikkatli davranması gerektiğinin oldukça farkındayım." Gözlerinin kenarından Jarret'a baktı. "İnanın, beni benzerlerinden korunmam için uyaran üç mantıksız avareyle bir gece geçirmek için yola çıkmadım."

Masters kahkaha attı. "Bak bu söyledikleri anlamlı, Jarret."

"Onu cesaretlendirme," dedi Jarret.

Masters mantıksız bir avare olabilirdi, fakat Jarret öyle değildi. O kaygısız bir avareydi, bu

yüzden karşısında oturan sivri dilli perinin onurundan sorumlu olmak istemiyordu. Teklif edilmesi gereken iğrenç bir bahsi hevesle kabul eden sivri dilli bir peri.

İkinci eli bitirdiler. Sinir bozucuydu, çünkü ikisi de on üçer el alarak berabere kalmışlardı.

Sonraki oyun da aynı şekilde bitti. İsteksizce onun sandığından daha iyi bir oyuncu olduğunu kabul etti. İki kişilik vist çok fazla strateji gerektirmezdi, sadece gözlerinizin açık olması yeterliydi. Ellerin bazılarını ustaca oynamıştı Bayan Lake. Etkileyiciydi.

Sinirleri bozuluyordu, çünkü bu gece kaybetmek niyetinde değildi.

Bayan Lake'in dağıttığı eli aldıktan sonra destenin üzerine açılan kâğıda baktı. Koz karoydu. Hah, şimdi şans kendisinden yanayken onun nasıl oynayacağını görecekti.

"Peki, Lord Jarret," dedi Annabel kendi kartlarını alırken, "kadınlar hakkında siz ne düşünüyorsunuz?"

"A-ha," dedi Masters, gözleri parlayarak, "şimdi hapı yuttun oğlum."

"Nedenmiş?" diye sordu Bayan Lake.

Gabe kahkaha attı. "Çünkü hiçbir erkek bu soruyu bir kadını memnun edecek şekilde yanıtlayamaz. Bunu yapmak için atılan her adım tuzaklarla doludur."

"Bay Pinter," dedi Annabel, "eminim sizin bu soruya bir yanıtınız vardır."

Pinter'ın suratından paniklediği anlaşılıyordu. "Bu tartışmada beni bağışlamanızı diliyorum, Bayan Lake. Yemin ederim, kadınlarla ilgili hiçbir fikrim yok."

Jarret alması için düşük bir kâğıt attı yere. Etrafta ne kadar da çok korkak vardı. "Ben cevaplamak istiyorum." Annesi ve onun bedbaht eylemi bir yana, büyükannesini ve onun her şeye karışmasını düşününce içine kapkara bir şeyler çöreklendi. "Kadınlar, çevrelerindeki herkesin hayatına karışarak mutlu olan kişilerdir."

Masada bir sessizlik oldu. Aslında sanki tavernada herkes taş kesildi ve odadaki bütün erkekler gözlerini Bayan Lake'e dikti.

Bayan Lake, Jarret'ı şaşkına çeviren bir kahkaha attı. "Öyle görünüyor ki sizinle tahmin ettiğimden daha çok ortak yanımız var. Çünkü ben de aynı şeyi erkekler için düşünüyorum."

"Öyle mi?" Elindeki işe yaramayan kartlari oynayarak birkaç eli Bayan Lake'e verirken, desteden sırası gelen kâğıtları almaya devam etti.

"Sizde bu düşüncenin oluşmasından hangi bahtsız erkek sorumlu acaba?"

"Niçin sadece bir erkek olduğunu düşünüyorsunuz?" derken bir kaşını kaldırdı Annabel. "Ya sizin durumunuz? Bir kadın kalbinizi kırıp kadınlar hakkında yaşam boyu değişmeyecek fikirler oluşturmanıza mı sebep oldu?"

Destede alacak kart kalmamıştı. Bayan Lake bir as oynadı, Jarret gülümseyerek onu kozla aldı. Elindeki kozlar onun elindekileri tüketmeye yeterli olduğu gibi, geri kalan kartları da bütün elleri kazanmasına yetecek kadar büyüktü. Bu berabere bitmeyecek bir eldi. "Hiçbir kadın benim kalbimi kırmadı. Ve hiçbir kadın da asla kırmayacak."

"Jarret bir kadının kalbinden bir parçacık bile koparacak kadar kendisine sokulmasına izin vermez," dedi Gabe, şakayla karışık.

Eğer Jarret buna izin verseydi onu değiştirmeye çalışırlardı. Asla izin veremeyeceği bir şeydi. Büyükannesi dolaplar çevirmeye başlayana kadar, onun için hayatta her şey mükemmel gidiyordu. Bu yıl bitince her şey yine öyle gidecekti. Elbette zaman zaman yalnızlık çekiyordu ve gecelerin uzunluğu, oyunların tekdüzeliği yorucu olabiliyordu. Fakat oyun masasında rahat hissediyordu kendini. Tek bildiği, gerçekten emin olabildiği tek yerin oyun masası olduğuydu.

Jarret kartlarını bir bir atarken, onun önce kozlarını sonra da diğer kartlarını aldı. Bu eli kazanamayacağını anlayan Bayan Lake'in renginin solmasının tadını çıkardı. "Aynı soruyu ben size sormalıyım Bayan Lake. Bir erkek sizin kalbinizi mi kırdı? Bu yüzden mi evlenmediniz?"

“Evlenmedim, efendim, çünkü evlenmekte bir yarar görmüyorum. Siz ve arkadaşlarınız da bunun tersine inandıramıyorsunuz beni.”

“Bizle ilgili çok uzun süre kaygılanmanız gerekmeyecek.”

Son eli aldı ve yılışık yılışık sırıttı. “Çünkü bu eli ben kazandım. Şimdi beraberiyiz ve bahsi kazanmaya ben çok daha yakınım.”

“Benden daha yakın değilsiniz,” derken kartları topladı Annabel. “Dağıtma sırası bende, Lordum. Size kendiniz kadar cömert olmamaya çalışacağım.”

Jarret gözlerini kıstı. “Eğer hile yaptığımı ima ediyorsanız bayan-”

“Elbette hayır.” Elindeki kâğıtları karıştırırken yanaklarına hafif bir kırmızılık çöktü. “Sizin kadar şanslı olmayı umuyorum demeliydim.”

Huysuz ses tonu Jarret’ın gülümsemesine neden oldu. “Bu aldığım bir kıskançlık kokusu mu Bayan Lake?”

“Kesinlikle, siz bile kabul etmelisiniz ki az önceki elde olağanüstü şanslıydınız,” dedi diklenerek.

Jarret omuzlarını silkti. “Kötü bir oyuncu şanslı bir eli berbat edebilir. Aynı şekilde, iyi bir oyuncu vasat bir eli parlak bir ele dönüştürebilir.”

“Vasat bir oyuncu da parlak bir eli berbat edebilir,” diyerek dikkat çekti Masters. “Siz şu oyununuza devam eder misiniz? Biz kimin kazandığını görmek istiyoruz, iskambil oyunu hakkında felsefe dinlemek değil.”

Annabel, Jarret’a muzır bir bakış attı. “Her zaman bu kadar sabırsız mıdır kendileri?”

“Ancak bir şey üzerine iddiaya girdiyse. Şimdi de bütün ümidini size bağladı.”

“Şunu güzelce bir paralayın Bayan Lake, olur mu?” dedi Masters. “Biraz da biz toplayalım paraları o baksın.”

“Nasıl yani?” derken kartları dağıttı Annabel. “Genellikle kazanır mı?”

“O her zaman kazanır,” dedi Gabe. “Gerçi son zamanlarda değişti.”

“Bu akşam değil,” dedi Jarret elini görünce. Bir önceki eli kadar muhteşem değildi ama bununla da kazanmayı başarabilirdi.

Oyun hızlı ilerledi, her ikisi de sessiz kalıp kartlarına yoğunlaştı. Sonunda yine berabere kaldılar ve masanın etrafındaki herkes hep birlikte homurdandı.

Annabel kâğıtların hepsini Jarret’ın önüne iteledi. “Bu bütün gece sürebilir, biliyor musunuz?”

Jarret, “Yoruldunuz mu, Bayan Lake?” dedi alaylı bir biçimde bir yandan kartlarını kararken.

“Elbette hayır. Fakat kabul etmelisiniz ki birbirimize eşitiz.”

“Belki de.” Kâğıtlarını dağıttı.

“Şimdi ben bir kıskançlık kokusu alıyorum,” dedi Annabel alayla.

“Belki de siz sadece kopacak kıyametin kokusunu alıyorsunuz,” diye karşılık verdi Jarret.

Kâğıtlarını eline aldı Jarret. Kazanması da kaybetmesi de mümkündü. O ana kadar Bayan Lake’in oyun tarzını kavramıştı. Bu yüzden onun stratejisine karşı tedbirli olması gerekiyordu.

Öte yandan rakibi de kendisi için aynı şeyi yapabilirdi.

Denk bir rakiple iskambil oynamanın zorluğundan keyif alıyordu. Masters ve Gabe kaygısız oyunculardı; ikisi de hangi kâğıtların atıldığını takip etmek için çaba göstermezlerdi. Onlar daha çok içmekle ve tavernadaki güzel garsonlarla ilgilenirdi.

Oysa Bayan Lake ciddi bir iskambil oyuncusuydu, bu yüzden Jarret, onun ailesini merak etmişti. Anne ve babası ölmüş olduğuna göre, erkek kardeşi ve yengesiyle birlikte oturuyor olmalıydı. Bu yüzden çocuk bakan hala durumuna düşmüştü.

Gerçekten üzücüydü. Bakıcı rolündeki hala olmak için fazla genç görünüyordu - yirmi

beşinden büyük olamazdı. Bir kadın için bu nasıl bir hayattı?

Kız kardeşi Minerva da yirmi sekiz yaşındaydı ve durumundan memnun görünüyordu. Fakat onun kitapları vardı. Ya Bayan Lake'in neyi vardı? Kendisine ait olmayan ve belki de erkek kardeşinin onu mümkün olduğunca uzak tuttuğu bir bira fabrikası.

Londra'ya tek başına gelmesine bakılırsa, belki de öyle değildi.

Bayan Lake ilk kartını oynadı. Jarret konsantre olmaya çalışıyordu. Bu oyunu kazanmak ya da en azından berabere bitirmek için tüm becerisini kullanması gerekecekti. Birkaç eli sessizlik içerisinde oynadıktan sonra, yerdeki desteden kartlarını çekerlerken Masters konuşmaya başladı; "Peki Gabe, mademki Jarret evlenmekten kurtulmanın bir yolunu buldu, öyleyse kabak geride kalanlarınızın başına patladı demektir. Sen karını seçtin mi?"

Gabe kaşlarını çattı. "Son ana kadar bekliyorum." "Akıllıca bir karar," dedi Masters. 'Ya... kız kardeşlerin? Onlar karar verdiler mi?"

Masters'ın ses tonu Jarret'in dikkatini çekti. Arkadaşına bakınca onun umursamazlıkla tırnaklarını incelediğini gördü. Ancak çenesi kapanmış, çok sessizleşmişti.

Gabe fark etmemiş gibi görünüyordu. "Celia bu konuda hâlâ büyükanneme öfkeli, Minerva ise Jarret bundan kurtuldu diye küplere biniyor. Minerva kendisinin niyetinin de bu konuda mücadele etmek olduğunu söylüyor fakat ne yapmayı düşünüyor bilmiyorum. Pazarlık yapma şansı olan bir tek Jarret idi. Oliver'ın bile büyükannemden kurtulma planı başarısız oldu."

"Yani, ondan kurtulmanın bir yolunu bulabilecek tek kişi varsa o da Minerva'dır," dedi Masters aşırı dikkatli bir ses tonuyla.

Jarret gerildi. Masters ile Minerva'yı sevgililer günü balosunda birlikte gördükten sonra, aralarında bir şey olup olmadığını merak etmişti. Fakat Oliver, Maria ile nişanlandığını açıkladıktan sonra bu konuyu tamamen unutmuştu.

Öyle bir şey olmasa çok iyi olurdu. Masters arkadaşı olabilirdi fakat kadınlar konusunda güvenilmezdi. Sürekli ortalıktan yok olmak gibi tuhaf bir huyu vardı. Tanrı bilir nereye gidiyordu. Minerva 'arada bir' kocalık yapan birinden daha fazlasını hak ediyordu. Büyükannesinin çevirdiği dolaplar olmasa evlenmek zorunda bile...

"Koz kupa, Lord Jarret," dedi Annabel.

Yere bakınca fark etti, onun karo valesini kendi kupa beşlisiyle almaya kalkışmıştı. Oysa kupa bir önceki oyunun kozuydu. Karıştırmıştı. Masters'ın kız kardeşinin peşinde olduğu fikri dikkatini dağıtmıştı.

"Elbette," dedi rahatça ve kâğıtları ona doğru itti.

Ancak şimdi başı dertteydi. En az üç eldir hiç düşünmeden oynamıştı. Hangi kâğıtların oynandığını hatırlamaya çalıştı fakat hayatı pahasına da olsa bunun yolu yoktu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Maça kızının veya kupa onlunun nerede olduğunu hatırlayamıyordu. İkisi de ona gelmemişti - bu kadarını hatırlayabiliyordu - fakat Bayan Lake hangisini oynamıştı?

Geriye son iki el kalmıştı ve yine berabereydiler. Kupa dokuzu ile maça beşlisi ondaydı - oynama sırası da. Bayan Lake'in elinde, karo sekizi ile ya maça kızı ya da kupa onlusu olduğundan oldukça emindi. Hızlı birkaç hesaplama yaptı. Eğer beşliyi oynarsa karşı tarafın her türlü oyunu beraberlikle sonlanırdı. Eğer kupa dokuzu oynarsa, Bayan Lake'in nasıl oynayacağına bağlı olarak ya berabere kalırlardı ya da ikisinden birisi kazanırdı.

Beşliyi oynamalıydı. Güvenli olacak tercihi yapmalıydı, çünkü oyunu kaybedemezdi. Sonraki eli çok kötü olursa ne yapardı? Kupa dokuzunu oynarsa en azından bir kazanma şansı vardı.

Her şey Bayan Lake'in kozu mu yoksa büyük olan kâğıdı mı elinde tuttuğuna bağlıydı.

Öyle bir oynamıştı ki emin olmak mümkün değildi.

Derin bir nefes aldı. İhtiyatlı davranmak doğasında yoktu.

Kalbi göğsünde delicesine atarak dokuzluyu oynadı. Bayan Lake alaycı gözlerle ona baktıktan sonra kupa onlusunu oynadı.

Jarret boş gözlerle kâğıtlara baktı. Yanlış tahmin etmişti ve işte batmıştı.

Son el sadece formaliteden ibaretti. Lanet olası, bu oyunu kaybetmişti. Bu da bahsi Annabel'in kazandığı anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

Beşinci Bölüm

Annabel ağzı açık kâğıtlara bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu. Bay Masters bir sevinç çığlığı atınca, ona karşı iddiaya girenlerde homurdanmalar başladı. Erkek kardeşi üzerine bahse giren Lord Gabriel, bir hanımefendinin duyması uygun olmayan bir küfür salladı.

Lord Jarret sadece kartlara bakıyordu, yüzü ifadesizdi.

Acaba onunla yatmaktan kaçınmanın tek yolunun oyunu kaybetmek olduğuna mı karar vermişti? Eğer öyleyse, bu onun Annabel'in düşündüğünden çok daha az serseri olduğunu gösteriyordu. Belki de onu çekici bulmamış olabilirdi ama pek öyle görünmüyordu? Kabul etmek gerekirdi ki taze bir genç kız değildi ama bir ayağı çukurda olan yaşlı bir kadın da değildi. Gerçek bir serseri bu konuda seçici de olmazdı, değil miydi?

Yine de bu konuda centilmenlik yapmış olmak istese bile ödülünü tek kelimeyle reddedebilirdi. Ya da annesinin yüzüğünü almayı kabul edebilirdi. Bunları niçin yapmamıştı?

Kimbilir, Lord Jarret'ı belki de gerçekten yenmişti.

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Herkes onun ya da Lord Jarret'ın konuşmasını bekliyordu.

"Plumtree, Lake Ale ile birleşecek gibi görünüyor Lord Jarret," dedi Annabel, ne söylemesi gerektiğinden pek emin olmadan.

Jarret'ın mum ışığında parlayan yeşil gözleri onunkileri' kilitlendi. "Kesinlikle öyle."

Ses tonundan da hiçbir şey anlaşılacak gibi değildi. Bu son derece sinir bozucuydu. "Bahsi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca benimle kâğıt oynamayı kabul ettiğiniz için de size şükranlarımı sunarım."

"Benim için zevkti."

Hah, tamam işte - sesinde öfkesinden izler vardı.

Jarret birden ayağa kalktı. "Şehirde nerede kalıyorsunuz, Bayan Lake?"

Böyle bir soruya hazırlıklı olmadığı için gözlerini kırpıştırdı. "Spur isimli handa."

"Orası Borough Sokağı, değil mi?" Annabel başını sallayınca Jarret, yakınındaki bir direkte asılı duran şapkasını ve paltosunu giydi. "Size oraya kadar eşlik edeceğim."

"Buna gerek yok. Ben bir fayton tutabilirim."

"Kesinlikle olmaz."

"Onu ben götürebilirim," dedi Bay Pinter araya girerek. "Hayır," dedi Lord Jarret kesin bir dille. Bay Pinter karşı çıkacak gibi görününce de Lord Jarret ekledi: "Bayan Lake'le konuşacağımız birkaç konu var. Özel."

Annabel dikkatlice ayağa kalktı.

"İşin bitince geri döneceksin, değil mi?" diye sordu Masters kazandığı için sırıtırken. "Madem şansın döndü, sen ve Gabe ile bir el daha oynamak isterim."

"Ve bir süre daha yenilgimi diline dolamak istiyorsun," dedi Jarret kuru bir sesle.

"Kesinlikle. Bu fırsatı kaçırmaya hiç niyetim yok."

“Benim de korkum bu,” dedi Jarret hiçbir garez belirtisi göstermeksizin. “Ne yazık ki, eğlenceni başka bir zamana saklamak zorunda kalacaksın, ihtiyar. Geri gelip Pinter’la konuşacağım. Sonra da eve gideceğim. Burton’a gideceksem erken kalkmak zorundayım.”

Bu sözler üzerine Annabel ağzı açık ona bakakaldı. Jarret masanın çevresini dolaşıp, “Gelin Bayan Lake, en iyisi biz gidelim,” dedi.

Annabel uzattığı koluna girdi ve dışarı adımlarını attıkları anda sordu: “Burton’a gitmek derken ne demek istiyordunuz? Buna gerek yok. Sadece Doğu Hindistan Şirketiyle konuşun ve onları bizim Ekim mahsulümüzü taşımaya ikna edin. Onlara bize kefil olduğunuza dair ya da başka şekilde güvenceler verin.”

Jarret ona soğuk soğuk baktı. “Lake Ale’e yardım etmem için bahse girmiştik. Kardeşinin fabrikası hakkında yeterince bilgi sahibi olmadan, ailemin Doğu Hindistan Şirketi ile ilişkilerini riske atamam. Şirketinizin durumunu, üretebileceği bira miktarı ve kardeşinin planlarını-” “Ama Burton’a gelemezsiniz” diye bağırdı Bayan Lake. Jarret gözlerini kısarak ona baktı. “Niçin?”

“Ben... yani...” diye kekeledi ama birden ilham gelmiş gibi, “siz başında olmadan fabrikanız ne yapar?” diye sordu.

Jarret, Hugh’ü gördüğü anda ‘hastalığı’ uydurduğunu veya Hugh’ün bu planı bütünüyle onaylamadığını keşfedecek olursa anlaşmadan vazgeçerdi. Bahsi kaybetmiş ya da kazanmış olması önemli olmazdı.

Jarret ustalıkla bu bahaneleri savuşturdu. “Plumtree’ye bir şey olmaz. Üretim ustama ve Croft’a talimatlarımı veririm, onlar da ben geri dönene kadar gereğini yapar. Zaten birkaç gün içinde dönerim.” Zafer kazanmış biri gibi davranmayan karşısındaki kadını dikkatle süzdü. “Bana söylemediğiniz bir şey mi var?”

Annabel onun bakışlarını sükûnetle karşılamak için zorladı kendini. “Elbette yok. Ben sadece size zahmet vermek istemiyorum.”

Jarret kuru bir kahkaha attı. “Bunun için çok geç. Benden yardım istemiştiniz ve işte kazandınız. Yola çıkmak için hazır olduğunuzda size ve ailenize Burton’a kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım.”

Annabel düşündü. Jarret’ın onlarla birlikte gitmesi, Lake Ale’de beklenmedik bir biçimde ortaya çıkmasından daha iyiydi. Böylelikle durumu kontrol altında tutabilirdi. Tabii Jarret’ın Londra’da kalması hepsinden iyi olurdu.

“Beni bağışlayın, efendim ama sizi ben, yengem ve yeğenimle birlikte aynı arabada sıkış tıkış düşünemiyorum.”

“Ben de. Bu yüzden bizim Sharpe ailesinin atlı vagonunu kullanacağız.”

“Ah, hayır, ben yapamam-”

“Onu kullanan tek kişi en büyük ağabeyimdir. O da yeni karısıyla en az iki ay daha ülke dışında olacak.” Borough Sokağı’na girdiklerinde başını çevirip ona baktı. “Böylece Burton yol ücretinizi de tasarruf edersiniz.”

Annabel’in yanaklarına kan hücum etti. Kabul etmek hiç hoşuna gitmese de bu iyi olacaktı. Londra’da konaklama ücretlerinin bu kadar yüksek olacağını ne o ne de Sissy düşünmüştü. Dönüş için az paraları kalmıştı. Londra’ya gelirken yolda konaklayacak paraları olmuştu ama geri dönerken olmayacaktı.

Sissy ve on iki yaşındaki aksi bir çocukla, posta arabasında bir buçuk gün sürecek yorucu bir yolculuk istemiyordu. Bu durumda Lord Hazretleri ile birlikte yolda bir handa konaklamaları mümkün olacaktı.

Bu yüzden gururunu bir kenara bıraktı. “Teşekkür ederim, çok naziksiniz. O zaman yol boyunca konaklama giderlerinizi elbette biz karşılayacağız.”

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

“Saçmalamayın. Size kendini yamayan ben olduğuma göre, o giderlerle ben ilgileneceğim demektir. Erkek kardeşinizle birlikte çalışacağımız için ailenizin geri kalanıyla tanışmaktan mutlu olacağım.”

Annabel yine panikledi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu anlaşmanın şartları üzerinde çalışmamız gerekiyor. Mahsulü Lake Ale üretecek ama kardeşiniz onu bizim taşımamızı arzu eder mi? Yoksa kendisi taşımayı mı planlıyor? Fıçılar için yeterli kaynakları ve yerel bağlantıları var mı? Yoksa onları biz mi sağlayacağız? Böylesi bir yatırımda tartışılması gereken birkaç değişken var elbette.”

Annabel ona baktı. Bu kadar ayrıntılı düşünmesi onu yine hayrete düşürmüştü. Bir işle geçici uğraşan birisi olarak kesinlikle çok akıllıydı. Bu tehlike yaratabilirdi.

“Kardeşimin sağlıklı olmadığını unutmayın,” dedi. “Size ihtiyaç duyduğunuz bilgiyi veremeyebilir.”

Jarret ona öylesine hesaplı ve uzun süre baktı ki Annabel başını çevirmek zorunda kaldı. Aslında ona tam olarak yalan söylemiyordu. Hugh rahatsızdı. Bir bakıma.

Jarret ısrar etmeye başlaşmıştı. “Erkek kardeşiniz ne kadar hasta?”

Ne demeliydi? Eğer Hugh’ün çok hasta olduğunu söylese, belki de şirketin batmak üzere olduğunu düşünerek onlara yardım etmeyebilirdi. Ancak Lord Jarret, Burton’da olduğu sürece ortalıkta görünmemesini inandırıcı hale getirecek ölçüde de hasta olmalıydı.

Kaçamak davranmaya karar verdi. “Doktor, Lake Ale’in sorunlarıyla huzursuz edilmediği takdirde iyileşebileceğini ama biraz zaman alacağını söyledi. Kaldı ki fabrikanın müdürü ile ben, size öğrenmek istediğiniz her türlü bilgiyi sağlayabiliriz.”

“Orada çok zaman geçiriyor gibi konuşuyorsunuz. Oysa ben, sizin sadece bira imal işinin yürütülmesine yardımcı olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Hugh ortalıkta olmayınca, başka seçeneğim kalmıyor.”

“Büyükannem de işe böyle bulaşmıştı. Büyükbabam rahatsız hissedince yardımcı olmak için devreye girmişti. Büyükbabam onu hasta yatağından yönlendirirdi.” Lord Jarret’ın sesi yumuşadı. “Hastalığı yüzünden büyükbabam ölünce, bir aile dostu işyerinin satılmasını ve gelirlerinin büyükannemle anneme geçmesini önerdi fakat büyükannem, ısrarla işletmenin sorumluluğunu kendisi üstlendi. O zamana kadar kendi başına fabrikayı nasıl yöneteceğini öğrenmişti.”

“Büyükanneniz çok cesur bir kadın.”

“Ya da çılgın bir kadın. Birçok erkek onun böyle olduğunu söylüyor.”

“Durun tahminde bulunayım; ona rakip olanlar böyle söylüyor, değil mi?”

Jarret bir kahkaha attı. “Aslında öyle.” Büyükannesinden söz ederken ona gönülsüz de olsa saygı duyduğu belli oluyordu. Kardeşlerini evlendirmek için uyguladığı taktikleri onaylamıyor olabilirdi ancak büyükannesine hayranlık duyduğu gün gibi ortadaydı.

“Anladığım kadarıyla kardeşlerinizi ve sizi Bayan Plumtree yetiştirmiş, o olay... yani...”

Jarret’ın yüz ifadesi sertleşti. “Bakıyorum da aile skandalimizi duymuşsunuz.”

Ahh. Bu konuya değinmemeliydi. Dedikoducu olduğunu düşünecekti. Jarret’ın anne ve babasının nasıl öldüklerine ilişkin farklı hikâyeler duymuştu. Bunlardan birine göre, annesi, babasını eve kötü amaçla giren bir başkası zannedip öldürmüş, vurduğu kişinin kocası olduğunu fark edince de intihar etmişti. Başka bir hikâyeye göre ise ağabeyi, annesiyle aralarına girmeye çalışan babasını vurmuş ardından da annesini öldürmüştü. İkisi de doğruymuş gibi gelmiyordu.

Gerçek neydi? Sormaya cesaret edemiyordu. Belli ki Lord Jarret bu konu hakkında tartışmak istemiyordu, çünkü aralarına büyük bir sessizlik çökmüştü. Tam Annabel üstüne vazife olmayan bir konuya girdiği için özür dilemek üzereyken Jarret tekrar konuştu.

“Ben on üç yaşındayken büyükannem koruyucumuz oldu. Fakat tam olarak bizi yetiştirdiğini söyleyebileceğini sanmıyorum.” Sesi mesafeli ve tek düzeydi. “Bunu yapamayacak kadar yaptığı işe kaptırmıştı kendini. Çoğunlukla biz kendi kendimizi yetiştirdik.”

“Bu yeterince açıklıyor, yani hepinizin niçin böylesine-”

“Vahşi olduğumuzu mu?”

Annabel yüzünü buruşturdu. Yine yorum yapmaması gereken konulara girmişti. “Bağımsız olmanızı.”

Jarret keyifli bir kahkaha attı. “Durumu kibarca anlatmanın bir yolu bu.”

Gözleriyle onu incelerken konuşmasını sürdürdü: “Peki sizin bağımsız olma sebebiniz nedir? Babanız sizi tek başına mı yetiştirdi? O nedenle mi onun fabrikasının üzerinde elinizin olması konusunda ısrarcısınız?”

“Hayır. Annem anlardı bira işinden. Ürettiğimiz her biranın tarifi, ailede nesiller boyunca anneden kıza geçmiş. Benim de annemin yerini aldığımı söyleyebilirsiniz.” Sesi yumuşadı. “Onun yerini doldurmak oldukça zor.”

“Peki, bu işi ne zamandır yapıyorsunuz?”

“Babamın ölümünden önce başladım,” dedi. “Neredeyse yedi yıldır.”

“Bu imkânsız. O zamanlar bu iş için yaşınız çok küçük olmalı.”

“Annem ölüp ben fabrikaya gitmeye başladığımda yirmi iki yaşındaydım.”

Jarret’ın ağzı açık kaldı. “Fakat bu demek oluyor ki sizin şu andaki yaşınız-”

“Neredeyse otuz, evet. Korkarım hayli yaşlandım.” Jarret homurdandı. “Siz şeytanın kendisi kadar sinir bozucu ve gevezesiniz. Gördüğüm en hazırcevap bayansınız ama hiç de yaşlı değilsiniz.”

Annabel gülümsemesini gizledi. Belki aptalcaydı ama Burton’da pek çok kişinin yaptığı gibi kendisini evde kalmış bir kız kurusu olarak görmemesi hoşuna gitmişti.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Sokaklar öylesine kalabalık olunca bunu yapmak kolaydı. Borough Sokağı, otellerin ve meyhanelerin çokluğuyla ünlüydü. Bu yüzden gecenin geç vakitlerinde bile buraya gelip giden çok olurdu. Neyse ki Lord Jarret onu oteline getirmişti; yapılı bedeni sayesinde kendisini güvende hissetmişti.

Annabel ne kadar kabullenmemiş olsa da Jarret, Londra ile Burton’ın farkı konusunda daha önce söylediklerinde haklıydı. Burton’da, daha çok ailesinin ismi sayesinde etrafta özgürce dolaşabiliyordu. Kendisine eşlik edecek bir uşağa bile ihtiyaç duymazdı - şehrin ahlak seviyesi düşük kısımlarından uzak kaldığı sürece, her zaman yeterince güven içindeydi.

Fakat burada... yani Londra’da birkaç nahoş bölge vardı. Bu bölgelerde bir faytonun içinde insan güvende olsa bile kararlı bir haydut sorun çıkarabilirdi.

Gece vardiyasında çalışanlar ile daha sakin görünen Plumtree Bira Fabrikası’nı geçtiler ve Spur Han’a yaklaştılar. Bu hanı, düşük fiyatı ve fabrikaya yakın olması sebebiyle seçmişti ama buna pişman olmuştu. Giriş katındaki taverna kalabalık ve çok gürültülüydü, bu gece uykusunu alabileceğinden emin değildi.

Jarret onun için kapıyı açtı. “Sizi odanıza kadar götüreyim. Burası bir kadının tek başına dolaşması için güvenli bir yer değil.”

“Teşekkür ederim, Lordum,” dedi Annabel, dar merdivenlerden tırmanırlarken.

“Oyunda bahis olarak benimle bir gece geçirmeyi kabul ettiğinize göre,” dedi Jarret kısık bir sesle, “sanırım bana daha samimi biçimde hitap edebilirsiniz.”

Annabel’in yanakları kıpkırmızı oldu. Bu sözle birlikte handa Jarret’la tek başına olduğunu fark etti. Çünkü handaki başka herkes, ya odalarına çekilmiş ya da aşağıdaki meyhaneyi doldurmuştu.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Ne olursa olsun böyle bir bahsi neden teklif etmişti ki? Sadece kendisini uzaklaştırmak için mi? Yoksa onu arzuladığı için mi? Eğer öyleyse niçin kazanmasına izin vermişti?

Madem sonraki iki günü aynı arabada birlikte geçireceklerdi, onun bir centilmen mi yoksa serseri mi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. “Bu konuya değinmişken, Lord Jarret-”

“Jarret,” diyerek düzeltti onu.

“Jarret.” Annabel’in sırtından aşağı bir ürperti indi. Ona adıyla hitap etmek çok samimi gibi geldi. “Merak ediyorum da...” Tanrım, bunu ona nasıl soracaktı?

“Evet?”

Üst kata çıkmışlardı. Tenhaydı. Bir kez daha Jarret’ın kendisine eşlik etmesine şükretti, çünkü Sissy ve Geordie ile paylaştığı oda ışıksız koridorun sonundaydı. Burada, sarhoş bir adamın tuzağına düşmeyi hiç istemezdi.

Odasının kapısının önünde durdular, Annabel gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Oyunu bilerek mi kaybettiniz?”

“Niçin böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü siz kabul ettiğiniz kadar serseri biri değilsiniz, aksine siz bir centilmensiniz.”

“Ben centilmen falan değilim.”

Annabel sesini alçalttı. “Ancak bir centilmen, bir kadını bahis yoluyla yatağına girmeye zorlamak istemez.”

“Peki, o zaman, en başında böyle bir bahis teklifini niçin yaptım?”

“Beni korkutmak için elbette. İşe yaramayınca da bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmak zorunda kaldınız.”

Jarret’ın geniş kaşları çatıldı. “Anlaşmayı kabul etmesem de olurdu.”

“Bunu da düşündüm. Fakat öyle yapmasaydınız size borçlu olurdum ve bunu da benim kabul edilebilir bulmayacağımı düşünmüş olabilirsiniz. Kazanmama bilerek izin vermeniz centilmence olanıydı.”

“Kazanmanıza izin vermedim,” dedi kesin bir dille. “Yani... sizin kaybetmeniz için bir sebep yoktu. Nasıl oynadığınızı izledim. Bilmeniz gerekirdi ki bendeki onlu-”

“Bunu bana itiraf ettireceksiniz, değil mi?” Üzerine yürüyerek, Annabel’i sırtı duvara dokunana kadar geri geri gitmeye zorladı. Ellerini omuzlarına koydu ve üzerine doğru eğilerek bağırdı: “Dürüstçe kazandınız işte. Üstün oynama yeteneğiniz sayesinde beni yendiniz. Şimdi mutlu musunuz?”

“Hayır! Ben sadece inanamıyorum, iskambilde sizin kadar yetenekli birinin-”

Hiç beklemediği bir anda Jarret’ın dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Daha önce içtiği biranın bıraktığı hoş şerbetçiotu kokusuyla ılık ve yumuşacıktı. Ona sadece dudakları dokunmuştu fakat bu bile, uzun zamandır bastırılmış dürtülerin ortaya çıkması için yeterliydi.

Boş mideyle bira içmek gibi bir şeydi - aniden bir sıcaklığın basması, karnının burulması, tepeden tırnağa bir iç titremesi. Yünle karışık sabun ve erkek kokusu başını döndürmüştü - yıllardır bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Ne kadar güzel koktuklarını unutmuştu.

Baştan çıkaran dudaklarıyla nasıl da güzel duygular bırakabildiklerini unutmuştu. Ne yaptığının neredeyse farkında olmadan ağzını açtı. Jarret bunu hiç beklemezmiş gibi, önce tereddüt etti fakat sonra diliyle ağzının içine daldı. Üzerine abanırken bedeninin sertleşmeye başladığı hissediliyordu. Annabel bacaklarının arasından zonklayan şişkinlikten, kaslı göğsüne kadar her bir zerresini hissediyordu.

Jarret da hissettiği uyanıştan aldığı cesaretle, onun öpüşünü daha iyi karşılayabilmek için kollarıyla onu sardı ve parmak uçlarında yükseldi. Jarret’ın elleri aşağı kaydı ve belinden kavrayarak onu bacaklarının arasına doğru çekti. Tekrar tekrar ve doyasıya içti dudaklarından.

Zaman durdu. Annabel için, henüz yeterince tanımadığı ve sanki hakkıymış gibi dudaklarını sahiplenen bu adam dışında hiçbir şey yoktu. Parmakları belini okşuyor, dili ağzını keşfediyor ve duyularını altüst ediyordu. Sarsıcı biçimde göğüslerine ve karnına doğru ilerleyen vahşi duyguların sıcaklığı ve ateşi arzularını artırıyordu. Tanrım, arzunun baş döndürücü çarpıntısını hissetmeyeli ne çok zaman olmuştu.

Ansızın yakınlardaki odaların birinden, sanki yere bir şey düşmüş gibi ses geldi. Bunun üzerine Jarret telaşlanarak derhal ondan ayrılıp geri çekildi. Bir an için sadece öyle durdular. Bakışları birbirine kenetlenmişti ve ikisi de soluk soluğaydı.

Annabel ne düşünüyordu acaba? Öpmesine izin vermiş, dahası karşılığında o da öpmüştü!

Rupert'la sadece bir kez yattığı halde, öncesinde birkaç kez yakınlaşmışlardı. O zamanlar saf, toy ve âşıktı. Rupert'in onu tanıştırdığı zevkleri hiç unutmamıştı. Şimdi on üç yıllık saygıdeğer bir yaşamı Jarret koparıp almış ve buna sessizce durup izin vermişti.

Bu zamana kadar hâlâ öğrenememiş miydi? Öyle bir davranışı cesaretlendirmesi, kendisi gibi bir kadına dertten başka bir şey getirmezdi. Özellikle de erkek, hareketli yaşam tarzıyla ünlüyse. Marki çocukları evde kalmış Burton'lı fakir genç kızlarla evlenmezlerdi. Onlarla sadece yatarlardı. Jarret bunu net olarak ortaya koymuştu.

Ona sokuldu. "Söylediğim gibi Annabel, ben o kadar da centilmen değilim." Kaba ve hırıltılı sesiyle ona adıyla hitap etmesi kalp atışlarını hızlandırmıştı. "Kazanmana izin vermedim. Kupa dokuzlusunu oynadım, çünkü dikkatim dağıldığı için onlusunun oynanmadığını fark etmemiştim. Yani seni girdiğimiz bahisten kurtarmaya falan çalışmıyordum."

Loş ışıkta, tehlikeli biçimde kayan bakışları Annabel'in dudaklarına takıldı. "Bu tuhaf konuşmanın sebebi; iyi yürekli bir adam olarak beni bir gülümseme ile kendi isteklerin doğrultusunda kullanabileceğine düşünüyorsan şayet buna bir son vermekti. Eğer bunu başaramadıysam, erkek kardeşinin değerli fabrikasını kurtarmak için bir daha "bedenini benimle oynayacağın kumarda bahis konusu etmeden önce iki kez düşün derim. Çünkü bir dahaki sefere kesinlikle ben kazanacağım. Kazanınca da ödülümü alacağım."

Annabel kıpkırmızı oldu. Utandığı için mi yoksa bastıramadığı arzularından dolayı mı emin değildi. "Dert etmeyin, Lordum." Zayıflık belirtisi gösterme yoksa üzerine çullanır. "Artık istediğim noktada olduğunuza göre, bir daha iddiaya girmeme gerek yok."

Jarret'ın bakışları onun gözleri üzerinde yoğunlaşırken, dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi. "Dikkatli olun hanımefendi. Beni istedikleri yöne çektiklerini sanan pek çok insan, yanıldıklarını ancak benim onları istediğim noktaya çektiğimi gördüklerinde anladılar. Artık büyük çocuklarla oynuyorsunuz. Bizler kardeşiniz kadar kolay pes etmeyiz."

Sanki Annabel'in mesajı aldığından emin olmak istercesine duraksadı. Sonra doğruldu. Hatlarındaki gerginlik yerini sükûnete bırakıyordu. "Sabah büyükannemle konuşmam gerekiyor. Öğleyin Burton yoluna çıkarız." Şapkasına hafifçe dokundu Jarret. "Yarın görüşürüz... Annabel."

Annabel uygun bir yanıt vermekten aciz biçimde, onun dönüp uzaklaşmasını seyretti.

Merdivenlerden inerek kaybolduğunda, duvara yaslanıp kaldı. Dizleri titriyordu, avuçlarının içi terlemişti.

Küstah yaratık. O kadar kendinden emin ve o kadar kendini beğenmişti ki? Bira üreticileri arasına kabul edilmek için çabaladığı yıllar boyunca, hiçbir erkek sinirlerini bu kadar ayağa kaldırmamıştı.

Ve o tehdit neydi öyle? Ödülünü almak... Annabel onun sandığı ahmak değildi. O küstah bahsi ilk teklif eden oydu. Annabel sadece onun teklifini kabul etmişti, çünkü Lake Ale'i

kurtarmak için bu son şansıydı. Jarret gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bir şekilde onun tekrar tuzağa düşeceğini mi sanıyordu?

Elbette öyle sanıyordu. Baştan çıkarıcı tavırlarıyla, istediği kadını metres edinebileceğini sanıyordu belki de.

Metresleri var mıydı acaba? Yoksa ihtiyaç duyduğunda gereksinmelerini gidermek için ziyaret ettiği bir kadını mı vardı? Bu içine dert oldu ama sadece birçok kadından biri olma fikrinden nefret ettiği için.

Belli ki Lord Jarret kadınlarla, sadece arzularını doyuracağı fiziksel yaratıklar olarak ilgileniyordu. Kadınların kendilerini onun önüne atmak için niçin istekli olduklarını anlayabiliyordu. Bu adam kesinlikle nasıl öpüşeceğini biliyordu. Bunun dışında, nasıl yetenekli olduğunu ise ancak hayal edebiliyordu.

Aklı hatırlamakta zorlandığı şeylere kaydı; birbirine sarılmış bedenler, meraklı eller, birbirlerini daha da çılgın zirvelere taşımak için...

Lanet olası adam! O arzulari, ümitleri ve gereksinimleri alıp götüren onca yıl geçirdikten sonra, bir öpüşüyle hepsini tekrar ortaya çıkarmıştı. Annabel bunu kendisine yapmasına izin vermeyecekti!

Karnındaki istenmeyen yangından silkinip kurtularak, pelerininin cebindeki anahtarını çıkarıp odasının kapısını açtı. İçeri girdiğinde, gençlik arzusunun meyvesini ocak başının yanında bir minder üzerinde yatarken buldu. Yüzü ocağa dönüktü. Geordie üzerindeki battaniyeyi tekmeleyip atmıştı. Cılız bacakları geceliğiyle sarmalanmıştı.

Annabel'in göğsünde kalbi sıkıştı. Bir koltukta uyuyakalmış olan Sissy'yi uyandırmamak için dikkatli davranan Annabel, üzerini örtmek için Geordie'ye yaklaştı. Çocuk uykusunda bir şeyler mırıldanarak battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Annabel'in gözlerine yaşlar doldu. Acaba hiç merak etmiş miydi? Halası her akşam kendisine iyi geceler dilemek için annesi ile birlikte odasına gelmekte niçin ısrar ediyordu? Ya da halası, onun geleceği ile niçin bu kadar ilgileniyordu? Kendisi ile ilgili onun düşündükleri umurunda mıydı acaba? Yoksa en derin duygularla bağlı olduğu sadece annesi miydi?

Bunların üzerinde durmak Annabel'e çok acı veriyordu. Bazen ona bakmak, uzaklardaki dağların tepesinde duran bir kaleye bakmak gibiydi. O hem onundu hem de değildi. Acaba hiç gerçekten onun olacak mıydı? Yoksa ona gerçeği anlatmak daha da uzaklaşmasına mı sebep olacaktı?

Koyu kahverengi saç lülelerinden birisi yanaklarının üzerine düşmüştü. Annabel onları düzeltme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. Onu uyandırmak istemiyordu. Uykusunda öyle tatlı görünüyordu ki.

"Döndün demek," dedi yumuşak bir ses.

Başını kaldırınca Sissy'nin kımıldandığını gördü. "Evet."

"Bayan Plumtree ile konuşabildin mi?"

"Konuşamadım fakat fabrikamıza yardımcı olması için Lord Jarret'ı ikna ettim."

Sissy gülümsedi. "Öyle mi? Bu harika!" Geordie'nin düzenli nefes alıp verişi değişip çocuk yattığı yerde dönünce, sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Ama bir şey daha var." Lord Jarret'ın onlarla birlikte niçin Burton'a geleceğini hızlıca açıkladı.

"Tanrım," dedi Sissy. "Peki ya Hugh'ü görürse... yani..."

"Görmeyeceğinden emin olmak zorundayız. Bu konuda yardımcı olman için sana güveniyorum."

"Elbette!"

“Ayrıca ne söyleyeceğini bilmesem de Geordie’nin herhangi bir şey söylemesini engellemeliyiz - Hugh’ün ne sorunu olduğunu anladığından bile emin değilim. Sadece Hugh’ün hasta olduğu konusundaki görüşümüzü onun da desteklemesini sağlamamız gerekiyor.”

“Onunla sabahleyin konuşurum. Dert etme -Geordie’nin ya da Hugh’ün her şeyi altüst etmesine izin vermem. Bu bizim tek şansımız.” Sissy koltukta arkasına yaslandı. “Şimdi bana her şeyi anlat. Lord Jarret’ın aklını nasıl çeldin?”

Annabel iç çekti. Genellikle her şeyi detaylarıyla anlatmaktan mutlu olurdu. Fakat bu gece, gerçeğin çarpıtılması gerekiyordu.

Davranışıyla bir kez ailesini utandırmıştı. Sissy’nin bunu bir kez daha yapabileceğini düşünmesini istemiyordu.

Altıncı Bölüm

Jarret High Borough Sokağı boyunca yürürken, Annabel Lake’in neden olduğu öfkeyi bastırmaya çabalıyordu. Onu istediği yere çektiği yönündeki sözlerine karşılık, Jarret onu nerede istediğini gösterecekti.

Ne var ki Jarret’ın arzuladığını belli etmiş olması, onun da böyle bir yorum yapmasına sebep olmuştu. Jarret aklını mı yitirmişti? Önce kızın onuru üzerine bahse girmiş, sonra da kirli bir handa onu lekelemişti. Ya o anda biri gelseydi? Ya da Tanrı korusun, yengesi odadan çıksaydı ne olurdu?

Dağdan inen azgın bir domuz gibi, erkeklik organıyla düşünmeye başlamıştı. Kontrolünü kaybetmesinde kadının da katkısı vardı,

Evet, hoştu. Gerçi çoğu kadın öyleydi. Ancak hiçbiri, ailelerine ait bira fabrikasını kurtarmak için erkeklerle dolu bir tavernaya girmeye cesaret edemezdi. Yine içlerinden teki ne onu kumarda yenebilirdi, ne de skandal yaratması muhtemel blöfünü görmeye cesaret ederdi.

Kız çıldırtıcıydı. Çıldırtıcı! Vicdansız bir adamı nasıl baştan çıkarabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tehlike duygusundan yoksundu. O yaşta nasıl olur da bu kadar naif olabilirdi? Neredeyse otuzundaydı. Jarret, o yaşta olacağını hiç tahmin etmezdi - bir bahar buketi kadar taze ve tatlı görünüyordu. Oysa yaşı hayli ilerlemişti.

Burton’daki erkeklerin nesi vardı da hiçbiri onunla evlenmeyi başaramamıştı? Bu çok anlamsızdı. Tabii evlenmeyi reddeden o olmalıydı

Evlenmedim, efendim, çünkü evlenmekte bir yarar görmüyorum.

Pekâlâ, kendisi de aynı bakış açısına sahipti. O da evlenmeyi akıl kârı bulmuyordu. Öyleyse bu konuda kesinlikle aynı fikirdeydiler.

Kaldı ki onu yatağına atmayı, bedeniyle bedenini kaplamayı, kalın elbisesini soyup şaşırtıcı ölçüde dolgun göğüslerini ve harika, kıvrımlı belini sarıp onu keşfetmeyi çok mantıklı görüyordu.

Canı cehennemeydi! Belli ki kardeşinin bira fabrikasına ilişkin takıntısı, hiçbir bakire kızın almaması gereken riskler almaya zorluyordu onu. Başarı hırsı uğruna her şeyini riske atmanın aptalca ve acılarla dolu olduğunu henüz öğrenmemişti. Jarret’a baksa anlardı - bir kez kendi kurallarına uymamış ve işini eğlenceyle karıştırıp hak etmediği bir şey üzerine bahse girince doğrudan felaketin içine sürüklenmişti.

Elbette bunun sebebi, kısmen büyükannesini ve onun tezgâhlarını düşünerek dikkatini dağıtmasıydı. Eğer büyükannesi olmasaydı, bira fabrikasını ya da kardeşlerinin beklentilerini dert etmezdi. Kimseye ihtiyaç duymadan ve ona ihtiyaç duyacak kimsesi olmadan, bir

iskambil oyunundan ötekine geçmekle meşgul olurdu.

Her geçen gün daha da sıkılıyordu.

Kaşlarını çattı. Bu da nereden çıkmıştı? Sıkılmamıştı. Hayatından memnundu.

Senin gibi akıllı bir adam için uygun bir hayat değil bu.

Küfrederek tavernaya girdi. Büyükannesi bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Ona avukat olması gerektiğini söyleyen de büyükannesiydi içindeki tüm içgüdüleri bu fikre isyan etmişti.

"Hey, hey bakın kim geri döndü," dedi Gabe sırıtarak. Artık oyun bittiği için kalabalık azalmıştı. Pinter oturmuş içiyordu, Gabe'in dizinde bir taverna garsonu oturuyordu. Masters ise kartları karıştırıyordu.

Masters, Jarret'ı gördüğü anda bir sandalye çekti. "Şimdi hanımefendi gittiğine göre bize gerçeği anlatabilirsin; kâğıtlar senden yana olsaydı ne kazanacaktın?"

Jarret sinirlerine hâkim olmaya çabaladı. "Söylemiştim. Annesinin yüzüğünü."

"Doğru. Bir yüzük," dedi Masters alay ederek.

"Bana yalancı mı diyorsun, Masters?"

Masters gözlerini kırptı. "Elbette hayır. Sadece tuhaf buluyorum senin-"

"Nasıl istersen öyle düşün fakat bir daha etrafta birileri varken sesli düşündüğünü duymasam iyi olur. Beni anladın mı?"

"Tanrım, Jarret, senin kıçına o çomağı kim soktu?" diye sordu Gabe. Taverna hizmetçisi kıkırdadı.

"Aynı şeyi sana da söylüyorum Gabe," diye uyardı. "Tek kelime istemiyorum, duydun mu?"

Bakışlarını Pinter'a çevirdiğinde adam ellerini havaya kaldırdı. "Benimle ilgili tedbire gerek yok. Ben hanımlarla ilgili dedikodu yaymam."

"Aldırma ona, Pinter," dedi Masters kuru bir sesle. "O sadece kaybettiği için böyle. Hem de bir kadına karşı." Niçin kaybettiğini hatırlayan Jarret, Masters'a yüklendi. "Bu başka konu. Sen neden Minerva'nın evlilik beklentileriyle ilgili sorular soruyordun?"

Masters birden dikkat kesildi. "Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. "
"Sahiden yaptın," dedi Gabe araya girerek. "Kız kardeşlerimizin kendilerine koca seçip seçmediklerini sordun." "Sadece nazik bir konuşmaydı, hepsi bu," dedi Masters omuzlarını silkerek ama çenesinde atan bir kas yalanını ortaya koyuyordu.

Jarret ayağa kalkıp arkadaşının tepesine dikildi. "Kız kardeşimden uzak dur."

Jarret' ın bakışlarına karşılık vermek için ayağa kalkarken Masters'in gözlerinde karanlık bir şeyler geçti. "Aptallık ediyorsun." Başıyla Gabe'e işaret etti. "Gel, Gabe. Benim kulübe gidelim. Akşam için daha uygun arkadaşlar bulma zamanı geldi."

Gabe'in birkaç söz mırıldandığı taverna garsonu suratını asarak kalkıp gitti. Sonra Gabe ayağa kalktı, bakışlarını Jarret'tan Masters'a çevirdi. "Gidelim."

Onlar çıkar çıkmaz, Jarret kendisi ve Pinter için büyükannesinin en iyi siyah birasından söyledi. Sonra bir sandalyeye çöktü. Sebepsiz yere kendini aptal durumuna düşürmüştü. Masters'ın gözü Minerva'da olsa bile, bu konuda sözü Minerva söylemeliydi. Ahmakları - ya da serserileri - zerre umursamazdı. Masters'ı defedecek bir kadın varsa o da kız kardeşiydi.

Yine de Masters'in sözlerine karşılık vermediğini fark etti. Gülüp geçmemişti ya da Jarret'a Minerva ile aralarında bir şey olmadığını veya ondan uzak duracağını söylememişti. Bu da Jarret'ı kaygılandırmıştı.

"Şimdi sen yarın Burton'a gidiyorsun, öyle mi?" dedi Pinter sohbet havasında.

Jarret dikkatini toplamaya çalıştı. "Evet, Lake Ale fabrikasına bir göz atacağım."

"Genç hanımefendi senin planlarını duyduğunda şaşırmış gibiydi."

"Evet, şaşırdı." Sadece şaşırmamıştı, paniklemişti de. Hatta onu Burton'a gitmekten

caydırmaya çalışmıştı. Orada bir şeyler oluyordu. Ona anlatmak istemediği bir şeyler.

Birasından büyük bir yudum aldı. Olup biten her neyse keşfedecekti. Bahsi kaybetmiş bile olsa bu yatırıma gözlerini dört açarak girmek niyetindeydi. Çok şeyi tehlikeye atıyordu.

Fakat bu Pinter'ı ilgilendiren bir konu değildi. "Pinter, sana bir iş vermek istiyorum."

"Ne yapmak için?"

Anne babasının ölümü ve Oliver'la ilgili kaygılarını özetledi. Rivayete göre annesi Oliver'la tartıştıktan sonra öfke içinde gidip babasını öldürmüştü. Oliver annesiyle niçin münakaşa ettiğini anlatmıştı fakat Jarret bu bölümü kendine sakladı. Bunun dışında o gece olan her şeyi Pinter'in bildiğini söylemişti Oliver.

"Gördüğün gibi," diyerek tamamladı Jarret sözlerini, "o gece orada bulunan seyislerin izini sürmeni istiyorum." '

"Onlardan hiçbiri Halstead Hall'da görevli değil artık, öyle mi?"

"Hayır. Büyükannem o... kazadan sonra kendisi ile birlikte yaşamak üzere bizi Londra'ya götürdü." Cinayet sözünü kullanmak istememişti. Oliver'in iddiası ne olursa olsun, annesi asla babasını kasıtlı olarak vurmazdı.

"Büyükannem orasını kapatınca çalışanların çoğunu gönderdi."

"Fakat anladığım kadarıyla, Lord Stoneville büyüyüp ailenin Acton'daki evine taşındıktan sonra onları geri işe aldı."

"Seyisleri değil. Onlar o zamana kadar iş bulmuşlardı. Şimdiye kadar İngiltere'nin her yerine dağılmış olduklarına inanıyorum."

Pinter düşünceli görünüyordu. "Belki de değildir. Hizmetçiler alışık oldukları bölgelerde kalmayı tercih eder. Onları çok uzaklarda aramam gerekeceğini sanmıyorum."

"Yarın çiftlik evine gidersen Oliver'ın kâhyasından isimlerinin listesini alabilirsin. Onda kayıtlar vardı."

Pinter omuzlarını dikleştirdi. "Şu anda aile evde mi?" Pinter'in bu soruyu niçin sorduğunu çok iyi bilen Jarret gülümsememek için kendini tuttu.

"Hayır. Büyükannem hastalandıktan sonra kızlar ona bakmak için taşra evine gitti. Gabe ve ben bir süredir bizim bekâr evinde kalıyoruz." Jarret gülümsedi. "Bu yüzden Celia'yı ve sivri dilini dert etmene gerek yok."

Koşucunun kül rengi gözleri hiçbir ifade belirtisi vermiyordu. "Leydi Celia düşüncelerinde son derece haklı." "Senle ve aptalca kurallarına sıkıca uymakla ilgili olsa bile mi?" dedi Jarret, son derece ketum olan Pinter'dan bir reaksiyon almak niyetiyle.

Jarret eğer dikkatle izliyor olmasaydı, adamın çenesindeki hafif seğirmeyi göremezdi. "Leydi Celia düşüncelerinde haklıdır, ne hakkında olursa olsunlar," dedi Pinter aldatıcı bir umursamazlıkla. "O halde raporumu Burton'a mı göndereyim? Orada uzun kalacak mısın?"

Jarret adama acıyarak konuyu değiştirmesine izin verdi. "Emin değilim. Umarım uzun kalmam. Ama sırf tedbir olsun diye, Lake Ale'e benim adıma bir kopya gönder. Orada alamazsam, burada senden alırım."

"Pekâlâ." Pinter ayağa kalkmak için hazırlandı.

"Bir şey daha." Oliver itirafta bulunduktan sonra, bir şüphe hep kafasını meşgul etmişti. Belki de bu küçük meseleyi de halletmenin zamanıydı, sırf kendini rahatlatmak için. "Eğer vaktin olursa sana vereceğim başka bir iş daha var."

Pinter tekrar oturdu. "Eğer bana ödeyecek paran varsa benim de zamanım var."

Londra'nın Bow Sokağı simsarlarının en ünlülerinden birisi olarak Pinter, çalışma saatlerini kendi ayarlar kurallarını kendi koyardı.

"Harika. Yapmanı istediğim şey şu..."

★ ★ ★

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Hetty Plumtree, torunuyla o lanet olası pazarlığı yaptığına pişman olmaya başlamıştı. Daha bir yıl bitmeden Jarret onun ömründen on yılı alıp götürecekti. Burton'daki küçücük bir fabrikanın teklifini kabul mü etmişti? Bununla ilgili Bay Harper'la bile konuşmuş muydu? Bunlar iyiye delalet şeyler değildi.

Sabah raporunu henüz veren ve yatağının yanında dimdik oturan Bay Croft'a baktı. "Hint pazarından söz ettiğinden emin misin? Güney Batı Asya pazarından bahsetmiş olmasın?"

"Güney Batı Asya'dan niçin söz etsin ki? Orası tamamen dünyanın başka bir kısmı, ikisini karıştıracağını tahmin edemiyorum. Eton'da coğrafya dersleri eksik olabilir ama Lord Hazretleri dünyaya ait bilgilerden o kadar da mahrum-"

"Bay Croft!" Bazen ondan bilgi almak bir halıdaki düğümleri açmaya benziyordu.

"Ah, özür dilerim. Yine dağıldım, değil mi? Her halükârda kesinlikle Hint pazarıydı, çünkü sizin o bölgeye girmek niyetinde olmadığınızı söylediğinizi net olarak hatırlamıştım. O da kadına bu anlama gelecek bir şeyler söyledi. Aslında söyledikleri sizin değerlendirmenize uygundu."

Ah, Jarret'ın en azından biraz sezgisi vardır. Doğu Hindistan Şirketi istikrarlı değildi. "Bana şu sözünü ettiğin kızı anlat." Anladığı kadarıyla Bayan Lake hoş bir kız olmalıydı. Çünkü Bay Croft ne zaman onun adını ansa kızarıyordu. Bay Croft güzel bir kadınla muhatap olunca sürekli saçmalayan bir aptala dönüşürdü. Belki de kadın bu yüzden onu geçip Jarret'a ulaşmayı başarmıştı.

"Onunla ilgili ne bilmek istiyorsunuz?"

Bayan Plumtree bir an için şiddetle öksürünce Bay Croft telaşlandı. Bu şiddetli öksürükte bir musibet vardı.

Pazarlıklarına rağmen Hetty, Jarret'ı evlendirmekten vazgeçmemişti. Ancak torunlarının çocuklarını görmek istiyordu. Bahsi geçen kız ne kadar yaşlıysa adaylık ihtimali de o kadar düşük demekti.

"Genç, sanırım."

Bayan Plumtree içini çekti. Bay Croft bazen mükemmel bir hafiye gibiydi ama yaş tahmininde pek yetenekli değildi. "Ofise zorla girdiğini söylemiştin. Kibar bir kadın değil miydi?"

"Kesinlikle kibardı. Masamın öbür tarafından koşarak geçinceye kadar oldukça kibar olduğunu düşünmüştüm."

"Ve torunum onu derhal dışarı atmadı, öyle mi?"

"Hayır. Getirdiği biranın tadına baktı ve onunla bir süre sohbet etti. Sonra onun teklifi ile ilgili sizinle sabahleyin görüşmeye söz verdi."

Neyse ki Bay Croft, kapı dinlemekte iyice ustalaşmıştı. "Ancak o yüz karası Masters'la kâğıt oynamaya ve içmeye gitti." Bir öksürük nöbeti daha geldi. Bunun üzerine Bayan Plumtree daha da huysuzlaştı. "Bir gün o herifi kulaklarından çivileyeceğim."

"Lord Hazretlerini mi?"

"Masters'ı."

Kapı aralığından bir ses duyuldu. "Siz çivilerken ben de kafasını tutarım."

Ürkerek başını kaldırıp o tarafa baktı. Jarret oradaydı. Asla sabahları gelmezdi, hele bu kadar erken. Konuşmalarının ne kadarını duymuştu acaba?

Jarret, Bay Croft'a uzun ve anlamlı bir bakış attı. "Bay Croft, eğer fabrikada çalışmaya devam etmek istiyorsan, bu büyükannemle son sabah görüşmen olacak. Ben bu tür davranışları kesinlikle hoş görmem."

Bay Croft ayağa fırladı. "Lordum... ben yapma-"

Hetty araya girerek, "Tamam, Bay Croft, sen gidebilirsin," dedi.

Zavallı adam, sanki kendisine bir yumruk savuracağından korkuyormuş gibi Jarret'a dikkatli gözlerle bakarak kapıya kadar geri geri gitti, sonra hızla kapıdan sıvıştı.

Bay Croft'ın yerine Jarret oturdu. Ellerini göbeğinin üzerinde birleştirerek uzun bacaklarını uzattı. "Bu yeri tek başıma yönetebileceğime inanmıyorsun, değil mi?"

Büyükannesi ona baktı, hiç pişman değildi. "Sen benim yerimde olsan güvenir miydin?"

"Sanırım güvenmezdim." Yüz ifadesi sertleşti. "Ama yemin ederim, bu küçük su samurunu işten atarım, eğer bir daha-"

"Atmayacaksın. O annesi ile beş kız kardeşine bakıyor. Ayrıca Plumtree Bira Fabrikası'nın her bir santimetresini çok iyi biliyor."

Jarret öne doğru eğildi. "Peki, öyleyse, ben ayrılırım. Anlaşmamıza göre sen ellerini şirketten uzak tutacaktın. Bu kurala uymazsan, ben bu işi sürdürmekte bir anlam göremiyorum."

"Ah, tamam," dedi söylenerek. "Bay Croft'a bir daha buraya gelmemesini söylerim." Mendiline öksürdü. "Eğer söz verdiğin gibi beni bilgilendirseydin, ben de böyle tedbirlere başvurmazdım."

"Ben seni yeterince bilgilendiriyorum."

"Öyleyse bu Lake Ale'den gelen kadını neden Bay Croft'tan duymak zorunda kaldım?" Başka bir öksürük krizine tutuldu.

"Dikkat et büyükanne. Doktor Wright heyecanlanmaman gerektiğini söylüyor." Eğer Jarret'ın suratındaki parıltıyı görmeseydi, ses tonunun bu kadar duygudan yoksun oluşuna kalbi kırılabilirdi.

Büyükannesinin cevabı, "Doktor Wright'ın canı cehenneme," oldu.

"Eğer sözünü dinlemezsen, orada buluşursunuz." Şimdi sesinden de kaygılandığı anlaşılıyordu.

Büyükannesi ona sert bir bakış attı. "Benim yazgımın cehennem olduğunu mu söylüyorsun?"

Acı acı gülümsedi. "Belki de." Büyükannesi gözlerini ona dikince gülümsemesi soldu. "Sağlığına dikkat etmen gerektiğini söylüyorum. Bay Croft'ın sana yetiştirdiği her küçük hikâyeye sinirlenerek de bunu yapamazsın."

Bu küstah velet, bu yaşta geri adım atmanın ve dizginleri bırakmanın ne kadar zor olduğunu hiç bilmiyordu. "Hepsi bir yana, senin bu saatte burada ne işin var? Dün gece yaramaz arkadaşlarınla kâğıt oynadığını sanıyordum." Yumuşak bir öfke belirdi gözlerinde. "Bakıyorum da Bay Croft'ın raporu çok detaylıymış."

"Bırak da olsunlar. Bu yüzden ona iyi maaş veriyorum." Bakışlarını daha da sertleştirdi. "O halde? Seni horozlarla birlikte ayağa diken nedir?"

"Bugün Burton'a gidiyorum."

Birden dikkat kesilerek ona baktı. "Niçin?"

Jarret omuzunu silkti. "Onların Ekim mahsulünü satmamızla ilgili olarak Lake Ale'in sahibiyle konuşmaya gidiyorum."

"Doğu Hindistan Şirketine mi?"

"Başkaları da var."

Demek güzel Bayan Lake teklifini düşünmeye onu ikna etmişti, öyle mi? İşte bu ilginçti. Şimdi Hetty'nin burada elini nasıl oynayacağına karar vermesi gerekiyordu.

Bir yandan Jarret'ın uçkurunun peşinde şirketi kaybetmesini istemiyordu, öte yandan da Plumtree Bira Fabrikası zor durumdaydı ve kendisinin onu kurtarmak için savaşacak gücü olduğundan emin değildi.

Hâlbuki Jarret bunu yapabilirdi. Yılın sonunda Jarret'ın fabrikayı kendisine geri vermesini

istemek niyetinde değildi. Onun gerçekten ve tamamen fabrikayı almasını istiyordu. Fakat bu zor zamanlarda, fabrika böylesi bir tecrübeye dayanabilecek miydi?

Önemi yoktu. Şimdi ayak diretirse Jarret'ı bir daha fabrikanın yakınına getiremezdi. Oysa Plumtree Bira Fabrikası'nın onun gibi zeki bir yöneticiye ihtiyacı vardı. Gelecekte şirketin iyiliği adına, onu kendi başına bırakma riskini göze almak zorundaydı.

Ayrıca Burton'la bu kadın, onun dikkatini kumardan bira işine çevirmesi için anahtar olabilirdi belki. Jarret'ın kadınlarla ilişkileri çok sığ olurdu. Bu bakımdan daha çok ağabeyine benzerdi. Bayan Lake onu değiştirebilirdi. Hele hele bir iş için apar topar onu Burton'a götürecek kadar ilgisini çekmeyi başardıysa.

Bira işi onun kanında vardı ve büyükannesi bunu göz ardı ederek hata yapmıştı. Onu istemediği halde Eton'a göndermişti. O zamandan beri Jarret da onu cezalandırıyordu. Öyleyse onu cezalandırdığını sanmaya devam etmeliydi. Jarret bütün torunlarının içinde en şüpheci olanıydı ve Hetty çok dikkatli olmalıydı.

"Plumtree,'nin Hindistan pazarına girmesini istemiyorum," dedi büyükannesi.

Jarret kaşlarını çatarak, koltuğunda dikildi. "Bunda senin söyleyecek sözün yok."

Hah, tamam işte. "Ama Jarret-"

"Gelirlerimizi büyük ölçüde artırabilir."

"Bizi batırabilir de. Az kalsın Hodgsonlar'ı batırıyordu."

Kabullenerek başını salladı Jarret. "Ama Burton'da Allsopplar o işten kâr ediyor. Biz niçin yapmayalım?"

"Ya bizi bu işe bulaştırmanı yasaklarsam?"

Zaman zaman takındığı o inatçı bakışlar Jarret'ın suratında belirdi. "Ya ben fabrikayı sana iade edersem, buna ne dersin?" Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Bekle!" Jarret, akıllıca hareket ediyordu. Bir gün endüstride iyi bir lider olacaktı. Onun avukat olmasını istediğinde delirmiş olmalıydı.

Şimdi zor kısmına gelmişti - çok çabuk olduğunu belli etmeden kabullenmek. "Sen yokken Plumtree'de yapman gereken iş yok mu?"

Kapıda durdu ve tedbirli gözlerle ona baktı. "Harper'la Croft birkaç gün idare ederler. Ne yapılması gerektiğini söylerim onlara. Çok uzun kalmam."

Büyükannesi kaşlarını çattı. "Bu konuda dualarım seninle olmayacak."

"İyi bir iş ki duana ihtiyacım olmayacak." Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Buraya izin istemeye ya da onay almaya gelmedim. Sana bilgi vermeye geldim. Geliş maksadımı yerine getirdiğime göre gidiyorum. Anlaşıldı mı?"

Küstah şey. Büyükannesi katı bir şekilde başını salladı. "İyi." Geri dönüp Büyükannesini alnından öperek onu şaşırttı. "Doktor Wright'ı dinle, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, kendine iyi bak."

Sonra gitti.

Alt kattaki kapının kapatıldığını işitene dek bekledi Hetty. Sonra en sinsi uşağını çağırdı.

"Torunumu izle," diye emir verdi ona; "ama tedbirli ol. Sonunda bir hana gidecek. Orada Bayan Lake adında bir misafir olmalı. Lord Jarret onunla birlikte şehir dışına çıkacak. İkisi birlikte gider gitmez, kadın hakkında öğrenebileceğin her şeyi hancıdan öğren ve bana bildir."

Uşak başını sallayarak hızla işe koyuldu.

Hetty gülümseyerek başını yastığa koydu. Güzel bir gün olacağı daha şimdiden belli olmuştu.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Annabel, hanın bekleme salonunda Sissy'yi izliyordu. Sissy heyecan içinde odayı adımladıktan sonra gelip önünde durdu.

"Nasıl görünüyorum?" Sissy'nin üzerinde, sadece özel günlerde giydiği mor ametist taşlarla bezeli mor kadifeden bir elbise vardı. Yanakları kırmızı, mavi gözleri ışıl ışıldı.

"Her zamanki gibi çok tatlı görünüyorsun," dedi Annabel.

"Sen de çamaşırcı kadın gibi görünüyorsun." Sissy suratını buruşturdu. "Bugün giymek için şu kahverengi şeyi seçtiğine inanamıyorum. Bir markinin oğlu ile yolculuk yapacağız, Tanrı aşkına!"

"O han senin bu han benim dolaşacağız, hem yağmur da yağacak gibi. Sırf Lord Jarret lord olduğu için en güzel pazar kıyafetimi giymeyeceğim." Elbette sebebi koridorda onu öpüp ayaklarını yerden kesmesi değildi. Ya da tuhaf şeyler hissettirdiği veya istediği...

Bunu düşünmekten vazgeçmeliydi! Bugün belki de Lake Ale'in niçin sıkıntıda olduğunu araştıracaktı. Annabel buna hazırlıklı olmalıydı. O her gülümseyerek gamzelerini gösterdiğinde aptal aşığa dönüşmesinin bir faydası yoktu.

Sissy içini çektikten sonra saate baktı. "Umarım kötü bir şey olmamıştır. Şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?" Jarret saat on otuzda geleceğini söyleyen bir not göndermişti ve saat neredeyse on bir olmuştu.

"Eminim sadece ağırdan alıyordur," dedi Annabel kuru bir sesle, "lordlar buna meyillidir."

"Geliyor!" Geordie son yarım saattir konuşlandığı pencerenin yanından bağırdı.

Annabel'in nabzındaki ani yükseliş suratının asılmasına neden oldu. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kapısındaki armasından ve her şeyinden belli oluyor." Geordie göğsünü şişirdi. "O hödük Toby Mawer, benim bir marki arabasıyla geldiğimi görene dek beklesin. Kıskançlığından mosmor olacak!"

Jarret otelin bekleme odasına girinceye kadar Annabel'in nabzı düzene girmişti. Yüksek kalite deniz mavisi güzel dikimli paltosundan, iyice parlatılmış siyah süvari çizmelerine kadar her şeyiyle özgüven ve azametli bir beyefendi. Onu görüp de dizlerinin bağı çözülmeyecek kadın yoktu.

Elbette kendisi hariç. Dizleri son derece sağlam duruyordu, şükür.

Ayağa kalkarken bakışları buluştu. "Bayan Lake," dedi Jarret, dün geceden hatırladığı alçak sesiyle. "Gecikmemi bağışlayın. Atlarla ilgili bir mesele çıktı."

"Şikâyet etmemiz için bir sebep yok efendim," dedi elini uzatırken, "zaten Burton'a bizi götürmekle cömertlik ediyorsunuz."

Annabel'in üzerinde gezdirdiği bakışları kızın içini titretti. Yüz ifadesi nazik bir gülümsemeye doğru geçerken gözlerinin içinde bilmiş ve karanlık bir şeyler titredi.

İşte şimdi dizlerinin bağı çözülüyordu.

Sissy boğazını temizledi ve Annabel konuşmaya başladı: "Lord Jarret size yengemi tanıtabilir miyim? Cecelia Lake. Sissy, Lord Jarret Sharpe."

Mırıldanılarak ifade edilen memnuniyetler ve gerekli selamlaşmalar, nezaketle yerine getirilirken Geordie koşarak Sissy'nin yanına geldi. Sissy elini Geordie'nin koluna koydu. "Bu da oğlum, Geordie."

"George," diyerek onu düzeltti Geordie. Erkeksi bir tavırla elini uzattı. "George Lake, kulunuz. Çok iyisiniz efendim, aracınızı bize kullandırıyorsunuz. Umarım size fazla zahmet vermiyoruzdur."

Geordie'nin böyle yetişkin gibi konuşmasını duyan Annabel'in boğazında bir şeyler düğümlendi. Son bir saattir bu tanışma için hazırlık yapıyor olmalıydı.

“Bir şey değil,” dedi Jarret, zerre kadar bile büyüklük göstermeden. “Sana ve ailene yardım ettiğim için mutluyum.”

Geordie kendisine yetişkin bir erkekmiş gibi davranıldığı için şişinirken, Annabel Jarret’ı öpebilirdi. Bütün kabadayılıklarına rağmen duyarlıydı ve bugün ona iyi davranmaya karar verdi.

“Gidelim mi o zaman?” Jarret Annabel’e kolunu uzattı ve Sissy’ye eşlik etmesi için Geordie’yi bıraktı.

Annabel onun koluna girerken, üçe katlayan nabzını yavaşlatmak için mücadele etti. Dün gece de tam olarak bu şekilde yürümüşlerdi ve bu kadar etkilenmemişti. Fakat o kendisini öpmeden önceydi. Şimdi onun bedenindeki gerilimi yoğun bir şekilde fark edebiliyordu, elinin altında esneyen kaslarını... ve parfümünün biberiye kokusu.

“Bugün çok iyi görünüyorsun, Bayan Lake,” dedi Jarret.

Sissy arkasında homurdandı.

Jarret ne oluyor anlamında Annabel’e bakınca, “Yengem, bir markinin arabasında yolculuk yapacağımız için daha iyi giyinmemi istemişti.”

Keyiften gözleri parladı. “Elbette, mevkiden zerre kadar etkilenmediğin için sen reddettin.”

“Hava pek yağacak gibi görünüyor,” dedi kendini savunurcasına.

Jarret kaşlarından birini küstahça kaldırarak karşılık verdi.

Arabaya yaklaştılar ve Jarret, Annabel’in arabaya binmesine yardım etti. O sırada Sissy’nin suratını gören Annabel inledi. Yengesinin suratından Annabel ile Jarret’ın nasıl bu kadar rahat davrandıklarını merak ettiği anlaşılıyordu.

Tanrım. Birlikteyken ona daha dikkatli davranması gerekecekti.

Arabaya binmeden önce Geordie Jarret’ın yanında durdu. “Ben yukarda arabacının yanında gitsem uygun olur mu?”

Sissy ve Annabel ikisi aynı anda arabanın içinden, “Kesinlikle olmaz!” dedi.

Jarret sorgulayan gözlerle onlara baktı. “Bence bir sakıncası yok.”

“Çok tehlikeli,” dedi Sissy.

‘Ya bir kaza olursa?” diye ekledi Annabel. “Orası bir çocuk için uygun değil. Gir içeri, Geordie. Orada gitmiyorsun.”

Kendisine çocuk gibi davranıldığı için homurdanarak arabaya binen Geordie, karşılarındaki koltuğa oturdu. Herkes yerine yerleştikten ve Jarret arabacıya yürümesini söyledikten sonra bile Geordie kollarını göğsünde kavuşturmuş suratını asıyordu. Ne var ki Londra’nın manzaralarına kayıtsız kalamadı. Az sonra pencereden, nehirde yüklenmekte olan bir mavnayı izlemeye başlamıştı. Sonra bir köşeyi neredeyse hiç savrulmadan dönerlerken nefesi kesilmişçesine içini çekti. “Bu arabalara vagon deniyor, değil mi lordum?”

“Aslında öyle.”

“Çift dingilli ve tam makaslı mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jarret sözcükleri yayarak.

“Geordie’nin arabalara karşı büyük bir ilgisi vardır,” diye açıklama yaptı Annabel.

“Tam makaslı olmalı,” Geordie sözlerini sürdürdü.

“Her yeri kolayca dönüyor.” Oturağında zıpladı. “Çok da iyi yaylanıyor. Bu size bir servete mal olmuştur!” “Geordie!” Sissy’nin sesi çınladı. “Kabalaşma.” “Aslında, neye mal olduğunu bilmiyorum,” dedi Jarret. “Kardeşime ait.”

“Ah, tamam,” diye mırıldandı Geordie. “Marki olan kardeşiniz.” Başını kaldırıp Jarret’a baktı. “Belki de o yüzden siz bir lord gibi görünmüyorsunuz.”

Jarret göz kırptı. “Bir lordun nasıl görünmesi gerekiyor?”

“İlginç gözlükleri ve güzel asaları olur.”

“Ahh, evet.” Lord Jarret gülümsememek için kendini çok zor tutuyordu. “Benimkileri diğer arabada unutmuş olmalıyım.”

Geordie’nin yüzü merakla aydınlandı. “Sizin başka bir arabanız mı var? Ne tür? Tek dingilli mi? Yoksa fayton mu? Fayton olmalı, bütün lordlar fayton kullanır.”

“Aslında körüklü.”

“Körüklü,” diye fısıldadı Geordie hayretle. “Onları duydum ama hiç görmedim. Yarışır mısınız?”

“Hayır. Onu küçük kardeşime bırakırım. Belki de adını duymuşsundur: Lord Gabriel Sharpe.”

Bunun üzerine Geordie coştu. “Kardeşiniz Ölüm Meleği mi?”

“Bunu nereden duydun?” dedi Annabel keskin bir dille. “Annemden. Onun dedikodu gazetelerinden birisinde yazıyordu.”

Sissy kızardı. “Lordum, lütfen oğlumu bağışlayın. Düşünmeden konuşmak gibi bir eğilimi var.”

Jarret önce bir kahkaha, sonra da Annabel’e gizli bir bakış attı. “Bir aile geleneği sanırım.” Annabel ona dik dik bakınca da ekledi: “Fark etmez. Kardeşime ne dediklerini ben de biliyorum.”

Hepsi sessizliğe büründü.

Bir süre sonra Sissy konuşma ihtiyacı duydu. “Lake Ale’in yardımına koştuğunuz için size çok teşekkür ediyoruz, efendim.”

Jarret’ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Umarım iki taraf da sonunda pişman olmaz. Ben bu bira işine zorla girdim, benim için yeni bir alan. Aslında bahsimiz olmasaydı hiç-”

Bir pişmanlık ifadesiyle kendini tuttu.

“Üzülmeyin Lordum,” dedi Sissy. “Annabel’in sizi iki kişilik vist oyununda yenmesiyle ilgili her şeyi biliyorum. Bana her şeyi anlatır.”

“Her şeyi mi?” Annabel’e dönerek gözlerini kıstı. “Size bahsimizin tüm koşullarını anlattı mı?”

“Elbette,” derken Sissy, Annabel’in kaskatı kesilen elini okşadı. “Yine de çok şanslıymış. Annesinin yüzüğü onun için çok anlamlıdır. Onu asla bir iskambil oyununda riske atmamalıydı.”

Jarret’ın gözlerinde hain bir pırıltı belirince Annabel donakaldı. Az kalsın oracıkta kalbi duracaktı. Elbette olanları ortaya dökmeyecekti... Tanrım, niyeti...

“Tabii öyle yapmasaydı, ben de bahsi kabul etmezdim. Kocanızın bira fabrikası üzerinde şansımı denemeye razı olmam için aklımı çelecek bir şey gerekirdi.” Annabel’e göz kırpacak cesareti gösterdi. “İyi ki bayan Lake çok istekliydi de... cazip bir şeyle aklımı çeldi.”

Annabel ona kaşlarını çattı. Dalgacı serseri. Herkesin önünde onun haysiyetini tehlikeye atmaktan zevk alıyordu. Yine de o saçma bahsi kabul etmekle bunu hak ettiğini biliyordu.

“Hep o yüzüğün şans getirdiğini söyler,” diyerek konuşmasını sürdürdü Sissy.

“Öyle mi?” Lordun dudaklarında dolaşan gülümseme Annabel’in sinirlerine dokundu.

“Fakat ben ona inanmıyordum,” dedi Sissy, “eğer şans getirmiş olsaydı Rupert-” Birden Annabel’e bakarak konuşmasını kesti.

“Özür dilerim, tatlım. Bunca yıl sonra hâlâ senin için çok taze olduğunu unutuyorum.”

En azından Sissy’nin sözleri Jarret’in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi sildi. Yine de Annabel’e yönelttiği bakışları neredeyse aynı ölçüde sinir bozucuydu. “Rupert kim?”

“Annabel Hala’min nişanlısı,” dedi Geordie hızla söze karışarak. “Babamla annem evlendikten hemen sonra savaşta öldü. Büyük bir kahramandı, değil mi anne?”

“Evet Geordie, iyi ve cesur bir adamdı,” dedi Sissy yumuşak bir sesle. “Fakat onunla ilgili konuşmak halana acı veriyor. Bu konuyu hiç açmamalıydım.”

“Saçma.” Annabel açıklama ihtiyacı duymuştu. “Uzun zaman önceydi, daha on altı yaşındaydım. Sadece kısa bir süre nişanlı kaldık. Babam evlenmek için çok küçük olduğumuzu söyledi. On sekiz yaşıma basana dek beklememizi istedi. Ben on yedi yaşındayken Fransa’da Rupert’in erkek kardeşi öldü. İntikam yemini eden Rupert, askere yazılmak için ısrar etti. İngiltere’den ayrıldıktan kısa bir sure sonra da Victoria savaşında öldü.”

Gençlik aşkı için üzülmeyi bıraktığı halde, dün gece öpüşlerinin ardından Jarret’a ondan söz etmek sinirlerine dokunmuştu. Bir insanın yaşamını gözler önüne sermesi ne olursa olsun huzursuz ediciydi.

Jarret’in umurunda olacağından değildi gerçi. Onun için Annabel, zahmetsiz yaşamında sorun yaratan bir kadındı. Ne acılar çektiği ne fark ederdi ki?

Oysa üzerinde onun bakışlarını hissedebiliyordu: Sorgulayıcı ve meraklıydı.

“Ve sen hiç evlenmedin,” dedi Jarret, cansız bir ses tonuyla. “Onu çok sevmiş olmalısın.”

“Evet.” Onu, her kızın ilk sevgilisini seveceği kadar sevmişti. Hiç çıkar gözetmeyen, yalın ve bilinçsiz bir şekilde.

Babası yaşlarının çok küçük olduğunu söylediğinde doğruyu mu söylemişti, bazen merak ediyordu. Yakınlıkları ve gençlik arzularının sarhoşluğu dışında, Rupert ile ortak neleri vardı? Annabel okumayı ve iskambil oynamayı severdi; Rupert ise keklik avlamayı ve Burton’da yarışlarda bahis oynamayı. Onun ölümünden sonra başka birini bulabilir miydi? Kendi ilgi alanlarını daha çok paylaşan birini belki?

Önemi yoktu artık. Olan olmuştu.

Dudaklarında canlı bir gülümsemenin belirmesi için kendini zorladı.

“Her neyse, hepsi geçmişte kaldı.” Gözleri Jarret’ın gözleriyle buluştu. “Fabrikanın faaliyetlerine ilişkin sorularınız olduğunu söylemiştiniz. Şimdi onları tartışmanın tam sırası. Sizce de öyle değil mi?”

Gözleri Annabel’in yüzünde gezindi ve kısaca başını salladı. “Neden olmasın?”

Lake Ale’i ve sorunlarını tartışmak gibi zor bir konuya girseler de ona acı veren Rupert mevzusunu geride bıraktıkları için memnundu. Sadece o konuyu orada kapatmış olmalarını ümit ediyordu. Sırlarını Jarret’ın çok fazla bilmesi gerekmezdi.

★★★

Jarret, Annabel ile fabrika hakkındaki konuşmalarını ilgi çekici buldu. Tahmin ettiğinden çok daha fazla şey biliyordu. Malt için arpanın o kadar değerli hale geldiği ve varil üreticilerinin zam istedikleri konusunda kendisinin hiçbir fikri yoktu. Daha da önemlisi, Annabel’in erkek kardeşinin bira fabrikasını kurtarmak için ortaya koyduğu planın işe yarayabilir olmasıydı.

Bu sabah büyükannesinden ayrıldıktan sonra, oyun masasından tanıdığı Doğu Hindistan Şirketi kaptanlarından birisiyle konuşmuştu. Adam Annabel’in anlattığı her şeyi doğrulamıştı. Hatta kaptan, Allsopp’ın açık renk birasını taşıdığında ne kadar çok kazandığıyla övünmüştü.

Bu yatırım artık daha az riskli görünüyordu. Yine de hâlâ, şu hasta erkek kardeş meselesi vardı. Üzücüydü.

Projeyi tek başına yürütememesi acınacak bir durumdu. Fakat işletmenin sahibi erkek kardeşi olduğu sürece, kimse iş konusunda Annabel ile görüşmezdi. Böyle durumlarda kadınların hiçbir hakları yoktu. Büyükannesi sadece kocası öldüğü ve ölmeden önce fabrikayı ona bıraktığı için ayakta kalabilmişti. Öyle olduğu halde bile, kazandığı her şey için dişi ve tırnağıyla mücadele etmesi gerekmişti.

Annabel kesinlikle bir savaşçıydı ama karar verebilen tek kişi Hugh Lake idi. Annabel’in

anlattıklarından çıkarabildiği kadarıyla, kararları hâlâ o veriyordu. Annabel sadece müdürle birlikte günlük işleri yürütüyordu.

Durum çok tuhaftı aslında. Daha kötüsü, Annabel'in kendisine her şeyi anlatmadığı duygusundan silkinip kurtulamıyordu. Belli sorulardan kaçmıyor ve belli kaygıları göz ardı ediyordu. Acaba yanıtlarını bilmediği için miydi? Yoksa ona söylemek mi istemiyordu?

Bir de küçük George'un tuhaf davranışı vardı. Lake Ale konusunda konuşmaya başladıklarında, çocuk sanki o konuda emir almış gibi konuşmayı kesiyordu. Ayrıca ne zaman kocasından söz açılsa Bayan Lake tedirgin oluyordu. Tabii Annabel'in son derece rahat görünmesi de Jarret'ın durup düşünmesine neden oluyordu. Annabel'in bu konulardaki tavrı, nişanlısıyla ilgili konuşmalar sırasındaki halinden bütünüyle farklıydı.

Ona hızla bir göz attı. İş konuştukları sürece, demode, çamur renkli yünlü gündüz kıyafeti bile güzel yanaklarındaki rengi ve parlak gözlerindeki canlılığı gölgelemiyordu. Bir zamanlar nişanlı olduğuna inanmak hiç zor değildi. Belki de Burton'da erkekler o kadar da aptal değildi.

Rupert'ı derinden sevdiğini inkâr etmemişti. Sevmiş olmalıydı yoksa ölümünden sonra da ona sadık kalmazdı. Rupert genç ve cesurdu, bir kahraman olarak ölmüştü. Tam kadınların tapacağı türden bir erkek haline gelmişti.

Jarret kaşlarını çattı. Peki ya Annabel'in ziyan olan hayatı, kendini bekâret kutusuna kilitlemesi, gerçek aşkını on yedisinde kaybettiği için bütün erkeklere mesafeli durması? Bu romantik bir aptalın yoluydu. Annabel romantik bir aptal değildi.

O çekici ve heyecan verici bir kadındı. Bir erkeğin dokunuşunu hak eden ve buna coşkuyla karşılık veren, şehvetli bir kadın. Öyleyse bütün enerjisiyle niçin kardeşinin çocukları ve babasının bira fabrikasıyla ilgileniyordu ki? Soylu bir toprak sahibi ya da varlıklı bir tüccarla olmalı, varlığıyla onun masasını, şehvetiyle de yatağını güzelleştirmeliydi.

Bu düşünce de doğru gelmemişti ona. Kadını çok az tanıyordu. Başka bir erkekle evlenip evlenmediğini düşünmesi için sebebi yoktu.

Yine de düşünüyordu.

"Seni rahatsız etmek istemezdim, Annabel," dedi Sissy, "ama Dunstable'a geliyoruz. Lord Hazretleri burada biraz dinlenmek isteyebilir."

Annabel güldü. "Senin istediğin Bear isimli handa durup arkadaşın Bayan Cranley'yi görmek." Jarret'a fesat bir bakış attı. "Çocukluklarından beri tanışırlar, kadın ayaklı dedikodu gazetesi. O konuştukça Sissy her bir kelimesini zihnine kazır."

Bayan Lake çenesini yukarı kaldırdı. "Dünyada olup bitenleri öğrenmenin kime ne zararı var? Tabii Lord Hazretleri için mahsuru yoksa. Bu arada ben gerçekten acıktım."

"Öyleyse burada duralım." Jarret huzursuzdu. "Ben de bir şeyler yiyebilirim."

Jarret arabacıya emrini verirken Annabel hoşnutsuzlukla gözlerini çevirdi ama George sonunda rahatlamış ve Sissy de memnun görünüyordu.

Hana vardıklarında Jarret hanımların arabadan inmesine yardımcı oldu. Bayan Lake George'u alıp hızla içeri girdi, Jarret'ı ise Annabel'le birlikte bıraktı. Ailesiyle arasındaki mesafenin biraz açılması için yavaş davranan Annabel, "Bahsimizin gerçek şartlarını açıklamadığınız için size teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Buradan bunu yengenin onaylamayacağını düşünebilir miyim?"

"Kesinlikle, bu onu şoke ederdi."

"Benim kadar olamayacağını belirtmeliyim," dedi Jarret belli belirsiz. Ve onu bir köşeye sıkıştırıp yeniden öpme isteği duydu. Kaşlarını çattı - yine mantığıyla değil erkekliğiyle düşünüyordu.

İlerde bir kadın Bayan Lake'i telaşla karşıladı. "Seni tekrar görmek ne hoş, şekerim!

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Buradan, Londra'daki işini başarıyla tamamladığını anlıyorum?"

Bu Bayan Cranley olmalıydı. Tipik bir hancı eşine benziyordu - pembe yanaklı, dolgun ve dedikodu yapmaya hazır.

"Her şey beklediğimizden bile iyi gitti," dedi Bayan Lake.

"Lord Hazretleri nezaket gösterdiler. Burton'a kadar rahat gidebilmemiz için kardeşinin arabasıyla yolculuk yapmamızı teklif ettiler."

"Lord Hazretleri mi?" Bayan Cranley ona doğru inceleyici gözlerle baktı.

"Bayan Plumtree'den yardım istemek niyetinde olduğunuzu sanıyordum."

"Maalesef o gelemedi fakat onun yerine, bize yardımcı olmayı torunu kabul etti. Lord Jarret Sharpe, size Bayan Cranley'i tanıtabilir miyim? Kocasıyla birlikte bu hanın sahibidirler."

Bayan Cranley'nin yüzü, adını duyunca gözle görülür şekilde değişti. Onu, katı bir tavır içerisinde reveransla selamlayıp nezaket sözcükleri gevelerken, tavırlarından Jarret'ı şeytanın uşaklarından biri gibi gördüğü anlaşılıyordu. Ya da belki de şeytanın ta kendisi. Belli ki ünü kendisinden önde gidiyordu.

Selamlamasını bitirir bitirmez, bir eliyle Bayan Lake'in kolunu ötekiyle de Annabel'in kolunu yakaladı. "Gelin hayatım, konuşmalıyız."

"Sen Lord Hazretleriyle kal, Geordie," diye tembihledi Bayan Lake çocuğu.

Harika. Yolculukta şimdi de afacana göz kulak olacak özel öğretmene dönüşmüştü.

"Tuvalete gitmeyi unutma, Geordie," diye Annabel ekledi.

"Annabel Hala!" diyen çocuğun suratı kıpkırmızı oldu. Onlar hancının karısıyla birlikte gözden kaybolunca Geordie Jarret'a döndü. "Sanki çocukmuşum gibi konuşuyorlar hep. Lanet olası utanç verici bir durum."

Jarret, halası ile annesinin söz konusu olduğu durumlarda, 'lanet' gibi nahoş sözcüklerin kullanılmasının bir yararı olmayacağına dikkat çekme arzusuna karşı koydu.

"Üzgünüm, George ama kaç yaşında olursan ol, onlar için hep çocuk kalacaksın."

Bu fikir George'a korkunç göründü. "Anneniz size böyle mi davranıyor?"

"Hayır." Jarret'ın boğazındaki ani kasılma konuşmasını zorlaştırdı. "Annem, ben senden birazcık daha büyükken öldü."

"Ah, doğru, unutmuştum." George ellerini ceplerine daldırdı. "Bu çok kötü. Annem veya halam Annabel'in ölmesini istemezdim ama bazen beni kendi halime bırakmalarını isterdim. Örneğin Toby Mawer ortalıktayken." "Toby Mawer kim?"

"Benim baş düşmanım. On yedi yaşında. Benden büyük. Sürekli arkadaşlarıyla birlikte bizim evin arkasındaki alanda takılırlar. İş olsun diye bana eziyet ederler."

"Ya. Okuldayken benim de John Pratt adında bir düşmanım vardı. Sürekli bir şeylerimi alırdı."

"Kesinlikle. Babamın bana Noel hediyesi olarak verdiği saati almaya çalıştı ama ben kaçtım." Kelimeler ağzından büyük bir telaşla dökülüyordu. "Bana hep Georgie-Porgie diyor. Bir seferinde annemin beni yanağımdan öptüğünü görünce, bana ana kuzusu demişti. Onlar seyrederken annem beni niçin öpmek zorundaydı ki?"

"Çünkü böyle şeylerin zamanlamasını kadınlar çok iyi ayarlar. O artık yok ama..."

Şimdi annesinin hayatta olup da üzerine düşmesi için sağ kolunu verebileceğini söylememek için kendini tuttu. Bayan Lake ile Annabel'in çocuğun üzerine titremesi onda tuhaf bir burukluk hissi uyandırmıştı. Böylesi bir şefkatin ne kadar kırılgan olduğu ve nasıl kolay kaybedilebileceği konusunda George'un hiçbir fikri yoktu.

Tanrım, ağlamaklı oluyordu. İnsanın hayatına başkalarını dâhil etmesi böyle bir şeydi. Tanımadığı ya da unuttuğu hisler tekrar yaşamına sızıyordu.

George'un omzuna hafifçe dokundu. "Unut gitsin. Kadınlar dedikodu yaparken biz niçin

gidip bir masa tutmuyoruz?"

Han, günün bu saatinde kalabalık değildi. Bu yüzden bir yer bulmaları uzun sürmedi. Jarret, hanımlar için George'un tavsiyelerine göre siparişler verdi. Sonra da çocukla geçireceği zamanı iyi kullanmaya karar verdi. "Söyle bakalım, baban ne zamandan beri hasta?"

George'un rengi soldu. "Ben... ben... yani... bir süredir. Uzunca bir süredir."

Uzunca bir süre? Bu Annabel'in açıkladığı türden bir hastalığa benzemiyordu.

"Öyleyse durumu ciddi," dedi Jarret, çocuğun üzüntüsünü paylaşarak.

"Hayır... demek istediğim... evet." Hafifçe gülümsedi. "Aslında çok emin değilim."

İşte bu tuhaftı. "Bira fabrikasına hiç gitmez mi?"

"Bazen gider," dedi çocuk kaçamak bir tavırla, "kendini... kötü hissetmiyorsa."

"O gitmeyince halan gidiyor. Sen de onunla gidiyor musun?"

"Hayır." Yüz ifadesinden sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu. Jarret ailesine faydalı olmak istediği halde, zorla okula gönderildiği zamanlarda duymuş olduğu acıyı anımsadı. "Niçin gitmiyorsun?"

"Çünkü herkes benim için çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

Görünüşe bakılırsa annesi ve halası açısından zavallı Geordie için pek çok şey tehlikeliydi. "Ama eminim senin için çok tehlikeli olduğu halde, bazı şeylerin kadınlar için nasıl tehlikeli olmadığını merak ediyorsundur."

"Ben... öyle bir şey söylemedim."

Çocuğun alt dudağı titredi. Jarret onun böyle düşündüğünü biliyordu. George'un yerinde olsa, Jarret da kesinlikle aynı şeyi merak edebilirdi. Onun yaşındaki çocuklar, bir şeyleri kadınların onlardan daha iyi yapacağı söylendiğinde yaralanıyordu. Üstelik bu doğru olsa bile.

"Babam kadınların bira fabrikasında yeri olmadığını söylüyor," demeye cesaret edebildi George.

"Yaaa." Demek ki Annabel bu konuda boşuna o kadar çok savunmacı davranmıyordu.

Yine de belli ki her şeye rağmen oraya gidiyordu. Acaba erkek kardeşi rahatsızlığı yüzünden başka çaresi olmadığı için mi bunu yapmasına izin veriyordu? Yoksa Annabel'in başka sebeplerden dolayı mı oraya gitmesi gerekiyordu? Yine gözle görülenden fazlası olduğu duygusuna kapıldı. "Kadınların bira fabrikasında olmasıyla ilgili sen ne düşünüyorsun?"

George gözlerini kırpıştırdı. Belli ki bu konuda kimse ona fikrini sormamıştı.

"Tam olarak bilmiyorum, çünkü benim oraya gitmem yasak. Halam Annabel, orada olmayı seviyor annem de onun iyi bir iş başardığını söylüyor."

'Ya baban? Halanın cesareti karşısında o ne söylüyor?" Arka taraftan Annabel'in sesi yanıtladı bu soruyu.

"O benim bir koca bulup, bu işlerini müdürüne bırakmam gerektiğini söylüyor." Annabel dik dik baktı. "Ama sırf bunu öğrenmek için yeğenimi sorgulamanız gerekmiyordu, değil mi?"

Jarret onun bakışlarına kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Tamam, tamam. Burada kesinlikle gözle görülenden daha fazlası vardı. Annabel'in sırları vardı. Soru; ne tür sırlardı bunlar? Ve bunlar beraber yapacakları işlerini nasıl etkileyebilirdi?

Öyle ya da böyle, öğrenecekti.

Sekizinci Bölüm

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Bayan Cranley'nin saçmalıkları yüzünden Annabel'in tersliği üzerindeydi. Jarret'ı, Geordie'yi sorgularken bulması durumunu daha da kötüleştirmişti. Jarret, Lake Ale'in başarısızlığının gerçek sebebini öğrenirse kesinlikle yardım etmezdi.

Ancak Jarret'ın keşfettiğini düşünmüyordu. Çünkü öğrenseydi sinirli olurdu. Suratında hiçbir gerginlik ifadesi yoktu. Sadece başından beri takındığı bir tür tedbirli olma hali vardı.

İyi. Zaten şu anda daha önemli sorunları vardı.

"Kötü haberlerim var," dedi alçak bir tonda. "Londra'da oynadığımız oyunda bizi seyreden bir adamın bu sabah buradan geçtiği anlaşılıyor. Bu adam Bayan Cranley'ye, Wharton'dan Bayan River adlı bir kadının siz Lord Hazretleriyle bir tavernada dün gece kumar oynadığını anlatmış."

Jarret'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bayan River adında bir kadın? Ve arkadaşın Bayan Cranley bağlantıyı kuramamış, öyle mi?"

"İyi ki kuramamış. Ayrıca o benim arkadaşım değil. Çünkü habercisi... sizin 'Bayan River'a karşı uygunsuz davranışlarınıza ilişkin çirkin imalarda bulunmuş. Bayan Cranley bizim sizinle birlikte yolculuk etmemizden çok endişeli." Sesi tatsız bir hal aldı. "Masum kızları baştan çıkarışınızla ünlü olduğunuzu söylüyor. Size yola devam etmenizi söylemeli, biz ise posta arabası gelinceye kadar burada kalmalıymışız."

Jarret'ın suratı sert bir ifadeye büründü. Öfkesini sadece mavi-yeşil gözlerindeki pırıltı ele veriyordu. Annabel bir an için ona acıdı; dedikodulardan bıkmış olmalıydı.

Ancak bu dedikodudan gerçekten tedirgin olacak tek kişi kendisiydi, tabii birileri eğer 'Wharton'dan Bayan River' ile 'Burton'dan Bayan Lake' arasında ilişki kurarsa. Keşke Bayan Cranley'yi bu konuda yönlendirebilseydi. Ancak bu da sadece kadının dikkatini çekmeye yarardı.

Jarret'ın bahsini kabul ettiği için Annabel'in ödemesi gereken bedel buydu. Jarret gibi bir serserinin, ona kumarda bahis olarak neyi teklif etmiş olabileceğini tavernadaki adamların tahmin edebildiklerini hayal edebiliyordu. Erkekler kadınlar hakkında her zaman en kötü tahminleri yapardı. Yine de Annabel'in buna hazırlıklı olması gerekirdi. Özellikle de yaptıkları tahminlerin gerçekten pek de uzak olmadığı düşünülürse.

Jarret'ın arkasında bir kapı açıldı ve Annabel hızla konuştu: "Sissy geliyor. Hemen gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Eğer kalırsak o aptal kadının nasıl yaygara koparacağını tahmin edemiyorum. Siz de onun saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmamalısınız."

Jarret hiçbir şeyi açığa vurmayan bakışlarıyla, kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Ben dedikoduya alışığım. Ayrıca yemek siparişini verdim." Gülümsemesi zorakiydi. "Bırak ne söyleyecekse söylesin. Fırınlanmış domuz filetomu yiyene kadar yerimden kımıldamayacağım."

Sissy meraklı bakışlarla içeri girdi. "Arkadaşımın hiçbir şey söyleyeceğini sanmıyorum, Lordum. Bize ne kadar nazik davrandığınızı ve hakkınızdaki dedikodunun ne kadar yanlış olduğunu söyledim ona." Geordie'nin öbür tarafında Jarret'ın karşısındaki yere oturdu. "Bayan Cranley aptal değildir - ona sizin incelikli kişiliğinizi açıkladıktan sonra, bunu anlayacağından eminim."

Her nasılsa Annabel bundan emin değildi.

Sissy öfkeyle peçetesini açtı. "Ayrıca 'Bayan River'ın gerçek kimliğini tahmin ettiğini sanmam. Yemin ederim insanların uydurduğu saçmalıklara inanamıyorum. Bu kötü niyetli yolcu her kimse çekip vurulmayı hak ediyor, çünkü öyle iddialarda bulunmuş ki güya siz Annabel ile kâğıt oynarken girdiğiniz bahis öyle müstehcenmiş ki sanki-"

"Sissy!" Annabel başıyla Geordie'yi işaret etti.

Sissy'nin yüzü kızardı. "Ah, evet."

Tam da bekledikleri gibi, " 'Müstehcen' ne demek?" diye sordu Geordie.

"Boş ver, Geordie," dedi Sissy. "Otur Annabel. Bayan Cranley'nin bir kabalık yapmayacağından eminim."

Annabel içini çekerek Jarret'ın yanındaki yere oturdu. Sissy'nin, hak etmeyen insanlar için olumlu düşünmek gibi bir eğilimi hep olmuştu.

"Eğer müstehcen başka bir dilden geliyorsa," dedi Geordie sesli düşünerek, "üzerinde nasıl bahse girilebilir ki?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Annabel. "Eve gidince sözlüğe bakabilirsin."

"Ama ben şimdi öğrenmek istiyorum," dedi karşı çıkarak. "Belki alay etmekle ilgili-"

"Edepsiz, yakışıksız anlamına geliyor," diyerek araya girdi Jarret. Annabel'e doğru konuşmaya devam etti: "Delikanlı aile üyelerinden birisinin aşağılandığını öğrenebilecek yaşta."

Geordie dimdik oturdu yerinde. "Evet, öyleyim. Hem de o terbiyesizliği yapan heriften hesap soracak kadar."

"Akıllı ol, Geordie," dedi Sissy. "O yolcu çoktan buralardan gitmiştir."

"Ayrıca on iki yaşında bir çocukla düello yapacak hali de yoktur herhalde," dedi Annabel kuru bir ses tonuyla. Sonra da Jarret'a dönerek kaşlarını kaldırdı. "Nasıl bir şeye sebep olduğunuzu görüyor musunuz?"

"Eğer George, siz hanımlara koruma sağlıyorsa," diyerek karşılık verdi Jarret, "bir erkek gibi düşünmeye başlaması gerek. Siz ona çocuk gibi davranırken bu işi yapamaz."

Annabel bozulsa da Sissy, Jarret'a buruk bir tavırla gülümsedi.

"Geordie'mizle böylesine ilgilenmeniz ne kadar büyük bir incelik. Öyle değil mi Annabel?"

Annabel gözlerini kısarak ona baktı. "Evet. Çok incelikli düşünüyor kendileri."

"Pek sayılmaz," dedi Jarret. "Sadece on iki yaşında olmanın ne demek olduğunu iyi hatırlıyorum."

Bunun üzerine bir duraksama oldu. Jarret on ikisinde nasıl bir çocuktu acaba? Şimdi olduğu kadar düşüncesiz miydi? Yoksa daha aklı başında mı? On üç yaşından sonra kendisini büyükannesinin yetiştirdiğini söylemişti. Kişiliği ondan sonra mı değişmişti? Hiç kimse, anne ve babasının şiddetli ölümünden sonra değişmeden kalamazdı.

Annabel belki de ona ilgi duyduğu için kişiliğinin derinliklerini boş yere merak ediyordu. Dikkat etmeliydi. En aşağılık dedikoduda bile gerçeklik payı olduğuna inanılırdı.

O sırada yemeklerini getiren garson masalarına yaklaştı. Neyse ki Bayan Cranley'den hiçbir işaret yoktu. Belli ki kadın sadece Jarret'ın kişiliği konusunda Annabel ve Sissy'yi uyararak huzura ermişti.

Garson önce birayı koydu. Annabel birayı kokladı. Kalitesiz bu ürünü almak Bayan Cranley'nin işi olmalıydı. Biraz tadına baktıktan sonra burnunu kırıştırdı. Biranın kalitesini değerlendirme işine kendisini o kadar çok kaptırmıştı ki Sissy'nin garsonla yaptığı konuşmayı güçlükle fark etti.

"Hanımefendi bu tabağı Lord Hazretlerine vermem konusunda çok ısrar etti," diyerek karşılık veren garson, Jarret'ın yanına gitmeye çalıştı.

Sissy garson kız tepki vermeye fırsat bulamadan uzanıp tabağı aldı.

"O ötekini yiyebilir." Garson kız yine karşı çıkınca, Sissy tabaktan yemeye başladı. Garson omuzunu silkip Geordie'nin yemeğini verdi.

"Hepsi aynı yemek, anne," dedi Geordie. "Lord Jarret'a senin domuz filetosunu sevdiğini söyledim."

"Gerçekten öyle," dedi Sissy kocaman bir lokma daha alırken ama sonra suratını ekşitti.

Bunun üzerine Jarret'ın gözleri kısıldı. Uzanıp onun önünden tabağı alarak dikkatle

inceledi. “Bunu yiyemezsiniz.”

Bunun üzerine Annabel daha yakından baktı. Etin kaçmış olan rengi ve kötü kokusu öğürmesine neden oldu. Öteki tabaklara baktı fakat onlar iyi görünüyordu.

“O dedikoducu cadı Bayan Cranley, sana bozuk et vermiş, Sissy!” dedi Annabel. “Buna nasıl cesaret eder? Ben ona gösteririm!”

Annabel ayağa kalkmaya yeltendi fakat Jarret onu tuttu. “O bunu Bayan Lake için göndermedi. Benim için gönderdi.”

“Ben... bunun sadece bir hata olduğundan eminim,” dedi Sissy cılız bir sesle.
“Tek hata benim burada kalmayı kabul etmemdi.” Jarret, tabağındakileri yakındaki bir atık kovasına dökmek için kalktı. Sonra Sissy’ye doğru yürüdü ve kolunu tuttu. “Gelin, gidiyoruz. Yemek yemek için bir sonraki kasabada bir handa duracağız.”

Neyse ki Sissy itiraz etmeden kalkıp onu takip etti.

Annabel kapıya doğru ilerlerlerken, “Ne kadar yemiştin?” diye sordu Sissy’ye.

“Çok değil,” dedi Sissy.

“Çok yedi,” diyerek karşılık verdi Jarret. “Özür dilerim, Bayan Lake. Önce ne yapmaya çalıştığınızı anlayamadım.” Jarret gaddar gözlerle ileri doğru baktı. “Ya da arkadaşınızın sizi, benim kötü pençelerimden almak için neler yapabileceğini anlayamamışım.”

“Eminim onun kastı- ”

“Sakın onun adına özür dileme,” dedi Annabel öfkeyle. “Seni suçlamıyoruz, Sissy. Cezalandırılması gereken senin şu sözde arkadaşın.”

Girişe vardıklarında, orada duran Bayan Cranley alçakça bakışlarını Jarret’a dikti. Bunun üzerine Jarret gerildi. Sissy’nin kolunu bıraktıktan sonra alçak sesle Annabel’e döndü. “Siz üçünüz arabaya gidin. Ben az sonra gelirim.”

‘Yemeğiniz nasıldı, lordum?” dedi kadın atılgan bir tavırla, bu arada Annabel Sissy ile Geordie’yi kapıya doğru çekti.

Jarret’ın, “Bir daha birisini zehirlemeye niyetlenirseniz, bayan,” dediğini duydu Annabel. “Garsonunuza talimatlarınızı doğru verin. Ben engel olamadan Bayan Lake benim için gönderdiğiniz domuzdan birkaç lokma yedi.”

Annabel az sonra arkasına baktığında kadının renginin attığını gördü. Jarret’ın haklı öfkesini ifade etmesi yüreğini ısıttı.

“Umarım arkadaşlarınızı benim kötülüklerimden koruma amacındaki aptalca planınızın sonuçları hoşunuza gitmiştir. Çünkü eğer ölürse sizi cinayete teşebbüsten mahkemeye vereceğim. Ne demek istediğimi anladınız mı?”

“Lordum, yapmadım... yani...”

Annabel, Sissy’yi zorla arabaya götürdü. Sissy şimdilik iyi görünse de Annabel endişeliydi. Hatayı kendisi üstlenerek arkadaşını kurtarmaya çalışması son derece Sissy’ye özgüydü. Ama yaptığı doğru değildi.

Annabel, Bayan Cranley’yi önceden de sevmezdi ama şimdi kesinlikle ondan nefret ediyordu. Böyle aptalca bir şeyi kim yapardı ki? Ve hepsi sadece bir dedikodu yüzünden! Kadın çatlaktı. Keşke Sissy bunu idrak edebilseydi.

Jarret bunu anlamıştı. Yine de hakkında dedikodu yapılmasına gerçekten alışıkmış gibi telaşa kapılmamıştı. Belki de alışıktı. Annabel onun hikâyelerini Burton’da bile duyduysa, herkes duymuş olmalıydı.

Fakat bu hikâyenin ortaya çıkmasının sebebi kendisiydi. Jarret gelip onlara katıldıktan sonra, bir sonraki kasaba için yollarına devam ederlerken bile bü düşünce aklını karıştırıyordu. Bir sonraki kasabada durduklarında, Sissy doğru düzgün bir yemek yediği halde Annabel hâlâ kendisini suçlu hissetmekten vazgeçemiyordu. Eğer Annabel o lanetli

bahsi kabul etmemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Öte yandan o bahis olmasaydı, Jarret'ı Burton'a gelmek için ikna edemeyecekti. Keşke Jarret, o bahsi insanlar öğrendiğinde neler olabileceğini dikkate alsaydı.

Akşam karanlığı basmadan önce Daventry'nin hemen dışında, Jarret'a daha önce birilerinin tavsiye ettiği handa durdular. Jarret, bir tane kendisi bir tane de onlar için iki oda ayarlarken Annabel sadece izledi. Bir erkeğin Annabel'e ve ailesine sahip çıkıyor olması garip bir duyguydu. Hugh fiilen bu sorumluluktan feragat etmişti. Rupert ise bu sorumluluk için çok gençti.

Son zamanlarda her şeyi yoluna koyan kendisi olmuştu. Sorumluluğu yeniden bir başkasının omuzlarına yüklemek ne kadar güzel bir duyguydu.

Dördü birlikte kalacakları kata çıktı ve Jarret odasına yöneldiğinde, Annabel'in boğazında bir şeyler düğümlendi.

"Sissy, Geordie ile siz devam edin. Benim Lord Hazretleriyle birazcık konuşmam gerekiyor."

Sissy soran gözlerle baktığı halde, Geordie ile birlikte koridorda ilerledi.

Annabel ters tarafa yöneldi. "Jarret!" diye seslendi, tam o odasının kapısını açarken.

Jarret kapının ağzında durdu. "Ne oldu?"

"Özür dilemek istiyorum."

Jarret şaşırmış görünüyordu. "Ne için?"

"Öncelikle adınızı bir dedikoduya malzeme ettiğim için. Doğrusu, Londra dışında kimsenin oyunumuzu öğreneceğini sanmıyordum. Kesinlikle aklıma gelmemişti, yani... sizinle benim hakkımda insanların tahminler yürütüp... sizin..."

Annabel koridordan geçen iki kişiye yol verdi. Geçenler ikisine meraklı gözlerle bakarak devam ettiler yollarına. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Annabel Jarret'ı odanın içine itti ve içerde gözden uzak kalacakları şekilde kapıyı yarıya kadar kapadı.

"Bahiste sizin şartlarınızı asla kabul etmemeliydim," dedi dobra biçimde.

Jarret'ın gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkardı. "Ben o teklifi hiç yapmamalıydım. Olan oldu. Şimdi pişmanlık duymanın anlamı yok."

"Ama benim suçum, yani Bayan Cranley'nin-"

"Saçmalama. Sen yengenden daha çok sorumlu değilsin. Bayan Cranley'nin bilenecek bir baltası varmış, o da baltasını benim üzerimde bilemek için dedikoduyu bahane etti. Keşke aileni buna karıştırmasaydı. Kadının kötü niyetli davranışından Bayan Lake'in olumsuz şekilde etkilenmediği için şükrediyorum."

"Ben de. Eğer siz etin bozuk olduğunu fark edip araya girmeseydiniz, neler olabileceğini düşünerek tir tir titriyorum. Bu yüzden size yürekten şükranlarımı sunmalıyım."

Annabel kapıya yönelince, Jarret sözlerini yayarak devam etti: "Bir şeyi unutmuyor musun?"

Annabel geriye döndü. "Anlamadım?"

Jarret ona yaklaşırken dudakları hınzır bir gülümseme ile kıvrıldı.

"Bana teşekkür etmen gereken başka şeyler var."

"Ne gibi?"

"Siz ikiniz gidip benim hakkımda dedikodu yaparken ben yeğenini oyaladım."

Kesinlikle haklıydı. "Onun için de teşekkür ederim, lordum," dedi ciddi bir tavırla.

Jarret parıldayan gözleriyle burnunun dibine kadar sokuldu. "Bir de kardeşimin arabasının rahatlığı içerisinde sizi Burton'a kadar götürmem konusu var."

Annabel'in nabzı hızlandı. "O konuda teşekkürü hak eden tek kişi kardeşiniz."

"Ah, ama bunu görmeni ben sağladım," derken belini sardı. "Ve bunun için

minnettarlığını göstermenin mükemmel bir yolunu biliyorum."

"Cömertliğinize bir sone yazmam gibi mi?" dedi Annabel yumuşak bir sesle. Kalp atışları hızlanıyor ve kesinlikle bacakları titriyordu.

Jarret kıkırdayarak başını eğdi ve dudaklarıyla kulağının üzerinde gezindi. "Başka bir şey," dedi Annabel'in içini ürperten kısık bir sesle.

Annabel'in nefesi boğazında bir yerlerde takılı kalmış gibiydi. "Sizin için çok özel bir bira imal ederek mi?"

"Benim aklımda çok daha... özel bir şey var."

Sonra dudakları onun dudaklarını buldu.

Dokuzuncu Bölüm

Jarret, Annabel'in kendisine bir iş ortağının donuk nezaketi ile davranmasından bıkmıştı. Bugünkü tüm konuşmaları bira fabrikasına ilişkin planları üzerine olmuştu. Tüm yumuşak sözleri ve gülümsemeleri yeğenine veya yengesine gitmişti. Sanki dün gece koridorda olanlar hiç olmamış gibi davranıyordu. Bu da Jarret'ı yaralıyordu. Jarret ona dün gecenin kendisi için iş ortaklığı dışında ne anlama geldiğini göstermek için yanıp tutuşuyordu. Öptüğünde onun nasıl eridiğini anımsatmak istiyordu.

Tıpkı şimdi eridiği gibi. Annabel paltosuna tutunarak ona doğru yaslanıp, diliyle derinlere dalması için ipeksi ağzını açınca Jarret mest oldu. Boğazının derinliklerinden yükselen bir iniltiyle onu kendine doğru çekip, bedenine yasladı. Annabel'in sıcak ve tatlı kokusu başını döndürüyordu. Başka hiçbir kadınınkine benzemiyordu - insanın içini bayıltan çiçek ya da parfüm değildi, ıslak lezzetli bir şeydi. Ballı portakal gibi... insanın dişlerini geçirebileceği bir şey.

Ona dişlerini geçirmek istiyordu. Dudaklarıyla onun ağzı üzerinde dolaşarak, kendini o baş döndürücü kokunun içine Annabel'e bırakıyordu. Sonra boyun bölgesindeki yumuşacık tenini aradı ve insanı baştan çıkaran kulak memesini. Birazcık ısırınca Annabel derinlemesine bir iç geçirdi. Aynı anda elleri Jarret'ın paltosunun yakasını daha da sıkı tuttu.

"Şimdi tüm yardımlarınız için size... yeterince şükranlarımı sundum, lordum," dedi Annabel fısıldayarak.

"O halde yardımların için teşekkür etme sırası ben de," derken öpüşlerini boynundan aşağılara doğru indirdi.

"Böylesine bonkör bir teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım."

"Beni öpüyorsun." Ve kan akışını hızlandırıp bedenindeki bütün kasları geriyordu.

"Öpüşlere teşekkür etmek için... öpüşler..." dedi yanağının dibinde nefes nefese. "Bu tehlikeli olabilir. Sonu nereye varır acaba?"

Jarret nereye kadar gitmek istediğini biliyordu: Annabel'i yatağında, onu içine almak için açık tenli baldırlarını açmış beklerken istiyordu.

Jarret avucunun içini Annabel'in memesiyle doldurmak için işe koyuldu.

Annabel donakaldı ve "Bu olmaz," dedi elini yana itmek için.

Jarret inleyerek tekrar dudaklarına yumuldu. Bu kez daha haşindi. Çünkü sözlerine karşın Annabel'in istediğinin tereddüt ya da yumuşaklık değil, cesaret olduğunu hissetmişti. Doğru tahmin etmiş olmalıydı, çünkü Annabel'in eli önce yumuşadı sonra onun elini göğsüne indirdi.

Ahh, Annabel de onun kadar arzuluydu. Bu Jarret'ın ateşini daha da arttırıyordu. Annabel ailesinin yanında ona soğuk davranabilirdi ama burada, yalnızken, ılıktı, istekliydi ve onu çıldırtıyordu.

Göğsünün uçlarını avucunun içinde sertleşip dikilene dek yoğurdu. Kat kat giysilerinin üzerinden bedeninin uyanışını hissedebiliyordu Jarret. Hafif iniltileri Jarret'ı baştan çıkarıp kavrandırıyordu, ta ki onu yarı kapalı kapının yanındaki duvara yaslayıp, bedeniyle bedenini kaplayana ve bacaklarının arasına basınç uygulayana dek...

"Annabel Hala? Lord Jarret? İçerde misiniz?" diyen bir ses geldi kapının öbür tarafından, sadece birkaç santimetre uzaktaydı. George kapıdan başını uzatıp onları görmeden hemen önce, Annabel'i bırakıp geri çekilmeyi güçlükle başarabildi Jarret.

Suçlayıcı bakışları Jarret'ınkilerle buluşan Annabel kıpkırmızı olmuştu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Jarret, mümkün olduğunca hissettirmemeye çalışarak pantolonunun önündeki şişkinliği kapatmak için şapkasını çıkardı.

"Neler oluyor burada?" dedi George sert bir şekilde. Annabel zoraki bir gülümseme ile "Lord Hazretleriyle konuşuyorduk... annenle ilgili."

George'un kapanan dudakları gerilip ince bir çizgi oluşturdu. "Annem hastalandı. Gelmen lazım."

"Elbette." Annabel bir eliyle karmakarışık olan saçlarına dokundu, sonra Jarret'ı kenara iterek kapının arkasından çıktı. Arkada kalan yeğenine bakmak için koridorda durdu. "Geliyor musun, Geordie?"

Çocuğun karanlık gözleri Jarret'ın gözlerinden hiç ayrılmayacakmış gibiydi. "Hemen geliyorum."

Jarret içinden bir küfür salladı. Şimdi de bir çocuktan mı azar işitecekti? O kadar da değildi. Annabel ile özel hayatlarında ne yaptıkları çocuğu hiç ilgilendirmezdi.

George kapıyı kapattı ve onunla yüz yüze geldi. "Bilmek istiyorum, lordum. Halama karşı niyetiniz nedir?" Niyeti. İşte bu kesinlikle pantolonunun önündeki şişkinliğe dökülen bir kova soğuk su gibi olmuştu.

Şapkasını bir koltuğun üzerine fırlattı. "Sen ne gördüğünü zannediyorsun bilmiyorum delikanlı ama- "

"Ben bir erkeğin bir kadını öptüğünü anlayabiliyorum," dedi George öfkeyle.

Eğer çocuk o kadar ciddi görünmeseydi, Jarret kahkahayla gülerdi. "Sen bunu anlayabiliyorsun, öyle mi?" Şüpheci gözlerle George'a baktı. "Bu konuda çok büyük deneyimlerin var sanırım."

Yüzü kızarmakla birlikte George geri adım atmadı. "Bu deneyim gerektirmiyor, kör değilim. Ve sizin kadınlar konusunda belli bir ününüz var."

"Ben de öyle duydum," dedi çocuğun yüzüne bakarak. "Ama halanın ününde hiçbir leke yok. Eminim onun böyle şeylere müsaade- "

"Müsaade mi? Hayır. Bu demek olmuyor ki siz yapmamış... yani..."

"Sen beni, gözlerimi halana dikmekle mi suçluyorsun?"

George gerildi. "Ben ne gördüğümü biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun, çocuk," dedi Jarret. "Halanla benim aramda ne olup bittiği bizim özel meselemiz ve bu konuda sana söz düşmez."

"Benim bir erkek gibi düşünmeye başlamam gerektiğini söyleyen sizsiniz," dedi çocuk omuzlarını dikleştirerek. "İşte ben de öyle yapıyorum. Babam burada olsaydı, o da aynısını yapardı. Ve eğer niyetiniz iyi değilse-"

"Ya iyiyse?" diyerek sözünü kesti Jarret.

Bunu niçin söylemişti ki?

George, gözlerinde beliren umut ışığıyla ona baktı. "Öyleyse bu farklı bir durum."

Jarret karşılık vermedi. Bunun üzerine George temkinli gözlerle ona baktı. 'Yani siz niyetinizin iyi olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Jarret köşeye sıkıştırıldığını hissederek kaşlarını çattı. Tanrı aşkına, niçin bir afacana cevap vermek zorundaydı ki? Canı ne isterse onu yapacaktı, her zaman olduğu gibi - ve bu sinir bozucu eniğin önerisini kendi yararına kullanacaktı.

"Halanla birlikte yapacağımız bazı şeyler var. Bu yüzden eğer benim niyetlerimi sır olarak saklarsan memnun olurum George."

Çocuğun koşup Annabel'e giderek Jarret'ın ona kur yaptığını söylemesine göz yumamazdı.

George başını salladı.

"İyi," diyerek kapıyı işaret etti Jarret. "Şimdi gidip anneni görsek iyi olur."

"Evet, efendim." Kapıya yöneldiklerinde George başını kaldırıp Jarret'a baktı. "Biliyor musunuz, halamla evlenirseniz benim eniştem olursunuz."

Kahkaha atmamak için kendini zor tuttu Jarret. "Evet, sanırım evleneceğim."

Tanrı yardımcısı olursa, belki de cehennemde, on iki yaşında bir çocuğa yalan söyleyen bir adam için ayrılmış özel bir bölüm vardı. Çocuğun bakire halasının peşinde koşan bir erkek için. Ve ne yalan söylemekten ne de halasının peşinde koşmaktan vazgeçme niyeti olan bir adam için.

Lakeler'in odasına yaklaşırlarken, Jarret içeriden gelen şiddetli öğürme sesleri duydu. Rengi atan George adımlarını hızlandırdı. Çocuk kapıyı açınca Annabel onları telaşla karşıladı. Annabel dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatmadan önce, Jarret'ın gözüne içerde lazımlığın üzerinde yığılmış gibi oturan Bayan Lake çarptı.

Öfke içinde dişlerini gıcırdattı. O lanet olası dedikoducu cadı Bayan Cranley'yi bir daha görürse bunun cezasını cehenneme kadar ödetecekti.

"Nasıl?" dedi Annabel'e.

"Korkarım iyi değil."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Eğer han sahibine bir doktor çağırmasını söyleyebilirseniz- "

"Hemen," dedi Jarret.

George'un solgun yüzünü korku kapladı. "Onu görmek istiyorum."

"Şimdi olmaz, Geordie." Annabel şefkatle çocuğun saçlarını okşadı. Bunun üzerine Jarret'ın boğazında bir şeyler düğümlendi.

"Şimdilik benimle yalnız kalmak istiyor. Bozuk eti vücudundan atınca iyi olacak."

Fakat ses tonundan Jarret, onun bundan tamamen emin olmadığını anlayabiliyordu.

"Bak ne söyleyeceğim delikanlı," dedi Jarret, "niçin gidip annen için bir doktor getirdikten sonra bir şeyler yemiyoruz?" Sonra Annabel'e döndü ve ekledi: "Sen bir şey istiyor musun?"

Annabel başını salladı. "Ben şimdi yiyemem. Siz gidin." Han sahibi derhal doktor için birisini gönderdi ve onlara bedava akşam yemeği ikram etmek için ısrarcı oldu. Yemeklerini sessizlik içinde yediler.

Garson elinde üzümlü turta ile gelince, George sanki ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturarak konuştu: "Annem üzümlü turtaya bayılır."

"O zaman iyileşir iyileşmez ona da yedirirız."

George başını kaldırıp Jarret'a baktı. 'Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Yüz ifadesinden hiddetlendiği anlaşılıyordu. "Geri gidip askerlerin Bayan Cranley'yi cezalandırmasını sağlayabiliriz."

Jarret şüphesiz bu dürtüyü anlıyordu. 'Ya biz yokken annenin bize ihtiyacı olursa ne olacak? Ya babanı getirmemiz için halan bizi göndermek isterse? Burada kalmalıyız, bakarsın gerekli oluruz."

"Sanırım öyle." Başını eğip tabağına baktı. "Gerçi halam, babamı getirtmek için bizi

göndermeyecektir. Biz gitsek de o gelmeyecektir."

"Neden? Yolculuk yapamayacak kadar çok mu hasta?" diye Jarret sordu.

George ona hiddetli gözlerle baktı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum! Annem o kadar çok hasta ki... belki de... ölebilir fakat babam..."

Çocuk birden gözyaşlarına boğulunca Jarret telaşlandı. "Bak şimdi, annen ölmeyecek." Ne yapacağından pek emin olmadan, kolunu George'un kemikli omuzlarına koydu ve sıktı. "O iyileşecek. Sadece biraz istirahata ihtiyacı var, sonra tamamen iyileşecek."

George'un tek yapabildiği başını sallamak oldu. Jarret, George'un annesi ile ilgili paniklemesini anlıyordu fakat babasının hastalığına ilişkin söz açıldığında gösterdiği tepki anlaşılmazdı, çünkü Annabel onun rahatsızlığının hayati tehlike taşımadığını söylemişti.

Jarret gerildi. Ya Annabel'in sakladığı sır buysa ne olacaktı? Eğer kardeşi ölüyorsa, bu Annabel ile birlikte kendisine bir mektup gönderememesini ve onun adı anıldığında hepsinin huzursuz olmasını açıklıyordu.

Fakat bunu neden gizliyorlardı? Belki de Jarret'ın satılmak üzere olan bir bira fabrikası ile işbirliğini kabul etmeme olasılığından korkuyordu Annabel. Ya da durumun ne kadar kötü olduğunu anlayıp Lake Ale'i yok pahasına satın almayı deneyebileceğinden endişe ediyordu.

Jarret homurdandı. Bu yönde korkacağı hiçbir şey yoktu: Plumtree Bira Fabrikası'nın başka bir bira fabrikasını satın almak için yeterli parası mevcut değildi.

George'a baktı, çocuk gizlice gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Jarret çocuğun omuzlarını biraz daha sıkmasının işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

"Neden biz kâğıt oynamıyoruz, delikanlı? Halan ya da doktor bize bilgi verinceye kadar zaman geçirmiş oluruz." "Ee... evet. Hem belki bana erkek kardeşinizi anlatırsınız? Hani şu atları yarıştıranı."

"Kesinlikle," dedi Jarret.

George, kenarları gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarıyla gülümsedi. Jarret hatıralarında anne ve babasının öldüğü o korkunç ilk haftalara gitmişti. Yabancılardan bile gördüğü en küçük yakınlıktan avuntu bulurdu.

Her şeyin canı cehennemeydi. Çocuğa daha fazla işkence edemezdi - bu gaddarlık olurdu. Anne ve babasının aynı anda ölüm tehlikesi içinde olduğunu görerek korkuyor ve panikliyor olmalıydı. Bu da dünyada kendisini yapayalnız hissetmesine neden oluyordu. Jarret merak ettiklerini, bu kargaşa bittikten sonra Annabel ile konuşacaktı.

Beş saat sonra, Annabel onlara bakmak için aşağı indiğinde, Jarret'ın George'u eğlendirdiğini gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. Onların papaz kaçtı oyununu seyrederken, hafifçe gülümsemeyi bile başarabilmişti. Fakat görüntüsü Jarret'ı tedirgin etti. Lüle lüle saçları solgun yanaklarını örtmüş, gözleri kaygıdan donuk bir hal almıştı.

"Annabel Hala!" diye haykırdı George masadan fırlayıp ayağa kalkarak.

"Annem nasıl?"

Annabel, Jarret'a kaçamak bir bakış atarak, "Şu anda uyuyor," dedi.

Bu bir cevap değildi, ikisi de bunu biliyordu. Jarret ayağa kalktı ve onun için bir sandalye çekti. "Gel, otur. Cehennemden kaçmış gibi görünüyorsun."

Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu.

Annabel kaşını kaldırdı. "Bu ne övgü. Beni kendimden geçireceksiniz."

"Özür dilerim," dedi Jarret. "O anlamda söylememiştim. Fakat yemek yemen gerekiyor. Otur, bir şeyler söyleyeyim."

"Henüz değil. Sissy'nin hâlâ ateşi var. Belki sonra, iyileşeceğinden emin olunca."

"Hayır, hemen şimdi," dedi kesin bir dille ve onu sandalyeye oturttu. "Eğer sen de hasta olursan yengene hiçbir yararın dokunmaz."

Annabel gönülsüzce kabullendi fakat garson nohutlu güveç getirince didiklemekle yetindi. “Aslında sizden bir ricada bulunmak için indim aşağıya, lordum.”

Keşke şu ‘lordum’ saçmalığından vazgeçseydi.

Daha birkaç saat önce eliyle onun memesini tutmuştu. “Ne istersen.”

“Geordie bu gece sizin odanızda uyuyabilir mi?”

Bir an için tereddüt etti ama reddedemezdi. “Elbette,” derken zorla gülümsedi.

“Ama Annabel Hala, ben sizinle uyumak istiyorum!” diye karşı çıktı çocuk.

Annabel, “Eğer Lord Hazretlerinin odasında uyursan daha iyi dinlenirsin,” dedi bitkin bir sesle. “Annen de öyle.”

Belki de doğruydu. Şüphesiz Jarret iyi dinlenemeyecekti ama mevcut koşullarda bundan şikâyet etmemeliydi.

“Hadi, delikanlı biraz erkek ol. Erkekler anneleriyle uyumazlar, değil mi?”

George yutkundu sonra omuzlarını dikleştirdi. “Evet, sanırım uyumazlar.”

“Bizim için endişelenme,” dedi Jarret. “Biz eğlencemize bakarız. Birkaç bira içeriz, buradaki gençlerle oyunlar oynar, meyhanedeki garson kızlarla dalgamızı geçeriz.” Annabel’in ağzından zoraki bir kahkaha çıktı. “Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi tekrar yüzünü ciddileştirmeye çalışırken.

“Bir kahkaha koparmayı başardım, değil mi?”

“O kadar yorgunum ki her şeye gülebilirim,” dedi kabullenerek. Fakat öylesine hoş bakıyordu ki bu Jarret’ın içinde bir şeyleri huzursuz ediyordu.

“Biraz uyumaya çalış,” dedi Jarret yumuşak bir sestonuyla. İncecik bir geceliğin içinde nasıl görüneceğini düşünmemeye çalıştı. “Biz kendimize iyi bakarız, yemin ederim.”

“Ona baktığınız için teşekkür ederim.” Annabel ayağa kalktı. “En iyisi yukarı çıkayım. Doktor bana iki saatte bir kullanmamız gereken bir karışım verdi.”

Annabel merdivenlere yöneldi, sonra geri dönüp özür dilercesine baktı. “Ah, sizi uyarmalıyım. Geordie tekmeler.”

“Öyleyse ben de onu tekmelerim,” diyerek karşılık verdi Jarret. Geordie’nin korku dolu gözlerle ağzının açık kaldığını görünce kıkırdadı. “Şaka yapıyorum delikanlı. İdare ederiz.”

Yine de uzun bir gece olacak gibiydi.

Onuncu Bölüm

Annabel sonraki yirmi dört saati lazımlıkları boşaltma ve Sissy’nin başına sünger koyma telaşıyla geçirdi. Handaki ikinci günlerinin sonunda, Annabel yatağın yanındaki koltuğun üzerinde uyuyakalmıştı. Birkaç saat sonra açılan bir pencere sesiyle uyandı; Sissy yataktan çıkmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırarak kalktı ve yengesinin yanına gitti.

“Burası fırın gibi olmuş,” dedi Sissy. “Havaya ihtiyacımız var.”

Annabel, Sissy’nin alnına dokundu ve büyük bir rahatlama hissetti. “Ateşin düşmüş. Artık titreme nöbetlerin yok!”

“Yine de çok terliyim.” Sissy yatağa döndü ve örtüleri çenesine kadar çekti. Sonra yatağın yan tarafına hafifçe vurdu. “Hadi, senin de uykuya ihtiyacın var.” Sonra birden başını kaldırdı. “Geordie hâlâ Lord Hazretlerinin odasında mı?”

“Evet. Zavallı adam. Onu son gördüğümde kesinlikle hali perişandı.”

Annabel ne zaman Sissy’nin durumunu bildirmek için aşağı inse Jarret her şeyle sonuna kadar ilgileniyordu. Yemek zamanlarında handakilerin onlara çay ve yiyecek götürmelerini bile sağlamıştı.

“Geordie’nin, Hugh’ün gerçek durumuyla ilgili olarak ağzından Lord Hazretlerini tedirgin edecek bir şey kaçırabileceği konusunda endişe etmiyor musun?” diye sordu Sissy.

Annabel içini çekerek yatağın üzerine çıktı. “Elbette ama başka seçeneğimiz yoktu. Şimdiye kadar birlikte saatler geçirdiler. Eğer Geordie bir şeyler söyleyecek olsaydı, şimdiye kadar söylerdi zaten.” Sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. “Belki Jarret haklı. Belki Geordie gerçekten bazı konularda kendisine güvenilecek kadar büyüdü.” “Jarret mı?” dedi Sissy anlamlı anlamlı.

Annabel’in yanakları kızardı. “Biz... yani, bu... bu koşullarda çok resmi olmamız gerekmediğini söyledi.”

“Öyle mi?” Sissy’nin sesinde bir hoşnutluk vardı. “Bunun bir anlamı yok.” Sissy homurdanırken Annabel ekledi: “Cidden, onunla aramda bir şeyler olduğunu düşünmemelisin.”

“Neden? Evlenme zamanın geldi de geçiyor.”

“Hugh gibi konuşuyorsun,” dedi Annabel sertçe. “Niçin evlenmek istemediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama doğru kişi, senin bir oğlun olmasını dert etmeyecektir. Seni elde etmenin Geordie’yi de almak anlamına geldiğini bilse bile bunu yapacaktır.”

“Onu özlemez miydin?” diye sordu Annabel.

“Elbette özlerdim. Ama ona benim kadar annelik yapıyorsun zaten. İstediği zaman bizi ziyarete gelebilir. Benim aklımda o hep sana ait.”

“Ama onun aklında o hep senin oldu.” Annabel içini çekti.

“Yine de tartışmalı bir durum. Zaten benim önce şu ‘doğru adam’la karşılaşmam gerekiyor. O kişi kesinlikle Lord Hazretleri değil. Bir marki oğlu benim gibi biriyle evlenir mi? Dahası, o pek de evlenecek cinsten biri değil.” O baştan çıkaran türden biriydi. Annabel’in muzır tarafı, öpüşmelerinde olduğu kadar yatakta da iyi olup olmayacağını merak ediyordu.

Jarret göğsünü okşadığından beri, Annabel’in huzursuzluğu onu ele geçirmişti. Tek düşünebildiği, bir erkek bedeninin kendi bedenine uyguladığı basıncın muhteşem hazzı ve temasıydı. Aynı şekilde kendisinin de onu arzulayışı. Oracıkta kendisini alıp duvara yaslaması için içi yandı...

İnledi. Bu delilikti! Rupert’tan sonra kimse olmamışken, o nasıl oluyor da böyle şeyler hissetmesini sağlıyordu? Ve onu nasıl da çok özlüyordu. O ana kadar aslında bir erkeğin samimi dokunuşlarına bu denli hasret kaldığını hiç fark etmemişti.

Tanrım, yakalanmalarına ne kadar da az kalmıştı. Bunu düşününce ürperdi. Ne yaptıkları konusunda Geordie şüphelenmiş miydi acaba? O konuda ne konuştuklarını bilmeyi çok isterdi. Bunu Jarret’a soracak zaman bulamamıştı fakat mümkün olan en kısa zamanda soracaktı.

Şüphe yoktu, adam tehlikeliydi. Doğası Annabel’in içinde kaçmayı arzulayan bir vahşiliği çağırıyordu.

Fakat böyle dürtülere boyun eğmenin yararı olmazdı. Bir erkek için iyiydi - o istediğini alır, sonra da pantolonunu ilikleyip işini bitirebilirdi. Bir kadının böyle bir durumdan korkmasını gerektiren çok şey vardı ve Annabel bunu çok iyi biliyordu.

“Lord Hazretlerinin evlenecek türden biri olmadığından niçin bu kadar eminsin?” dedi Sissy.

Çünkü yatağında bir gece geçirmem için bahse girdi benimle. Çünkü bana her bakışında tenimin yandığını hissediyorum. Çünkü başka hiçbir saygıdeğer erkeğin başaramayacağı şeyler hissetmeme neden oluyor.

“Büyükannesi ona ve kardeşlerine bir ültimatom vermiş: Ya evlenmeleri ya da mirastan

vazgeçmeleri gerekiyormuş. Ama erkek kardeşinin söylediğine göre, bir yıl boyunca Plumtree Bira Fabrikası'nin yönetmesi karşılığında kendisinin muaf olması konusunda büyükannesiyle anlaşmış. Böyle bir pazarlık yaptığına göre, sanırım evlenme taraftarı değil."

Sissy gözlerini devirdi. "Erkekler evlenme taraftarı değildir."

"Rupert öyleydi." Gerçi, dürüst olmak gerekirse bundan tamamen de emin değildi.

"Rupert henüz bir çocuktu, erkek değil," dedi Sissy sakince. "Erkek çocuklar acelecidir."

Doğruydu. Yoksa Rupert onu tek başına bırakıp niçin koşarak savaşa gitmişti?

Jarret kesinlikle aceleci değildi. Sadece tutup onu duvara yaslayıp öpmek, okşamak... İstediği zamanlar dışında."

Kahretsin, niçin böyle düşünmekten vazgeçemiyordu? "Sebep ne olursa olsun, Jarret kesinlikle evlilikle ilgilenmiyor."

"Fark etmemiş olabilirsin ama bekârlar genellikle çocuklara bakmak istemezler. Ancak sana yardım etmek için Geordie'ye bakıyor."

"Sana da yardım etmek için."

Sissy güldü. "Gözleriyle takip ettiği ben değilim. Senin Rupert'a olan büyük aşkından söz edilince kaşlarını çattığı da ben değildim."

"Sen kaçıksın," dedi Annabel, kalp atışları hızlanırken. Ah, Sissy bir bilseydi. "O serserinin biri, etek giyen her şeyle flört eden bir serseri. Belki de Geordie'ye bakmasının yola daha çabuk çıkmamıza yardımcı olacağını düşünüyordur. Girdiğimiz bahsin şartlarını bir an önce yerine getirip sona erdirmek istiyor."

"Bildiğin gibi yap." Sissy'nin göz kapaklari düşüyordu. "Ama diyorum ki burada bir fırsatın var ve elinden geliyorsa kaçırmamalısın. Daha genç birisini bulamayacağını biliyorsun."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Birileri hatırlatmalı," dedi uykulu bir sesle Sissy ve uykuya yenik düştü.

Annabel de uyumalıydı, çünkü yarının ne getireceği bilinmezdi. Fakat Jarret'ın onu öpüşüyle ilgili hatırladıkları uyumasını zorlaştırıyordu. Gerçekten tuhaftı. Aptal bir kız çocuğu gibi davranıyordu; romantik düşler kuruyordu. Bundan iyi hiçbir şey çıkmazdı. Sadece aptallar onun gibi serserilere âşık olurdu.

Uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey bu oldu. Ertesi sabah doktor, Annabel ve Jarret'a, Sissy'nin düzeldiğini ama yolculuğa çıkmadan önce toparlanması için bir güne daha ihtiyacı olduğunu söyledi.

Gecikmeden dolayı tedirgin olması gereken Jarret iken, haberler karşısında mızmızlanan Geordie oldu. Sissy'yi odasında bırakıp kahvaltıya inerken, Geordie önlerinde ayaklarını yere vurarak merdivenlere doğru ilerliyordu. "Burada bir gün daha kalmak zorunda olduğumuza inanamıyorum! Can sıkıntısından ölebilirim!"

"Kimse can sıkıntısından ölmez, Geordie," dedi Annabel bitkin bir sesle.

"Kâğıt oynayacağız, delikanlı," dedi Jarret.

Ellerini ceplerine sokarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı Geordie. "Ben oynamaktan bıktım."

"Geordie," dedi Annabel sertçe. "Kabalaşma. Lord Hazretlerinin bunu teklif etmesi bir incelikti. Hiçbirimiz bu durumdan hoşnut değiliz ama ayak uydurmalıyız."

"Özür dilerim," dedi Geordie pek ikna edici olmayan bir mırıldanmayla. "Gezmeye gidemez miyiz? Biraz dışarı çıkamaz mıyız?"

O anda merdivenlerin bitiminde hancıyla karşılaştılar.

"Umarım burada geçirdiğiniz son iki günde rahat etmişsinizdir lordum."

"Kesinlikle ettim," dedi Jarret. "Söyler misiniz bana, bu civarda genç bir centilmeni memnun edecek türden ilginç bir şeyler var mı? Yarış, atıcılık? Ya da herhangi bir kan ve

şiddet görme şansı?"

Hancı kıkırdadı. "Bugün pazar yeri kurulur. Hayvan pazarında sığır ve domuz keserler."

Annabel suratını buruşturunca, Jarret güldü. „Sanırım pazarın başka bölümleri de vardır, değil mi"?

"Evet, lordum, tezgâhlarda her türlü mal satılır. Bir adam var, bazen oralarda göstermek için bir timsah getirir." Geordie'nin meraklandığı açıkça belli oluyordu. "Timsah nedir?"

"Amerika'nın bazı bölümlerinde yaşayan garip bir yaratık - kocaman bir kertenkeleye benzer." Jarret sesini gizemli bir biçimde alçalttı. "Çok tehlikelidirler. Riske girmeye değer mi bilmiyorum"

"Aa! Yapmalıyız! Annabel hâlâ gidip timsahı görebilir miyiz? Lütfen?"

"Neden olmasın?" Pazar yerinde bu timsah denen yaratıktan bir tane bulsalar iyi olurdu, yoksa Geordie kafalarının etini kesinlikle yiyecekti.

Kahvaltıyı bitirir bitirmez High Sokağı'na gittiler. Orada her hafta kurulan pazar yerinde her türlü tezgâh vardı - dantel ve örgüler, kırbaçlar ve ince deri işleri, kümes hayvanları ve şişman domuzcuklar satan çiftçiler.

Geordie her tezgâhta duruyordu. Annabel'le Jarret'ı da asla yalnız bırakmıyordu. Bu yüzden Annabel hiç konuşmuyordu.

Bu arada Jarret da baskı altındaydı. Annabel onun keskin ve değerlendirici bakışlarını birkaç kez üzerinde yakaladı. Bu onu son derece kaygılandırıyordu. Acaba bu iki erkek dün tam olarak ne konuşmuşlardı?

Timsahlı adamı bulmaları biraz zaman aldı. Annabel, yaratığın Jarret'ın tanımlamasının uygun olduğunu gördü. Bir ejderhaya benzeyen yaratığın uzunluğu iki buçuk metreye yakındı, korkunç keskin dişleri vardı, gerçi çenesi bir iple bağlanmıştı. Yaratığı bir zincirle çekerek dolaştıran tahta bacaklı asker, bu tuhaf hayvanı New Orleans muharebesi sırasında edindiğini anlattı. "O zaman küçücük bir şeydi," dedi asker. "Top atışlarında annesini kaybetmişti, bu yüzden onu eve getirdim. On yıldır ben bakıyorum." Eğilerek Geordie'ye sırıttı. "Onu okşamak ister misin, delikanlı? Sadece bir şilin."

"Sana bir şilin vereyim, onu çocuktan uzak tut," dedi Annabel.

"Ona zarar veremez, hanımefendi," dedi asker. "Onu pazara gelmeden önce besledim, bu yüzden yeme ihtiyacı yok, ayrıca ağzı da sıkıca bağlı zaten."

"Ah, lütfen Annabel onu okşayabilir miyim?" diye yalvardı Geordie. "Lütfen?"

"Onu önce ben okşasam ne dersin?" dedi Jarret adama bir şilin uzatarak. "Sonra halan kendisi karar versin." Jarret yaratığın kafasında elini dolaştırmak için yere eğildi. Buna karşılık timsahın tek yaptığı gözlerini kırpıştırmak olunca, Geordie Annabel'e döndü. "Okşayabilir miyim? Lütfen?"

"Sanırım evet." Bu şey zararsız görünüyordu, güvenilir gibiydi.

Birden etrafta meraklı bir yığın insan toplandı. Bundan en çok Geordie yararlandı. Temkinlice yaratığın başını okşayarak ne kadar cesur olduğunu gösterdi. Sonra Jarret sahibinin eline bir şilin daha bırakınca, Geordie daha büyük bir cesaretle yaptığını tekrarladı.

Annabel gerilmişti. Birlikte sadece üç gün geçirmişlerdi ve Geordie ile Jarret büyük bir dostluk kurmuştu. Geordie'nin 'babası'nın güvenilmez, melankolik bir sarhoşa dönüşmesi zaten yeterince acı vericiydi. Şimdi de çekici bir serseri, Londra'ya geri dönünce ne olacağına hiç aldırmadan çocuğun kalbine girmeye başlamıştı.

Jarret ona hınzırca bir bakış attıktan sonra timsahın sahibine bir şilin daha verdi. "Al şunu, hanımefendi de sevsin."

Annabel kaşlarını çattı. "Eğer o yaratığa dokunacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

"Hadi ama maceracı ruhuna ne oldu?" diye alay etti Jarret.

Bu sözlere hazırlıksız yakalanmıştı. Bu sözleri uzun zaman önce Rupert'a söylemişti, Rupert'a birlikte savaşa gitmeyi teklif etmiş, karşılığında alay dolu bir cevap alınca da bu cümleyi kurmuştu.

Geordie, "Halamı o şeye asla dokundurtamazsınız. Kızlar böyle şeyler yapmaktan çok korkar," dedi homurdanarak.

"Saçma," dedi Annabel kızarak, sonra da eğilip elini yaratığın sırtına koydu.

İnanılmazdı, oğlak derisi kadar yumuşaktı. O okşarken, Geordie şaşkınlık içinde ona baktı. Annabel, kendisinden oldukça hoşnut olarak sırıttı.

Sonra yaratık ciyaklayarak başını çevirince, hem Annabel hem de Geordie geriye sıçradı.

"Sizden hoşlanmış olmalı hanımefendi," dedi yaşlı asker kıkırdayarak. "Genellikle kendini okşayan kimseye kolay kolay pas vermez."

Kalabalıkta birkaç kişi daha hayvanı sevmek için ileri çıktı. Böylece pazar yerinde dolaşmayı sürdürdüler.

Geordie heyecanla ileri atıldığında Jarret sesini alçaltarak konuştu: "Bunu hep yapar mısın?"

"Neyi?"

Eli Annabel'in elini kavradı. "Bir erkeğin meydan okumasına cevap vermeyi?"

"Geordie'nin bana korkak demesine izin veremezdim, değil mi?"

"Aslında verebilirdin," dedi alaylı bir tavırla. "On iki yaşında bir çocuğa yenilmiş olurdun ama o zaman başını nasıl dik tutabilirdin, değil mi?"

Annabel burnundan soludu. "Eğer zaman zaman onun meydan okumalarına karşılık vermezseniz fazlaca kendini beğenmiş birine dönüşüyor. Tam da sizin gibi, aslında."

"Ben ne zaman kendini beğenmiş biri oldum ki?"

"Fabrikandaki odanda. Bir de tavernada, ben bahsi kabul etmeden önce. Kabul edin, eğer bahsi reddetseydim bana iyi bir kız olmamı ve Burton'a, evime dönmemi söyleyerek, beni hana geri gönderirdiniz."

Kaşlarını çattı. "Yapmam gereken buydu."

"O zaman istediğim hiçbir şeyi kazanamazdım."

"Ama adının kötüye çıkma riskine de girmezdin."

"Bir kadın istediklerini almak için bazen riske girmelidir." Bir eyer satıcısının mallarına bakmakla meşgul olan Geordie'ye göz atıp sesini alçalttı. "Risklerden söz etmişken, Geordie bizi bulduktan sonra size ne söyledi?"

"Olayla ilgili hiçbir şey." Fazla sıradan olan ses tonu aksini söylüyordu.

"Hiçbir şey söylememiş olduğuna inanamıyorum- "

"Aaa, bak şurada varilin yanında bira satan bir kadın var. George, bizimle gel," dedi Jarret seslenerek. Bunun üzerine Geordie koşarak yanina geldi. "Gidip şu biracı kadın biralarını kendi mi yapıyor onu göreceğiz."

Lanet herif. Bir şeyler konuştuklarından emindi. "Başka birinin yaptığı bira ile niçin ilgileneyim ki?" diye homurdandı Annabel.

"Çünkü bu bir araştırma. Eğer bu kadının işi biracılıksa, bu civarda neyin satacağını bilir. İlerisi için iyi bir bilgi olabilir."

Annabel mantıklı bularak Jarret'ın peşinden bira tezgâhına doğru gitti.

Biracı kadının ürünlerini sadece Daventry pazarında satmadığı, Staffordshire'daki öteki pazarlarda da sattığını öğrendiler. Jarret kadını, taşradaki bira alma alışkanlıklarıyla ilgili uzun uzun sorgularken, Annabel'in tek yapabildiği şaşkınlık içinde dinlemek oldu. Jarret bu işe henüz girmiş biri olarak, işin pazarlama tarafıyla ilgili çok şey biliyordu. Annabel'inse bu yönü zayıftı ve bu durum onu huzursuz etti. Ya Jarret, Lake Ale'in durumunu değerlendirirken

Annabel ile Hugh'ün planının uygun olmadığına karar verirse?

Dahası ya haklı çıkarsa?

Geordie halasından biraz bozuk para istedi, o da dikkatini biracı kadınla yapılan konuşmadan ayırmadan paraları uzattı. Annabel az sonra Geordie'nin oradan uzaklaştığını fark etti. Arkasını dönüp baktığında Geordie'nin paraları, üzerinde üç tane yüksük olan bir masanın yanında duran bir adama verdiğini gördü. Adam yüksüklerden birinin altına bir tane nohut koyduktan sonra, hepsini masanın üstünde çevirmeye başladı.

"Tanrım, ne yapıyor bu çocuk?" diye mırıldandı.

Bakışlarını onun baktığı tarafa çeviren Jarret ise kaşlarını çattı. Annabel daha hiçbir tepki gösteremeden Jarret uzun adımlarla, etrafında küçük bir kalabalığın toplandığı masaya doğru yürüdü. Annabel hayretler içerisinde izlerken, Jarret tökezlemiş gibi yaparak masayı yere devirdi.

Annabel koşarak oraya doğru yaklaşırken, Jarret'ın söylediklerini duydu. "Özür dilerim, efendim. Sakarlığıma verin."

Geordie eğilip masayı düzeltmeye yardım ederken adam, Jarret'ın adımlarına dikkat etmesi konusunda bir şeyler mırıldandı.

"Tam kazanmak üzereydim, Lord Jarret!" dedi Geordie itiraz ederek.

Jarret'ın unvanını duyan adam, birden huzursuz olmuş gibi göründü.

"Ahh, nasıl da ayıp oldu," dedi Jarret. "Sanırım her şeyi berbat ettim." Gözlerini adama doğru çevirirken bakışları buza döndü. "Ona parasını geri ver, oldu mu? Bu bahis artık bozuldu."

Rengi atan adam, tek söz söylemeden Geordie'ye paraları uzattı.

Geordie adama dönerek konuştu: "Eğer tekrar başlatırsanız, ben bir daha- "

"Pek sanmıyorum, delikanlı," diyen Jarret çocuğun kolunu tuttu. "Halan gitmek için hazır. Öyle değil mi, Bayan Lake?"

Tuhaf olay karşısında şaşkına dönen Annabel kekeledi; "Ee- evet, tabii. Gitmeliyiz."

Jarret, karşı çıkan Geordie'yi kalabalığın arasında çekiştirirken o kadar hızlı yürüyordu ki Annabel onlara yetişmekte zorlandı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Geordie. "Kazanabilirim!"

"O oyunda kazanamazsın, delikanlı. O senin elindeki parayı almak için hazırlanmış bir numara."

Geordie kıvranmaktan vazgeçerken, Annabel durdu. "Bu korkunç! Gidip oradakileri uyarmalıyız!"

"Bunu tavsiye etmem," dedi Jarret.

"Neden?"

"Bu tür numaralarla uğraşan herkes, birilerinin planlarını bozmasına engel olmak için çevrede yardımcılarını bulundururlar. Eğer işlerine öyle geliyorsa insanın sırtına bir bıçak saplamaktan bile çekinmezler. En iyisi onları pazarı işletenlere şikâyet edip buradan uzaklaşalım."

"Bunun bir aldatmaca olduğundan emin misiniz?" dedi Geordie ağlamaklı.

"Kesinlikle. Bunu Londra'nın caddelerinde hep yaparlar. Adamı ne kadar seyredersen seyret, nohut senin seçtiğin yüksüğün altında değil her zaman adamın olmasını istediği yüksüğün altında olur. Nohudu avucunda saklar ve istediği yere koyabilir."

George gözlerini sonuna kadar açarak ona baktı. "Sizin dün gece kartlarla yaptığınız gibi mi?"

Jarret içinden bir küfür mırıldandı. "Tam da öyle. Gidip bir tuhafiye tezgâhı bulalım, olur mu? Bayan Lake için bir şey almak istiyorum."

“Bekleyin bir dakika,” dedi Annabel, “dün gece kartlarla ne yaptınız?”

“Lord Hazretleri bana, kâğıtları avucunun içine alıp nasıl alttan dağıtılacağını ve- ”

“Ona kâğıt oyununda nasıl hile yapılacağını mı öğrettiniz?” diye bağırdı Annabel.

“Ancak bunu bilirse bir gün karşılaştığında bir hilebazı tanıyabilir.”

“Peki, ne zaman öyle biriyle karşılaşması gerekecek, lütfen söyler misiniz? Bir batakhanede mi?”

Jarret omuzlarını silkti. “Kâğıt hileleri her yerde olur. Delikanlının böyle bir şeyle ne zaman karşılaşacağını asla bilemezsiniz. Hazırlıklı olmak George’a zarar vermez.” Geordie’yi hazırlamaya çalışanın Jarret olması Annabel’i öfkelendirdi. Tepkisinin mantıksız olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Geordie’nin iyi yetiştirildiğini görmek için çaba harcayarak on iki yıl geçirmişti. Oysa şimdi Geordie kimden öğüt alıyordu?

“Sanırım ona birkaç kumar hilesi de öğretmişsinizdir?” dedi terslenerek, pazarın sonuna doğru yaklaşırlarken.

“Böylelikle gecelerini, sizin yaptığınız gibi boş emeller peşinde harcayabilir.”

“Öğrettiyse ne olmuş?” diye bağırdı Geordie, kahramanını savunmak için ileri atılmıştı. “Bana böyle şeyleri başka kimse öğretmez. Sen ve annem, bana hiçbir şey yapamayan bir çocukmuşum gibi davranıyorsunuz. Belki ben kumar hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Belki de oynamayı denersem hoşuma gider.”

“Ahh, Tanrım,” diye mırıldandı Jarret.

“Neye sebep olduğunuzu gördünüz mü?” dedi Annabel Jarret’ı suçlayarak. “Öylesine cazip hale getirdiniz ki- ” “Son anda yetiştim sanırım,” diye bağırdı arkalarından bir ses.

Dönünce Sissy’yi gördüler, hızla arkalarından yetişmeye çalışıyordu. Gözle görülür biçimde iyileşmişti.

“Sen burada ne arıyorsun, Sissy?” diye sordu Annabel. Sissy omuz silkti. “O odada kapalı kalmaktan bıktım, bu yüzden size katılmak istedim. Şimdi çok daha iyi hissediyorum.” Bakışlarını Annabel’den Jarret’a çevirdi. “Ancak üç tezgâh öteden tartışmanızı duyabiliyordum.”

“Halam Lord Jarret’a haksızlık ediyordu,” diye şikâyet etti Geordie.

Sissy gülümsememek için kendini tuttu. “İyi o zaman, onu birlikte köşeye sıkıştırmamız gerekecek.”

Annabel gözlerini devirdi. “Lord Hazretleri, on iki yaşında bir çocuğa oyun kartlarıyla hile yapmayı öğretmenin uygun olduğunu düşünüyor.”

“Eminim sadece yardımcı olmaya çalışıyordu,” dedi Sissy, gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

“Evet, Geordie’nin kendi izinden gitmesine yardımcı olmaya çalışıyor,” diyerek kestirip attı Annabel.

“Kes şunu!” diye bağırdı Geordie. “Ona kaba davranmaya devam edersen, seninle evlenme konusunda fikrini değiştirir!”

On Birinci Bölüm

Jarret’ın bir küfür savurmamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Kaldı ki çocuğun bu kadar uzun süre ağzını kapalı tutması mucizeydi. On iki yaşındaki çocuklar ketumluklarıyla bilinmezlerdi.

Bayan Lake ise oltaya kocaman bir balığın takıldığını düşünen anaç bir kadının ifadesiyle Jarret’a bakıyordu.

Annabel bütünüyle şaşırmış gibi görünüyordu.

Elbette bu durumu George daha da berbat etmek zorundaydı. “Özür dilerim, efendim. Be- ben sırrınızı açıklamak istememiştim.”

Annabel’in gözleri Jarret’a döndü ve öfkeyle kısıldı.

Lanet olası çocuk!

“Ben de tam bir çay tezgâhı aramak üzereydim, Geordie,” dedi Bayan Lake yumuşak bir sesle, eliyle çocuğun omuzunu kavradı.

“Niçin bana yardım etmiyorsun?”

“Fa- fakat açıklamam lazım- ”

“Sanırım yeterince açıklama yaptın. Şimdi benimle gel.”

Sonra anlamlı bakışlarını Annabel’e çevirerek, devam etti Sissy: “Çok fazla uzaklaşmayın, hayatım. Bir fırtına kopacak gibi görünüyor.”

Maalesef birden fazla fırtına kopacak gibi görünüyordu. Bayan Lake çocuğu hızla oradan uzaklaştırırken, Annabel ellerini ağzına götürdü. “Geordie neden söz ediyordu?”

Hiç şansı kalmayan Jarret, annesinin öfkesi karşısında merhum babasının hep yaptığını yapmaya karar verdi. Kaçmak.

“Ne demek istediğini bilmiyorum.” Körlemesine bir sokaktan aşağı doğru yürüyerek en yakın kaçış yoluna yöneldi.

Annabel eteklerini kaldırarak onun uzun adımlarına yetişmek için hızlandı. “Bana cevap ver! Geordie benimle evlenmek istediğin fikrine nereden kapıldı?”

“Ona niçin sormuyorsun?” diye kestirip attı Jarret. Tuhaftı ama ona yalan söylemek istemiyordu.

“Size soruyorum. Ona bir şeyler söylediniz, değil mi? O bizi birlikte yakaladıktan sonra?”

Lanet olsun, lanet olsun. Her şey yeterince kötüydü. Babasının başka bir taktiğinin zamanı gelmişti - karşı saldırı.

Durup soğuk bakışlarını ona dikti. “Sen benim sorumu yanıtlarsan ben de seninkini yanıtlayacağım. Erkek kardeşin ölmek üzere mi?”

Oyun tutmuştu. Annabel’in beti benzi attı. Sonra Jarret’ın önünde, sokaktan aşağı doğru koşar adımlarla yürümeye başladı. Kaçmayı düşünen şimdi oydu, öyle mi?

Hiç sanmıyordu Jarret.

Birkaç adım sonra ona yetişti. “Pekâlâ?” diye üsteledi Jarret.

“Hugh’ün ölmek üzere olduğu fikrine nereden kapıldınız?” dedi Annabel buruk bir ses tonuyla.

“George annesinin rahatsızlığı konusunda gereğinden fazla üzülmüş görünüyordu. Bunun üzerine babasının buraya getirilmesi gerekebileceğini söylediğimde, sizin bunu yapmayacağınızı söyledi. Siz bunu yapmak isteseniz bile kardeşinizin gelmeyeceğini söyledi.”

Annabel dehşete düşmüş gibiydi. “Bunu söylediğine inanamıyorum! Hugh elbette gelirdi.”

“Benim edindiğim izlenime göre,” diye üsteledi, “babası buraya gelemeyecek kadar ağır hasta. Ve bana öyle geldi ki Bay Lake ölüyorsa- ”

“Ölmüyor, tamam mı? Onun problemi, size söylediğim gibi, geçici. Kısa zamanda ayağa kalkıp dolaşmaya başlar.” Annabel’in sözlerinde dürüst olduğunu hissetse de Jarret’ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Öyleyse, George niçin diğer türlü düşünüyor gibiydi?”

“Hiçbir fikrim yok. Kendisi daha iyi bilir.” Annabel kaşlarını çattı. “Ancak kendi yaşıtı çocukların çoğunun yaptığı gibi abartma eğilimi var.”

İşte bu kesinlikle doğruydu. O günleri Jarret iyi hatırlıyordu. “Annesi ile üzerine titremekten vazgeçseniz bu kadar çok abartmazdı. O yaşta bir delikanlının üzerine bu kadar düşülmesi iyi değil. Evrenin merkezi olduklarını sanmaya başlarlar ve kendileriyle ilgili her

şey çok önemli hale gelir.”

“Bu saçma. Onun zerre kadar üzerine düşmüyoruz.” “Gerçekten mi?” Pazar yerinden çıkmış, ıssız bir taşra yolunda yürüyorlardı. Yol kenarında küçük, hoş kulübeler ile eski ahırlar diziliydi. “Eton’a gidecek kadar yetişkin ama hâlâ nasıl dolandırılacağını bile bilmiyor.”

“Dolandırılacağım ben bile anlayamadım. O oyunu hiç duymamıştım.” Ses tonu küçümseyici bir hal almıştı. “Bizim Burton’da her köşe başında dolandırıcılarımız ve üçkâğıtçılarımız yok.”

“O şimdi okulda, dünyanın nasıl gittiğini öğreniyor olmalıydı.”

“Katılıyorum. Maalesef, ben... biz onu başka yere okula gönderemiyoruz. Fabrika ile uğraşmaktan başımızı kaşıyacak vaktimiz yok.”

“O zaman kardeşine onun için bir özel öğretmen tutmasını söyle. Ve ona biraz nefes alabilecek ve kişiliğini geliştirebilecek alan bırakın. Onu boğmaktan vazgeçin.”

Annabel burnunu çekti. “Kendisine bakacak kimsesi olmadığı için yabani şekilde büyümüş bir erkekten gelen bir tavsiye. Büyümekten korktuğu için hâlâ okul çocuğu gibi davranan bir erkek...”

Jarret birden yolun ortasında durdu. Annabel onu bir okul çocuğu gibi görüyordu demek.

“Özür dilerim,” dedi Annabel telaşla. “Bunu söylememeliydim.”

Jarret ona öfkeli gözlerle baktı. “Lanet olası yeğenine dadılık yapmayı ben istemedim. Bu senin fikrindi. Bu yüzden eğer beni beğenmiyorsan, neyse ki yapacak işlerim var.” Annabel’in suratında katıksız bir yılgınlık ifadesi belirdi. “İyi. Onu bir daha size yamamam.”

Jarret tepkisini ne kadar üzücü bulduğunu görmezden gelerek, tekrar yürümeye başladı.

Annabel onu takip etti. “Nereye gittiğiniz konusunda bir fikriniz var mı?”

“Hayır,” diye kestirip attı. “Umurumda da değil.”

Doğa sanki onu umursamaya zorlarmışçasına, paltosunun üzerine ilk büyük yağmur damlaları düştü.

“Belki de kasabaya dönmeliyiz,” demeye cesaret edebildi Annabel.

Daha o sözlerini bitirmeden yağmur şiddetini artırmaya başladı. “Artık çok geç,” diye mırıldandı Jarret. Yakındaki bir ahırı gözüne kestirerek Annabel’i o tarafa çekti. Loş yapının içine girdiklerinde, at ve taze saman kokusu her yanlarını sardı. “Etrafta kimseler görünmüyor. Belki herkes pazar yerine gitmiştir.”

“İyi,” dedi Annabel ters bir biçimde. ‘Yanıtlamaktan kaçındığınız sorumu şimdi cevaplayabilirsiniz. Geordie’ye ne söylediniz de bizim evleneceğimize inanıyor?”

Jarret içinden bir küfür salladı. Uzun süre kaçamayacağını fark etmiş olmalıydı. “George sizin sandığınız gibi bir çocuk değil. Çok şeyi anlıyor.”

“Bunun çok iyi farkındayım. O halde tam olarak anladığı nedir?”

“Öpüştüğümüzü tahmin edecek kadar bir şeyler anlamış.”

Annabel’in rengi attı. “Tanrım!”

“Bana niyetimin ne olduğunu sordu,” dedi Jarret. “Bir şeyler söylemek zorunda kaldım.”

Annabel, “Ona gerçeği anlatmayı deneyebilirdiniz,” dedi gururlu bir tavırla.

Bu daha da hiddetlenmesine sebep oldu. “Gerçeği mi?” dedi Jarret saldırırcasına. “Yani halasına karşı tek niyetimin cinsellik olduğunu mu? Söylememi istediğiniz şey bu mu?”

Annabel gözlerini kırpıştırdı. “Ben... yani... hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Jarret ona doğru yaklaştı. “Şansım yaver gitmiş olsaydı, zaten bir geceyi benim yatağımda geçirmiş olacağını da söyleyebilirdim ona.”

Annabel’in güzel yanakları ateş değmiş gibi kızardı. “Hayır, kesinlikle istemezdim, ona- ”

“Ellerimi senden alamadığımı söyleyebilirdim ona.” Onu belinden kavradı. Annabel’in

kızarması Jarret'ın duyularını ve arzularını alevlendiriyordu. "Aklımdaki tek şeyin, kendimden geçene dek seninle sevişmek olduğunu söyleyebilirdim. Geceleri yatağımda uyanıkken altımda neler hissedeceğini hayal ettiğimi. Bunlar senin gerçeklik ve dürüstlük anlayışına uyar mıydı?"

"Hayır, bunlar kesinlikle- "

Ahırın dışından gelen sesler üzerine Annabel'in konuşması kekeleyerek kesilmişti.

"Lanet olsun," dedi Jarret mırıldanarak. "Bir bu eksikti, insanlar bizi burada bulup atlarını çalmaya çalıştığımızı zannedecekler." Jarret tavan arasına çıkan merdiveni işaret etti. "Hadi," diye homurdandı ve Annabel'i o tarafa doğru çekip merdivenden yukarıya itekledi.

Neyse ki Annabel merdivenleri hızlı çıkabiliyordu. Tam Jarret yukarıya ulaştığı anda, ahır kapısının açıldığını duydular. Annabel'i samanların içine çekip parmağını onun dudaklarının üzerine koydu.

Adamlar satılık bir attan bahsediyorlardı ama Jarret konuşmalara hiç dikkat etmedi. Annabel'in bedeninin bir kısmının kendi altında olduğu gerçeği üzerine yoğunlaşmıştı. Loş ışıkta yüzünün kızardığını, saçlarının da altın renkli saman üzerinde koyu renkli bir şelale gibi göründüğünü fark etti. Soğuk yağmurun altında, kıyafeti neredeyse şeffaf hale gelmişti. Sertleşen göğüs uçlarının kumaşı zorladığını görebiliyordu.

Birden, ne George ne imalathane ne Annabel'in kardeşi hakkında gizledikleri ne de başka bir şey önemliydi artık.

Jarret kendine hâkim olamadan, parmağını onun yumuşacık dudakları üzerinde gezdirdi. Damarlarında kanı gürleyerek akıyordu. Annabel kendi doğal ortamında olan bir taşra kızıydı. Güçlü cazibesi karşı konulmazdı. Atların topraksı kokuları onun tatlı ten kokusuna karışırken, Jarret'ın parmağının yerini dudakları aldı. Annabel'in ağzını onun için açması ve kollarını kaldırıp boynunu dolaması Jarret için bir haz seliydi.

Şu anda onun için sadece Annabel vardı. Aşağıda mırıltılar devam ediyordu fakat Annabel'in ağzını iştahla keşfeden Jarret'in hiçbir şey umurunda değildi.

Tanrım, onu öpmek harikaydı. Hiçbir tereddüdü ve kızlara özgü utangaçlığı yoktu. Erkeğe her şeyi sunuyordu - bedenini ve ruhunu ortaya koyuyordu. Bunlar bir bakireden beklediği şeyler değildi. Onun bariz tutkusu adeta kendisini yansıtıyordu. Bu da arzularını daha çok kırbaçlıyordu. Düşünmeye, soluk almaya ve onun nefis bedeninin her hareketiyle kendisini sarmaladığı büyü buğusundan çıkıp kurtulmaya çalıştı.

Sessiz kalma zorunluluklarından faydalanarak narin bir sütuna benzeyen boynuna ve göğsünde ince bir işlemenin kısmen örttüğü göğüslerine doğru indi. Sonra başını kaldırıp gözlerini onun gözlerine dikti, işlemeli yakasını çözdükten sonra ıslak elbisesini ve korsesini sıyırdı.

Annabel'in nefes alışları düzensizleşti. Hiç karşı koymuyordu - Jarret, bir göğsünü ağzına hapsetmek için aşağılara inince bile. Meme ucuna diliyle dokununca Annabel derinden inledi.

Annabel kenetlediği elleriyle onu kendine doğru çekti. Jarret'ın istediği davet buydu. Göğüslerinden birini ağzındayken ötekini eliyle okşuyordu. Annabel bedenini Jarret'ın bedenine yasladı. Annabel daha fazlasını istiyor, Jarret daha fazlasına gereksinim duyuyor ve ona çok daha fazlasını vermek istiyordu.

İç etekliğinin iplerini çözerken Annabel ona baktı, gözleri Jarret'ın kasıklarındaki şehvetin kanıtı kadar sertti. İç etekliğini aşağı doğru sıyırırken Jarret, Annabel'in çıplak göğüslerine bakınca kalbi duracakmışçasına içi ürperdi.

Lanet olsun, çok güzeldi. Göğüsleri Jarret'ın tahmin ettiği kadar dolgundu. İri, gül rengi meme uçları emilmek ve okşanmak için yalvarıyordu. Başını eğdi, önce birini yaladı sonra

ötekini. Sonra diliyle ıslattığı noktayı parmaklarıyla okşadı. Yumuşak mırıltıları, inilti ve nefes alış verişine karışıyordu.

Jarret'ın hayatında duyduğu en erotik seslerdi bunlar. Jarret'in sertleşen erkekliği Annabel'in kasıklarına baskı yapıyordu. "Tanrım, Annabel... " diye inledi göğüslerinin üzerinde.

Aşağıdaki sesler kesildi. Jarret bir an panik içinde işitildiklerini sandı. Sonra alttaki kapı açıldı ve kapandı. Adamlar ahırdan ayrılmışlardı.

Annabel şüpheli bakışlarla onu geriye doğru iteledi.

"Belki de beni bırakmalısın... artık kalkayım..." diye fısıldadı. Ancak giysilerini düzeltmek için hamle yapmadı.

"Hiç şansın yok," dedi Jarret hırıltılı sesiyle.

Annabel'in gözleri kocaman açıldı. "Neden?"

Kıs kıs güldü Jarret. "Sence neden?" Göğsündeki ellerini umursamadan başını eğip ağzına aldığı meme ucunu sertçe çekmesiyle, Annabel'in bedeni yay gibi gerilerek onun bedenine yaslandı. "Biz bunu... yapmamalıyız..." diye mırıldandı Annabel ama elleri yukarı doğru kayarak onun omuzlarını kavradı.

"Sana dokunmak istiyorum."

Annabel harap olurcasına ürperdi, ardından göz kapakları kayarak kapandı. "Evet... lütfen..."

Onu teşvik etmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Her şey kolaylıkla kontrolden çıkabilir ve kendisini on üç yıl önceki durumda bulabilirdi. Ancak bu kez kalbi de paramparça olurdu. Çünkü Jarret, tam anlamıyla bir serseriydi.

Bu zamana kadar ona zor direnmişti. Ama onunla yakınlaşırsa bu imkânsız hale gelirdi. Annabel bir erkekle yatağını paylaşıp sonra da onu unutamazdı.

Yine de bir erkek ona böylesine dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Bu adam onu ateşliyordu. Karşılık vermemek zordu. Özellikle onu nasıl arzuladığına ve onunla ilgili neler düşündüğüne ilişkin söylediği tatlı sözlerden sonra. Rupert bile ona böyle sözlerle kur yapmamıştı. Buna ne çok ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Nihayetinde hiç kimse burada olduklarını bilmiyordu. Kimse Jarret'ın ona bunları yaptığını bilmiyordu. Bu bahaneyle biraz yaramazlık yapabilirdi. Jarret'ın dudakları Annabel'in yanakları üzerinde fısıldadı. "Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim."

Bu sözler üzerine irkildi. Ona nasıl zarar verebilirdi ki?

Ah, evet. Onun bakire olduğunu sanıyordu. Doğrusu o da kendini onun yanında bakire gibi hissediyordu. Ya da en azından bir erkekle böylesine yakınlaşmanın nasıl bir duygu olduğunu kısmen unutmuş gibiydi.

"Tamam," diye mırıldandı.

'Yalnızca doruğa ulaşmanı görmek istiyorum," dedi kısık bir sesle ve bacaklarının arasında onu zirveye ulaştırmak için elini kilodunun içine daldırdı.

Annabel'in gözleri birden açıldı. "Ne?"

Jarret'ın göz kamaştırıcı ölçüde yakışıklı suratında gördüğü ham açlık, onu davet eder cinstendi. "Son üç gecedir, yatağımda uyumadan yatıp sana sahip olurken nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Doğru hayal etmiş miyim görmek istiyorum." Annabel gerilince Jarret ekledi: "Sana sahip olamayacağımı biliyorum... ama seni doyuma ulaştırabilirim."

Jarret, onun en özel yerini eliyle okşayınca, Annabel katıksız bir haz iniltisi koyuverdi. Jarret, anlamlı bir gülümsemeyle onun omzuna doğru sokuldu. "Ellerimle darmadağın oluşunu izleyeyim, bir tanem."

Duyduğu sevgi sözü Annabel'in boğazından yukarı tehlikeli bir heyecanın yükselmesine

neden oldu.

"Sanırım... iyi olur," dedi Annabel. Sözünü hıçkırır gibi tamamlayabildi, çünkü Jarret parmaklarını son derece maharetli şekilde kullanıyordu.

"İyi mi olur?" dedi suratındaki gülümseme ile. "Söz veriyorum sana, güzel perim, iyiden çok daha iyi olacak."

Gözleri parlayarak, Annabel'in vücudunda aşağılara doğru kaydı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Annabel şaşkınlık içinde fısıldayarak.

"Tadına bakmak istiyorum."

"Nasıl?"

Karşılık olarak Jarret, başını eğdi ve eliyle okşamakta olduğu yeri yalamaya başladı.

Derin bir iç çekti Annabel. Nasıl da şaşırtıcıydı! Bir erkeğin böyle günah dolu bir şey yapabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Bunun o kadar güzel haz vereceğini kim bilirdi?

Jarret, Annabel'in bacaklarını açık tutarak özel bölgelerini diliyle taradı. Annabel'in ağzından haz ve şaşkınlık nidaları dökülüyordu. Bu öylesine... yoğun bir hoşluktu ki. Rupert'la böylesine yoğun bir şey hissetmemişti.

Gerçi Jarret, beceriksiz bir taşra çocuğu değildi. Bir kadının tutkularını nasıl ateşleyeceğini biliyordu. Ve bunu yapmasına izin vermek nasıl bir zarar verebilirdi ki? Bunun gibi bir şansı başka ne zaman olurdu ki?

Jarret'ın dili derinlere dalıp kıvrılıyordu. Annabel arzuyla titriyor, yılan gibi kıvrılıyordu. Arzulamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu ama bu kadar güçlü olduğunu unutmuştu anlaşılan. Ne yaptığının yarı farkında, kalçalarını kıvırarak kaldırıyor, daha fazlasını almak, daha çoğunu hissetmek istiyordu.

Jarret kıkırdadı. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Annabel, yüzü kızarsa da başını sallamayı başarabildi.

"Ya bu?" O bölgede özellikle hassas olan bir noktayı emdi. Annabel az kalsın çıldırıyordu. "Bu hoşuna gitti mi?"

Annabel, "Sen... biliyorsun... hoşuma gidiyor," dedi boğulacakmış gibi, duygular içinde dolup taşıyordu.

"Sadece emin olmak istiyorum," diye mırıldandı Jarret. Sonra dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle daha arzulu bir talan başlattı.

Bu adam ne yapıyordu? Rupert'tan anımsadıkları zayıf bir tutku, bir yakınlaşma hissi ve sessiz bir zevkten ibaretti.

Bu deneyimlediği ise çırılçıplak, cesurca bir şehvet fırtınasıydı. Jarret'ın yaptıklarıyla, sıçramak, havalara süzülmek, giysilerinin içinden, hatta kendi teninden patlayıp çıkmak istiyordu.

Annabel, "Jarret, lütfen..." dedi inleyerek, parmaklarını onun nemli saçına gömüp kafasını bacaklarının arasında tutmuştu.

"İstediğin kadar, Annabel. O senin. Sadece onu yakala."

Her nasılsa, onun ne demek istediğini anlıyordu. Eliyle uzanamayacağı bir noktada büyüyen bir haz yumağını hissedebiliyordu. Dilinin her dokunuşu onu daha da yaklaştırıyordu... ahh bir... uzanabilse... daha öteye... biraz yukarı... tamam işte!

Bedenini harabeye çeviren bir duygu senfonisi dudaklarının arasından bir şehvet çığlığı atmasına neden oldu. Tanrım, cennette olmalıydı! Böylesine harikulade... hayret verici... Önceden hissettiklerinin çok ötesinde bir şeydi bu. Rahatlamasının kuvvetiyle bedeni titrerken, parmakları Jarret'ın ipeksi harika saçlarına daha sıkı dolandı.

Annabel'in nefesinin - ve bilincinin - eski haline dönmesi biraz zaman aldı. Ona

bakabilecek kadar kendine güvendiğinde, Jarret'ı kendisini izlerken buldu. Yanaklarına bir sıcaklık tekrar hücum etti.

İki gamzesini de ortaya çıkaran o serseri gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. "Zevkin doruğuna ulaşınca çok tatlı oluyorsun. Pespembe ve kıpkırmızı." Kasığına bir öpücük kondurdu. "Burası." Yan tarafından yukarıya kaydı. Açıkta kalan göğüslerini öpmek için. "Ve burası." Boynunu öptü. "Burası bile."

"Ya sen?" diye fısıldadı Annabel, Jarret'ın karşılığını arsızca verdiğini görünce utandı. "Zevkin doruğuna ulaşınca sen nasıl görünürsün?"

Ona bakmak için geri sıçradığını görünce aceleci diline lanet okudu. Bir bakire bunu söylemezdi. Bakireler, bir erkeğin haz alıp almadığını dert edecek kadar meraklı olamazlardı. Hatta bir erkeğin kendilerine zarar vermeden zevk alabileceğinin farkında bile olmazlardı.

İffetsiz olduğunu anlamamalıydı, yoksa ondan sonuna kadar faydalanırdı. Gayri meşru başka bir çocukla arasında duran tek şey, Jarret'ın bakire olduğuna inanmasıydı.

"Be- ben-"

"Söyleyeyim," dedi Jarret. Elini tuttu ve pantolonunun üzerine yerleştirirken gözleri parlak yeşile döndü. "Bunu niçin kendin keşfetmiyorsun?"

On İkinci Bölüm

Jarret nefesini tuttu, onun geri çekileceğinden emindi. Bir erkeğin zirveye çıkışını merak etmek bir şeydi ama bunu ona tattırmayı teklif etmek başka bir şey.

Gerçi en başta Annabel'in teklifini kabul edeceğini de beklememişti. Ve bunun karşılığının kendi içinde hiç duyumsamadığı türden bir arzuyu, bir kadına bütünüyle sahiplenme - yalnızca bedeni değil aklı, yüreği ve ruhuyla - arzusunu uyandıracağını da beklememişti.

Bu Jarret'ı korkuttu. Bu yüzden bu hissi bastırarak, onu bambaşka bir eyleme ikna etme üzerine yoğunlaştı.

"Ellerini üzerimde hissetmek çok hoşuma giderdi, beni elinle zirveye ulaştırman..."

Annabel darmadağın olmuş gibiydi. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Timsah olayını hatırlayarak, omuzlarını silkti Jarret. "Yani eğer yapabileceğinden emin değilsen..."

"Elbette yapabilirim," dedi kararlı bir tavırla. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Jarret kahkaha attı. "İnan bana bir tanem, fazlasıyla zor."

Onun elini pantolonundaki şişkinliğe bastırınca, Annabel kıpkırmızı oldu. "Ayy."

Bu kelimelerle erkekliği daha da sertleşti. "Beni bu halde bırakma niyetinde değilsin herhalde?" diye sordu Jarret, bir yandan elini bastırmaya devam ediyordu.

"Bu sanırım çok... kaba bir davranış olurdu." Annabel erkekliğini okşamaya başladı ve Jarret boşalacağını düşündü.

Yutkunarak, "Kaba," dedi Jarret.

"Doğru."

Parmakları erkeklik organının başını okşadığında Jarret derin bir nefes koyuverdi.

"Onu dışarı çıkarabilirsin."

Hoppa bir gülümse Annabel'in dudaklarında belirdi. Elini yavaşça şişkinliğin üzerinde gezdirdi. 'Yapabilir miyim?"

"Ah, Tanrım, dokun bana," diye inledi Jarret, artık onun baştan çıkarışına daha fazla dayanamazdı. Annabel'in aslında ne kadar deneyimsiz olduğunu merak etmeye başlamıştı. O ve Rupert'ın öpüşmekten daha fazlasını yaptığına bahse girebilirdi. Zavallı herif, kafasında

bunun gibi anılarla savaşa gitmişti.

"Lütfen Annabel..." diye inledi.

"Pekâlâ."

Kalbi kulaklarında uğuldayarak atıyordu. 'Pekâlâ' deyişi onu deliye çevirmişti.

Annabel pantolonunun düğmelerini açtı, sonra da iç çamaşırını indirdi. Erkekliği hapsolduğu zindandan serbest kaldığında usulca inledi.

Genç kız yüzünde alaycı bir gülümsemeyle erkekliğini kavradı. Ve elini hareket ettirmeye başladığında Jarret yavaşça deliliğe savrulmaya başladı. Bir şekilde Annabel bu olanları kusursuz şekilde kabul etmiş gibi görünüyordu. Her şeyden habersiz saygın bir bakire cehennemden çıkıp gelmediği sürece böyle şeyler yapmazdı.

Bir erkeği memnun etmeyi nasıl öğrendiğini merak etmemeye çalıştı ama muhakkak o lanet nişanlısı sayesinde öğrenmiş olmalıydı. Ve daha da gülünç olanı, Annabel'in bunu başka bir erkekle yaptığını düşünmek Jarret'ı sinirlendirmişti.

Annabel birden onu bıraktı. "Canını yakıyorum."

"Tanrım, hayır." Çok fazla deneyimli olamazdı yoksa bu kadar kaygılı gözükmesinin imkânı yoktu.

Kafasında ne sorunu vardı da onun aptal bir askerle yapmış olabileceklerine takılıyordu ki? Bu sadece bir oynaşmaydı.

Genç kızın elini tekrar erkekliğine çekerek inledi: "Erkekler sandığından daha sağlamdır."

"Oralarında bile mi?" diye sordu Annabel kuşkuyla.

"Oralarında bile." Jarret parmakların erkekliğini sarmasını sağladı ve onu sıvazlamaya zorladı. "Evet tatlım, aynen böyle."

Öylesine güzeldi ki Jarret daha fazla dayanamazdı.

Annabel hafifçe başını eğdi, sanki okşayışına konsantre olmuş gibiydi. Genç kızın bal ve portakal karışımı kokusu ona ulaştı ve samanlıktaki kokuları bastırdı.

Tıpkı dokunmadan duramadığı göğüsleri, öpmeden yapamadığı şakakları gibi ağız sulandırıcıydı.

Daha önce bir kadın onu hiç böylesine tüketmiş miydi?

Bedeni serbest kalmak ve acil ihtiyacını gidermek için mahvoluyordu. Damarlarındaki kan adeta içinde dalgalandığında, ölüme benzer bir duygunun yaklaşmakta olduğunu hissetti. Annabel'in elini hızla çekti, böylece kendini samanların arasına attı.

Bedeni delicesine titredi. Yüce Tanrım, daha önce böylesine sert bir şekilde boşalmamıştı. Jarret tekrar boşalmak istiyordu... onun içine. Bu kesinlikle imkânsızdı.

Samanların üzerine uzanmış, Annabel'i göğsüne çekmişti. En sonunda gerçek dünyaya geri dönmüştü. Ne kadar eğlenmiş olurlarsa olsunlar bu kadar ileri gitmemeleri gerekirdi.

Onun gibi bir kadın böylesi zevkleri ancak ciddi taliplere sunardı. Oysa Jarret kesinlikle ciddi bir talip değildi ve öyle olduğuna dair bir izlenim de veremezdi.

Ondan hoşlanması bir yana, ailesine bağlılığını ve geri adım atmamaktaki inadını... pervasızca orgazm oluşunu beğeniyordu. Ayrıca çok da iyi bir kâğıt oyuncusuydu.

Fakat onunla evlenmeyecekti. Büyükannesinin kendisiyle ilgili planlarından zaten zor kurtulmuştu. Sallantıda olan bir bira fabrikasının üreticisiyle evlenmek, tam da büyükannesinin tuzağına düşmek olurdu. O zaman büyükannesi bedenini de ruhunu da ele geçirmiş olurdu.

Annabel bedeniyle ruhuyla ona sahip olurdu... ta ki bir gün bir sebeple ayrılana dek. Bir de kendisi hükmetmeye başlarsa daha da kötüydü. Bu yüzden duygularını incitmeksizin onunla niçin evlenemeyeceğini anlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bir süre sonra Annabel konuştu: "Pekâlâ, en azından yanıtımı aldım."

“Hangi konuda?”

“Zevkin doruğuna çıktığında nasıl göründüğün hakkında.”

Alaycı ton üzerine, Jarret gözlerine bakmak için başını ona çevirdi. “Yaa? Nasıl görünüyorum?”

Annabel sırıttı. “İstediği şeyi elde eden her erkek gibi. Bir kral kadar mağrur ve mutlu.”

Kaşını kaldırdı. “Kral mı?”

“Bütün erkekler yatakta krala benzer,” dedi Annabel. Bunu söyleyiş tarzındaki bir şeyler kafasına takıldı. “Demek yatakta o kadar çok erkek gördün, öyle mi?” Annabel bakışlarını kaçırdı, belli ki utanmıştı. “Kesinlikle hayır. Ben... bunu bir yerlerde okumuştum.”

Bu açıklayıcıydı. “Edebiyatta oldukça müstehcen zevklerim var.”

Yanaklarına kan hücum etti. “Bakire bir kız da meraklı olabilir, bilirsin.”

Jarret meme uçlarına dokunmak için yan döndü. Tartışmaları bir süre daha bekleyebilirdi.

“Merakını gidermek konusunda istediğin kadar özgür ol.”

Fakat başını onun göğsüne doğru eğince Annabel itti. “Bence yeterince giderdin, değil mi?”

“Benim açımdan yeterincesi asla söz konusu değil.” Jarret onun dik oturarak kıyafetlerini düzeltmeye başlamasını seyretti. Üzerlerindeki çatıya inen yağmur damlaları kalp atışlarına eşlik ediyordu.

“Böyle şeyler söylemekten vazgeçmelisin,” dedi Annabel uyaran bir ses tonuyla. “Bir de beni... öpmekten vazgeçmelisin.”

Jarret, Annabel’in saçının içinden çektiği bir parça samanla ensesini gıdıkladı. ‘Ya vazgeçmek istemezsem?” Tanrım, erkekliği ile düşünmeye son vermeliydi.

“Vazgeçmelisin,” dedi kesin bir dille. “Geordie’nin bizi bir daha yakalama riskini göze alamam. Zaten benimle evlenmek istediğini düşünüyor, bunu kesinlikle kabul edemem. Ona aramızda bir şey olmadığını söylediğim zaman bana inanmalı. Bizi öpüşürken gördüğünü henüz Sissy’ye anlatmadığını farz edersek, sanırım bu konuda sessiz kalmaya onu ikna edebilirim. Ancak bizi bir daha birlikte yakalarsa konuşacaktır. Ve eğer Sissy kardeşime anlatırsa, o da- ” “Seninle evlenmem konusunda bana baskı yapmaya kalkar.”

“Bize. Bense baskıya katlanamam. Kimsenin bizim evleneceğimiz konusunda ümitlenmesine de. Özellikle de bunun hiçbir koşulda gerçekleşme şansı yokken.”

Ses tonundaki inanmışlık Jarret’ı kızdırmıştı. “Bundan son derece emin görünüyorsun.”

Annabel ona şüpheyle baktı. “Hadi ama benimle evlenmek istemediğini bal gibi biliyorsun.”

Henüz iki dakika önce aynı şeyleri düşünmesi bir yana, Annabel’in bunu umursamazca söylemesi ürkütücüydü. “Sanırım bu doğru fakat- ”

“Benim de kesinlikle seninle evlenme gibi bir niyetim yok.”

Jarret ona bakmak üzere dik oturdu. “Neden yokmuş bakalım?”

“Darılma ama sen duyarlı bir kadının aradığı türden bir koca değilsin.”

“Bu biraz sert oldu.” Jarret’ın şimdi canı sıkılmıştı. Donunu ve pantolonunu düğmelemek için doğruldu. “ ‘Duyarlı bir kadın’ tam olarak ne arar?” dedi alay edercesine.

Annabel şaşırmış görünüyordu. “Öncelikle sorumluluk sahibi olan bir erkek. Zamanı faydalı bir şeyler üretmek için kullanmaktan kaçınan, Londra’da kumar oynamakla meşgul bir yüzkarası değil. Arkadaşların, Plumtree Bira Fabrikası’nda büyükannene, sadece evlenmene yönelik baskılarından kurtulmak için yardımcı olduğunu söylediler ve- ”

“Ne söylediklerini biliyorum,” dedi soğuk bir sesle. Onun gözlemlerini niçin böylesine sinir bozucu bulduğunu bilmiyordu. Söylediği her şey doğruydu.

Ancak bunları o söylememeliydi. Kendisi söylemeliydi. Onunla bir şeyler yaşadığına göre,

Annabel'in şu anda onu kendisiyle evlenmeye ikna etmekle meşgul olması gerekiyordu. Nihayetinde o bir markinin oğluydu.

Gerçi o ikinci erkek çocuktu ve ortada ailesinin neden olduğu büyük bir skandal vardı fakat bunlardan ona neydi ki? Tanrı aşkına, o Burton kasabasından bir bira imalatçısının kızıydı. Üstelik bir bakireydi!

"Sen arkadaşlarının yalan söylediğini mi ima ediyorsun?" dedi Annabel, belli ki aklı karışmıştı.

"Hayır. Sadece birkaç önemli ayrıntıyı dâhil etmiyorum." Gömleğinin eteklerini pantolonunun içine soktu. "Bir gün Plumtree Bira Fabrikası'nın bana kalacağı gerçeği gibi. Büyükannem onu bana bırakıyor."

Tanrım, şimdi de züppe bir ahmak gibi konuşuyordu. "Bu her 'duyarlı kadını' memnun etmek için yeterli olmalı."

Annabel gözlerini kırpıştırdı. "Fakat onu geçici olarak yönettiğini söylemiştin- "

"Şimdilik öyle. Onu bir yıllığına yönetmek için anlaştım. Sonra ölene kadar o yönetecek ve ben de..."

"Kumara, içkiye ve hovardalığa geri döneceksin," dedi Annabel kuru bir ses tonuyla. "Bunlar müstakbel bir eş için oldukça cazip bir yaşam tarzı gibi geliyor."

Jarret öfkelendi. Nasıl olur da konuşma onun yaşam tarzının sorgulanmasına dönüşmüştü?

"Yüzlerce kadının, bu yaşam tarzı için ölüp bittiğini garanti edebilirim sana."

Memnuniyetin ışıltısı Annabel'in gözlerinde belirdi. "Bunun doğru olduğundan eminim. Evlenmek için kesinlikle gidip onlardan bir tanesini bulmalısın, evlilik için hazır olduğuna karar verdiğin anda yani."

Neredeyse kardeşçe bir tavırla onun kolunu okşayan Annabel, ayağa kalkmaya çalıştı fakat Jarret onu çekerek geri oturttu. Öfkeyle dolup taşarken, onu şiddetle öptü. Ancak Annabel kollarında erimeye başladığında, başını kaldırıp mırıldandı: "Sanırım her 'duyarlı kadın' böylesi sorumsuz bir 'yüz karası' ile evlenmenin faydalarını görecektir."

Annabel başparmağını onun dudaklarında dolaştırdı. "Sanırım görecektir ama bu tür faydalar, kocası kumarda kaybettiği için mobilyalarının her an alınacağı korkusu yaşayan bir kadının kaygılarını telafi etmeyecektir."

"Mükemmel bir kumarbaz olduğumu sana öğreteceğim," dedi sözcükleri vurgulayarak. "O sayede kusursuz bir hayat yaşıyorum."

"Kumarda kazandığın sürece."

Bunun için bir yanıtı yoktu. Doğruydu.

Annabel, ani bir pişmanlık belirtisiyle onun kollarından sıyrılıp ayağa kalktı ve eteklerindeki samanları temizlemeye koyuldu. " Özür dilerim Jarret, seni aşağılamaya çalışmıyordum. Bunları sadece evlenme arzusunda olmadığını açıkça belli ettiğin için söyledim. Birçok kadının seninle evlenmekten mutlu olacağından eminim."

Jarret da ayağa kalktı. "Bir sen memnun olmazsın." Annabel başını dikti. "Bu niçin senin umurunda olsun ki? Evlenme mi teklif ediyorsun?" Jarret bakışlarını başka tarafa çevirince Annabel devam etti: "Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim."

Annabel merdivene yönelince Jarret onu kolundan yakaladı. "Bunun anlamı bizim bir daha- "

"Samanlıkta cilveleşemeyeceğimiz mi oluyor?" dedi Annabel suratında üzgün bir ifadeyle. "Korkarım öyle. Sırf sen biraz eğlenesin diye, ailemi utandırma riskine girmeyeceğim."

Annabel tavan arasından aşağı inerken Jarret orada öylece dikilip kaldı. Doğru

söylüyordu. Aslında ondan istediği kelimesi kelimesine buydu - arzu dolu çılgın birkaç an için çok büyük risklere girmek. Jarret riske girmek istemiyordu.

Kendi keyfinin ötesini düşünmemişti. Önceden hiç düşünmesi de gerekmemişti. Ondan bunu bekleyen herkesle ilişkisini kesmişti.

Acaba Annabel onun sorumluluk almak istemediğini mi hissetmişti? Eğer öyleyse bu can sıkıcıydı. Öngöremediği olayların ortasına düşmekten daha çok nefret ettiği tek şey tahmin edilebilir olmaktı.

Her zaman kendini, hiçbir şeye kalbini ve ruhunu vermeyecek kadar akıllı sanmıştı. Çünkü böylece sevdiği şeyler kendinden kopup gittiğinde acı çekmek zorunda kalmıyordu. Fakat onun bilgece bulduğu bu davranış biçimi, Annabel'e göre başkalarının duygularını inciten, ağır bir bencillikti.

Bunu kavramakla aklını başına getirmişti - bu durumun hoşuna gittiğinden pek emin değildi. Lanet olsun Annabel, lanet.

★★★

Handa o akşam hepsi ama özellikle de Annabel endişeliydi. O gün öğleden sonra Jarret'tan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Aklının bir kısmı, suçluluk duymaksızın ateşli bir aşk yaşama şansını reddetmemesini söylüyordu. Ancak zihninin mantıklı kısmı ise bunun çılgınlık olacağını biliyordu. Yakalanma ihtimalleri bir yana, daha da üzücü olanı onun karnına bir çocuk koyma olasılığıydı. Böyle konularda Annabel'in şansı her zaman kötü gibiydi.

Handa Jarret'ın başka adamlarla kâğıt oynadığı, odanın öbür tarafındaki masaya baktı. Zorlukla yutkundu. En büyük tehlike Annabel'in ona aşırı bağlanmasıydı. Böyle bir durumda Jarret Londra'ya geri dönerken, Annabel'in yüreğinin bir parçasını da yanında götürürdü. Annabel bu riski almaya cesaret edemezdi.

"Eğer onunla evlenmeyi düşünmüyorsan," diye mırıldandı yanında küçük bir ses, "ona o şekilde bakmamalısın."

Bu Geordie'ydi. Onun koltukta uyuduğunu sanmıştı. Neyse ki daha önceden onu bir kenara çekmiş ve Jarret'la kendisinin uyuşmadıklarına karar verdiklerini, bu yüzden tanık olduğu öpüşmelerini annesine anlatmaması gerektiğini söylemişti. Geordie söz vermiş olmakla birlikte kararını desteklememişti.

"Ona nasıl bakıyorum ki?" diye sordu Annabel.

"Sanki o badem ezmesiymiş de ondan bir lokma ısırmak istiyormuşsun gibi."

Geordie koltuğun üstünde, son zamanlarda hepten takındığı somurtkanlığıyla yığılıp kalmıştı. Fakat saldırganlığının arkasında küçük bir çocuğun incitilmiş duyguları yatıyordu.

"Bana kızgınsın çünkü onunla evlenmek istemediğimi söyledim," dedi Annabel.

"Bu benim için sorun değil," diye mırıldandı Geordie. "Bence sadece senin için iyi değil... Anlarsın ya... Eğer evlenmek niyetinde değilsen, ona öyle bakman ve seni öpmesine izin vermen doğru değil."

"Bu konuyu sana zaten açıklamıştım."

"Doğru. Bir anlık bir dürtüydü. Bize yardım ettiği için ona teşekkür ediyordun." Gözlerini devirdi. "O da bana aynı şeyi anlattı ancak seninle evlenmek istediğini de söylemişti."

Evet, Annabel bunun için Jarret'ı öldürebilirdi. "Sen Lord Hazretlerini seviyorsun, değil mi?"

Geordie omuz silkti. "İyi biri."

"Etrafta seni anlayan bir adamın olması hoşuna gidiyor, yani sana özen gösteren, tıpkı baban..."

"Devrilene kadar sarhoş olmadan öncesi gibi," diyerek tamamladı Geordie.

Annabel'in ağzı açık kaldı. "Sen biliyor muydun?" "Elbette biliyordum. Gece geç saatlerde çalışma odasında içerken gördüm onu. Sonra ertesi gün bira fabrikasına gitmiyordu ve sen onun yerine gidiyordun. Niçin o halde olduğu aşikâr. Bugünlerde tek yaptığı o aptal viskiyi içmek."

"Şişşt!" dedi Anniabel, Jarret'ın olduğu tarafı gizlice gözleriyle işaret ederek. "Lord Hazretleri bu konuyu duymamalı."

"Niçin duymaması gerekiyor anlamıyorum. Gerçek bu." Annabel telaşa kapılmış görününce Geordie devam etti: "Merak etme Annabel Hala, ona söylemeyeceğim. Buraya geldiğimiz ilk gün ağzımdan laf almaya çalıştı ama onu oyaladım." Annabel'e ters ters baktı. "Bunu yapmak için ağlamak zorunda kaldım. Kız gibi. Ama en azından yalan söylemedim." Suçlayıcı bakışları Annabel'in vicdanına dokundu.

"Sadece küçük bir yalandı," diye karşı çıktı Annabel. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Geordie'ye haklılığını ispatlamaya çalıştığına inanamıyordu. "Eğer gerçeği öğrenirse bize yardım etmez." Geordie başını eğip ellerine baktı. "Biliyorum."

"Ve bu çok önemli çünkü o- "

"Biliyorum, tamam mı? Bebek değilim."

Annabel'in boğazında bir şey düğümlendi. Onun için, o her zaman bebek kalacaktı.

Masadaki adamlar gülüştüler. Annabel o tarafa baktığında, Jarret'ın bir saat içinde üçüncü viskisini bitirdiğini gördü. Kaşlarını çattı. Görebildiği kadarıyla o da Hugh gibi, zamanının yarısını içerek geçiriyordu. Güvenilir değildi. Evlilikle ilgilenmiyordu. Ona göre değildi.

Asla ona göre olmayacaktı. Eğer bunu ispat eden bir şey varsa, o da samanlıkta birlikte olmalarıydı. Jarret'ın tüm yapmak istediği zevk almaktı. Asla kendisinden bir şeyler veremezdi. Hatta verebileceği bir şeyler olup olmadığından bile emin değildi Annabel. Bunları düşünmekten yorularak ayağa kalktı. "Gel Geordie, en iyisi gidip yatalım. Lord Hazretleri yarın sabah erken gitmek niyetinde. Öğleye kadar Burton'da olmak istiyor."

Geordie onun peşinden merdivenlere doğru gitti. "Eve varınca babamın sorununu nasıl gizli tutacaksın?"

Burton'da çoğu insan Hugh'ün bir yıldır işleri aksattığını biliyordu. Neyse ki kimse bunun sebebini bilmiyordu. "Bir şeyler düşünürüm."

"Tamam, çabuk düşünsen iyi edersin. Üreticiler loncasının yemeği yarın gece olacak ve bilirsin, babam o yemeği hiç kaçırmaz."

Annabel homurdandı. Bu yıllık yapılan yemeği tamamen unutmuştu. Hugh ile birlikte hep katılırlardı ve bu yıl herkesin gözleri önünde körkütük olana dek içeceği kesindi. Ve orada Jarret'la karşılaşacak olurlarsa...

Bu olamazdı, çünkü bu gerçekleşirse bütün bahis yatardı.

On Üçüncü Bölüm

Jarret, şafak sökmeden önce baş ağrısı, kuru bir ağız ve huzursuz edici bir kendinden nefret etme duygusuyla uyandı.

Dün gece odanın öbür tarafında oturan ve dikkatini dağıtan cazibe gidip yattıktan sonra bile yirmi pound kaybetmişti. Eskiden olsa kâğıt oynarken hiçbir şey dikkatini dağıtamazdı. Hele hele bir kadın asla - ne kadar tutkulu olduğu da hiç fark etmezdi. Bu durum ne zaman değişmişti? Niçin değişmişti?

Ve niçin bütün gece, onun kumarbazlara ilişkin sözlerini unutmak için körkütük içmişti?

Bu zamana kadar evlilikten uzak durmasına neden olan şey tam olarak buydu. Hayatını

nasıl yaşadığına ilişkin dırdır eden bir kadına ihtiyacı yoktu. Birinin hakkında ne düşündüğünü umursamasına lüzum yoktu. Bunu istemiyordu.

Uykularının bile kaçması onun yüzündendi. Ayrıca, ne kadar erken kalkar ve yola koyulabilirlerse, ondan, erkek kardeşinin bira fabrikasından ve bu şaşkın ailenin hepsinden o kadar erken kurtulabilirdi. Burton'a vardıklarında, erkek kardeşiyle konuşacak, Lake Ale'de dolaşacak ve tahminen yarın sabah Londra'ya geri dönecekti. Plumtree'ye geri dönmesi, işe gitmesi ve her şeyi yoluna koyması gerekiyordu.

Sabahın erken saatiyle ilgili bağıra çağıra yakınıp duran genç George ile kahvaltı yapmak oldukça zorlayıcıydı.

"George," diyebildi, nihayet birazcık tostundan ısırıp, isyan eden midesine zorla biraz kahve gönderdikten sonra, "sence biraz daha sakin olman mümkün mü?"

Annabel, tereyağlı kızarmış ekmekler ile reçelin üzerinden ona baktı. "Geç yattın, değil mi?"

"Epeyce," dedi geveleyerek. Annabel'in onu yargılama hakkı yoktu.
"Anlıyoruz lordum," dedi Sissy yatıştırırcasına. "Centilmenler eğlenmeyi severler."

"Elbette severler," diye mırıldandı Annabel.

Küstah haspa.

Sissy keyifle konuşmaya başladı: "Çocukları görmek için can atıyorum, lordum. Annemle kalıyorlar, güvende olduklarını biliyorum ama insan çocuklarını bir başkasıyla bırakınca asla rahat hissedemiyor."

Bu konuda yorum yapabilmesi mümkün görünmüyordu. Çünkü annesi kendini öldürmüş ve çocuklarını başkası tarafından yetiştirilmek üzere geride bırakmıştı. "Kaç tane var?"

"Bir erkek, iki kız. Geordie dışında." Gözleri çöreğine daldı.

Dört çocuk. Aman Tanrım. Öyleyse Annabel, kardeşinin ölümcül hasta olmadığı konusunda doğruyu söylemişti belki de.

Jarret suratını astı. "Sanırım kocanızı görmek için de can atıyorsunuzdur," dedi. "Kimse insanın karısı kadar iyi bir hemşire olamaz diye düşünüyorum."

Sissy'nin bakışları şaşkınlık içinde onunkilerle buluştu fakat sonra gülümseyince, bakışlarını yanlış yorumladığını anladı. "Çok haklısınız, efendim. Onun iyileştiğinden emin olana kadar, huzura kavuşmayacağım."

Kocasının durumuna ilişkin kaygılarını ilk kez dile getiriyordu, bu da Annabel'in, Bay Lake'in hastalığının ciddi olmadığına ilişkin iddiasını güçlendiriyordu.

Uşak çantaları yükledikten sonra arabanın yanında toplandılar, George dönüp, "Eğer sizin için sakıncası yoksa lordum, ben tepede yolculuk etmek istiyorum," dedi.

"Geordie," dedi Sissy, "o konuyu kapatmıştık. Çok tehlikeli."

Annabel sakince, "Belki de ona izin vermeliyiz, Sissy," dedi. Jarret'a hızlı bir bakış attı, dünkü konuşmalarını unutmadığı anlaşılıyordu. "Geordie son birkaç gündür çok iyi davrandı, bu yüzden ödüllendirilmeyi hak ediyor."

"Bunun zararsız olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Tamam öyleyse. Hadi çık." George bir sevinç çığlığı atıp yukarıya tırmanırken Sissy ekledi: "Ama arabacının dediklerinden çıkma, ellerine sahip ol ve yerinde sağlam otur, duydun mu?"

"Evet, anne!" dedi keyifle bağırarak Jarret elinde olmadan, genç George ile ilgili Annabel'in her söylediğine Sissy'nin neden her zaman olumlu yaklaştığını merak etti. Elbette, Sissy'nin zorba bir kişiliği olmadığı gerçeği bunu açıklayabilirdi.

Yine de Jarret, Annabel'in yeğeninin yetiştirilişiyle fazlasıyla ilgilendiğini düşündü.

Uğraşması için kendisinin çocukları olmalıydı, bu sayede erkek kardeşinin çocuklarıyla uğraşmak zorunda hissetmezdi.

Çocuğa karşı boğucu yaklaşımı dışında ondan harika bir anne olurdu. Onun bir bebeği hoplatıp zıplatırken ya da kucağında sallarken yumuşacık sesiyle ninniler söylediğini hayal edebiliyordu.

Çoktan unuttuğu bir anı zihninde canlandı – annesi Celia'yı, Gabe'i ve Minerva'yı çocuk odasında, neşeli bir müzik eşliğinde dans ettiriyordu; o zamanlar kendisini, o tür saçmalıklar için çok büyümüş ve olgun kabul ederek onların eğlencesiyle alay ederdi.

Nasıl da düşüncesiz, küçük bir ahmaktı hâlbuki. Bir ay sonra annesi ölmüştü. Ancak o zaman, o gün çocuk odasında söylediği her bir alaycı sözü geri alabilmesinin mümkün olmasını dilemişti. Bunun acısını hâlâ zaman zaman yüreğinde hissederdi.

Kaşlarını çattı. İşte tam olarak bu nedenle, ancak aptal bir erkek başka birisine güvenirdi. Babası annesine güvenmişti - hepsi annesine güvenmişti - ama bu yüzden hayatları paramparça olmuştu. Jarret büyükannesine güvenmişti ve karşılığında ne almıştı? Keder dışında hiçbir şey.

Bir erkek yalnızca kendine güvenmeliydi.

Saat sabahın sekizini biraz geçerken Burton yoluna koyuldular. Sissy, Londra sosyetesi hakkında sorular sorarak konuşmayı sürdürüyordu. Küçücük dedikodu kırıntıları için bile böylesine can atan bir kadınla daha evvel hiç karşılaşmamıştı. Dedikodusunu yapacak bu kadar az şey bildiği için de üzülüyordu.

Annabel sessiz kalıyordu. Belli ki meşe ve kayın ağaçlarıyla bezenmiş otlakların uçsuz bucaksız manzarası karşısında kendinden geçmişti.

Ancak Burton'a varmadan önce at değiştirmek için son duracakları yer olan Tamvvorth'e yaklaştıklarında Annabel ondan yana döndü. "Arabacıya, Burton'a vardığımızda niçin Peacock isimli hana gitmesini söylemiyorsun? Bence kalmak için orası hoşuna gidecektir. Hancının karısı harika bir aşçıdır. Konaklama giderlerinizi de elbette Lake Ale ödeyecek."

Annabel'in gülümsemesinin ardındaki gerginlik Jar- ret'ın duraksamasına sebep oldu.

"Buna gerekyok." Sırf onu evlerinde kalamayacak kadar üstün gördükleri için onların bütçesini zora sokmayacaktı. "Sizin ailenizle kalırsam da aynı ölçüde rahat ederim. Eminim, burada kalacağım kısa süre için kullanabileceğim küçük bir odanız vardır."

"Ah, bu olmaz," dedi Annabel. "Bilirsin ailede birileri hasta olunca - evde herkes rahatsız olur. Handa çok daha rahat edebileceğinden emin olabilirsin."

Jarret'ın gözleri kısıldı. "Bu aralar fabrikanın para sıkıntısı olduğunu zannediyordum."

Annabel'in rengi atınca, Sissy telaşla konuşmaya başladı: "Evet ama Peacock Han ile bir anlaşmamız var. Lake Ale onlara bira sağlar, onlar da bize ihtiyaç duyduğumuzda konaklama imkânı sunar."

"Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor," dedi Jarret. "Ne sıklıkla konaklamaya ihtiyacınız olabilir ki? Umarım tüm bira gereksinimlerini siz karşılamıyorsunuzdur."

"Hayır, elbette değil," dedi Annabel. "Sissy'nin demek istediği, hanı ne zaman kullansak - konaklama veya toplantı odası ya da yemek için - ödemelerimizi bira olarak alırlar."

"Yine de bu sizin bütçenizde bir deliğe yol açar," dedi ısrarla Jarret. "Biranızı bu biçimde dağıtırsanız, satacak bir şeyiniz kalmaz."

Normalde, onu misafir etmek istemeyen birisine birlikte kalmak için ısrar etmek kabalık sayılırdı fakat şimdiye kadar Jarret'ı, yemek masasına ilave bir tabağı hevesle koyacak açık yürekli taşra insanları olarak fazlasıyla etkilemişlerdi. Onun bir handa kalmasında ısrar etmeleri tuhaf görünüyordu.

"Ne olursa olsun," dedi Annabel kesin bir dille, "bence en iyisi bu." Gözlerinde inatçı bir

pırıltı vardı.

İşte o zaman evde onu niçin istemediğini anladı. Onu baştan çıkaracağından korkuyordu. Yengesinin aynı konuda endişelenmesine de o sebep olmuştu. Bundan şüphe yoktu.

"Pekâlâ," dedi Jarret. "Handa kalacağım. Ama konaklama giderlerimi ben karşılayacağım. Nihayetinde sadece bir gecelik olacak."

"Sadece bir gecelik mi?" dedi Sissy, açıkça şaşırmış bir ses tonuyla.

Annabel son derece rahatlamış göründü ve bu da Jarret'ın kuşkularını arttırdı. Kesinlikle bir an önce onun gitmesini istiyordu. Bunun sebebi dün gece samanlıkta yaptıkları mıydı acaba? Yoksa başka bir şey mi?

"Lord Hazretleri çok meşgul biri, Sissy," dedi Annabel. "Londra'da yönetmesi gereken bir fabrikası var. Onu işinden uzun süre alıkoymamalıyız."

"Sanırım bu doğru," dedi Sissy, Jarret'a nezaketle gülümseyerek. "Ancak lordum, en azından bu gece yapılacak olan bira üreticileri loncasının yemeğinde bize katılmalısınız. Bira üreticisi kadınları da dikkate aldıkları tek etkinlik budur. Her zaman güzel yemek ve dans- "

"Biz gitmiyoruz, Sissy," diyerek sözünü kesti Annabel. "Unuttun mu?"

"Niçin gitmiyoruz? Hugh her zaman- " Sissy'nin rengi attı. "Tabii. Doğru söylüyor, efendim. Biz gitmiyoruz."

"Bu da demek oluyor ki siz de gidemezsiniz, lordum," diyerek onun sözünü tamamladı Annabel. "Korkarım sadece loncanın üyeleri ve üyelerin ailelerini alıyorlar." Jarret niçin yeniden resmi şekilde konuştuklarını merak ederek ona baktı. Bunu ancak heyecanlandığında yapıyordu. Ortada bir şeyler dönüyordu, ne olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Annabel onu bira üreticileri loncasının yemeğinde istemediğine göre, işe bu yemeğe katılmayı garanti altına almakla başlayacaktı.

"Sorun değil aslında. Büyükannem hem Bass'ı hem de Allsopp'ı iyi tanır." Bunlar Burton'ın en önemli bira üreticilerinden ikisiydi. "Loncanın iyi tanıdıkları birinin torununa davetiye vermekten kaçınmayacağını biliyorum. Profesyonel nezaketin gereği budur."

İşte bu en ağır darbeydi: Annabel bütünüyle paniklemiş görünüyordu.

Jarret, Sissy'ye gülümsedi. "Aslında, ikinizin de bana eşlik etmesinden mutlu olurdum. Kocanız katılamayacağına göre."

"İyi olur," dedi Sissy, yüzünde beliren bariz bir endişeyle. "Değil mi, Annabel?"

"Hugh'ün nasıl olacağını görmemiz lazım," dedi Annabel. "Size bildiririz, lordum."

"Bugün öğleden sonra hana yerleşip kardeşinizi ziyarete geldiğimde cevabınızı verebilirsiniz."

Annabel hemen atıldı. "Ah, bence bunu yapmamalısınız."

"Onunla bu anlaşmanın koşullarını görüşmem gerekiyor," dedi vurgulayarak. "Sonuçta ortaya çıkaracağımız her türlü belgeyi imzalama yetkisine sahip olan kişi o." "Fabrika müdürü Bay Walters, koşulları sizle görüştükten sonra belgeleri imzalaması için Hugh'e götürebilir." Annabel'in sesi kesinlikle titriyordu. "Hugh'ü daha fazla yormanın gereği yok."

"Ben müdürlerle uğraşmam," dedi Jarret kesin bir dille. "Şayet kardeşiniz ölüm döşeğinde değilse, kısaca da olsa onunla konuşmak istiyorum."

Annabel bir iç çekti. "Pekâlâ."

"Sonra da bira fabrikasını gezmek istiyorum."

"Bunu ayarlayabileceğimizden eminim," dedi donuk bir sesle.

"İyi." Jarret tekrar arkasına yaslandı. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Lake ailesinin tam olarak neyi sakladığım öğrenmenin zamanı gelmişti.

★★★

Annabel ile Sissy, Jarret'ı Peacock Han'da bıraktılar. Jarret inmeden önce arabacısına onları eve götürmesini emretti. Uzaklaşırlarken, Annabel üstüne bir umutsuzluk çöktüğünü hissetti.

Kısa süre sonra Jarret evlerinde olacaktı. Şimdi ne yapacaklardı?

"Loncanın yemeğinden söz ettiğim için özür dilerim," dedi Sissy yumuşak bir sesle. "Her şeyi berbat etmek niyetinde değildim."

"Senin amacın neydi?"

Sissy içini çekti. "Ben ikinizin dans edebileceğini ve belki Lord Hazretlerinin-"

"Müzikle kendinden geçip mucizevi bir şekilde benimle evlenmeye karar vereceğini mi düşünüyordun?" Annabel acı acı güldü. "Söyledim sana, o evlenecek türden biri değil. Eğer yemeğe hem o hem de Hugh giderse yandık!" "Saçma. Sadece benim Hugh'e akşam yemeğinde içmemesi konusunda baskı yapmam yeterli olur."

"Yemeğe katılamaz bile! Onun sözde hastalığını çok büyüttük - sadece Lord Jarret için değil kasaba halkı için de. Tüm söylediklerimizden sonra Hugh orada görünürse, herkes kuşkulanacaktır."

"Ama Hugh'ü gitmekten caydıramayız. Hayatta asla kaçırmadığı tek şey bu yemek. Bir yanıyla hâlâ iyi görüntü çizmek zorunda olduğunu hissediyor."

"Biliyorum," dedi Annabel bitkin bir sesle. "Yine de bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Bugün öğleden sonra Lord Jarret onunla buluşmaya geldiği anda her şey berbat olacak. Hugh'e Londra'ya tam olarak niçin gittiğimizi ve Lord Jarret'ın niçin burada olduğunu açıklamak için çok az zamanımız var. Nasıl bir tepki vereceğini söylemek zor ve Lord Jarret tam o arada gelirse-"

Bu bir kâbustu. Jarret niçin bu kadar inatçı ve şüpheci olmak zorundaydı ki? Bu işte Annabel'in sandığından daha yetkin olduğunu kanıtlıyordu. Ahh, bir de Annabel'in içinden geçenleri okumakta böylesine yetenekli olması vardı.

"Bir şekilde bugün öğleden sonrayı atlatabilsek bile," diyerek sürdürdü sözlerini, "bu gece bir felaket olacak." "Hayır, olmayacak," dedi Sissy onun elini sıkarak. "Bu akşam bırak Hugh'le ben uğraşayım. Onu bir geceliğine içkiden uzak tutabilirim. Sen Lord Jarret'la ilgilen. Belki onunla dans edip biraz kur yaparsan Hugh'e pek dikkat etmeyebilir."

"Benim bir erkeğin aklını çelme becerime biraz fazla güveniyorsun," dedi Annabel. "Her neyse, bu yine de bugün öğleden sonraki sorunu çözmez."

Eve ulaştılar. Jarret'ın arabacısı arabadan inmelerine yardım edip uşaklarına eşyaları indirmesini söylerken, neyse ki Hugh ortalıkta görünmüyordu. Eve girdikleri anda Annabel kendine ait bir yerinin olma ihtiyacını bir kez daha duyumsadı. Burada kendini bir sığıntı gibi hissetmekten asla vazgeçemeyecekti. Sissy, Hugh ve çocukları sevmediğinden değildi ama burası daima ve sadece onlara ait olacaktı. Duvar kâğıtlarının soluk pembe ve lavanta tonları, onun zevkine göre fazla sönük ve yavandı. O, içinde fırtınalar kopartarak kaynayan tutkularla uyumlu coşkun renkleri, parlak kırmızıları ve altın tonlarını özlüyordu. Eğer bir evi olursa, cilalı maun masalar ve bol kabartmalı koltuk kılıfları ile donatacaktı. Püsküllerle de. Bir dolu püskül. Püsküllere bayılıyordu.

Ve asla balmumu ve sirke kokmayacaktı.

Annabel ile Sissy mantolarını uzatırlarken kâhya beyefendinin uyuduğunu söyledi. Annabel bir an çığlık atmak istedi. Uyumak hizmetkârların baygın yatmak yerine kullandıkları tabirdi. Ve neredeyse öğleden sonraydı! Yine bütün geceyi içerek geçirmiş olmalıydı.

Sonra bu işin üstesinden nasıl gelebileceklerini düşündü.

Kâhya gözden kaybolup Geordie merdivenlerden çıkıp odasına giderken, "Sissy," dedi Annabel. "Bir fikrim var. Tek yapmamız gereken, Lord Jarret'ın bu iş görüşmesini yarın

sabaha kadar yapmamasını sağlamak."

"Bu ne işe yarayacak ki?"

"Görmüyor musun? Lord Jarret öğleden sonra bira fabrikasını gezmek istiyor ve bunu yapmasını sağlayacağız. Fabrikanın düzgün, adamların çalışkan ve ürünlerimizin kaliteli olduğunu görecek. Ayrıca Bay Walters iş becerisi ve yapılması gerekenler konusundaki bilgisiyle onu etkileyecektir. Dahası Bay Walters, Hugh aleyhine tek bir söz bile söylemez."

"Ben hâlâ- "

"Lord Jarret fabrikayı gezerken, senle ben Hugh'e planımızı kabul ettireceğiz. Zaten onu bu konuda ikna etmek zorundaydık. Lord Jarret'in bugün öğleden sonra onunla buluşmasını engelleyebildiğimiz sürece, bunu Hugh'e nazikçe kabul ettirmek için zamanımız olacak. Sonra bu gece yemekteki konuşmalarımızı işten... ve Hugh'ü de içkiden uzak tutmalıyız."

Girişi telaşla adımlarken kafası planıyla meşguldü.

"Hugh eğer akşamdan kalma değilse, sabahları her zaman daha iyi olur. Eğer onu sabaha kadar ayık tutabilirsek, o da kendi payına düşeni yapmaya hazır olacaktır. Lord Jarret Londra yoluna koyulunca da biz projeyi uygulamak üzere çalışmaya başlayabiliriz! Sen ne dersin?"

"Önemli bir ayrıntıyı kaçırıyorsun; Lord Jarret'ın bugün öğleden sonra Hugh'u ziyaret etmesini nasıl engelleyeceksin? Çok kararlı görünüyordu."

"Doktor Paxton hâlâ bizim kâhya kadından hoşlanıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

Annabel'in dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı. "Öyleyse bugün öğleden sonrayı sen bana bırak."

On Dördüncü Bölüm

Bir saat sonra, Jarret geldiğinde, Hugh hâlâ yatağında baygın yatıyordu. Annabel, kendisine yardım etmeyi gönülsüz de olsa kabul eden Doktor Paxton'ın, Jarret geldiğinde tam Hugh'ün yatak odasının önünde beklemesini sağlamıştı.

Belli belirsiz başını sallayınca, doktor boğazını temizledi.

"Kardeşinizin uyumasına yardımcı olmak için ona afyon sakızı verdim, Bayan Lake. Bu geceye kadar kendisini daha iyi hissedecektir."

"Ne oluyor?" diye sordu Jarret.

"Ah, geldiniz demek!" Onları tanıştırdıktan sonra aslında tamamıyla yapmacık olmayan, kaygılı bakışlarla kaşlarını çattı Annabel. "Korkarım Hugh zorluk çıkarıyor. Ona, sizin bu akşam yemeğe gideceğinizi söyleyince o da gitmek için ısrar etti. Fakat Doktor Paxton'ın onun için bunun uygun olmayacağı konusunda endişeleri var. Aslında, Hugh bugün öğleden sonra istirahat etmezse bunu kesinlikle yapamayacağını söylüyor."

"Ya bizim onunla görüşmemiz?" dedi Jarret derin bir şüpheyle.

Annabel kapıyı açarak, horlayan haliyle ona Hugh'ü gösterdi.

Sissy ile birlikte Doktor Paxton'dan bazı karışımlarını alıp, hasta odası gibi kokması için odanın her yerine serpmişlerdi. Şimdi Jarret odadan çıkmadan önce Hugh'ün uyanmaması için dua etmek zorundaydı.

"Gördüğünüz gibi, iş konusunda tartışma yapacak durumda değil. Fakat sabaha o iş için tamamen hazır olur. Ayrıca bugün öğleden sonra bira fabrikasını gezdikten sonra, ne yapmak istediğinize daha iyi karar verebilirsiniz, değil mi?"

Jarret bunu dikkate aldı. "Sanırım öyle." "Çok yorulmamalı, lordum," dedi Doktor Paxton araya girerek.

“İş yemeğinin ardından yapacağı bir iş toplantısı sağlığı için pekiyi olmayacaktır.”

“Teşekkür ederim, Doktor Paxton,” dedi Annabel, yaşlı adama şükran dolu bir gülümseme sunarken. “Yardımınız için müteşekkirim.”

“Görevim, Bayan Lake.”

Annabel Jarret’ın kolundan tutup onu merdivenlerden aşağı yöneltti. “Planlarınızı bozduğum için özür dilerim ama Hugh bu akşam yemeğe katılmayı aklına koymuştu. Sizin onsuz gitmenize izin vermesinin kabalık olacağını düşündü, çünkü sizi kendi misafiri olarak görüyor.”

Girişe ulaştılar. “Sizi bira fabrikasına götüreceğim,” diye sürdürdü sözlerini. “Öğleden sonrayı orada Bay Walters’la geçirebilirsiniz. Sonra akşam yemekte buluşuruz - şayet davet edilmeyi başarabildinizse?”

Jarret, Annabel’in mantosunu uşaktan aldı ve giymesine yardımcı oldu. “Evet, Bass beni de yemeğe davet etme konusunda yeterince nezaket gösterdi.”

Elbette göstermiştir, diye düşündü Annabel içi burularak. Bay Bass, bir marki oğlunun yemeğe katılması fikri karşısında muhtemelen havalara uçmuştu.

Evden çıktıklarında, Jarret kasvetli gözlerle Annabel’e baktı.

“Seni uyarıyorum, Annabel. Kardeşinle konuşmadan kasabadan ayrılmayacağım.”

“Elbette konuşacaksın. O da seninle konuşmak istiyor,” dedi sakin bir ses tonuyla. Konuşacaktı ve Sissy ile birlikte bunu yapması için bir şekilde onun aklını çeleçeklerdi.

Kısa bir süre sessizlik içinde yürüdüler. “Söylesene,” dedi Jarret sonunda, “Benimle aynı evde olmaktan korktuğun için mi handa kalmamı istedin? Hani belki seni... Yine öpmeye çalışacağımdan mı korktun?”

Annabel derin bir iç çekti. Bu kesinlikle beklediği soru değildi. Böyle bir yorum yapması ne kadar garipti. Böyle düşünmesi Annabel’in amacına hizmet ediyordu, öyleyse böyle düşünmeye devam etmesine izin verdi.

Ancak kendini tam tersini söylerken buldu. “Dürüst olmak gerekirse, öyle bir şey düşünmedim. Ancak şimdi bunu siz söyleyince- ”

“Üzülme. Sen ne istediğini açıkça belli ettin. Ben kadınları herhangi bir şeye zorlamanın yararlı olduğuna inanmam.”

“Öyle yaptığını asla düşünmedim.”

“O bahsi teklif ettiğimde bile mi?”

“O bahiste zorlama yoktu, reddedebilirdim.”

“Ben de reddetmeni beklemiştim.”

Annabel gülümsemesine engel olamadı. “Biliyorum.” Araları oldukça yumuşamıştı. Annabel, son kez yalnız kaldıklarında kendini hiç bilmediği arzuların doruklarına nasıl çıkardığının farkındaydı. Onun yüzünün sıcaklığının, tek düşündüğünün onu alıp...

Tanrım, o ne zaman yakınına gelse her şeyin farklı olabilmesini diliyordu. Fakat olamazdı. Hem, Geordie de vardı.

Boğazı sıkıştı. Her zaman Geordie’yi düşünmesi gerekiyordu.

“Annabel, ben- ”

“İşte geldik,” dedi Annabel canlı bir sesle. Jarret’ın, kendisini sadece yatağında istemesiyle ilgili daha rahat hissedebilmesi için söyleyeceği yalanları dinlemek istemiyordu.

Jarret anlaşılmaz gözlerle ona baktıktan sonra, gözlerini bira fabrikasına çevirdi.

“Geldik demek.”

Annabel hızla içeri girdi, burnuna dolan şerbetçi otu ve malt kokusu öylesine hoş ve tanıdıktı ki sinirlerini gevşetti. Bu her zaman böyle olmuştu. Fırınları ısıtan ateşin çıtırtıları, bakır kazanlarda kaynayan malt karışımının fokurdamaları ve imalatta kullanılan otların

kokuları onu rahatlatırdı. Burada, kendini evinde gibi hissediyordu.

Bay Walters binanın arkasındaki küçük bürodaydı. Pencereden onun geldiğini görünce dışarı çıktı ve gülümseyerek selamladı. Annabel ona Jarret'ı tanıttı, niçin geldiğini ve ne görmek istediğini anlattı. İyi ki Bay Walters başından beri planlarını destekliyordu. Bu yüzden bu ani ziyarete itiraz etmeden uyum sağladı.

"Peki, o zaman," dedi Annabel, "ben sizi tanışmanız için baş başa bırakıyorum."

"Bekle," dedi Jarret. "Nereye gidiyorsun?"

"Sissy çocukları annesinden getirmeye gittiğinde biri Hugh'ün başında durmalı," dedi ve gülümsedi. "Ama bu akşam yemekte görüşürüz."

Jarret'a karşı çıkma şansı bırakmadan, imalathanenin çıkışına doğru yöneldi. Dışarı çıkınca adımlarını hızlandırdı. Hugh'ü bu işi yapmaya ikna edebilmeleri için sadece birkaç saatleri vardı.

Evden içeri adımını attığında, yüksek sesli konuşmalar duydu ve kendi kendine homurdandı. Hugh uyanmıştı.

Onu çalışma odasında Sissy ile tartışırken buldu. Çok şükür konuşmaları bitinceye kadar çocukları eve getirmeme konusunda Sissy ile anlaşmışlardı. Çünkü Hugh bağlanmayı gerektirecek bir durumda görünüyordu. Pijamalarının içinde, odayı bir yandan bir yana adımlarken çıldırmış gibi el kol hareketleri yapıyordu. Kafasının üzerindeki ince ve kahverengi saçlarıyla, pasaklı bir gündelik işçi gibi görünüyordu. Annabel'in tanıdığı ve sevdiği o kitap kurdu, sakin adama hiç benzemiyordu.

İçeriye girer girmez, Hugh ona döndü. "Bunlar hep senin başının altından çıkıyor, değil mi? Londra'ya gidip benim arkamdan Plumtreeler ile konuştuğuna inanamıyorum! Bu seyahati Geordie için yaptığını söylemiştin, ona iyi bir okul bulmak-"

"Geordie için iyi bir okulun altından kalkacak durumda değiliz," dedi Annabel sertçe. "Bunu göremiyor musun? Her şey şu anda olduğu gibiyken bu mümkün değil." Hugh'ün solgun yüzünde yaralı bir bakış belirdi. Sonra masasının öbür tarafındaki koltuğa yığılarak başını ellerine gömdü.

"Biliyorum, Annie." Bir tek Hugh ve babası ona öyle hitap ederlerdi. "Fabrika yeterince kâr etmiyor, aileyi başarısızlığa uğrattım."

"Benim söylediğim bu değil!" Her konuşmaları böyle bitiyordu. Hugh ailesine bakma konusundaki beceriksizliğinden yakınıyor ve değişeceğine söz veriyordu. Fakat hiç değişmiyordu. "Ben, içinde bulunduğumuz güçlüklerle ilgili bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyorum."

Hugh ona bakmak için başını kaldırdı, kaybolmuş küçük bir çocuk gibiydi. "Ve her zamanki gibi bunu yapmaya koyuldun."

"Bana başka seçenek bırakmadın," dedi Annabel yumuşak bir sesle. "Bizi kurtarabilecek bir yol buldum ve takip ettim." Hugh umutsuzca ona bakınca, Annabel ona yaklaşarak elini onun elinin üzerine koydu. "Bak, sen de aylardır bunu yapmakla ilgili konuşuyorsun. 'Hindistan ticaretinin sadece bir kısmını alsak,' dedin. 'Bu Hint ticareti bizi zengin eder,' dedin. Bu senin planındı."

"Aptalca bir plan."

"Hayır, iyi bir plandı. Benim tek yaptığım onu biraz daha ileri taşımak oldu."

"İğrenç bir lordla ortaklık kurarak-"

"O iğrenç değil," dedi üstüne basa basa "ve biz ortaklık kurmadık." Girdiği bahsi Hugh biliyor muydu acaba? Sinsi bir bakış attığı Sissy, başını salladı. Tanrıya şükür.

"Lord Jarret Plumtree, Doğu Hindistan kaptanları ile yapacağımız işte bize yardımcı olacak. Kendileri işi çok iyi bilen yetkin bir bira üreticisi."

Hugh homurdandı. “Ben öyle duymadım.”

“Yanlış duymuşsun. Büyükannesi bütün işlerin başına onu koyacak kadar güveniyor.”

Hugh’un ellerini avuçları arasına aldı. “Ben de bu planı uygulayacağına güvenecek kadar sana inanıyorum. Yeter ki sen sadece- ” Annabel kendini tutmakta çok geç kalmıştı.

Hugh’un gözleri kararak siyaha döndü. “Devam et, söyle. Yeter ki ben sadece babam gibi olayım.”

“Ne? Hayır! Ben bunu söylemek niyetinde değildim.” Annabel, yaptıklarıyla Hugh’ün bu hale gelmesine neden olan babasına lanet okudu.

“Elbette buydu.” Ellerini onun avuçlarından çekip ayağa kalktı. “Onun için nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne düşündüğünüzü biliyorum, senin ve Bay Walters’ın da. Fabrikayı kurtaramıyorum, çünkü Bass ve Allsopp gibilerle - ve evet, Doğu Hindistan kaptanlarıyla - uğraşacak omurgaya sahip değilim.”

Annabel ağzı açık bakakaldı. Hugh’ün böyle düşünüyor olması karşısında şoke olmuştu. “Sana yemin ediyorum, benim hakkında böyle bir fikrim-”

“Sanmıyorum, Annie.” Hugh suratını asarak masanın üstündeki viski şişesine yöneldi. “Ne zaman bana baksan bunu gözlerinden okuyorum. Büyük Aloysius Lake’e benzeyememem seni rahatsız ediyor- ”

“Onu rahatsız eden her neyse,” dedi küçük bir çocuk sesi kapıdan, “hepimizi rahatsız ediyor, baba.”

Annabel dönünce, Geordie’nin ümitsiz bir ifadeyle orada dikildiğini gördü.

“İçkin.” Geordie’nin bakışları Hugh’ün şişeyi kaldıran eline sabidendi. “Hep içkin oldu.”

Ahh, hayır, Geordie niçin Hugh’ün karşısına dikilmeye karar vermişti ki?

Kollarını, kemikli küçük göğsünün üzerinde kavuşturarak Geordie Hugh’e baktı. “Ben senin adına yalan söylemek zorunda kaldım, baba. Bize yardım etmesini sağlamak için Lord Jarret’a senin hasta olduğunu söylemek zorunda kaldılar, onlar yalan söylediği için ben de yalan söylemek zorunda kaldım.”

Hugh’ün suratı öylesine sabitti ki. Annabel ile Sissy içki alışkanlığı hakkında önceden onunla konuşmaya çalışmışlardı fakat bu, içine daha çok kapanmasına neden olduğu için bundan vazgeçmişlerdi.

Hugh, Geordie’yi görmezden gelerek ihanete uğramış gözlerle Sissy’ye baktı. “O lanet lorda benim hasta olduğumu mu söyledin?”

Geordie’nin öyle kolay göz ardı edilmeye niyeti yoktu. “Onlara kızma. Başka ne söyleyebilirlerdi ki? Sarhoşun biri olduğunu mu?” Suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Şu elindeki lanet olası viski dışında hiçbir şeyi umursamadığını mı...?”

Bu kez Hugh Geordie’ye döndü ve dikkatle ona bakarken yüzündeki kan çekildi. “Sana söyledikleri bu mu, oğlum? Benim bir sarhoş olduğum mu?”

“Onlar bana hiçbir şey söylemedi. Ama ben kör değilim. Gecelerini nasıl geçirdiğini görüyorum. Hepimiz görüyoruz.” Ona acırcasına derin bir nefes aldı. “Eskiden biz çocuklarınla bir şeyler yapardın. Bizimle kâğıt oynardın, yürüyüşlere giderdik ve... artık sen hiçbir şey yapmıyorsun, sadece içiyorsun.”

Hugh elindeki şişeyi masaya koydu. “Gel buraya, oğlum.”

Geordie yutkunarak ona yaklaştı. “Evet, efendim.” “Annenin ve halanın yalanlarına sen de ortak oldun, öyle mi?”

Geordie suratına inatçı bir ifade takındı. “Başka bir tercihim olmadığını gördüm. Fabrikanın başarısız olduğunu ben bile biliyorum. Annabel Hala bir şeyler yapmamız gerektiği söylüyor.”

“Ve bu Lord Jarret’ın yardım edebileceğini düşünüyorsun,” dedi Hugh alayla.

“İyi bir adam gibi görünüyor,” dedi Geordie. “Yolda bize çok iyi davrandı. Annem hastalandığında doktor çağırdı, parasını da ödedi.”

“Sen hastalandın mı?” dedi Hugh şaşkınlık içinde Sissy’ye bakarak.

“Küçük bir mide ve bağırsak bozulmasıydı,” dedi Sissy yumuşak bir ses tonuyla. “Bir-iki günde geçti.”

“Bir gün!” Hugh’un suratına bir kaygı ifadesi yayıldı. “Ama Annabel bana çok iyi baktı ve Lord Hazretleri de çok kibardı.”

“Öyle miydi?” Dudakları inceldi. “Tam zamanında yetişti, sanırım.”

“Sen orada değildin, Hugh,” Hugh kontrolden çıkmadan önce Annabel araya girdi. “O sadece her centilmenin yapacağı hizmeti sağladı.”

“Eminim öyle yapmıştır,” diye mırıldandı Hugh. “Seninle benim ilgilenmem gerekirdi.”

“Evet, öyle olması gerekirdi,” dedi Sissy, sakince.

Art niyetsiz ama bıçak gibi bu sözler Hugh’u etkilemiş görünüyordu. Parmaklarını seyrek saçları arasında dolaştırırken, düşünceli gözlerle tekrar Geordie’ye baktı. “Bu markinin oğlu, sence iyi bir şeyler yapabilir mi?”

“Bana öyle görünüyor ki ondan yardım istemekle kaybedecek bir şey yok.”

“Anladım.” Hugh, Annabel’e döndü. “Şimdi Lord Hazretlerini Burton’a getirdiğine göre benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

Hugh dinleyeceği için rahatlayan Annabel, “Bu gece onunla tanış, eğer onu onaylamazsan her şeyi unuturuz,” dedi. Gerçi böyle bir şeyin olmaması için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. “Onunla şansımızı denemek istersen, o zaman sabahleyin kendisiyle iş konuşup, Doğu Hindistan Şirketi kaptanlarına biramızı satmakta nasıl yardımcı olabileceğini öğrenirsin.”

Hugh kaşlarını çatınca Annabel telaşla ekledi: “Ama bu gece, sadece onunla tanış.”

Sissy ile Annabel’in nefeslerini tuttukları uzunca bir an geçti. Ve nihayetinde Hugh konuştu: “Tamam.”

Nefeslerini bıraktılar. Belki de en sonunda her şey iyiye gitmeye başlıyordu.

“Ama ben hastaymışım gibi davranmam, anladınız mı?” Annabel ile Sissy paniklemiş görününce ekledi: “Ona söylediklerinizi inkâr etmeyeceğim ama yalan da söylemeyeceğim. Ne düşünürse düşünsün.”

Sissy masaya yaklaştı. “Bu gece içmeyeceksin, değil mi?” Annabel’in nadiren duyduğu, çelik kadar keskin bir ton vardı Sissy’nin sesinde. Fakat Hugh yumuşak bakışlarla Sissy’nin yüzünü inceledi. “Elimden geleni yaparım, aşkım.”

On Beşinci Bölüm

Jarret belediye binasının gösterişli toplantı salonunda, çevresini saran bir grup bira üreticisi ile dikiliyordu. Sessizce şarabını yudumlayarak konuşmaları takip etmeye çalışıyordu fakat dikkati dağınık olduğu için bu hayli zordu. Bass ve onun karısı ile birlikte yirmi dakika önce gelmişlerdi ve hâlâ Annabel’den bir iz yoktu. Öğleden sonraki kaçışından sonra, geleceğinden pek de emin değildi.

Kabul etmeliydi ki önce bira fabrikasını görmesi konusunda Annabel söylediklerinde haklıydı. Etkilenmişti. Plumtree Bira Fabrikası’nın modern donanımdan Lake Ale’in yoksun olması bir yana bırakılırsa, işletmenin bu denli sorunsuz işlediğini görünce şaşırmıştı. Ayrıca, üretim oranlarını ve kotalarını aklından veren Bay Walters fabrika için gerçek bir hâzineydi.

Fakat fabrikanın durumunun sallantıda olduğu açıkça görülüyordu. Kullandıkları şerbetçi otları birinci kalite değildi ve dökme demirden yapılmış eski lapa kazanlarındaki sızdıran

yerler teneke levhalarla yamanmıştı. En kötüsü de Bay Walters, Bay Lake'le ilgili konuşmakta o kadar gönülsüz davranmıştı ki Jarret tekrar adamın sağlığı hakkında Annabel'in söylediklerinden daha ciddi bir durumun olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Eğer Lake sürekli doktor bakımına ve uyumak için afyon sakızına ihtiyaç duyuyorsa, bu iyiye işaret değildi.

Saat ilerledikçe içinde kötü bir his uyanmaya başlamıştı. Bir aptal gibi kendisiyle oynanmasından hoşlanmıyordu. Eğer bu gece Annabel ve kardeşi buraya gelmezlerse...

"Güzel kasabamıza sizi getiren sebep nedir, Lord Jarret?" dedi adamlardan biri. "Piyasadaki rekabet durumuna bir göz atmaya mı geldiniz?"

Dikkatini toplamak için kendini zorladı. Günün erken saatlerinde, Lakeler ile birlikte yatırım yapma konusunda bir şey söyleyip söylememekle ilgili çok düşünmüştü. Fakat işte ve kâğıt oyunlarında, insanın kartlarını her zaman göğsüne yakın tutması en iyisiydi. Maalesef bu durum şüphe uyandırmadan cevap vermesini zorlaştırıyordu.

"Aslına bakarsanız arkadaşlarımı ziyaret ediyorum," dedi, aklına gelen ilk çözümü kullanarak. "Eminim onları tanıyorsunuzdur. Lake ailesi"

Etrafındakiler bakıştı. Tam onlara Lakeler hakkında ne düşündüklerini sormak üzereyken kapıdan bir ses geldi ve hepsi o tarafa döndü.

Annabel'in ona yalan söylemediği için rahatlayacakken bir şey dikkatini çekti. Yaklaşık kendi yaşlarında, soluk benizli, zayıf bir adam; Hugh Lake olmalıydı. Hayır, gözlerini ayıramadığı tek kişi Lake'in koluna tutunmuş olan baş döndürücü güzeldi; Annabel. Fakat onun daha önce hiç görmediği bir haldeydi.

Kestane rengindeki görkemli saçları, bukleler halinde tepesinde toplanmış ve narin hatlarını daha da ön plana çıkarmıştı. Bu gece bir peri değil, pırıltılı mücevherlerle süslenmiş bir peri kraliçesiydi. Üzerindeki ipek elbise, bir aşığın okşayışları gibi nefis kıvrımlarını sarıyordu.

Jarret onu görünce önce kani kaynadı ardından donup kaldı. Modeli salondaki öteki kadınların giydiğinden daha eskiydi. Annabel'in bütün elbiseleri biraz eskilere aitti. Bu elbisesinin tarzı ise Jarret'ın kalbini hoplatmıştı. Göğüslerinin tatlı şişkinliklerini ortaya seriyordu. Orada bulunan her erkek görebiliyordu. Ve bu, hiç hoşuna gitmemişti.

"Özür dilerim, baylar," dedi ve Lakeler'i karşılamak üzere yanlarından ayrıldı.

Gözlerini Annabel'den alamıyordu, bu durum diğerlerinin de dikkatinden kaçmamıştı. Kahretsin.

Lake ailesine yaklaştığında, Sissy eşini takdim etti. Tedirginliği barizdi. Kimbilir belki de Bay Lake'in ona yönelttiği delici bakışlar yüzündendi. Adam daha bir şey söyleyemeden, Jarret alçak sesle mırıldandı: "Sizi uyarmalıyım efendim, öteki üreticilere buraya yani Burton'a dostlarımı ziyaret etmek için geldiğimi söyledim - sizi ve sevgili eşinizi, şüphesiz. İş ilişkimizin onların ağzına düşmesini istemeyeceğinizi düşündüm."

Lake'in asık suratı kısmen yumuşadı. "Teşekkür ederim. Tedbirli yaklaşımınızı takdirle karşılıyorum." Şarap kadehleriyle bir hizmetkâr geldi. Lake karısına bakarak kadehi geri çevirdi. Doktorun öğleden sonra dediklerine göre Hugh, Jarret'ın beklediğinden daha sağlıklı görünüyordu. Belki de hastalığı geçici bir rahatsızlıktı.

Hugh bakışlarını tekrar Jarret'a çevirdiğinde yüzünde sert bir ifade belirdi. "Ailemi Burton'a getirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

Jarret kadınların seyahatle ilgili neler anlattığını merak etti. En iyisi temkinli konuşmaktı. "Ben sadece yolculuk için erkek kardeşimin arabasını ödünç aldım efendim. Nasılsa fabrikanızı görmek için gelmek zorunda olduğumdan, hep birlikte rahatça yolculuk ederiz diye düşündüm." "Çok bonkörsünüz, lordum," dedi Hugh sert bir üslupla. "Ancak anladığım

kadarıyla, Sissy'nin rahatsızlığı yüzünden seyahat sırasında sıkıntılar yaşamışsınız."

"Eşiniz Daventry'de biraz sıkıntı yaşadı, evet. Ama kız kardeşiniz mükemmel bir hemşire. Ben fazla bir şey yapmadım. Çoğunlukla oğlunuzla ilgilendim." Gülümsedi. "Aslında karşılıklıydı - o ve ben birbirimizi sıkıntılardan uzak tuttuk. Yanımda Geordie olunca, bekâr bir adamın genelde hoşlanacağı türden eğlencelere pek giremedim. Şafak vaktine kadar kumar oynamak ya da meyhanede garson kızları dizinde hoplatmak için yaşının biraz küçük olduğunu düşündüm."

Bu çirkin sözler karşısında Annabel kınayan gözlerle ona bakarken, erkek kardeşi ise isteksizce gülümsedi. "Geordie'nin bunları yapmaya hayır diyeceğini hiç sanmıyorum."

"Evet. Bedeninin izin verdiğinden daha fazla erkek olmak için can atıyor."

Hugh daha da rahatladı. "Aslında öyle. Çocuğun içinde yangın var, söyleyeyim size."

O arada öteki üreticiler onlara katıldı, belli ki bu iki adam arasındaki ilişkiyi öğrenme niyetindeydiler. Neyse ki kısa bir süre sonra yemek servisinin başladığı duyuruldu. Böylece o ve Hugh, sorulara daha fazla katlanmak zorunda kalmadılar.

Ne yazık ki Jarret masada onlara göre diğer uçta oturmaktaydı. Annabel, erkek kardeşi ve gözlerini göğüslerinden ayırmayan lanet bir adam arasında oturuyordu. Sonraki yarım saati Jarret, bira üretimi işine ilişkin önemsiz konuşmaları dinlemekle ve Annabel'in yemek arkadaşının gözlerini çatalla nasıl oyabileceğini düşünmekle geçirdi. Tek avuntusu, Annabel'in de adamın şehvetli bakışlarından rahatsız olup şalıyla göğüslerini kapatması olmuştu.

Jarret ancak o zaman rahatlamıştı - yine de adamın dikkatli bakışlarının kendisini niçin kızdırdığını merak etti. Annabel kendisini koruyabileceğini açık seçik göstermişti. Ayrıca kendisine de bu işte nerede durduğunu göstermişti. Sahiplenici olmaya hakkı yoktu. Hatta bu hakkı istememişti bile.

Ya da Annabel, peri kraliçelerine has elbisenin içinde ortaya çıkıncaya kadar bunu istememişti. Şimdi onun üzerindeki ipeği santim santim soymak için kıvranıyordu. Lanet olsun, her şeyi birbirine karıştırmıştı. Onunla ilgili böyle düşünmekten vazgeçmek zorundaydı.

Kendisini, öteki erkeklerin konuşmalarına yoğunlaşmaya zorladı. Hepsi uyanık adamlardı, her biri rakipleri hakkında fark ettirmeden bilgi kırıntıları toplamaya çalışıyordu. Bu durum ona, gerçekten yetenekli bir oyuncuyla kâğıt oynamayı anımsattı. Oyunda sadece en akıllıca çıkarımları yapan kazanırdı. Jarret burada da kazanmayı çok istiyordu.

Dans başladığında Jarret masadan ayrılmak konusunda isteksizdi ama bunu dert etmesi gerekmedi. Erkekler dans için ayrılan odaya geçmekle birlikte, birkaç tanesi buhar kazanlarındaki en son patentleri tartışmak için içki masasının etrafında toplandı.

Az sonra aralarına Hugh Lake katıldı. O düşüncelerini anlatırken Jarret gözlemliyordu. Bay Lake ötekiler kadar heyecanlı olmasa da mesleği hakkında iyi bir konuşmacı olduğu kesindi.

Sissy gelip kocasını dansa kaldırınca, Jarret'ın yanında duran Allsopp, "Bayan Lake bu gece çok hoş görünüyor," dedi.

Jarret keskin bakışlarını adama çevirince, onun komşuluktan öteye geçen bir ilgi ile Annabel'i izlediğini fark etti. Nereden çıktığı belli olmayan bir sahiplenme duygusuyla sarsıldı. Allsopp bakışlarını Annabel'in bedeninin aşağılarına kaydırınca, Jarret'ın içinde birden öldürücü bir öfke baş gösterdi.

Lanet olası herifin bir karısı vardı! Annabel'e o şekilde bakmaması gerekiyordu. Kimsenin ona bu şekilde bakmaması gerekiyordu. Dilinin ucuna kadar gelen uyarıyı ancak büyük bir çaba harcayarak bastırdı. Onun yerine, "Hiç evlenmemiş olması oldukça şaşırtıcı," dedi.

Allsopp içkisini bir dikişte bitirdi. "Talipleri olmadığından değil. Evlilik teklif eden iki-üç

kişiyi geri çevirdiğini biliyorum."

Buna afallamıştı. Anlaşılan, Annabel'in yüksek standartlarını karşılayamayan tek erkek kendisi değildi. Bu durum gurunu okşaması gerekirken, tersine daha çok sorulara neden oldu. Böylesine güzel ve çocukları derinden sevme yeteneği olan bir kadın evlilikten niçin kaçınırdı ki?

"Belki de erkek kardeşine bakmak için evde kalıyordur," deme cesaretini gösterdi Jarret.

"Tabii, onun da bakıma muhtaç olduğu kesin."

Allsopp'un bunu söylerkenki hınzırca tavrı, Jarret'ın şüphesini arttırdı. "Hastalığı yüzünden demek istiyorsunuz."

Allsopp kahkaha attı. "Bugünlerde ona öyle mi diyorlar?"

Jarret hareketsiz kaldı. Kendisini umursamazmış gibi görünmeye zorlayarak konuştu: "Sanırım hayır." Adamın devam etmesini ümit ederek nefesini tuttu. Eğer ne demek istediğini açıkça sorsaydı, Allsopp'un çenesini kapatacağı kesindi.

"Elbette, bizler sarhoşluğu siz lordlarin yaptığı gibi hoş görmeyiz. Ara sıra birkaç kadeh içmenin hiçbir sakıncası yok ama insan kendini içkiye boğmak için işini ihmal ederse bunu görmezlikten gelemeyiz."

Jarret'ın karın boşluğuna kurşundan bir top düştü. Bunca zamandır Annabel'in sakladığı bu muydu?

Ancak belki de Jarret'ın buraya neden geldiğini tahmin etmiş olan bir rakibin söylediklerine güvenmemeliydi.

"Arkadaşımın probleminin böylesine dillendirildiğini zannetmiyordum," dedi sakince. "Hanımlar onun hasta olduğunu söyledi, ben de son zamanlardaki ihmalkârlığının nedeninin bu olduğunu düşündüm."

"Yani, elbette size gerçeği söylemeyeceklerdir. Utanılası bir durum. Bunu herkesten saklamaya çalıştılar," dedi Allsopp homurdanarak. "Sanki bu kadar küçük bir kasabada işe yarayacakmış gibi, insanlar konuşur. Uşaklar konuşur. Bu adam size hasta görünüyor mu?"

Başıyla dans pistini işaret etmişti. Bay Lake sadece saatler önce, güya afyon sakızının etkisinde olan birisi için oldukça iyi dans ediyordu.

Ancak Bay Lake gün ortasında da uyuyordu, bunu hasta bir adam dışında kim yapardı?

Bütün gece sabaha kadar içen biri.

Şimdi öteki parçalar da bir bir yerine oturuyordu - George'un, babasının hastalığı konusundaki umutsuzluğu. Şirkete bakmak için Burton'a geleceğini söylediğinde Annabel'in telaşlanması. Bayan Lake'in huzursuzluğu. Başından beri bir şey sakladıklarını biliyordu. Sakladıkları şey Bay Lake'in ölümcül hasta olması değildi.

Tahmin etmesi gerekirdi. Burası Londra değildi ve böyle kasabalarda insanlar birisi sırf hasta oldu diye, onu kendi haline terk etmezlerdi. Para toplarlardı. Adamın ailesine yardımcı olmaya çalışırlardı. Durumu için komşuluğun gerektirdiği özeni gösterirlerdi.

Ancak bir sarhoş böylesi bir şefkati göremezdi - özellikle de daha tutucu çevrelerde. Zayıf ve istikrarsız olarak görülürdü ki zaten öyleydi. Ailesine acınır ya da daha da kötüsü hiç yoklarmış gibi davrandırdı.

Öfkelenmişti. Ölümcül bir hastalığın çaresine bakılabilirdi. Zor olurdu ama uğraşılabilirdi. Fakat bu durum çok daha riskliydi. Eğer Bay Lake kendi emsali bira üreticileri arasında, güven kaybettiyse Jarret nasıl olur da Doğu Hindistan kaptanlarını bira taşımaya ikna edebilirdi?

Adam ölüm döşeğinde olsaydı, Jarret Annabel'i görevlendirmesi için onu ikna edebilirdi. Miras Geordie'ye kalırdı, Annabel de Geordie'ye yol gösterirdi. Fakat bir sarhoşa güvenmek söz konusu değildi. Ne zaman ne yapacağı bilinmezdi. Onunla iş yapan herkes de güvenilmez ya da ahmak olarak kabul edilirdi.

Kısaca bu ortaklık için bir felaketti. Zaten Plumtree kendini zor kurtarıyordu - felaketin eşiğindeki bir şirketle ortaklık yapmak, onu da uçurumdan aşağı pekâlâ itebilirdi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Annabel'in kendisini aptalca bir risk almaya ikna etmesine izin vermişti.

Hayır, aklını çelen onu yatağına atma düşüncesi olmuştu. Ve şimdi şirket zora girecekti, çünkü iyi bir bahsi asla kaçıramazdı. Çünkü onu istiyordu.

Ne pahasına olursa olsun onu istiyordu, her şeyin canı cehennemeydi. "Bay Lake ne zamandır şirketini ihmal ediyor?"

"En azından bir yıldır. Duyduğum kadarıyla Rus gümrük vergileri, işleri olumsuz etkilemeye başladıktan sonra içmeye başlamış. Büyük kayıpları olmuş ve bunun baskısıyla baş edememiş. Ya da ben öyle sanıyorum. O zamandan beri sadece Bayan Lake ile fabrika müdürünün çabaları ayakta tuttu şirketi. Kabul etmeliyiz ki Bayan Lake babasının fabrikasını kurtarmak için hemen hemen her şeyi yaptı, ancak nihayetinde bir kadın ve- "

"Ve kendisine ait olmayan bir bira fabrikasını gerektiği gibi işletemez, değil mi?" dedi kırgın bir kadın sesi arkalarından.

Arkalarını dönünce kül gibi suratıyla Annabel'in orada dikildiğini gördüler. Yüzünün her santiminde derin bir utanç vardı. Jarret'a baktığında, gözlerinden suçluluk okunuyordu.

İşte o zaman Jarret, Allsopp'un söylediği her şeyin doğru olduğunu anladı.

Yüreğini buza çeviren soğuk bir hiddete kapıldı. Annabel ona yalan söylemişti. Gerçeklerin, Jarret'ın bu ortaklığa olan ilgisini nasıl etkileyeceğini çok iyi bildiği için yapmıştı bunu. Hasta bir adama karşı duyacağı acıma hissini kullanmıştı Annabel. Jarret'ın tek bildiği, kardeşinin planlarını ona kabul ettirmek için öpüşlerinin bile yapmacık olduğuydu. Her şey planlarını kabul ettirmek için.

Jarret da Annabel'in peşinden bir ahmak gibi gitmişti. Ne zaman öğrenecekti? Birisine bağlanmak, acı çekmenin ve kaybetmenin en kesin yoluydu. Ve güvenebileceğini sandığı Annabel'i kaybetmek şimdilik aldığı en sert darbeydi.

"Bayan Lake," dedi Allsopp, bir anlık korkunç bir sessizlikten sonra, "çok özür dilerim. Sizi görmedim."

"Anlaşılıyor," dedi Annabel boğulur gibi.

Her şeye karşın Annabel'in yorgun sesi, Jarret'ın şefkatini uyandırdı. Bu dürtüyü merhametsizce bastırdı. O yalancı bir düzenbazdı.

Ancak uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, Annabel de yürüdü ve bir elini onun koluna koydu. "Lord Hazretlerini valse davet etmek için geldim," dedi Allsopp'a, bir yandan elini Jarret'ın koluna sessizce bastırarak özrünü ifade etti. "Bunun için kendilerine önceden söz vermiştim."

Cesur bir hamleydi. Zor durumlardaki yaratıcılığını gösteriyordu, çünkü son derece bilinçli olarak ona önceden dans teklifinde bulunmamıştı. Bunu yapmanın, onu bir yerlere kaçırıp kendinden geçinceye kadar sevip, okşama dürtüsünü artıracağını biliyordu.

Bir an için, onun bir yalancı olduğunu haykırmayı düşündü. Ancak yıllarca aldığı eğitimi o kadar kolayca bir kenara koyamazdı, düzenbaz olduğu ortaya çıkan bir kadın için bile. Özellikle de o lanet olası nazlı gözleri sessizce ona yalvarırken.

Yalancı gözler, diye hatırlattı kendine. Annabel başından beri onun büyük bir risk aldığını biliyordu ve gerçeği ondan bilinçli olarak saklamıştı. Jarret'a sorumsuz olduğunu söylememiş miydi? Onun kumarbaz olduğundan yakınmamış mıydı? Annabel'in biraz sinirli bir tarafı vardı.

Pekâlâ. Dans edeceklerdi. Bahis olsun ya da olmasın, onunla ve Lake Ale'le işini bitirdiğini açıkça belirtecekti.

İkisi de yakınlarında başkalarının olduğunu bilerek, sessizce dans pistine kadar yürüdüler. Ancak müzik başlayıp Jarret onu kollarına alınca Annabel konuşma cesareti gösterdi.

"Sanırım şimdi gerçeği bilmek istersin."

"Ne harika bir fikir," dedi donuk bir sesle Jarret. "Evet, gerçeği alalım. Tabii sen nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsan."

"Jarret, lütfen sinirlenme."

"Bunca zaman beni aptal yerine koydun- "

"Hayır! Açık renk biraya yatırım yapmanın fabrikayı kurtaracağına inandım. Ancak biliyorum ki sen asla yardımcı olmayı kabul etmezdin, yani eğer- "

"Kardeşinin yetersiz olduğunu ve her gün bayılıncaya kadar içerek kendi şirketini mahvettiğini bilseydim mi?" Ona buz gibi bir bakış attı, toplantı odasındaki dansçıların yarısının aralarında neler olup bittiğini öğrenmek için kıvrandıklarını zerre kadar bile umursamadan. "Lanet olsun, haklısın kabul etmezdim."

Onu döndürmek için öylesine hızlı savurdu ki Annabel az kalsın tökezliyordu. Jarret öfkesini kontrol etmek için dikkatini müziğe vermek zorunda kaldı. Şaşırtıcıydı ama öfkesini kontrol etmek çok zor geliyordu. Oysa hep ne kadar kontrollü olduğuyla övünürdü.

Jarret tekrar konuşabildiğinde öfkeden titriyordu. "Plumtree Bira Fabrikası gereksiz risklere girerek, kardeşinin şirketini sürüklediği darboğazın aynısına onu sürüklemem için bana emanet edilmedi. Buraya gelmem için kardeşinin hastalığı hikâyesiyle aklımı çeldin diye, bu ahmaklığı sürdüreceğime inanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Aklını çelip seni buraya getirmek demek!" Gözlerinde şimşekler çakıyordu. "O bahsi teklif eden sendin. Kaybettiğin bahsi. Anlaşılan, sözünden dönmeye karar verdiğin bahsi."

Jarret'ın öfkesi daha da arttı. "Çok iyi bildiğin gibi, o bahis temelde sahte bir bahaneydi. Bana kalırsa mevcut durum, lanet olası bahsi boş ve geçersiz kılar."

Bir süre sessizce dans ettiler. Jarret dans hareketlerini takip ediyor, Annabel ise gözleri onun başının arkasında bir yerlere sabitlenmiş şekilde kıvrılıyor ve zamanı gelince dönüyordu. İplerle kontrol edilen iki kukla gibiydiler.

Sonra Annabel bakışlarını ona çevirdi. "Ya aynı bahse yeniden tutuşursak? Ancak bu defa sahte bahaneler olmayacak."

Gözlerindeki çelik gibi pırıltı, bu konuda çok ciddi olduğunu belli ediyordu. Jarret'ın nabzının anında karşılık vermesi ise tıpkı önceden olduğu gibi bu kez de bu fikirden etkilendiğini gösteriyordu.

Bedeninin kendisine ihanet etmesine öfkelenerek, ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek üzere ağzını açtı. Ancak onun yerine, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Ancak ne demek istediğini biliyordu. Niçin bunu dikkate aldığını düşünmesine izin veriyordu ki?

Çünkü her şeye rağmen hâlâ onu yatağında istiyordu. Bunu hak ediyordu! Annabel ona yalan söylemiş ve onu yönlendirmişti. Jarret, bu lanet olası kargaşadan en azından bir şeyler elde edebilmeliydi.

"Tam olarak aynı bahis," diye tekrarladı Annabel. "Kâğıt oyununu ben kazanırsam, sen Doğu Hindistan Şirketi konusunda Lake Ale'e yardım edeceksin. Eğer sen kazanırsan, ben..."

Göz ucuyla etrafına baktı ve Jarret kulağına fısıldamak için ona doğru eğildi. "Bir gece için yatağımı benimle paylaşacaksın. Hadi söylesene!"

Annabel de fısıldamak için başını biraz çevirdi. "Bir gece için yatağını seninle paylaşacağım. Daha önceki aynı koşullar."

Jarret ona bakmak için geri çekildi. Yanakları pembeleşmişti ama o inatçı çenesi meydan okur gibi duruyordu. Onun bir bira fabrikası için neleri heba etmeyi göze aldığını görünce,

Jarret yine öfkelendi.

Ancak büyükannesinin göze aldıklarından daha fazlası değildi. Annabel'in de kurtarılması gereken bir ailesi vardı.

İstemeden de olsa içinde sempati uyanmıştı, suratını astı. Annabel karşılığında bir şey almayı garanti etmeksizin, bekâretini onun gibi bir yüzkarasına vermezdi. Bu yeni, başka bir oyun olmalıydı...

"Mükemmel bir plan, hayatım. Her iki durumda da sen istediğini alırsın. Sen kazanırsan fabrika için yardımımı alırsın. Ve eğer ben kazanırsam, koşarak kardeşine gider ve senin nasıl bekâretini aldığımı anlatırsın. Sonra ben ayaklarımdan prangaya vurulurum, kardeşinle senin bira fabrikan da tamamen benim olur."

Annabel'in ağzı açık kaldı. "Ne korkunç şeyler söylüyorsun! Ben asla- "

"Hayır mı? Peki, buna niçin inanayım, lütfen söyle?" Annabel'in bakışları Jarret'ın boyun bağına indi, yanaklarının pembeliği daha da arttı. "Çünkü zaten olmayan bir bekâreti alman imkânsızdır."

Bunu öylesine yumuşak bir sesle söylemişti ki Jarret onu doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Ne?"

"Bana tekrar ettirtme," dedi fısıldayarak. "Benim bir nişanlım vardı, hatırlar mısın? Biz gençtik, aceleciydik ve âşıktık. Gerisini tahmin edebilirsin." Bakışlarını tekrar kaldırıp onun gözlerine dikti. "Niçin hiç evlenmediğimi sanıyorsun? Çünkü hiçbir erkek iffetsiz bir gelin istemez."

Jarret onun yüzünü inceledi; dedikleri doğruydu. Ayrıca yakınlaştıkları zamanlarda fazlaca rahat olması ve bir bakirenin bilmemesi gerekenleri bilmesi bunun doğruluğunu kanıtlıyordu.

"Böylece," dedi Jarret, bu sözleri sindirmeye çalışırken, "yalanlar ortaya çıkmaya devam ediyor."

Annabel'in gözleri ateş püskürdü. "Bu konuda sana asla yalan söylemedim. Sen hiç sormadın. Sadece benim şey olduğumu kabul ettin... senin sandığın gibi."

Söyledikleri Jarret'in dişlerini sıkmasına neden oldu. Fakat haklıydı, bir kez bile bakire olduğunu söylememişti. Kaldı ki söyleseydi bile onu suçlaması zordu. Bu bir kadının öyle herkese söyleyebileceği bir şey değildi.

"Kardeşin biliyor mu?"

"Evet."

"Nasıl olurda o-"

"Bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim." Annabel'in kızarıklığı göğüslerinin üzerine kadar yayıldı - oldukça çıplak göğüslerinin. Jarret birden, onun teklifini kabul ederse göğüslerini bütün kalbiyle işgal edebileceğini fark etti. Ve tabii kâğıt oyununu kazanırsa.

Kahretsin, bunu nasıl düşünebilirdi? Onunla saçma bahislere girmek zaten başını yeterince derde sokmuştu ve kaldı ki...

Ona söylediği yalanın karşılığını ödetmek için bu bir şanstı. Öncelikle de onu buraya getirme planının. Ayrıca bu kez fazla bir risk yoktu, çünkü her fırsatı kendi yararına kullanabileceğinden emin olacaktı.

"Yani kabul ediyor musun?" diye fısıldadı Annabel. "Bazı şartlarım var."

Annabel'in gözleri kocaman açıldı.

"Bu kez piket oynayacağız."

"Neden?"

"Bunu anlamak kolay olmalı. Çünkü şanstan çok beceriye dayanan bir oyun." Ve piket onun oyunuydu. Jarret gözlerini kısarak ona baktı.

“Nasıl oynandığını biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Annabel ama sesi titriyordu.

İyi. Şimdi biraz avantaj elde etmesinin zamanı gelmişti. Annabel’in belini daha da sıkı kavradı. Bu oyunu kesinlikle kaybedemezdi. Dikkati hiç dağılmayacaktı. Bu defa dikkatini dağıtacak ne Masters ne de Gabe olacaktı etrafta.

“Ve sadece bir oyun oynayacağız,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Kazanan hepsini alır. Zaten şimdiye kadar planların yüzünden yeterince zaman harcadım.”

Annabel çenesini kaldırdı. “Tamam.”

İşte yine, hafife alarak söylediği bir ‘Tamam’ kanını kaynatmıştı. “Her iki şartı da kabul ediyor musun?” Annabel başını salladı.

Jarret seçeneklerini değerlendirirken pistin çevresinde bir tur daha attılar. Jarret onun teklifini suratına fırlatıp, bu gece buradan çıkıp gider ve bir daha da arkasına bak-mayabilirdi. Fakat kazandığında, Annabel’in kendisini aldatmasını nihayet telafi edecekti. Bu telafiye ihtiyacı vardı. Tanrım, buna ne kadar da çok ihtiyacı vardı.

Dahası bunu hak ediyordu. Çünkü o Jarret’ı her öpüşünde ve okşamalarına her izin verdiğinde, bunlar aslında kendisi için bir anlam taşımamıştı. Jarret’ı koca olarak kabul edemeyeceğini açıkça belli etmiş, sevgili olarak ilişkilerini sürdürmeye de yanaşmamıştı. Hem de bakire olmadığı halde. Belki de kendince bir planı vardı. Aklını öylesine çelecekti ki Jarret onun söylediği yalanları umursamayacaktı. Bu olasılık Jarret’ın küplere binmesine neden oluyordu.

“Yalnız senden bir ricam var.”

“Hayır yok,” diyerek kestirip attı Jarret.

“O tek seferinde Rupert ve ben... yani o... her olasılığa karşı tedbir almıştı. Eğer bahsi kazanırsan, senden aynı şeyi yapmani rica edecektim.”

“Bunu yapabilirim,” dedi.

Annabel yutkundu. “Bu bahsi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

Jarret duraksadı ama bu oyunda kazanması kesindi. Ve kazanacağı garanti olan bir bahsi hiç kaçırmamıştı.

“Evet.” Vals sona ermek üzereydi ve büyük ihtimal bir daha baş başa konuşma şansları olmayacaktı. “Bu oyunu nerede ve ne zaman oynayacağız?”

“Gece saat birde fabrikadaki ofiste. Gececi personeli işten çıkarmak zorunda kaldık, bu yüzden Lake Ale kapalı olacak ama benim anahtarım var.”

Müzik sustu ve birbirlerini selamlamak için ayrıldılar. “Seni içerde bekleyeceğim.”

Pistten ayrılırlarken onu yerine götürmek için Jarret kolunu tuttuğunda, Annabel mırıldandı: “Gelirken kimseye görünmemeye çalışırsan mutlu olurum.”

“Dert etme. Kimse bunu benden asla öğrenmeyecek.” “Teşekkür ederim.”

Annabel’in ses tonu Jarret’ın vicdanını rahatsız etti, ancak kaşlarını çatarak renk vermedi. Annabel yatağını hazırlamıştı ve Jarret kesinlikle o yatağa girecekti.

Lakeler’in arabası eve doğru ilerlerken Annabel pencereden dışarı bakıyordu. Bir felaketi defetmişti ama bunu ne kadar süreliğine başarmıştı? Pikette hep iyiydi ama Jarret’ı yenebilecek miydi acaba? Ve eğer kaybederse...

Nabzının aniden yükselmesi suratını asmasına neden oldu. Jarret üzerinde bu etkiyi yaratıyor olmamalıydı. Hele o bıçak gibi sözlerinden ve öfkeli bakışlarından sonra. Oysa öfkesinin altında arzusu için için kaynıyordu. Annabel inledi. Kabul etmek zorundaydı: Onu yatağında istiyordu.

Tamam, istiyordu ve bunun kesinlikle bir anlamı yoktu. Ancak, sadece başına dert olacak şeyleri arzulamamayı öğrenmeliydi. Örneğin tek bakışı ile bir kadını pelteye çevirebilecek

serseriler.

Onunla tanıştığından beri ilk kez Jarret'ın akşam kıyafeti giyiyor olması da pek yardımcı olmamıştı. Onun böylesine incelikli giyinmiş olduğunu görmek Annabel'in göğsünün içinde bir şeyleri kımıldatmıştı. Salonda, iyi terzilerin elinden çıkmış frakı, sade beyaz saten yeleği ve kar gibi beyaz gömleği ile yüksek tabakadan bir adam olduğunu adeta haykırıyordu. Burton'ın yüzsüz bira üreticileriyle sohbet etmekten daha büyük işler için yetiştirildiği belli oluyordu.

Ancak bir kerecik bile olsun, aralarındaki uçurumun bilincinde olduğunu gösteren bir sözü veya davranışı olmamıştı. Nefis giyimi ve incelikli tavırları olmasa, kimse onun sıradan bir bira üreticisi olmadığını tahmin edemezdi.

"Lord Jarret oldukça iyi biri gibi görünüyor," dedi Hugh karşısından. "Bira imalatı konusunda tahminimden biraz daha bilgili. Yine de ona sabahki toplantımızı dört gözle beklediğimi söylediğimde, bana oldukça tuhaf baktı. Onunla o zaman buluşacağız, değil mi?"

"Evet." Ancak ben onu pikette yenersem, demek istedi.

Kardeşine zorla gülümsedi. Hugh sözüne sadık kalarak sadece meyve suyu içmişti. Teknik olarak o meyve suyunun içinde alkol olmaması gerekiyordu, ancak Annabel bir miktar kanyak karıştırmış olabileceğinden şüphelendi.

"Sana bir hayli ilgi gösteriyor gibi, Annie," dedi Hugh. "Bana Rupert'la ilgili sorular sordu. Nasıl bir adam olduğunu öğrenmek istedi."

Annabel, Jarret'in muhtemelen sadece bekâreti konusunda gerçeği söyleyip söylemediğini tespit etmeye çalıştığını anlayıncaya kadar, onun Rupert'la niçin ilgilendiği hakkında kaygılanmıştı.

İçinde yine aşağılanma duygusu yükseldi. Nasıl olur da Jarret, onun kendisini ayartarak yatağına aldıktan sonra ayaklarının prangalanmasına neden olacağını düşünebilirdi? Hayvan herif. Belki de şehirde kadınların böyle şeyler yapmasına alışık olabilirdi.

Bir de onun karısı olmak fikri...

Saçma! Onunla bir aile olup çocuklar yetiştirmek istemezdi, mümkün değildi. Jarret da zaten istemiyordu. Bu yalanlarından sonra artık kesinlikle istemezdi.

Dans ederlerken gözlerinde gördüğü öfkeyi anımsayınca titredi. Öylesine aşağılayıcı ve iğneleyiciydi ki. Annabel onun kazanması halinde kendisine nasıl davranacağını düşündükçe korkuyordu. O bu kadar öfkeliyken, onunla yatmaya katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

"Samimi söylüyorum," diye devam etti Hugh, "ona Rupert'la ilgili ne söyleyeceğimden emin olamadım. Sonunda sadece onun bir savaş kahramanı olduğunu söyledim. Bu da doğru gerçi."

"Sanırım Lord Hazretleri Annabel'e ilgi duyuyor," dedi Sissy, Annabel'e kurnaz gözlerle bakarken.

Annabel'in atacağı acı bir kahkaha boğazına takılıp orada kaldı. Evet, ilgileniyordu. Ona karşı güzel duygularını yitirmiş olabilirdi ama yine bedeninin peşindeydi.

Hugh huzursuz bir tavırla gömleğinin kol uçlarını çekiştirdi, sonra bir karar veriyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. Boğuk bir sesle, "Annie, yarın toplantıda senin de olmanı istiyorum," dedi.

Annabel hayretle ona baktı. Hugh önceden onun hiçbir toplantıya katılmasına izin vermemişti. "Neden?"

Hugh omuzlarını silkti. "Onu buraya getiren kişi sensin. Belki o... sen de burada olursan daha rahat hisseder."

Hugh çok az şey biliyordu. Eğer bu gece oyunu Annabel kazanırsa, sabahleyin Jarret ondan nefret edecekti. Kaybederse Jarret sabaha kadar kalmazdı bile.

“İyi.” Yarın gelişmelere göre çaresine bakacaktı.

Şimdilik, kimseye görünmeden evden sıvışmak konusu üzerine yoğunlaşmalıydı. Belediye binasından ayrıldıklarında gece yarısı olmuştu; az bir zamanı kalmıştı.

Neyse ki çalışma odasından bir kitap alıp çok yorgun olduğu için odasına çekileceğini söylediğinde, Hugh ile Sissy fazla oyalanmadılar. Kol kola merdivenlerden yukarı çıktıkları sırada, Hugh’ün mırıldandığı bir şeye Sissy’nin kıkırdaması üzerine derinlerden duyduğu bir özlem Annabel’in içini burktu.

Annabel içini çektikten sonra hizmetçilere, odasına gideceği için çekilmelerini söyledi. Etrafta kimsenin kalmadığından emin olana dek bekledi. Sonra anahtarını alarak kendini dışarı attı.

Fabrika eve kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. İyi ki çevresinde geceleri kapalı olan fıçıcı ile ahırlardan başka hiç ev yoktu. İçeri girilirken görünme tehlikeleri yoktu. Ama keşke babası sokağı gaz lambalarıyla aydınlatmak konusunda o kadar inatçı olmasaymış. Kendini gözler önündeymiş gibi hissetmişti.

Fabrikanın arka girişi yakınlarında, gölgelerin içerisinden iri bir cüsse çıkınca yüreği ağzına geldi. Sonra bunun Jarret olduğunu fark etti.

Onun gözlerini görünce, nabzı daha da şiddetli atmaya başladı. Çünkü bu kişi, pazar yerinde onu kızdıran Jarret olmadığı gibi, ne öpüşleriyle ona haz veren ne de bu gece ona öfkeden köpüren Jarret’tı.

Bu Jarret’ın suratında buz gibi bir ifade vardı. Onu son gördüğünden beri, kendisine karşı duyguları sertleşmişti. Belli ki ondan intikam almaya kararlıydı.

Eğer bu oyunu kaybederse... Tanrı yardımcısı olsun. Çünkü karşısındaki Jarret, yatağında istediği adam değildi.

On Altıncı Bölüm

Jarret, son bir saatini Annabel’le buluşmak için hazırlanarak geçirmişti. Yalancı kadınla, gizlice buluşmak için uygun bir şeyler giyerken, son birkaç gündür onun yumuşattığı taraflarına bir duvar örmek için büyük bir çaba sarf etti. Onun kendisinde hayranlık uyandıran her şeyini hafızasından silmek için mücadele etti - Sissy ve Geordie’ye karşı sabrını, ailesine karşı bariz sadakatini... o gün ahırdaki savunmasızlığını.

Mesele buydu - savunmasız görünüyordu fakat değildi. Akşam yemeğinden beri, yolculukları sırasında olanları tekrar tekrar düşünmüş ve onun kurnazlıkta ne kadar ileri gittiğini fark etmişti. Sadece kendisine yalan söylemekle kalmamış, ailesini de ona yalan söylemek için ikna etmişti. Her şeyin sarhoş kardeşinin durumuna bağlı olduğunu bildiği halde, Jarret’ı planlarının işe yarayacağına inandırmıştı. Evlerindeki doktorla olan sahne bile kurmacaydı.

Saf gibi onu kandırmıştı. Daha da kötüsü güvenilmez olan asıl kendisiydi, ancak sanki Jarret güvenilmez bir serseriymiş gibi bir hava yaratmaya çalışıyordu. Bunları düşündükçe yüreği buz tutuyordu. Kaldı ki artık onun gülümsemelerine ve pembe yalanlarına bağışıklık kazanmıştı.

Ancak şimdi tam karşısında duruyordu Annabel. Yorgun ve kırılgan görünüyordu, yün pelerininin altında çıtı pıtı bedeni ufalmış gibiydi - bu hali Jarret’ın özenle ördüğü tüm duvarları yıkmakla tehdit ediyordu.

Kahretsin. Onu nasıl böylesine etkilemişti? Onun söylediği ve yaptığı her şeyin, ailesinin lanet olası fabrikasının çıkarına olduğunu niçin kafasına sokamıyordu?

“Erkencisin,” dedi Annabel alçak bir sesle, yanından geçip kapıya doğru ilerlerken.

“Şenliklerin başlaması için can atıyorum,” dedi. “Çok zamanım olsun istiyorum... Kazanacaklarımın tadını çıkarmak için.”

Onu, intikamını nasıl alacağını hatırlatan bilinçli bakışlarla süzdü.

Bu bakışlar, solgun yanaklarının kızarmasına neden olmak yerine, gözlerindeki öfkeyi alevlendirdi. “Kazanacağını düşünüyorsun ama bu hiçbir şekilde kesin değil.”

Her zaman mücadeleciydi, bu da Jarret’ı tahrik ediyordu.

Arkasından yaklaştı. Kapıyı açmaya çalışan parmaklarının telaşı hoşuna gitmişti. “Yeterince kesin.”

Annabel’in eldivenli elinden anahtarı alarak kapıyı açmak için eğildi. Onun titrediğini hissetmesi ruhunu okşuyordu. Bir küfür mırıldanarak anahtarı ona uzattı ve geri çekildi.

“Seni daha önce yendim,” dedi Annabel. ‘Yine yenebilirim.”

Jarret homurdanarak devam etti. “Londra’nın kumarhanelerinde bana ne ad verdiklerini biliyor musun?”

“Kibirli?”

Gülmemek için kendini tuttu. “Piket’in Prensi. Neredeyse asla kaybetmem.”

Annabel kapıyı itip açtı. “Öyleyse haksız bir avantajın varmış gibi geliyor bana. Bu da hiç centilmence değil.”

“Hayır, değil,” diyerek kabullendi, zerre kadar suçluluk duymaksızın ve onun arkasından içeri girdi.

Annabel kapıyı kapattıktan sonra uzanıp bir kibrit aldı ve mumu yaktı, ardından mumu şamdana yerleştirdi. Yün pelerinini çıkardığında Jarret içini çekti. Hâlâ üzerinde gece elbisesi vardı.

Annabel kırılgan bir ifadeyle ona baktığında, onu duvara yaslayıp öpmek istedi ama kendini tuttu. Çünkü bunu yapması Annabel’e büyük bir avantaj verirdi.

“Belki de daha düzgün bir oyun seçmeliyiz,” dedi şüpheli bir sesle Annabel. “Arkadaşın Bay Masters’ın önerdiği gibi, İkili vist yerine İrlanda visti oynayabiliriz. Zaten çok fazla farkları yoktur, eminim kurallarını anlayıp oynayabilirim.”

Jarret iğneleyici bir kahkaha attı. “Bundan eminim işte.” Ansızın onu tutup hızla sertleşen erkekliğinin üzerine doğru çekti. “İrlanda visti işte bu, hayatım,” dedi ve davetkâr bir tavırla üzerine abandı. “Vale ası yer.”

Onu utandıracağını sandıysa başaramamıştı; Annabel yalnızca şaşırmış görünüyordu. “Anlamadım. ‘Vale’nin burada ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum fakat- ” Jarret, “Maça ası ‘orospu’ yerine kullanılan bir argodur,” dedi açıkça “ve maça ası kadının bacaklarının arasındaki koyu renkli kılların üçgenini temsil eder. Böylece vale ası yer.”

Şaşırmıştı, kendini Jarret’ın ellerinden kurtardı. “Buna niçin İrlanda visti diyorlar?”

Jarret omuzlarını silkti. “Hiç bilmiyorum. Belki de biz İngilizler ahlaksızca olan her konuda İrlandalılar’ı suçladığımız içindir. Örneğin ‘İrlanda kökü’ erkeklik organı anlamına gelirken, ‘İrlanda ağrısı’ ise erkeğin ereksiyon olmasını tanımlar.”

Bir centilmen iyi terbiye görmüş bir bayanla asla böyle konuşmazdı, ancak bu gece Jarret kendini pek centilmen gibi hissetmiyordu. Aslında kabalığı için Annabel’in kendisine bir tokat atmasını bekliyor, hatta istiyordu. Niyeti bir kavga başlatmaktı.

“Tanrım, yaramaz çocuklar gibi,” dedi Annabel gevrek bir sesle. “Etrafta kadınlar olmayınca zamanınızı böyle mi geçiriyorsunuz? Kadınların mahremiyeti hakkında çirkin kelimeler mi uyduruyorsunuz?”

Annabel konuya ancak böyle yaklaşabilirdi zaten. Jarret bakışlarıyla yavaşça onu tepeden tırnağa süzdü ve en sonunda bakışlarını kasıklarında sabitledi. “Onların mahremiyetine girmenin yollarını düşünmediğimiz zamanlarda evet.” Yanaklarına doğru kan hücum eden

Annabel birden döndü ve şömineye yöneldi. “Burayı biraz ısıtmamız lazım. Yemek kıyafetimi değiştirmeye zamanım olmadı.”

“İyi,” diye mırıldandı Jarret ve ateşi tutuşturmak için eğildi. “Bütün gece o elbiseyi parçalayıp üzerinden almayı hayal ettim ve şu anda bunun bir an önce gerçekleşmesini umuyorum.”

Annabel’in sırtı sertleşti. “Kendinden çok eminsin, değil mi?”

“Her zaman öyleyimdir.”

Annabel küstahlığı yüzünden onu azarlamak için başını çevirdiğinde, onu kalçalarını izlerken yakaladı. “Benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Jarret şaşkına döndü.

“Niçin öyle düşüneyim ki?”

“Rupert’le yaşadıklarım yüzünden.”

“Sevdiğin erkekle geçirdiğin tutku dolu bir gece seni fahişe yapmaz.”

“Öyleyse niçin bana farklı davranıyorsun?” diyerek karşılık verdi. “Niçin bu kadar kaba davranıp, şoke edici şeyler söylüyorsun?”

Çünkü onun yalan söylediğini fark ettiğinde yaşadığı hayal kırıklığının aynısını onun da tatmasını istiyordu. Çünkü büyülendiği alımlı taşra kızının, istediğini elde etmek için onunla oyun oynaması hâlâ içini kemiriyordu. “İrlanda vistini ilk sen önerdin.”

“Böylesine soğuk ve öfkeli oluşunun sebebi bu değil.” Sesindeki incinmişlik Jarret’ın haklı öfkesine tuz biber ekti. Yine de kendini tuttu. “Beni suçlayabilir misin? Bana yalan söyledin.”

“Eğer söylemeseydim buraya gelmezdin. Ben yapmam gerekeni yaptım.”

“Tıpkı şu anda yaptığın gibi,” dedi Jarret buz gibi. Annabel kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet.”

“İşte bu yüzden öfkeliyim. Sanmıştım ki sen-”

“Masum ve iffetli bir taşra kızı mıyım?” dedi acılı bir ses tonuyla.

“Onurlu.”

Annabel parladı. “Ben onurluyum, lanet olası.”

“Kardeşinin fabrikasını kurtarmak için bahiste ortaya bedenini koymanın adı bu mu?”

Gözlerinden ateşler adeta fışkırıyordu. “Bu bahsi sen önerdin, ben değil.”

“Ama sen de kabul ettin. Ve bu geceki bahsi teklif eden de sendin.” Ona doğru yaklaştı Jarret. “İşte bu yüzden merak ediyorum, acaba aramızdaki oynaşmaların hepsi beni tuzağa düşürmek için miydi?”

Annabel korkunç bir ifadeyle geriye çekildi. “Sence ben... yani gerçekten benim... benim... delisin sen! Dürüstçe seni arzuladım, yaptığımı düşündüğün şeyi ise bir kadın asla yapmaz.”

Jarret gizlemeye çalışsa da tatmin duygusu bedenini sardı. “Aslında bu tam da bir kadının yapabileceği türden bir şey.”

Annabel’in suratını şaşkınlık kapladı. “Nasıl?”

Annabel ya Jarret’ın karşılaştığı en iyi oyuncuydu ya da kahraman Rupert’la karşılaşmasına rağmen, yatak odası konularında oldukça deneyimsizdi. İkincisinin mi doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eğer öyleyse... “Gerçekten bilmiyor musun?”

“Bildiğim şu ki öpüşmelerimizin her birini sen başlattın. Seni ‘tuzağa düşürmek’ niyetinde olan biri için oldukça beceriksizdim.”

Annabel’in sükûnet içerisinde yürüttüğü bu düz mantık, Jarret’ın savunma hatlarında derin bir yarık açtı, çünkü biri birinin peşine düştüyse şayet Jarret düpedüz onu gördüğü andan itibaren kovalamaya başlamıştı. Dahası Annabel onu elde etmek için bedenini kullanıyor olsaydı, onu evliliğe razı edecek şekilde yatağına çekmeyi başarabilirdi. Biraz

domuz kanı, biraz acı çekme numarası ile Jarret onun bakire olmadığını anlayamazdı bile.

Oysa ahır macerasından sonra Annabel onu uzak tutmaya çalışmıştı.

"Onura gelince," diyerek sürdürdü sözlerini Annabel, hiddeti artarak, "bu bazılarının gücünün yetmeyeceği kadar değerlidir, lordum. Fakat Londra'da zarar verdiğiniz kişilerin duygularını hiç düşünmeden içki ve kumarla günlerinizi geçirdiğinizden bunu bilemezsiniz."

"Zarar vermek mi?" Jarret tekrar öfkelenmeye başladı. "Kardeşinin tersine ben iştahımı kontrol edebilirim."

"Öyle mi? Öyleyse niçin buradayız?"

Bu sözler midesine bir yumruk gibi gelmişti. Niçin buradaydı? Eğer onun taş kalpli bir serseri olduğunu düşünüyorsa niçin onu yatağa atmaya çalışıyordu?

"Çok dokunaklı Annabel," dedi yumuşak bir sesle. "Buradayım çünkü seni istiyorum. Çünkü sana olan tutkum muhakeme yeteneğime engel oluyor. Peki, sen niçin buradasın?"

Annabel'in gözleri kocaman açıldı. "Çünkü senin bize yardım etmeni istiyorum."

"Bu senin bedenini satmana değecek kadar önemli mi?"

Annabel'in rengi soldu. "Ben bedenimi satmıyorum. Bu bir bahis. Kazanacağımı ümit ediyorum."

"Peki ya kaybedebileceğin gerçeği?"

"O da alınmış bir risk."

Saygın bir rakip gibi söylemişti bu sözleri. Annabel birkaç mum daha bulup onları da yaktı. Büyük masaya gidip mumları şamdanlara yerleştirdi, sonra masanın öbür tarafına geçerek karşılıklı iki sandalyeden birisine oturdu - karşısındaki sandalyenin sırtı pencereye dönüktü.

Jarret kaşlarını çatarak, "Çok zekisin, Annabel," derken masanın ön tarafında duran sandalyeyi yan tarafına doğru çekti. "Ama dışarısı karanlık olunca bu pencere bir ayna kadar iyi gösterecektir. Bu düzenlemeyi biraz değiştirirsem umarım gücenmezsin."

Annabel şaşkınlık içinde pencereye baktı. "Tanrım, buna hiç dikkat etmemiştim."

"Tabii." Jarret cebinden bir deste kâğıt çıkarttı ve yerine oturdu.

"Etmedim! Ben asla hile yapmam." Jarret kaşını kaldırıp kâğıtları karıştırmaya başlarken Annabel sözlerini sürdürdü: "Ayrıca o kalın kafan kartlarını öyle güzel kapatıyor ki arkandaki camdan hiçbir şey görmem mümkün değil." Jarret kahkahasını koy vermemek için kendini tuttu. Lanet olsun, ona öfkeli kalmak olanaksızdı. Ayrıca gerçekten hile yapmayı düşündüyse bile onu suçlayabilir miydi? Bunu istediğini elde etmenin tek yolu olarak görmüş olabilirdi. Onun yatağına girmekten kaçmanın tek yolu. Bunun üzerine öfkesi yeniden kendini gösterdi fakat bu kez ona yönelik değildi. "Anlat bana tatlım, Lake Ale'i kurtarmak için gerekenleri yapmaya ne zaman başladın?" Annabel tedbirli gözlerle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşin şirketi üç yıl önce miras almış. O zamandan beri onun beceriksizliğini sen mi örtüyorsun? Yoksa ondan önce mi başladın?"

"Aslında..." Tereddüt etmişti ama sonra omuzlarını dikleştirdi.

"Aslında bira fabrikası Hugh'e üç yıl önce miras kalmadı. Babam Lake Ale'i bekâr olan kardeşine bırakmıştı. Vasiyetinde kazancın yarısını bize ve yarısını da amcamıza bırakmıştı. Ancak mülkiyeti hakkı amcama aitti."

Jarret kartları karıştırmayı bıraktı. İngiltere'de böyle bir şey yapılmazdı. İlk evlat olma kuralı neredeyse kesindi. Adam mülkünü en büyük oğluna bırakırdı. Eğer bunu yapmışsa da çok yanlış giden bir şeyler olmuş olmalıydı. "Tanrı aşkına, baban niçin böyle bir şey yaptı?"

"Birkaç sebeple. Hugh asla babam gibi değildi - o daha yumuşak başlı, sakin bir adamdır. Her konuda zıtlaşırlardı. Hugh'ün iyi bir iş zekâsı var ama o kendi içgüdülerine pek güvenmez ve babam da... oldukça güçlü bir kişiliğe sahipti. Cesaret eksikliği yüzünden, her zaman

Hugh'ü azarlardı. Sanırım babam, fabrikayı amcamızın işletmesinin bizim de kârdan yararlanmamız adına en iyisi olacağını düşünmüştü."

Desteyi onun önüne koyarken Jarret sordu: "Hugh de bu konuda aynı şeyi mi düşünüyordu?"

Annabel kartlara baktı. "Pek değil. Kendisini aldatılmış hissetti."

Elbette öyle hissetmiştir. Bir erkeğin babasının kendisine aile işlerini bırakacak kadar bile güvenmediğini bilmesi başka nasıl hissettirirdi ki?

İçini yine o eski sancı doldurdu. Büyükannesinin ondan fabrikayı yönetmesini istemesi aklına gelmişti.

Kendini Hugh Lake'in yerine koyarak bunu hissettiği için öfkelendi ve kaşlarını çattı. O herif bir ayyaştı. Jarret değildi.

Hayır, o bir yerlere kök salmamış bir kumarbazdı. Bir aile şirketini yönetmek için yeterliydi.

Bir öfke seline kapılarak küstahça konuştu: "Ancak şu anda orası kardeşine ait."

Annabel desteyi kesti, kartını ona gösterdi ve desteyi geri verdi. "Evet, çünkü amcam evlenmeden öldü, Hugh'ü de kendine varis yapmıştı. Nihayetinde fabrika Hugh'e kaldı."

Jarret da kartları kesti ve daha büyük bir kart çekti. Kâğıtları Annabel'in dağıtmasını istedi. Çünkü önce rakibinizin dağıtmasının bazı avantajları vardı.

"O zaman mı içmeye başladı?"

"Hayır. Rus pazarı küçülünceye dek oldukça iyi götürdü." Jarret'ın kadınlarda ender gördüğü bir yavaşlık içerisinde Annabel kartları dağıttı. "Lake Ale'i mali felaketten kurtarmak için boğuştukça çabaları boşa çıktı ve kendini daha çok başarısız hissetti. Böylece içmeye başladı."

Jarret böyle bir durumda kendisinin nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Ve merak ettiği için yine öfkelendi. "Bütün bunları, kendimi kardeşinin yerine koymamı sağlamak için mi söylüyorsun?" Ve senin yerine, diye düşündü.

"Ben sadece senin sorunu yanıtlıyorum." Annabel yerden kartlarını aldı. "Dahası, yalanlarım hakkında Hugh'ün suçlu olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm. O bizim Londra'ya Geordie için okul bakmaya gittiğimizi sanıyor."

Bu bilgi karşısında irkildi. "Senin planınla ilgili hiçbir fikri yok muydu?"

"Hint pazarının peşinden gitmeyi teklif etmişti fakat Doğu Hindistan Şirketi kaptanlarıyla bir kerecik görüştü ve o da kötü bitti. Başaramayacağından emin olduğu için bir daha düşünmedi bile. Sissy ve ben, Plumtree Bira Fabrikası'nı işin içine çekebilirsek planını uygulama konusunda kendisine daha çok güveneceğini düşündük."

"Bir iş için beklenmeyecek kadar büyük bir hedef bu," diyerek altını çizdi.

Annabel derin bir iç çekti. "Biliyorum. Ama bir şeyler denemek zorundaydık." Annabel'in elindeki kâğıtların üzerinden bakışları buluştu. "Demek istediğim şu, sana onun hasta olduğunu söylediğim konusunda bir fikri yoktu. İlk bahsimizle ilgili hâlâ hiçbir bilgisi yok ve elbette ikinci bahsimizi de bilmiyor. Eğer bilseydi seni kulağından tutup kasabanın dışına atardı."

Annabel'in sesi alçaldı. "İma ettiğin gibi seni rahibin önüne çıkaracak değildi kesinlikle. Bu yüzden bu konuda üzülmene gerek yok."

"Üzülmüyorum." Jarret yukardan ona doğru baktı. "Kimse bana istemediğim bir şeyi zorla yaptıramaz."

"Ah, evet, bunu gayet iyi biliyorum," dedi ekşi bir tonda. "Sen kesinlikle istediğini yaparsın, başkalarının ne istediği veya neye ihtiyaç duyduğu fark etmez. Bunu en başta anlamıştım."

Sözlerinin doğru olması onların etkisini hiç hafifletmiyordu. “Kısa tanışıklığımızdan sonra hakkımda her şeyi bildiğini sanma.” Kâğıtlarını aldı. “Sen, dedikodulardan öğrendiğin dışında benim hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Peki, bu kimin hatası?” diye sordu Annabel yumuşak bir sesle. “Bana kendinle ilgili ne anlattın? Anlattıkların, tam bir resim şöyle dursun, karalama bir taslağını bile çizmeye yetmez. Anlattığın çok az şey üzerine seni yargılamakla suçlayamazsın beni.”

Buna afallamıştı işte. Haklıydı. Ancak birisi sizin hakkınızda ne kadar çok şey bilirse sizinle o kadar çok ilgilenirdi. Jarret bunu yapmak istemiyordu. Öyleyse kardeşinin sıkıntısı hakkındaki sinsi hikâyesi, niçin üzerinde tam da onun niyetlendiği etkileri yaratıyordu?

Çünkü o bir aptaldı. Ve onun kardeşinin nasıl hissetmiş olduğunu anlıyordu. Nasıl anlayamazdı?

Önemi yoktu. Buna izin veremezdi. Annabel’in teklifi başlangıçta aptalcaydı ve şimdi gerçeği öğrendiğine göre daha da aptalcaydı.

Sissy ve ben, Plumtree Bira Fabrikası’nı işin içine çekebilirsek planım uygulama konusunda kendisine daha çok güveneceğini düşündük.

İçinden küfretti. Hugh Lake’in kendine güveninin olmayışı umurunda değildi, lanet olsun!

“Kötü el mi?”

“Hayır,” dedi Jarret, gerçekte kartları doğru dürüst görmemişti bile. İçini kemiren başka bir şey vardı, sadece bilmesi gereken bir şey. Kartlarını masaya koydu. “Kardeşinin başına gelenleri niçin bu kadar umursuyorsun?” Annabel zorlukla yutkunarak elindeki kâğıtlara baktı. “Çünkü hepimiz onun himayesindeyiz.”

“Evlenebilirdin,” dedi Jarret. “Yemekteki adamlar birkaç teklifi geri çevirdiğini söylediler. Bir koca bulup kendini kardeşinden kurtarabilirdin. Onu kendini savunmaya zorlayabilir, hatta gerekirse ailesine destek olabilirdin.” “Evlenemezdim. Bakire değilim.”

Sesindeki utangaçlık Jarret’ın içinde bir şeyleri burktu. “İyi bir erkek sebebini bilirse buna aldırmazdı. Nişanlı çiftlerin... düğünden önce ayrılmaları ender rastlanan bir şey değil.” Annabel’in titreyen elleri ve artan pembeliği dikkatinden kaçmadı. Annabel’in söylemediği başka bir şey daha vardı. “Hayır, bir şey daha var. Bunu, onun için niçin yapıyorsun?”

“Çünkü babamla arasında geçenler kısmen benim suçum, tamam mı?” Yüzünü baştan aşağı bir acı ifadesi kapladı. “Ona borçluyum.”

Jarret gözlerini dikerek ona baktı. “Bu nasıl senin suçun olabilir?”

Heyecanını gizleyen hızlı hareketlerle kâğıtlarını düzenledi. “Onları ziyarete gittiğimde... Rupert’la ben... yani, biliyorsun işte. Ben gizlice eve girmeye çalışırken Hugh beni yakaladığında çok geçti artık. Derhal Rupert’ı yaka paça getirip benimle evlenmeye zorlamak için işe koyuldu fakat askeri konvoy çoktan yola çıkmıştı.” Alçalan sesi sancılı bir fısıltıya dönüştü. “Bana daha yakından göz kulak olmadığı için babam Hugh’ü asla affetmedi. Bu ikisi arasındaki her şeyi değiştirdi. Ondan sonra babam Hugh’e çok daha sert davrandı.”

“Bu ikiniz için de haksızlık,” dedi keskin bir dille. “Baban aslında daha iyisini yapamayacağını hiç düşündü mü acaba? İki kız kardeşim var ve emin ol onları odalarına hapsetmek dışında hiçbir şey, istediklerinde bir erkekle gizlice buluşmalarını engellemek için işe yaramazdı.” Aklına Masters geldi ve kaşlarını çattı. ‘Yine de bazen keşke bir şeyler yapabilseydim diye düşünürüm. Babanın bu konuda kardeşini suçlamaya hakkı yok.”

“Biliyorum. Beni suçlamalıydı.”

“Hayır, kahretsin! Bunun sana neye mal olacağını düşünmeden, sana zarar veren adamı suçlamalıydı.”

Bunun ona ne kadar çok şeye mal olduğunu fark etmesi Jarret’ın suratında patlayan ölümcül bir yumruk gibi oldu. Kendine ait bir yuvası ve ailesi olmadan, kendini ailesine

adamış bir rahibe gibi yaşamıştı. Bütün bu başına gelenler, bir erkekle birlikte bir gece yüzündendi.

Jarret sesini alçalttı. "Rupert'ın günahlarının tüm yükünü sen taşımamalısın. Babanın da. Hatta kardeşinin de."

"Taşımıyorum," dedi solgun bir gülümsemeyle. "Kendi günahımın cezasını çekiyorum."

"Senin günahın yok," diyerek kestirip attı.

"Önceden böyle söylemiyordun," dedi Annabel anımsaması için.

Jarret duraksadı. Onu çok utandırmıştı. Ailesine ilişkin öğrendiği her yeni şey onunla ilgili fikrini değiştirmesine neden oluyordu. Öfkesini de. Hızla ona değil onun adına öfkeleniyordu.

Acaba Jarret yine mi aptallık ediyordu? Yoksa Annabel davranışlarında gerçekten haklı mıydı?

Gözlerini dikip ona bakarak anlamaya çalıştı. Fakat Annabel gibi bir kadında bunu yapmak zordu, çünkü o çelişkiler yumağıydı - masum ve deneyimli, açık sözlü ve ketum. Hepsiydi.

Kahrolası.

Aniden, bahis teklifini kabul etmekte bu kadar aceleci davranmamış olmayı dilerken kâğıtların üzerine vurdu. İstemediği halde kalıp ona yardım edeceğini söylemeye dili varmadı. Başladığı bu işi bitirmekten başka çaresi yoktu. Bu da onu yenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak onun kendisini aptal kardeşine adadığını öğrendikten sonra, onu yatağına almayı midesinin kaldırıp kaldırmayacağından emin değildi.

Köprüden geçme kararını köprüye varınca verecekti. "Oynayalım," dedi hızla.

Ve oyun başladı.

Oyuna odaklanmak için kendini zorladı. Piket büyük ölçüde düşünmeyi gerektiren, karmaşık bir oyundu. Annabel, bu oyunda konuşmaya pek yer olmadığını açıkça fark etti. Çünkü sadece oyun içinde gerekli olduğunda, ellerini açarken konuşuyorlardı.

Fakat Jarret beynindeki sesi durduramıyordu.

Bu kız sadece hayatta kalabilmek için yapması gerekeni yapıyor. Onu kullanıp sonra terk eden birisinden daha iyi bir erkeği hak ediyor.

Bu huzursuz edici düşünceyi kafasından atarak kartlarına konsantre olmalıydı. Bahsi kabul etmekle aptallık yapmıştı ve şimdi bunu bir centilmene yakışır biçimde tamamlamalıydı. Sırf Annabel'in talihsiz kardeşinin hüzünlü hikâyesi ya da Tanrı'nın unuttuğu bira fabrikası için Plumtree'yi tehlikeye atmayacaktı.

Şansına iyi bir el gelmişti, çektiği kartla daha da iyileşti. Eline acımasız bir keyifle baktı. Bu kez kaybetmeyecekti, Tanrı'ya şükür.

Oyun başlar başlamaz ellerini açtılar ve Jarret oyuna doksan puan önde başladı. Bunun geçilmesi zor bir rakam olduğunu biliyordu. Yine de Annabel belli ki elinden geleni yapacaktı. İyi oynuyordu, hatta içgüdüleri iyiydi. Ancak piket oyununda kimse Jarret'ı geçemezdi.

Bu durumda her eli alması dışında kırk puan fazladan kazanması sürpriz olmadı. Onun her kazanışında Annabel'in benzinin solması da sürpriz olmadı.

En sonunda, "Kazandın," dedi Annabel umursamazmış gibi davranarak.

"Kazanacağımı söylemiştim," diyerek sertçe cevap verdi Jarret.

"Evet, söylemiştin," dedi Annabel gözlerine bakmadan. Kartlarını toplarken elleri titriyordu.

Bunun üzerine Jarret'ın kendi ağzından çıkan sözler de sürpriz olmadı: "Bahsin seninle ilgili olan tarafını dikkate almayacağım. Benim için mesele şu anda bitmiştir."

İçine garip bir huzur doldu. Bu yaptığı doğru olandı ve ikisi de bunu biliyordu. "Ben

sadece kardeşinle yapacağım lanetli ortaklıktan kurtulmak istedim ve işte kurtuldum. Benimle beraber olman gerekmiyor. Evine git."

On Yedinci Bölüm

Annabel gözlerini dikip ona baktı, kulaklarına inanamamıştı. Bir saat önce olsa, kendisine delicesine öfkelenen bu adamla bir gece geçirmemek için kendini şanslı kabul ederek bu teklifin üstüne atlardı.

Oysa akşamdan beri bir şeyler değişmişti. Jarret değişmişti. Tüm söylediklerinden sonra...

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Ben borçlarımı öderim."

Borç sözcüğüne Jarret yüzünü buruşturunca, Annabel telaşla ekledi: "Benim onurlu olmadığımı düşünebilirsin fakat- "

"Bunun onurla bir ilgisi yok, Annabel." Bedeninin tüm hatları gergindi, sanki bir heykel gibiydi. "Borçlarının sorumluluğundan kurtarıyorum seni. Biliyorsun, kazanan taraf olarak bunu yapabilirim."

"Bunu yapmanı istemiyorum!" diyerek karşı çıktı Annabel. "Bu bahsi ben teklif ettim, sırf bana acıdığın için bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Ben de aptalca bir pazarlığın sonucunda seninle yatmayacağım." Gözlerinde fırtınalar koparak masaya doğru eğildi. "Eğer seninle yatacaksam, bu istediğin için olacak
- aileni veya kardeşini ya da lanet olası bira fabrikanızı kurtarmak için kurgulanmış bir oyunun sonucu olarak değil." Annabel birden anladı: Onun gururunu incitmişti. Küçük sevişmelerle onu 'tuzağa düşürmek' konusundaki keskin sözlerinin üzerine fark etmesi gerekirdi. Kendisiyle evlenmek istemeyebilirdi fakat belli ki Annabel'in onu sadece amacına ulaşmak için kullandığını düşünmekten hoşlanmamıştı.

Açıklaması zordu ama bu Annabel'in içini ısıttı. Onu bu kadarcık bile umursuyorsa... "Peki ya ben bunu pazarlığın bir parçası olarak yapmıyorsam, ne dersin?"

Jarret donup kaldı. Öyle ki bir an için Annabel onun kendisini anladığından emin olamadı. Sonra çenesindeki kasın seğirdiğini gördü. Evet, anlamıştı.

"Başka ne sebep gösterebilirsin?" Aldatıcı ölçüde yumuşak bir sesle sordu Jarret.

Annabel'in yanaklarını bir sıcaklık kapladı. "Bunu bana... söyletmek zorunda mısın?"

Jarret'ın yüz ifadesi sabitti ama gözleri şehvetten parlıyordu.

"Evet, korkarım öyle."

Annabel bir an koşarak kaçmayı düşündü. Eğer bunu yapsaydı Jarret ona izin verirdi - artık bunu biliyordu, içinde ona karşı arzunun alevlenmesi Annabel'i korkuttu. Rupert'ta asla böyle bir şey hissetmemişti. Annabel'i kendisiyle birlikte, yaşamının yarısı boyunca kaçtığı yangınların içine sürükleyen bu yakışıklı ve küstah lord, ihtiyacı olan son şeydi.

Oysa içindeki yangın çoktan kontrolden çıkmıştı; kaçıp gitmenin bile bunu söndürebileceğinden emin değildi. Nihayetinde söz vermişti.

Titreyen bacaklarıyla masanın etrafından dolaşmak için ayağa kalktı. "Bir erkekle yattığımdan bu yana yaklaşık on üç yıl geçti ve bu süre zarfında kendi kendime bunu özlemediğimi söyledim. Bir başıma mutlu olduğumu, bir erkeğin dokunuşlarına ihtiyacım olmadığını söyledim. Sonra sen çıktın karşıma ve... yani her şey... değişti."

Jarret masadan kalkıp ona doğru gelirken Annabel'in sesi titriyordu.

"Devam et," dedi Jarret, Annabel'in dizlerini pelteye çeviren kısık, törpü gibi sesiyle.

Şimdi ondan birkaç santimetre uzaktaydı, elini uzatıp yanağını okşadı, sonra yavaş ve duyarlı bir hareketle boynuna indi. Bu hareketi Annabel'i neredeyse düşünemez bir hale getirmişti.

“Ben... seni istiyorum,” diyerek itiraf etti, bakışları onun için için yanan bakışlarına kilitlenirken. “Bana dokunmanı istiyorum. Seni içimde istiyoru- ”

Daha sözünü bitirmeden dudakları Jarret’ın dudaklarının arasındaydı. Narin olduğu kadar ateşli ve tüketiciydi. Ağzının her bölümünü ele geçirirken öpüşü, geçtiği toprakları yakıp yıkan eski zamanlardan bir kral gibi onu harabeye çevirmişti.

Annabel parmaklarıyla ceketinin yakasını tutarak onu kendine doğru çekince, Jarret daha büyük bir hırsla, az sonra yapacakları eylemi taklit edercesine diliyle ağzının içine girip çıkmaya başladı.

Ağzıyla onun ağzını talan ederken, boşta kalan elini elbisesini aşağı sıyırmak için kaldırdı. Küçük bir hareketle bir anda göğüsleri ortaya çıktı, artık onlarla oynayabilirdi.

Okşamalarından aldığı zevkin şoku Annabel’e nerede olduklarını anımsattı. Fabrikanın boş olduğunu bildiği halde, onun kendisine bir pencere önünde dokunması fikri hoşuna gitmedi, birileri onları görebilirdi. “Bekle,” diye fısıldayarak geri çekildi.

“Hayatta olmaz, benim güzel perim,” dedi Jarret inleyerek. “Sana kaçma şansı verdim ama sen kullanmadın.”

“Kaçmaktan kim söz etti ki?”

Jarret’ın bakışları, yoğunluğuyla onu dağlayan akkora döndü. Annabel, kalbi az sonra olacakların heyecanıyla gümbürderken, bir şamdan kavrayıp Jarret’ın elini tuttu ve onu odanın sonundaki bir kapıya götürdü. Onu içeri çekmek için kapıyı açınca Jarret kendisini tek bir yatak ve çalışma masasıyla donatılmış küçük bir odada bulduğunda, duyduğu şaşkınlığı gizleyemeden alçak sesle kıkırdadı.

“Fabrikanın geceleyin çalıştığı zamanlarda,” diyerek açıklamaya başladı Annabel, şöminede ateşi tutuşturmaya yönelirken, “Bay Walters burada kestirirdi. Son zamanlarda kullanmadık ama temizdir. Ayrıca masadan daha rahat olur.”

Annabel şamdanı masaya koymak için geri döndüğünde Jarret arkasına geçip beline sarıldı. “Bu oyunu burada oynamak isteyişinin sebebi anlaşılıyor.”

Saçlarının üzerinden onu öptü. “Anladım, sen çoktan her şeyi planlamışsın.”

Annabel’in nefesi düzensizleşirken, Jarret’ın dudakları onun çenesinin altındaki, nabız atışlarının çılgına döndüğü hassas bölgeyi buldu. “Hatırlarsan...” dedi Annabel boğulur gibi, “kazanmanı beklemiyordum.”

“Bence bekliyordun.” Göğüslerini avuçlamak için ellerini yukarılara çekti. Bunun üzerine Annabel’in kan dolaşımı daha da hızlandı. “Söyleyin bana Bayan Lake, bu oyunu kazanmama bilerek mi izin verdiniz?”

Annabel beklenmedik bir sertlikle, “Ne?” derken kollarının arasında döndü ve Jarret’ın yüzüne baktığında gözlerindeki anlaşılmaz pırıltıyı gördü. Annabel çıplak kalan omuzlarını silkerken bir kaşı yay gibi kalktı.

“Böyle bir şeyi niçin yapayım ki lordum?”

Jarret’ın onun korsesine takılan bakışları kızgın bir alev gibiydi. “Çünkü kabul etmesen de bu serseriyi yatağında çok istiyorsun.”

“Gerçekten bir serseri misin?” dedi Annabel ciddiyetle. “Bence kabul etmesen de centilmen bir erkeksin.”

Jarret elbisesinin bağlarını çözebilmek için onu döndürdü. “Böyle düşünen ilk kadın sensin.” Elbisesini üzerinden sıyırıp yere bıraktı.

Öpücüklerini onun çıplak omuzlarında gezdirince Annabel duyduğu hazdan titredi. “Ama senin... yatağını paylaşan ilk kadın değilim.”

Korsesinin bağlarını çözmekte olan parmaklar duraksadı. “Hayır.”

“Kaç tane oldu?” diye sordu, bu durumun Jarret için özel bir şey olmadığını kendisine

anımsatmak istercesine. Çünkü eğer öyle olduğuna inanıp sonra öyle olmadığını keşfederse kesinlikle incinirdi.

"Yüzlerce," dedi alaycı bir ses tonuyla Jarret, korsesini çıkarıp bir kenara fırlattı. "Binlerce."

"O kadar çok mu?" dedi Annabel onunkine uygun ses tonuyla.

"Eğer dedikodulara inanacak olursan Londra'daki kadınların yarısı." Ellerini iki yanında gezdirip kalçalarına indi. Sesi birden fısıltı haline geldi. "Ama hiçbiri senin kadar sevimli değildi."

"Şayet bu konuda bir tek yalan varsa o da budur işte," dedi Annabel ona dönerken.

Ancak Jarret'ın bakışlarının doğruluğuna inanmak istedi.

"Ben bir kadına asla yalan söylemem," dedi Jarret yumuşak bir ses tonuyla.

Annabel'in kalbi güm güm boğazında atıyordu. "Hiç mi?"

"Buna hiç ihtiyaç duymadım." Yüz ifadesi son derece ciddiydi. 'Yattığım kadınlar büyük çoğunlukla vaatlere ve yumuşak sözlere ihtiyaç duymayan ve bunları beklemeyen hafifmeşrep kadınlar ya da meyhane yosmalarıydı." Elinin üstüyle onun yanağını okşadı. "Onların tek istediği bu işten aldıkları zevktir. Ya da para."

Annabel nefes almakta zorlanıyordu. 'Ya ben, bu ikisinden hangisiyim? Bir meyhane yosması mı yoksa hafifmeşrep bir kadın mı?"

"İkisi de değilsin," derken acı acı gülümsedi. "Sen bütünüyle kendine özgüsün." Elini kaldırıp tokalarını çözdüğü saç tellerinin arasında parmaklarını dolaştırdı. "Taşra Tanrıçası. Hasat Tanrıçası, belki de - Ceres ya da Demeter."

"Onlar aynı zamanda Bereket Tanrıçalarıdır, o nedenle birazdan yapacağımız şey için bu benzetmenin doğru bir seçim olduğunu düşünmüyorum," dedi Annabel kuru bir sesle. Jarret kahkaha attı.

"Ben bir ilah olsaydım, Minerva'yı tercih ederdim. O hem güzel hem akıllı, hem de Ticaret Tanrıçası."

"Üzgünüm ama bu doğru bir seçim değil," dedi Jarret saçlarını omuzlarına dökerken.

"Bakire olduğu için mi?" dedi Annabel şaşkınlık içinde. "Kardeşim onun adını taşıdığı için," dedi iç çamaşırının bağlarını çözerken. "Ve benim seninle ilgili hislerim, zerre kadar kardeşliğe benzemiyor hayatım."

Hayatım. Jarret'ın bu sevgi sözcüğünü kullanması bugün olanlardan sonra Annabel'in boğazında bir düğüm oluşmasına neden oldu.

Jarret onun iç çamaşırını omuzlarından sıyırmaya başladığında Annabel onun ellerini tuttu. "Henüz değil. Sıra sende."

Gözleri ışıldayarak Jarret, ceketini ve çizgili yeleğini çıkartarak masanın üzerine fırlattı. Onları boyun bağı ve manşetleri takip etti. Gömleğini çıkarttığında ortaya çıkan kıllı göğsü ve belirgin kasları yüzünden Annabel nefesini tuttu. Bu onun beklediği şekilsiz aristokrat vücudu değildi. Kılıç gibi ince ve zindeydi, ete bürünmüş bir Yunan Tanrısı gibiydi. Apollo bile muhteşem yontulmuş bu bedenle yarışamazdı.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" dedi Jarret kabaca ve çizmelerini çıkartmak için sandalyeye oturdu.

"Belki," dedi Annabel alayla.

Jarret'ın bakışları sertleşti. Sandalyenin arkasına yaslanarak bacaklarını açtı. "Gel buraya, nazlı haspa."

Jarret'in pantolonunun içinden şaha kalkmış olan erkekliğini gören Annabel'in boğazı kurudu. "Ben bir Tanrıça olduğumu sanıyordum," dedi hafif bir sesle verilen emri yerine getirirken.

“Ama hangisi olduğuna karar vermedik.” Ona yeterince yaklaştığında Jarret uzanıp onu bacaklarının arasına çekti.

“Sana en iyi Venüs’ün uyacağını düşünüyorum.” Çıplak göğüslerini okşadı. “Güzellik Tanrıçası.”

Ve aşk, diye düşündü Annabel ama bunu ona söylemeye cesaret edemedi. Jarret’ın ağzı göğüslerine doğru yaklaşınca bunu düşünmeye bile cesaret edemedi. Çünkü öylesine nazik, öylesine şehvetliydi ki ağlamak istedi, sanki Jarret onun için öfkelendiği zamanlardan bile daha tehlikeliydi.

Jarret başını göğüslerine dayadığında, Annabel geceyi onunla geçirdikten sonra kalbini ona kaptırmamak için dua etti. Çünkü onu kesinlikle istemezdi. Annabel ise ayaklar altında çiğnenmeye dayanamazdı. Jarret göğüs uçlarını diliyle okşadı, sonra dişleriyle çekiştirdi; Annabel’in aldığı haz göğüslerinden karnına yayılıyordu. Sanki onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyormuş gibi elini iç çamaşırının içinden kaydırıp, parmaklarıyla kadınlığına ulaştığında ıslanmış ve onu bekliyor olduğunu hissetti.

“Tanrım,” diye mırıldandı, göğüslerinin arasında, “sıcak bir ipek gibisin, ılık ve bana hazır.”

Hazır olan sadece o değildi. Pantolonunun dışından ona sürtünmek için Annabel dizini yukarı çekti. Jarret hafifçe inleyerek pantolonunun içinde hapsolmuş erkekliğinin üzerine nazik bölgeleriyle oturuncaya kadar onu kendine doğru çekti. Ona sürtündüğünde pantolonunun ipeksi kumaşının uyandırdığı haz nefisti.

Jarret yeniden onun göğüslerini emmeye başladı. Dişleriyle ve diliyle önce bir tanesini talan ediyor, sonra aynı yoğunlukla ötekini emmeye başlıyordu. Bu arada, tekrar tekrar ona sürtünerek, aldığı zevki zirvelere çıkarıp içini ıslak ve sımsıcak yapıyordu.

Sonra Jarret’ın dokunuşu için inleyerek hafifçe arkaya doğru yaslandı ve o hassas noktaya ulaşmasına izin verdi. Jarret hem ağzıyla hem de parmaklarıyla onu okşayarak öylesine yoğun bir haz veriyordu ki Annabel çığlık atabileceğini düşündü.

Jarret, “Kesinlikle Venüs,” dedi inleyerek, altın lirini çalan Apollo gibi o da Annabel’i parmaklarıyla çalıyordu.

“Jarret ...” dedi Annabel nefes nefese. “Ahh, Tanrım...”

“Sana cenneti getireceğim, güzel Venüs’üm. Bir ilahenin ait olduğu yer orasıdır.” Kaygan bir kının içine giren kılıç gibi, önce bir parmağını sonra diğerini içine kaydırdı. “Tanrım, çok sıkısın. Çıldırtıcı, içine girmek için daha ne kadar bekleyebilirim bilmiyorum.”

“Beklemek zorunda değilsin.” Annabel pantolonunun düğmelerini çözmek için elini uzattı. “Gerek yok.”

Nefes nefese kalmış olan Jarret, Annabel’i üzerinden kaldırıp ayağa kalktı, pantolonunu, iç çamaşırını ve çoraplarını çıkardı. Annabel erkekliğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı - bir avuç ince siyah kılın içerisinde hafif kavis yaparak dikilmişti ve olanca haşmetiyle karşısındaydı. Sırım gibi bacaklarının arasında...

Tanrım yardım et. Ahırın loş ışığında onu pekiyi görememişti ama şimdi oldukça iyi görüyordu. Bütünüyle dikilmiş olan kaskatı erkekliği, yoğun ve kıvırcık kıllarının arasından fırlayıp öne çıkmış hafif koyu rengi ve bütün diriliğiyle duruyordu.

Rupert zayıftı ve erkekliği uzundu, ancak birkaç santim kalındı. Jarret’ın ki ise onun iki katı kadardı ve gözlerinin önünde daha da büyüyor gibiydi.

“Üzerindekileri çıkart,” dedi Jarret gırtlaktan gelen bir sesle. “Ben de sana bakmak istiyorum.”

Üzerindeki iç eteklikten kayarcasına çıkan Annabel, elindekini bir kenara fırlattıktan sonra iç çamaşırını çıkartıp çıkartmamakta tereddüt etti. Acaba karnında bulunan

hamileliğinden kalan o hafif çizgileri görebilir miydi? Ve görürse, ne anlama geldiklerini kavrayabilir miydi?

Başka bir seçeneği yok gibiydi. İç çamaşırını çıkarmakta tereddüdünü sürdürürse, Jarret bunun nedenini merak ederdi. Loş ışık belki günahlarını gizlerdi.

O hareket edemeden Jarret öne doğru çıktı ve iç çamaşırını çekip çıkardı. “Senin böyle utanacağını hiç düşünmemiştim, hayatım.”

Samimi bir hayranlıkla onu okşaması, az kalsın Annabel’in nefesinin kesilmesine neden oluyordu. “Ve buna hiç gerek yok. Benim hayal ettiğimden bile daha güzelsin.”

Onu daha da yakınına çekmek için kolunu beline doğru kaydırdı. Annabel onun sertliğini bedeninin alt kısımlarında hissedince, daha ileri gitmeden önce yapması gereken bir şey olduğunu anımsadı.

“Önlem alacağını söylemiştin,” diye fısıldadı.

“Ahh, evet.” Onu bırakan Jarret masaya gitti ve ceketinin cebini karıştırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Annabel şaşkınlık içinde.

Jarret bir şey çıkartıp ışığa doğru tuttu. “Tedbir alıyorum.”

Annabel şaşkın gözlerle parmaklarının arasında sallanan uzun ipeksi lastiğe baktı. “Ama Rupert’ın yaptığı... yani, o ..”

“Ben bir tahminde bulunayım,” dedi Jarret, elindeki şeyi sertleşmiş organının üzerine geçirirken. “Tohumlarını senin içine boşaltmadan önce içinden çıktı.”

“Evet! Ve böyle yapmakla beni... hamilelikten koruduğunu söyledi.”

“O en iyi yöntem değil,” dedi Jarret lastiğin bir ucunu bağlarken, ona yaklaştı. “Şansın varmış ki işe yaramış. Her zaman yaramaz.”

Annabel bunun doğru olduğunu kesinlikle biliyordu. Yutkunarak başıyla Jarret’ın tuhaf bir görüntüye bürünmüş olan organını işaret etti. “Bu işe yarar mı peki?” Jarret’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bende her zaman işe yaramıştır.” Uzanıp onu kollarına aldı. “Merak etme. Ben ne yaptığımı biliyorum.”

Annabel kesinlikle öyle olmasını ümit ediyordu. Bereket Tanrıçasından söz etmesi onu huzursuz etmişti. Bu gece fazladan berekete hiç ihtiyacı yoktu.

Yine de Jarret onu yatağa doğru götürürken ona bir çocuk vermenin nasıl bir duygu olacağını merak etti. Acaba Hugh’ün Sissy’ye yaptığı gibi hep onun yanında olur muydu yoksa taşkınlık içinde eğlence salonlarını mı dolaşırdı? Bir bebek sahibi olmak onu mutlu mu ederdi yoksa zevklerinin bebeğin ihtiyaçları yüzünden perdelenmesi öfkelendirir miydi? Onun iyi bir baba olacağından emindi - bunu kavramak için sadece onun Geordie ile nasıl ilgilendiğini anımsaması yeterli oldu.

Böyle şeyler düşünmeyi bırak, dedi kendi kendine, eğer bebek düşünürsen hamile kalırsın sözünü hatırlamıştı. Bir erkekle yatağa girerken hamile kalmayı düşünse de sonucun ne olacağını Tanrı bilirdi. Bu kesinlikle başına dert almaktı.

Jarret onu yatağa doğru ittiğinde, kafasındaki düşüncelerden arınması zor olmadı. “Gece boyunca senin tadına bakabilirim, benim tatlı Venüs’üm,” dedi Jarret fısıldayarak.“Bal gibi tatlısın.”

Jarret’ın sesindeki bir şey boğazında bir şeyleri düğümledi. Acaba başka bir erkek, bakire olmadığını bildiği bir kadına bu kadar hassas yaklaşır mıydı? Yumuşaklığı neredeyse Annabel’e zarar verecek ölçüdeydi.

Jarret her yönüyle yumuşak değildi. Sert ve sıcacık erkeklik uzvu bacaklarının arasına sürtünüyor ve karnında kelebekler uçmasına neden oluyordu. Onun hepsini içine alıp alamayacağından emin değildi. Rupert’ın ince erkekliğiyle uğraşmak bile yeterince zor olmuştu. Gerçi o zaman çektiği acının sebebi bakire olmasıydı, bunu biliyordu ama yine de

acaba... Jarret'ınki kadar büyük bir şey canını yakar mıydı?

Eğer acıtırsa, katlanmak için elinden geleni yapacaktı. Neyse ki o kısmı sadece kısa bir anda olup bitiyordu. Hoşuna giden bu kısmıydı; öpüşler, dokunuşlar ve okşamalar. Jarret onu okşayıp öptükçe ve ona dokundukça hoşuna gidiyordu. Bu, aynısını ona yapmak için kendisini cesaretlendiriyordu; göğsündeki kıvrımları, uyluklarındaki esnek kaslarını, hatta kalçalarının sıkı etlerini keşfetmek istiyordu.

Jarret gerilince fısıldayarak sordu: "Sana dokunmam hoşuna gitmiyor mu?"

"Tanrım, hayır, nereye istersen dokun. Gerçi dokunman büyük ölçüde bu süreci kısaltacaktır."

"İyi," dedi, asıl eylemi yapmak istiyordu ama böylece acıma ihtimali yüzünden korkmayacaktı. "Seni istiyorum. Jarret. Senin için hazırım."

Ses tonundaki bir şeyler Jarret'i onun korkuları hakkında uyarmış olmalıydı çünkü ona bakmak için geri çekildi. "Sen iyi misin?"

Annabel zoraki gülümsedi. "Yani sadece... çok uzun zaman oldu."

Jarret gözlerini kısarak ona baktı. "Sen gençtin, o gençti ve ikiniz de ne yaptığınızı bilmiyordunuz. Doğru mu?" Annabel başını salladı.

"Ve acıdı."

"Biliyorum bu kez acımayacak," dedi Annabel telaşla. "Korkmuyorum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi Jarret'ın. "Korkmuş görünüyorsun. Ama korkacak bir şey yok, hayatım. Bana güven." Jarret çenesine yaslanmak için başını indirirken, gövdesinin alt tarafını kaldırıp erkekliğini Annabel'in içine doğru bastırdı. "Güven bana..." dedi ve yumuşacık bir hareketle onun içine girdi.

Annabel bütün bedenini kaplayan bir rahatlama duygusuyla inledi, içinde hissettiği bu yabancı şişkinlik beklenmedik bir şeydi ama kesinlikle acı verici değildi.

Ayrıca onun tenine dokunuşları, neredeyse öpüşleri kadar güzel hislerle içinde bir sıcaklığa neden oldu. "Bu hiç de... kötü değil."

Jarret boynunun yanından kıkırdadı. "Daha yeni başlıyoruz, Venüs'üm benim." Çıktı ve sonra tekrar girdi. Annabel'in karnının içindeki alev tüm uzuvlarına yayılmaya başladı. Jarret dudaklarını onun kulağına bastırarak fısıldadı: "Bu gece, söz veriyorum seni daha fazlası için yalvartacağım."

"Her zamanki gibi kendini beğenmişsin," dedi Annabel, oysa onun sözleri bedenini beklentiyle ateşlemişti. "Ama ben asla yalvarmam."

'Yalvaracaksın," dedi ve tekrar onun içine daldı. Ve bir daha. Ve bir daha, her bir vuruşu daha sert, hızlı ve şiddetliydi. Jarret dirseğinin üzerinde doğruldu ve eli aşağı uzandı. Parmağıyla hassas yerlerine dokunarak Annabel'in karnında başlayan ılıklığı aleve dönüştürüyordu.

"Bacaklarını belime sar, hayatım."

Annabel bunu yaptığında, Jarret daha derine girdi ve sanki Annabel'in bütün bedeni yangın yerine ve ateş yumağına döndü. "Ahh, aman Tanrım..." dedi boğulur gibi bir ses tonuyla, bedeni Jarret'ın darbelerine uymuş, kendince bir şarkı söyler gibiydi.

"Daha iyi değil mi?" dedi Jarret hafifçe.

"Evet... Ah, evet... Jarret, sözüm..."

Jarret'ın sıcak nefesi Annabel'in kulağına şiddetle vurdu. "Öyle sıkı, tatlı, sıcak ve darsın ki. Aklımı kaybediyorum..."

Jarret'ın her bir sözüyle kalbinin kayıp gittiğini hissediyordu. Bunu yapması gerekmediği halde Jarret ona özen gösteriyordu. Bu da Annabel'in yüreğinin, tıpkı bedeni gibi sancılanmasına ve arzulanmasına neden oluyordu.

“Annabel, Tanrıçam ...” dedi nefes nefese. “Bırak seni cennete götüreyim.”

“Ben zaten oradayım...”

Jarret boğulur gibi bir kahkaha attı. “Henüz değil ama olacaksın.”

Sonra Jarret bedeniyle konuşmaya başladı; onun içini dövüyordu, bacaklarının arasındaki o hassas bölgeyi acımasızca tüketiyordu. Annabel’in karnındaki sancı önce koyu bir zevke, sonra da onu Jarret’ın altında kıvrandırmaya ve tırnaklarıyla sırtını tırmalamaya iten bir açlık sarmalına dönüştü. Duyduğu haz içinde patlayıp onu doğruca cennete, gökyüzünde bir yerlere çıkardığında onu esir alan şehveti yüzünden neredeyse düşünemez olmuştu.

Annabel coşkudan boğazı acıyana kadar çığlık atarken, Jarret da onun derinliklerine doğru girdi ve haykırdı.

“Muhteşemdi. Ürkütücüydü.” Annabel onu kavrayıp kendine doğru çekerken zevk dalgaları bedenini yıkamaya devam ediyordu. Ve büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu: Kalbini bir serseriye kaptıracak mıydı?

On Sekizinci Bölüm

Jarret hazza doymuş yatıyordu, bütünüyle kendinden geçmişti. Sevişmenin bu kadar tatlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Onca sert konuşmaya karşın, kendisini ona nasıl teslim ettiğine hâlâ inanamıyordu. Ona, kendisini tuzağa düşürmek için bedenini kullandığını söylediğinde çıldırmış olmalıydı. Bir kadının böylesine tutkuyla yaklaştığını hiç görmemişti.

Peki, şimdi onunla ne yapacaktı? Gerçekten sabah onu bırakıp gidebilir miydi?

Bu düşünce göğsünde bir şeylerin burulmasına neden oldu. Tanrım, nasıl olmuşta onu böylesine sersemletmişti? Çıldırmış olmalıydı. Ya da o gerçekten kendisini büyülemek için dünyaya gelmiş olan bir tanrıçaydı.

“Jarret ...” diye mırıldandı yumuşak bir sesle, ellerini onun göğsüne dayamıştı.

Ağırlığıyla onu eziyor olmalıydı, kendisini bir kadının üstünde asla böyle unutmazdı.

Yapabildiği ölçüde onun üzerinden kayarken özür dileyen bir bakış attı. “Korkarım bu yatak iki kişilik değil.” “Hayır,” dedi Annabel hafif bir titremeyle.

Jarret ne kadar çıplak olduklarını fark etti. “Üşümüşsün.” Yatağın ayakucunda duran katlanmış battaniyeyi kavrayıp üzerlerine çekti. “Daha iyi değil mi?”

“Teşekkür ederim, evet,” dedi Annabel utangaç bir sesle.

Jarret onun utandığını hiç görmemişti. Bu onu daha da büyülüyordu. “Üzerine ağırlığımı çok mu veriyorum?” dedi, çünkü bedeninin yarısı hâlâ onun üzerindeydi. Bacakları birbirine dolanmış, Annabel’in kolları da Jarret’ın altında kalmıştı.

“Hayır, şu anda değil.” Annabel biraz yana kayıp onunla yüz yüze gelecek şekilde yan yattı. Bakışları Jarret’inkiyle buluştuğunda gözlerinde şüpheli bir buğu vardı.

Jarret onun yanağından akan bir damla yaşı sildi. “Canını yaktım mı?”

Annabel başını salladı. “Harikaydı. Hiç düşünmemiştim... asla aklımdan geçirmemiştim... Önceki bunun gibi değildi...”

Utandığından sesi giderek azaldı. Jarret yatıştırıcı bir sesle konuştu: “Genellikle olmaz. İlk kez yapan iki insanın ilk birlikteliği asla rahat değildir.”

“Sadece o değil. Sen ve ben... yani, biliyorum senin için belki özel bir şey değildi ama- ”

“Şişşt,” dedi Jarret ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Müthişti. Sen de müthişsin.”

Annabel’in dudaklarında şükran dolu bir gülümseme belirdi. “Bence sen daha da müthiştin, bu konuda bir ödül konsaydı kazanırdın. Gerçekte ben ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Yeterince biliyordun,” dedi Jarret. Onun zirveye ulaştığı anki yüz ifadesini uzun süre unutamayacaktı. Nasıl bir haz alınıştı ki yüzünde öyle bir ifade oluşmuştu.

O halini görünce haykırmak istemişti. O ifade kafasına takılan soruların yanıtlarını öğrenmek istemesine neden olmuştu.

Başını kaldırıp elinin üzerine koydu. “Bana Rupert’ı anlat.”

Annabel’in sancı dolu bakışları Jarret’ın çenesine doğru indi. “Ne bilmek istiyorsun?”

Jarret ufaktan başlaması gerektiğini düşünerek sordu: “Nasıl tanıştınız?”

Annabel rahatlayarak içini çekti. “O ve büyük kardeşi, babamın fabrika müdürünün oğullarıydı. Ben on bir, Rupert on dört yaşındayken babasının kalbi durdu ve iki kardeş öksüz kaldı. O yüzden babam onlara fabrikada iş verdi. Sık sık eve akşam yemeğine gelirlerdi.”

“Öyleyse onu çok görüyordun,” dedi Jarret.

Annabel başını salladı. “Onunla başka bir şekilde ilgilenmeye başladığımda, sanırım yaklaşık on dört yaşlarındaydım. Onun bana ilgi duyması daha sonraydı. Ben on beş yaşımdayken o bir tuhafiyeci tezgâhtarına kur yapıyordu, bu da beni kıskançlıktan kudurtuyordu. Sonra bir gün onunla buluşacağını öğrendiğimde, başından aşağı bir sepet dolusu balığı boşalttım. Beni tokatlayacağını söyleyerek kovaladı.” Gülümsedi. “Ve sonunda beni öptü. Bir daha tuhafiyeci tezgâhtarına kur yapmadı.”

Bu tatlı köy aşkı hikâyesi Jarret’a sandığından daha çok dokundu. Onu on beş yaşında, taze ve nemli gözlerle kendisinden birkaç yaş büyük delikanlıya âşık olarak hayal edebiliyordu. Ve bir an için onun kalbini çalan adamdan nefret etti.

“On altı yaşımdayken,” diye devam etti Annabel, “Rupert beni babamdan istedi. Babam nişanlanmamıza izin verdi fakat evlenmek için beklememiz gerektiğini söyledi. Çünkü benim yaşımın küçük olduğunu düşünüyordu. Sonra Rupert’ın ağabeyi öldü ve gerisini sen de biliyorsun.”

“Hepsini değil. O savaşa gitmeden önceki gece, gizlice dışarı çıkarak onunla buluştuğunu biliyorum.” Annabel ellerini yanaklarına götürdü. “Ama o senin bekâretini aldıktan sonra niçin evlenmediğinizi anlamıyorum. Zaten nişanlıydınız. Niçin evlenmediniz?”

“Zaman yoktu,” dedi Annabel fısıldayarak. “O ertesi gün gidecekti.”

“Belli ki kardeşin zaman olduğunu düşünmüş olmalı ki seninle evlenmesi için adamın peşinden gitmiş. Tam da o gece Rupert özel bir izin alabilirdi ve gitmeden önceki sabah hızlı bir tören yapabilirdiniz.”

Annabel yer değiştirerek sırtını ona döndü. “Babamın izin vermesi gerekiyordu.”

“Baban, Rupert’ın senin bekâretini aldığını bilseydi, şüphesiz o izni memnuniyetle verirdi. Anlayamıyorum- ”

“O beni istemedi, tamam mı?”

Jarret ağzı açık ona baktı. “Ne demek istiyorsun?” Annabel’in ufak tefek bedeni derin bir iç çekişiyle sarsıldı. “Olmaması gerekiyordu, onunla yatmamalıydık. O akşam veda yemeği için bize gelmişti. Vedalaştık. Hatta Hugh onunla baş başa kalıp öpüşmemiz için bile bize zaman tanıdı.”

Annabel’in sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. “Fakat benim kalbim kırıktı. Onun gitmesi fikrine dayanamıyordum. O nedenle küçük bir çanta hazırlayıp evden kaçtım. Onunla birlikte gitmeyi planlıyordum. Ona beraberinde beni götürmesi için yalvardım. Evlenebileceğimizi ve onunla birlikte savaşa gidip cephe gerisinde kalabileceğimi söyledim. Buna izin vermedi.”

“Elbette izin vermezdi.” Onun savaş alanının yakınında olması düşüncesi Jarret’ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. “Hiçbir erkek, sevdiği kadının öylesi bir tehlike içersinde bulunmasını istemez.”

Annabel ona bakmak için başını çevirdi. “Ben sandığından daha güçlüyüm. Yapabilirdim. Ona yemek pişirip çamaşırlarını yıkayabilirdim, tıpkı bunları yapan diğer kadınlar gibi.”

“Öteki kadınların çoğu on altı yaşında, zengin bir fabrikatörün özenle yetiştirilmiş kızı

değil. Ya askeri birliklerde yetişmiş subayların veya askerlerin kızları ya da kız kardeşleridir ya da başka bir alternatifleri olmayan fakir kadınlardır. Cephe gerisinde hizmet etmek çetin bir iştir. Bunu yapmanı istemediği için onu suçlama. Dahası gönüllü askerlere eşlerini yanında getirmeleri için pek izin verilmez. Büyük olasılıkla böyle bir istekte bulunsaydı reddedilirdi."

"Belki de reddedilmezdi? Orada olsaydım belki de ölmezdi. Onu bulmalarından önce kimbilir ne kadar süre savaş alanında yaralı bir şekilde yattı? Ben ona bakardım, yaralarını sarar ilgilenirdim onunla- "

"Ve belki de her şeye rağmen o ölürdü, aşkım." Nişanlısının ölümünden kendisini suçladığını fark edip üzülen Jarret saçlarını okşadı. "Victoria'da beş bin adam yaşamını yitirdi. O vahşi bir savaştı. Seni götürmemekle doğru olanı yapmış."

Üzüntüyle Annabel'in gözleri buğulandı. "Ama gitmeden önce benimle evlenmesi gerekirdi. Sen de böyle düşünüyorsun, değil mi?"

Jarret bu konuya girdiği için pişman olmuştu. Olayın arkasında bir hikâye olduğunu tahmin etmişti. Fakat bunun babasıyla ya da Annabel'in kendi güvensizlikleriyle ilgili bir şey olabileceğini düşünmüştü. Beyinsiz bir aptal gibi, Rupert'ın bir piç kurusu olduğunu düşünememişti.

"Eminim evlenmek istemiştir," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Ben emin değilim. Sonrasında hemen evlenmekle ilgili tek söz etmedi. Kısa zamanda döneceğine söz verdi. Savaş bitince ben evlenebilecek yaşta olacaktım ve kilisede büyük bir tören yapacaktık." Annabel yaş dolu gözleriyle ona baktı. "Beni sevdiğini söyledi. Birlikte olacağımıza söz verdi. Sonra dünyada hiçbir şeyi umursamadan koşarak savaşa gitti. Çünkü o beni istemedi."

"Ben bundan emin değilim," dedi Jarret birden, kendini Annabel'in nişanlısını savunur halde bulduğu için şaşkındı. "Ancak erkekler savaş tehdidi karşısında farklı tepkiler gösterir. Kesin geri döneceğinden emin olduğu için hemen evlenmeyi düşünmemiş olabilir. Ya da senin başka biriyle evlenebilmek için özgür kalmanı istemiştir, kendisi yaralanırsa ya da- "

"Ölürse mi? O zaman ben saygıdeğer bir dul olarak kalırdım. Kimle istersem onunla evlenebilirdim, böyle gizlemek zorunda olduğum şeylerle..." Gözyaşlarını ondan saklamak için başını eğdi.

Jarret onun ıslanan yanaklarındaki saçlarını düzeltti. "Kalıcı bir sakatlıkla da dönmüş olabilirdi. Askerler bazen bütünüyle tedavi edilemeyen yaralarla dönerler - yarım beyinli ya da kolsuz bacaksız. Belki de böyle bir durumda senin acı çekmeni istememişti."

Havaya bakarak yutkundu Annabel. "Sen bunu nezaketinden dolayı söylüyorsun. Ama ikimizde biliyoruz ki daha büyük bir olasılıkla, o sadece... yola çıkarken geride bırakacağı karısının sorumluluğunu almak istemedi."

"Eğer öyleyse aptalın biriymiş. Gerçek bir aptal. Öyle bir durumda, her erkek senin evde kendisini beklemenden mutluluk duyardı."

"Hepsi değil," dedi Annabel sessizce.

Jarret donakaldı. Annabel haklıydı. O da Annabel'in kendisini beklemesini istemezdi, öyleyse bunu söylemeye hakkı yoktu. Yoksa ister miydi?

Jarret henüz bunun yanıtını düşünemeden Annabel zoraki bir hafiflikle sözlerine devam etti: "Her neyse, bu uzun zaman önceydi. Sebebi ne olursa olsun, geçmişte kaldı. Ben aptalca davrandım ve işte hayatım bu." Gülümsemeyi başarabildi. "Kötü bir hayat değil. Sevdiğim yeğenlerim var ve ne zaman istersem fabrikaya gelebiliyorum."

"Annabel-" diyerek söze başladı Jarret, onun kendisini değerli hissetmesini sağlayacak bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.

Annabel parmağıyla onun dudaklarına dokundu. "Hadi yapabildiğimiz sürece şu anın

tadını çıkaralım.” Jarret’ın koynuna sokuldu. “Ayrıca merak ettiğim bir şey var. Sen niçin bir kumarbaz oldun? Bira üretimi konusunda yeteneklisin, işi de sever gibi görünüyorsun. Büyükannen seni kanatları altına almaktan kesinlikle mutluluk duyardı sanırım.”

Jarret hareketsiz kaldı. Onunla konuşmak istediği son şey yaşamının o bölümüydü. Ruhunun o kadar derinliklerini öğrenmesine izin vermek sonunda kesinlikle mutsuz olmasına neden olurdu. Bu olursa Annabel ona şefkatle yaklaşacaktı ve Jarret da onu sevmeye başlayacaktı, biliyordu ki sonra kendisini kilisede papazın önünde, kalbini bir tepside ona sunarken bulacaktı.

Jarret, Annabel’in kendisini bilerek inciteceğini düşünmüyordu. Bunun yapmayacağından emindi. Ne var ki bunca yıl kendini bunu yapabilecek kimselerden uzak tutmuştu. Tam şu anda, sabaha terk etmek üzere birlikte olduğu bir kadın için değişemezdi.

“Kumarda başarılıyımdır da, biliyorsun.” Onun dikkatini başka yöne çekmek için tembel tembel sırıttı. “O sayede seni yatağa attım.”

Annabel gülümsemedi, gözleri kocaman açıldı. “Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, sadece söyle.”

“Bu konuda konuşacak bir şey yok,” dedi terslenerek. “Ben küçükken durumuma uygun olarak büyükannem avukat olmamı istedi. Paketleyip beni Eton’a gönderdi. Orada kumarı kitaplara tercih ettiğimi keşfettim. Anladın mı? Bunca zamandır bana bir yüz karası olduğumu söylüyorsun ve haklısın. Kendimden başka kimse umurumda değil. Zamanımı, faydalı bir şeyler yaparak geçirmektense elimde bir iskambil destesi ile geçirmeyi tercih ediyorum.”

“Bu doğru değil,” dedi Annabel, yumuşak bakışlarla. “Biliyorum ki kalbinde- ”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Jarret sözünü keserek, sonra Annabel çekinince kendine küfretti. “Özür dilerim. Londra’ya yola çıkmadan önce sadece birkaç saatimiz var ve ben bu zamanı zaaflarımı konuşarak geçirmek istemiyorum.” Elini Annabel’in nefis kıvrımlarında gezdirdi. “Daha çok verdiğim sözü en iyi şekilde yerine getirmeyi tercih ederim.”

Annabel’in alnında hafif bir kaş çatışın izleri belirdi. “Hangi söz?”

“Gece bitmeden önce seni yalvartacağım sözü.” Annabel ağzını açınca, Jarret onun aklından öteki tüm düşünceleri silmek üzere uzun ve sıcak bir öpüşle sözünü kesti. Sonunda Annabel kollarını onun ensesinde birleştirince Jarret kazandığını anladı ve damarlarında ısınan kan şiddetle akmaya başladı.

Dudaklarını onun dudaklarından ayırıp güzel göğüslerini öpmek için aşağıya doğru inerken, Annabel hırıltılı bir sesle konuştu: “Söylemiştim, ben asla yalvarmam.”

“Ama yalvaracaksın, Venüs’üm. Yalvaracaksın.”

Ve onu yalvartmayı başardı. Bu kez kısacık bir zamanda onu zevkin doruklarına çıkardı. Ağzı ve dili sayesinde yapmıştı. Ve sonunda Annabel, ona sahip olması ve içine girmesi için yalvardı. Jarret büyük bir mutlulukla bu isteği yerine getirdi.

İkinci kez doyuma ulaştıktan sonra, kolları ve bacakları birbirine dolaşmış biçimde yatarlarken Jarret kendinden geçti, bir kadınla birlikteyken daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ancak Annabel’le birlikte olmanın, ona dokunmanın huzur verici bir tarafı vardı...

“Jarret!” dedi Annabel keskin bir sesle.

“Hı?” Jarret yavaş yavaş kendine gelirken Annabel’in yanı başında dikildiğini gördü. Çoktan iç etekliğini ve çoraplarını giymişti.

“Giyinmeme yardım etmelisin. Saat neredeyse sabahın dördü olmuş, kimse yokluğumu fark etmeden eve dönmeliyim.”

“Elbette.” Uykunun kolları arasında hareket etmeye çalışarak yatağın içinde oturdu.

“Bana birazcık izin ver.”

Ne kadar zaman uyumuştu? En az iki saat uyumuş olmalıydı. İnsanın kendini ölü gibi hissetmesine yeterdi.

Aynı uyuşukluğu Annabel’in de hissediyor olması gerekirdi. Ancak Annabel öyle bir baktı ki Jarret’ın göğsünde bir şeyler sıkıştı. “Eminim yola çıkmadan önce handa birkaç saat uyumak istersin, değil mi?” Jarret’ın giysilerini toplarken, sözlerini sürdürdü: “Gerçi bir an önce Londra’ya dönmek için can atıyorsundur. Bence arabanda istediğin kadar uyuyabilirsin.”

Annabel odayı toparlarken, Jarret’ın tek yapabildiği ağzı açık ona bakmak oldu. Korsesinin içinde, kırılgan ve ufak tefek haliyle hayale hiç yer bırakmıyordu.

Bugün gitmesi şarttı. Onu bir daha asla göremeyecekti, asla Lake Ale’in sorunlarıyla huzursuz edilmeyecekti. Geri dönüp büyükannesine onun haklı olduğunu söyleyebilirdi - açık renkli bira, Plumtree Bira Fabrikası’nı riske atmaya değmezdi.

Bu düşünce boğazının düğümlenmesine sebep oldu. “Kardeşine ne diyeceksin?” dedi Jarret. “Yarınki buluşmamızla ilgili... yani bugünkü.”

“Gerçeği sanırım.”

“Aman Tanrım.”

Annabel hışımla ona döndü, yanakları kızarmaya başlamıştı. “Seninle benim aramda olanları değil. Ona sadece fabrikayı gördükten sonra fikrini değiştirdiğini ve Londra’ya geri döndüğünü söyleyeceğim.” Yüzünde acılı bir gülümsemeyle devam etti: “Nasılsa bize yardım etme olasılığın hiç de yüksek olmadı zaten, değil mi?”

Jarret, birdenbire kimsenin güvenmediği bir adam olma fikrinden hiç hoşlanmadı. Ne olursa olsun onu - babasını, kardeşini, nişanlısını - hayal kırıklığına uğratan başka bir erkek olma fikrinden kesinlikle nefret etti.

Ayrıce eğer Lakeler’e yardımcı olmazsa onların sonu ne olurdu? Annabel kardeşini şirketi satmaya razı edebilir miydi? Satıştan biraz para kazansalar bile fabrikanın sürekli geliri olmadan batarlardı. Özellikle de kardeşi ağzını şişeden uzak tutmazsa.

Başka bir imalatçının yardımını isteyebileceğini düşündü. Şu lanet olası Allsopp gibi. Ancak Jarret’ın kanı dondu. Annabel’in kendini Allsopp gibi bir şehvet düşkününe vermek isteyebileceğinden değil ama başka seçeneği kalmadığından. Bunu düşünmek Jarret’ı yaraladı.

Yataktan kalkarak şömineye yürüdü, yanışını seyretti. Birçok kadın sevdikleri için mantıksız şeyler yapmaya mecbur kalırdı. Annabel’in bunlardan biri olması fikri...

“Bugün Londra’ya dönmüyorum.” Dönemezdi. Ayyaş olsun olmasın, Lake Ale’i kurtaracak olan onun kardeşiydi. Eğer Annabel’i bu adamla başa çıkmak için tek başına bırakıp giderse, boş sözler söyleyen ve boş vaatlerde bulunan o lanet olası Rupert’tan hiçbir farkı kalmazdı.

Yatağa döndü ve giyinmeye başladı. Üzerindeki bakışlarını hissedebiliyordu.

“Neden?” dedi Annabel, şaşkınlığını gizlemeden.

Jarret gidip onun elbisesini aldı ve giyinmesine yardım etmeye başladı. “Tabii ki burada kalıp senin şu planınla ilgili ne yapabileceğimi görmek için.”

Annabel heyecanla irkildi. Sonra olduğu yerde dönüp ona baktı. “Sen... Doğu Hindistan kaptanlarıyla konuşacak mısın? Açık renkli bira için bizimle sözleşme yapacak mısın?”

Annabel’in gözlerinde pırıldayan ümit ışığı onu etkiledi. “Senin de istediğin bu, değil mi?”

“Evet!” Yüzünde bir gülümseme ile Annabel kendisini onun kollarına attı. “Evet, evet, evet!” Melodik bir kahkaha attı ve Jarret’ın suratına öpücükler kondurdu. “Ama neden? Bunu yapmak zorunda değilsin. Bahis- ”

“O saçma bahis umurumda değil,” dedi homurdanarak. ‘Yardıma ihtiyacın var, ben de

yardım etmek istiyorum. Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için birkaç gün ayırabilirim."

"Ah, Jarret," dedi fısıldayarak, "benim için hayatta yapabileceğin en güzel şey bu." Tarifsiz bir biçimde ağlamaya başladı.

Bir panik Jarret'ın göğüs kafesinde yükseldi. 'Yapma böyle, hayatım," diye mırıldandı, ona sokulup sarılırken. "Mutlu olacağını sanmıştım."

"Mutluyum," dedi içini çekerek. "Ben mutlu olunca böyle olurum."

"Öyleyse kederli olduğunda ne yaptığını görmek istemiyorum."

"O zaman da ağlarım," dedi mızmızlanarak. "Ben çok ağlarım."

Bu Jarret'ı öldürüyordu. Onu terk edip giden o adam için kaç kez ağlamıştı acaba? Kardeşi onu kaç kez gözyaşlarına boğmuştu? Bunu düşünmek bile midesine bir yumruk yemiş gibi hissetmesine yetti.

"Ağlamadığım tek zaman," dedi kendini kontrol etmeye çalışırken, "kızdığım zamanlardır. İşte o zaman bağırıp çağırırım."

"Hatırlıyorum." Gözyaşlarını hafifletmek niyetiyle ekledi: "Ben hiç ağlamam."

Annabel gözyaşı dolu bakışlarını kaldırarak ona baktı. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Bu çok kötü." Elinin arkasıyla gözyaşlarını sildi. "Ağlayamamayı hayal edemiyorum. Sonrasında o kadar iyi hissediyorum ki." Islak ıslak gülümsedi ona. "Her ne kadar berbat görünsem de."

"Sen benim gözüme her zaman bir Tanrıça gibi görüneceksin." Bunu ne kadar ağlamaklı söylediğini fark edince, elbisesinin iplerini bağlamaya devam etmek için onu arkasına döndürdü. "Peki, kardeşinle bu buluşma nerede gerçekleşecek?"

"Sen nerede istersen."

"Burada olması gerekiyor," dedi Jarret, "ayrıca Bay Walters'la senin de burada bulunmanızı istiyorum." "Elbette."

"Bir de Lake Ale'in defterlerini görmek istiyorum." Annabel kuşkuyla baktı. "Hepsini mi?"

"Hepsini. İçinizden birinin, açık renk biranın Hindistan'a giden gemilere yüklenene kadar bu yeri koruyabileceğinden emin olmadan şirketinizle sözleşme imzalamayacağım."

Annabel elinde olmadan içini çekti. "Hugh bunu kabul eder mi bilmiyorum."

"Eğer ona yardım etmemi istiyorsa etse iyi olur."

O elbisesini bağlamayı tamamlayınca Annabel omuzlarını düzeltti.

"Öyleyse bunu yapmasını temin edeceğim."

Jarret gülümsemesine engel olamadı. Çünkü bütün gözyaşlarına karşın Annabel son derece cesurdu. "Tedarikçilerinizin listesine ihtiyacım olacak. Ve eğer Allsopp ve Bass ile yapılan işler konusunda bir şeyler biliyorsan onlara da ihtiyacım olacak."

"Tamam."

Bir yandan giyinirlerken Jarret, Annabel'in bu işin kolay olamayacağını anlamasına yarayacak olan başka taleplerde bulundu. Bunu gerçekleştirebilmek için sıkı çalışmaları gerekecekti.

Her ikisi de hazır olunca Jarret, "Seni eve ben götüreceğim," dedi.

"Kesinlikle olmaz." Sesi duygudan yoksundu. "Seninle birlikte görünme ihtimalini göze alamam."

"Ama Annabel, bu tehlikeli."

Annabel kahkaha attı. "Burton sokaklarında bu saatte yürürken, evimde olduğum kadar güvende olacağım." Başıyla kapıyı işaret etti. "Önce sen git ve kimseye görünmeden hana girmeye çalış. Kısa bir süre sonra ben de çıkarım."

Bu Jarret'ın hoşuna gitmemişti ama Annabel'in bu konuda ısrarcı olacağını biliyordu. "Pekâlâ." Kapıya doğru yöneldi, sonra durdu ve ona baktı. "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Birkaç saat sonra, toplantıda," diye karşılık verdi Annabel.

Jarret kaşlarını çattı. "Söylemek istediğim bu değil, sen de biliyorsun."

Yanaklarında bir kırmızılık yükseldi ama sabit gözlerle ona baktı. "Benimle... görüşmen burada kalıp bize yardım etmen için bir ön koşul mu?"

"Hayır, lanet olsun! O nedenle sormuyorum."

Sanki samimiyetini tartarcasına derin derin ona baktı Annabel. Sonra yumuşak bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "O halde, beni ne zaman istersen görebilirsin." Jarret'in kalbi hızlandı. "Bu gece? Aynı saatte? Burada?"

Annabel'in gözleri haince pırıldadı. "Siz nasıl arzu ediyorsanız, lordum."

"Benim arzu ettiğim şey," diye homurdandı geri dönüp onu kollarıyla sararken, "bana lordum demekten vazgeçmen."

Dudaklarıyla dudaklarına yapıştı ve onun kendisini ne kadar özgürce teslim ettiğini hissedince mutlu oldu. Onu öperken hiç yorulmuyordu. Onu öpmek sağlığına iyi gelen bir hap gibiydi ve alışkanlık yapıyordu.

Annabel ona sadece bir süre izin verdikten sonra iteledi. "Bu kadar yeter. Önümüzde uzun bir gün var."

Jarret ona yan yan baktı. "Sıkı bir patroniçe olacağını şimdiden hayal edebiliyorum, Bayan Lake."

"Bu konuda hiçbir fikrin yok," derken uzanıp onun saçını düzeltti Annabel. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Sonra Jarret yüreği ve adımları hafiflemiş, zırhı pırıldayan bir şövalyenin duygularıyla oradan ayrıldı. Lanet olsun, birilerine yardım etmek iyi bir duyguydu. Ona yardım etmek.

Annabel'i ne zaman istese kollarına alma düşüncesine kolaylıkla alışabilirdi.

Homurdandı. Bu saçmaydı. Her şeyi iyilik olsun diye yapıyordu. Bir iyilik bile değil - değişkenleri kontrol altında tutabildiği sürece anlamlı bir iş girişimi. Bu Plumtree'nin satışlarını patlatmanın bir yolu olabilirdi; daha fazlası değil. Hana varıncaya kadar, kendisini neredeyse bunun doğruluğuna inandırmıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Annabel, Burton sokaklarını adeta dans ederek kat ediyordu. Gülümsemekten kendini alamıyordu. Jarret'ın kalıp Lake Ale'e yardım etmeyi kabul etmesi kesinlikle anlamlıydı.

Mantığı, Jarret'ın bunu sırf onu düşündüğü için kabul ettiğini söylüyordu ve yüreği de umutsuzluk içinde buna inanmak istiyordu.

Belki zamanla...

Kendine böylesi işkence etmemeliydi. Jarret evlilik ya da aşkla ilgili tek söz etmemişti.

Ancak ne olursa olsun sevişmenin aslında bu kadar harika bir şey olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Jarret'la yapana kadar seksin böylesine muhteşem olabileceğini hiç aklına getirmemişti.

Eve ulaştı, kapının kilidini açtı ve kimseye görünmediğinden emin olmak için etrafına bakınarak içeri girdi. Gürültü yapmadan odasına geçebilmek için ayakkabılarını çıkardı.

"Neredeydin?" dedi tok bir erkek sesi.

Annabel adeta donup kaldı, kalbi panikten üç kat daha hızlı çarpıyordu. Tekrar olmasın.

Tanrım, tekrar olmasın.

Sonra omuzlarını dikleştirdi. Artık on yedi yaşında bir kız değildi. Ağabeyinin sesini duyunca sinmesi gerekmiyordu. Bir kayıtsızlık ifadesi sergilemeye çalışarak ona döndü. Hugh salondaki bir sandalyede oturuyordu. Elinde bardağı yoktu ama sanki uzunca bir süredir oradaymış gibi yorgun görünüyordu. Doğrulup sandalyeden kalkarken sert bir ifadeyle Annabel'e yaklaştı. "Neredeydin?" dedi tekrar.

"Fabrikada," dedi Annabel.

Bu cevap karşısında Hugh savunmasız yakalanmış gibiydi. "Peki, orada ne yapıyordun?"

"Yarınki toplantı için hazırlık yapsam iyi olur diye düşündüm. Önceden bilgi toplamak için zamanımız kalmadı ve bu gece yapmak zorunda kaldım." Neyse ki akşam yemeğinden önce Bay Walters'la birkaç saat harcamıştı. Toplantıda ihtiyaç duyabilecekleri kayıtları ve dosyaları toparlamışlardı. Onlar üzerinde çalıştığını söyleyebilirdi.

Tanrım, yalan söylemekten nasıl yorulmuştu. Hugh'e yalan söylemekten nefret ediyordu. Geordie'ye yalan söylemekten nefret ediyordu. Geordie hakkında yalan söylemekten nefret ediyordu. Dalaverelerden ve kaçamak işler yapmaktan ölümüne yorulmuştu. En kısa zamanda buna son vermeliydi. Bu şekilde devam edemezdi.

"Neden sordun?" dedi Annabel. "Nereye gittiğimi sandın?"

Hugh eliyle yavaşça saçını karıştırdı. "Özür dilerim, Annie. Sandım ki belki de sen ve lord hazretleri ..." Hugh'ün omuzları çöktü. "Aptalcaydı. Dahası bilmem gerekirdi." Ona kocaman gülümsedi. "Sen bana aldırma. Uzun bir gün geçirdim, uyuyamadım. Kapını çaldığımda odanda olmadığını gördüm ve kaygılandım."

Annabel sessiz kaldı. Hugh gerçeği tahmin etmeye o kadar yaklaşmıştı ki daha fazlasını tahmin etmesi için ona ipucu vermekten korktu. Hugh öğrenirse kesinlikle Jarret'ı elleriyle boğazlardı.

"Ama fabrikaya geceleyin tek başına gitmemelisin," diyerek sürdürdü sözlerini. "Güvenli değil."

Annabel kuşkulu gözlerle ona baktı. "Yıllardır oraya gidiyorum ve nasılsa geceleri orada kimse olmuyor."

Hugh kaşlarını çattı. "Eğer bir erkek oraya kadar seni takip ederse sana zarar verebilir." Ona doğru birkaç adım attı. "Annie, biliyorum son zamanlarda oranın yükünü sen yüklenmek zorunda kaldın ama bu değişecek. Sana Sissy'ye ve çocuklara doğru davranmak istiyorum. George fark etmiş olsa bile..." Omuzlarını dikleştirdi. "Hepinize çok daha iyi bakacağım, söz veriyorum. Bu da artık geceleri fabrikaya tek başına gitmek yok demek, anladın mı? Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Hugh ..."

"Niyetim bu. Bundan sonra kasabada tek başına dolaşmayacağına yemin et. Bu yaptığın Burton'da bile güvenli değil. Bana söz ver." Öfkeden Annabel'in içinde bir şeyler düğümlendi, Hugh bir ailesi olduğunu niçin şimdi hatırlamak zorundaydı ki?

Hugh böyle gecenin bir vakti onu gözlemek için evi kolaçan etmeye başlarsa, Jarret'la asla buluşamazdı. Ancak erkek kardeşi tüm olanlara rağmen kendisini kabullenmiş ve oğluna adını vermişti. Annabel, buna onu ve Sissy'yi utandırarak karşılık veremezdi.

İçini çekti. "Söz veriyorum."

"İyi," dedi Hugh, kuşkulu bir gülümseme ile. Ona kolunu uzattı. "Şimdi gel, Lord Jaret'la buluşmadan önce biraz uyuyalım. Bu pazarlıkta bizden avantajlı olmasını istemezsin, değil mi?"

Annabel boğazında yükselen coşkulu kahkahayı hızla bastırdı. Asla pazarlığa girmeyecek kadar nasıl yakınlaştıklarını Hugh bir bilseydi. İşte, saklaması gereken bir sırrı daha olmuştu.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Sonra yatağına girince, Jarret'a, planlarındaki değişikliği anlatması gerektiğini düşündü. Ansızın kalbi tekledi. Ya Jarret kalmaktan vazgeçtiyse?

Hayır, bunu düşünmemeliydi. Onunla birlikte olmasının, kendilerine yardım etmenin bir önkoşul olmadığını söylemişti ve Annabel de ona inanıyordu.

Titrek bir nefes verirken, süslemeli tavana baktı. Onu tekrar görmek istiyordu. Onun bedeninin kendi bedeniyle karıştığını ve onun kalbinin göğsünde atışını hissetmek istiyordu. Jarret'ın dokunuşunu düşünerek uykuya daldı.

O gün, çılgın bir sabaha uyandı. Jarret'la birkaç dakikalığına yalnız görüşmenin yollarını arıyordu fakat bu bir yana, toplantı için bile hazırlanacak çok az zamanı vardı. Saat onda, Lake Ale'deki ofiste toplandıklarında Annabel yorgunluktan tükenmişti.

Jarret da onun kadar yorgun görünüyordu. Jarret yorgunluğunu açıklamak için geç vakitlere kadar kâğıt oynadığını söyledi. Fakat Annabel bir şeyler anlaşılabilir korkusuyla onun yüzüne bile bakamıyordu.

Mahrem buluşmalarının gerçekleştiği odaya açılan şu küçük kapıyı görmenin ve bir daha buluşamayacaklarını bilmenin verdiği acıyı anlamalarından korkuyordu.

"Bayan Lake'e yemekte söylediğim gibi," dedi Jarret, "daha ileri gitmeden Lake Ale'in defterlerini görmek istiyorum. Teklifinize uyabilecek kapasiteniz olduğundan emin olmam gerekiyor."

Hugh'ün ürkek bakışları Annabel'e takıldı. "Annie, defterleri görmek istediğine ilişkin bir şey söylemedin sen bana."

Annabel şaşırmış gibi davrandı. "Öyle mi? Ben söylediğimi sanıyordum. Özür dilerim, dün gece kafam biraz dağınıktı, ayrıca çok az uyudum."

"Belli oluyor." Hugh onları yorgun gözlerle seyreden Jarret'a doğru baktı, "benim aptal kardeşim, sizin için bilgi toplamak üzere gelip burada çalışmış lordum. Hem de gece tek başına. Ona bunun güvenli olmadığını söyledim fakat beni dinlemiyor."

Annabel zorla gülümsedi. "Eve vardığımda ağabeyim cezalandırmak için beni bekliyordu. Başıma bir şey gelebileceği için çok endişeli."

Jarret'ın gözleri düşüncelerine ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu. "Anlayabiliyorum," dedi tarafsız bir tavırla.

"Defterlerimizi görmenizin doğru olup olmadığından emin değilim, lordum," dedi Hugh. "Siz bizim rakibimizsiniz- "

"Ama kısa süre sonra ortağınız olacağım. Bu düzenlemeyi nasıl yapılandıracağımıza karar vermeden önce daha çok bilgiye ihtiyacım var."

"Lord Hazretlerinin onları görmemesi için bir sebep yok bence," dedi Walters Hugh'e. "Kendileri bize bizim yaratamayacağımız bir fırsat sunuyorlar. Bu durumda bizim gizleyecek bir şeyimiz yok."

Hugh dudaklarını sıktı ve sonra içini çekti. "Sanırım öyle. Pekâlâ, onları getirmemiz gerekecek." Annabel'e kaşlarını çattı. "Keşke bana önceden söyleseydin. Beraberimde getirirdim. Şimdi tekrar eve gitmemiz gerekecek, çünkü evdeki kasadalar."

Kesinlikle. "Bay Walters'i götürmek ister misin? Taşımakta yardımcı olur."

"Hizmetlilerden biri bana yardım eder."

"İkisi de Sissy ile birlikte pazara gittiler. Uzun süredir burada olmadığımızdan birçok alacak şey vardı." Sissy'ye bu alışverişi yapması için en uygun zamanı kendisi belirtmişti.

Hugh bakışlarını ondan Jarret'a çevirirken gözlerini kıstı.

"Sen de gelsen iyi olur, Annie."

"Saçmalama. Ben de burada kalıp Lord Hazretleri ile bazı konuları konuşmaya başlayabilirim, ikimizin de bir bekçiye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Kafasıyla arkalarındaki pencereyi gösterdi. “Fabrikada en az yirmi adam çalışıyor, hepsi bizi her an görebilir.” Ağabeyi önce tereddüt etti, sonra belli belirsiz başını sallayarak amacını gizledi. “Tamam, o zaman.” Ayağa kalktı. “Gel benimle, Walters. En iyisi gidip şu defterleri getirelim.”

Onlar gider gitmez Annabel, Jarret’ın oturduğu yerin karşısına, masanın öbür tarafındaki sandalyeye kaydı. “Sadece birkaç dakikamız var,” dedi alçak bir sesle.

“Sanırım bunu sen planladın.” Gözleri kaygıyla doluydu. “Kardeşin seni dün gece eve girerken mi yakaladı?”

“Evet. Ve artık buraya geceleri tek başıma gelmeyeceğim konusunda benden söz aldı.”

Jarret kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. “Anladım.”

“Benim isteğim değil bu. Ağabeyimin sorunları olsa da eşiyle bana hep iyi davranmıştır, ikisinin de benim şey olduğumu düşünmelerini... yani...”

“Benim yatağıma girdiğini.”

Annabel başını salladı. “Eğer Hugh gerçeği tahmin etseydi seni dışarı çağırırdı. Bu da hiç birimiz için iyi olmazdı.”

“Öyleyse biz bir daha hiç- ”

“Hayır. Yolu yok gibi görünüyor.” Tek yolu Jarret’ın onunla evlenmesiydi, o da bunu yapmazdı. O istese de Annabel bunu yapamazdı. O durumda Geordie’ye ne olacaktı? “Belki de böylesi en iyisi. Sen gidince nasılsa sona erecek.”

“Sona ermek zorunda değil,” dedi Jarret.

Birden kalp atışları hızlanan Annabel ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Jarret’ın deniz renkli gözleri onunkilerle buluştu. “Benimle Londra’ya gelebilirsin. Plumtree’de sana uygun bir yer bulabilirim.”

Annabel’in morali bozuldu. “Plumtree’de bir yer mi? Yoksa yatağında bir yer mi?” Gözlerini kırpıştırdı. “Her ikisi de eğer arzu edersen.” “Bana metresin olmamı mı teklif ediyorsun?”

“Hayır, ben ...” Bakışlarını ondan uzaklaştırdı, çenesini sıktı. “Sana ailenden uzaklaşmak için bir şans sunuyorum. Kendi hayatının olması için. Sen iyi bir bira üreticisisin ve bu işi Plumtree’de yapabilirsin. Ve zaman zaman, eğer sen de istersen...” Bakışları tekrar onunkilerle buluştu, yüzünde saldırgan bir ifade vardı. “Benim metresim olmak zorunda değilsin ama niçin sevgilin olmayayım, tabii sen de istersen?”

Annabel şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Elbette bunu teklif edecekti. Bunun ötesinde ne vaat etmişti ki? “Benim sevgiliye ihtiyacım yok, Jarret. Ayrıca ailemden ya da Lake Ale’den uzaklaşmak gibi bir arzum da yok.”

Öne doğru eğildi Jarret ama sonra kendini tuttu. Arkasını dönüp fabrikaya bakarak sordu: “Bulundukları yerden burayı ne kadar görebilirler?”

“Niçin sordun?”

“Çünkü sana dokunmak istiyorum, lanet olsun.” Annabel de onun kendisine dokunmasını istiyordu. Ne kadar aptaldı. “Omuzlarından aşağısını göremezler,” dedi.

“İyi.” Masanın üzerinden uzanarak onun ellerini tuttu. “Hayatta çok daha fazlasını hak ediyorsun. Güzel ve yaşam dolu bir kadınsın. Eğer evlenmek niyetinde değilsen niçin hayatını istediğin gibi yaşamayasın ki?”

“Ben zaten hayatımı istediğim gibi yaşıyorum.” Jarret’ın donuk bakışları Annabel’in içini yaktı. “Öyle mi? Gece yatağında tek başına yatıp sadece şirketi düşünerek mi? Başkalarının çocuklarına bakarak mı?”

Bakışlarını onun gözlerine sabitledi. “Peki, öbür türlü kimin çocuklarına bakacaktım, senin mi?”

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Jarret afallamış gibiydi. Onun ellerini bırakarak sandalyede geriye yaslandı. Yüzünde öfke ve tereddütle karışık bir ifade vardı.

“Anladın mı, Jarret?” dedi yumuşak bir sesle Annabel. “Yürütemeyiz. Farklı şeyler istiyoruz. Sen rüzgâr nereye eserse oraya gitmek istiyorsun, bense derinlere kök salmak. Sen bir nehirsin bense bir ağaç. Ağaç asla nehrin peşinden gidemez, nehir de asla ağacın yanında kalamaz.”

Jarret kaba bir küfür salladı. “Öyleyse bu bizim sonumuz. Gerçekten istediğin bu mu?” Masanın altından çizmesi Annabel’in ayakkabısına dokundu, sonra "Jarret okşarcasına bacağını onun bacağına sürttü. “Birbirimizin kollarında başka geceler yok. Cennete yolculuklar yok.”

“Elbette benim istediğim bu değil!” dedi Annabel bağırarak, onun kendi arzularından ötesini görememesine öfkelenmişti. “Ama benimle kendisine ait hiçbir şeyi paylaşmayan, büyükannesinin kendisi ile ilgili entrikalarını savuşturmaktan başka bir hedefi olmayan ve günlerini basit şeylerin peşinde koşturarak mutlu olacağını düşünen bir adam için hayatımı mahvedemem.”

“Mutluluk kırılgandır,” diye mırıldandı Jarret. “Kendine bak, Rupert’a teslim olarak mutlu olacağını sanmıştın. Tersine hayatını mahvetti. Tek seçeneğimiz, başarabildiğimiz ölçüde hayatın zevklerini tatmak. Daha fazlasını ümit etmek boş bir çabadır.”

“Ve nehir böyle söyler,” dedi Annabel yüzünde kederli bir gülümsemeyle. “Ağaç onun peşinden gidemese bile nehrin suyuna batarsa, çürür ve ölür. Çürümek için Londra’ya gitmeyeceğim, Jarret.”

Onun kendisini ne çok yaraladığını göstermemeye çalışan Jarret, toplantıda ihtiyaç duyacakları belgeleri toplamak üzere ayağa kalktı. “Ağabeyin az sonra gelir, döndüğünde o yokken ne kadar çok işi yaptığımızı görmek isteyecektir, yoksa şüphelenir. O nedenle Bay Walters’ın toparladığı maliyet analizlerini gözden geçirelim.”

Jarret’ın hoşnutsuzluğundan kaynaklanan sessizlik odada hissedilir bir gerilim yarattı, ancak Annabel bunu göz ardı etti. O çekip gittiğinde de yaşamak zorunda olduğu bir hayatı vardı. Sırf o kendisi ile bir süre oynaşmak istediği için oğlunu ve ailesini terk edip gitmeyecekti. Jarret istediğini Londra’daki şıllıklardan temin edebilirdi.

Bu düşünce Annabel’in göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Fakat bu geçiciydi. Benliğini yitirecek kadar onun kendini esir almasına izin vermeyecekti.

Yirminci Bölüm

Jarret, Annabel’in ilerleyen günlerde insafa geleceğini umdu. Her gün, fikrini değiştirdiğini ve birlikte tadına varacakları bir gece yaşamak için onunla buluşacağını söylemesini hayal etti. Handa bir gece odasına geleceği konusunda bir parça da olsa umudu vardı.

Ancak Annabel hiç gelmedi.

Aslında Jarret düşününce sebebini anlayabiliyordu. Annabel saygın bir toplum hayatı sürüyordu. Komşuları bazen onun erkek kardeşinin bira fabrikası için bu kadar çabalamasını anlamıyor olsalar da toplum, onu yüksek mevkilere çıkarıyor gibi görünüyordu. Hugh ailesine gerektiği gibi bakmamış olsa da birbirlerine sıkı bağlarla bağlı ve düşkünlerdi.

Başkasının işine karışan Jarret’ın asıl kendisiydi. Hayatında ilk defa buna içerledi. Birbirleri için çok fazla bir anlam ifade etmelerine rağmen, Annabel’in kendisine mesai arkadaşı gibi davranmasından nefret ediyordu.

Annabel bu kadar inatçı olmasaydı daha da yakın olabilirlerdi. Belki de Jarret onu

Londra'ya götürmeyi hiç teklif etmemeliydi. Bu, ortada hiçbir sebep yokken ondan seviyesini düşürmesini talep etmesi anlamına gelmişti ve çizgiyi aşmıştı.

Ancak her şeye rağmen Jarret onunla tekrar birlikte olmak istiyordu. Hem de olabildiği kadar çok. Daha da kötüsü bu karşılıklı bir istekti. Jarret bunun farkındaydı. Savunmasız anlarında bunu Annabel'in bakışlarından anlamıştı.

Annabel asla yalnız kalmayacaklarından emin olduğundan, onu açıkça tahrik etmek istemiyordu. Zaten ne zaman böyle bir şeye niyet etse, bu çabalarını yarıda bırakıyordu. Ona birtakım kâğıtlar uzatırken parmaklarına değecek olsa kâğıtları vermekten vazgeçiyordu. Masanın altından bacağına dokunacak olsa ayağına basıyordu.

Günler geçtikçe onu daha da az görür oldu, çünkü biranın mayalanmasını denetlemekle meşguldü. Bu arada Jarret, Hugh ve Bay Walters, her iki şirkete de uyan bir sözleşme hazırlamaya devam ediyorlardı, bu yüzden bütün dikkatini giderek artan bir şekilde işe veriyordu.

Tanrıya şükür Lakeler ile geçirdiği akşamlarda onu görebiliyordu. Akşam yemekleri gergin bir havada başlamıştı, çünkü Hugh onun varlığından rahatsız olmuştu. Ama görüşmeler doğrultusunda birbirlerini tanıdıkça Bay Lake rahatlamış ve ona onur konuğu muamelesi yapmıştı.

Her akşam yemekten sonra Jarret ve Hugh kendi mekânlarına çekiliyorlardı - Hugh, Jarret'ın bakışları üzerindeyken az içiyordu. Salonda bayanlarla yemek öncesi çok az zaman geçiriyor, akşamları da genellikle kitap okuyor ya da sessiz sinema oynuyorlardı. Jarret, her gece Annabel'e dokunamayacağını bilerek onu izleme işkencesine katlanıyordu.

Bu gece durum daha da kötüydü. O ve Hugh anlaşmalarında ciddi mesafe kat etmişlerdi. Ertesi gün ilgilenmeleri gereken başka detaylar vardı ve onun artık orda kalmasına gerek kalmamıştı. Hatta büyükannesinden Londra'daki işi ihmal ettiğine dair bir azarlama mektubu almıştı. Yarın bu saatlerde yolda olabilirdi.

Ne var ki gitmek istemiyordu.

Bu gece Annabel onu yavaş yavaş delirtmeye karar vermiş olmalıydı. Yumuşak omuzlarını açıkta bırakan elbisesi, onlara dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Ne zaman kafasını çevirip çocuklara doğru baksa, boynunun ince kıvrımı ortaya çıkıyor, Jarret'ın içindeki ona dokunma ve boynunu öpme arzusunu kamçılıyordu.

Hepsi bu kadar değildi. Bugün çocuklar da onlarlaydı, çünkü bakıcıları bu akşam için izin almıştı. Jarret ve Hugh bir köşede oturup oyun oynarken Sissy el işi yapıyor, Annabel ve çocuklar salonun etrafında koşturuyorlardı.

Çocuklar biricik halaları Annabel'in şarkı söylemesine tapıyorlardı ve haklıydılar da çünkü onun tatlı sesi çocuk şarkılarına çok uygundu. Onları deli gibi zıplatacak veya dans ettirecek ezgiler için yalvarıyorlardı. Bu saçmalıklar için çok büyük olduğunu iddia eden Geordie bile küçüklere eşlik ediyordu.

Bu mutlu aile tablosu, Jarret'a dünyasının altüst olmadan önceki zamanları anımsattı. Gözlerini alamıyordu, çocukların maskaralıkları ve Annabel'in neşeli tavırları Jarret'ın ilgisinin dağılmasına yol açtı. Bu denli şiddetli bir şekilde istediği kadının, kıkırdayan birkaç veletle bakıcılık oynaması tuhaftı. Bunu çekici bulmamalıydı ama buluyordu işte.

Birkaç gün önceki sözleri aklına geldi: Kimin çocuklarına bakacaktım, senin mi?

O ana kadar kendi çocuklarının olma ihtimalini hiç düşünmemişti. Etrafında çalışmak için gönüllü o kadar hizmetçi varken bir mirasçıya veya eşe ihtiyacı yoktu. Eve geç gelişlerini ve hovardalıklarını onaylamayan açgözlü bir kadın için hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Ama Annabel'in ona çocuk verme ihtimali nefesini kesmeye yetiyordu. Onun ve Annabel'in sahip olabileceği çocuklar, salonda şu anda süregelen düzensizliğin kaynağı,

dudaklarından kahkaha eksik olmayan parlak gözlü ve al yanaklı bu canavarlara benzeyebilirdi. Tabii farklı olarak onun göz ve saç rengini veya burun şeklini alabilirlerdi. Ve ona baba derlerdi.

Ne korkunç bir düşünce. Ona bağlı, onun korumasına muhtaç ve ondan harika şeyler bekleyen çocuklara sahip olmak... başı ağrımaya başladı. Bu beklentileri nasıl karşılayabilirdi ki?

"Yeter!" Annabel bir sandalyeye yığıldı ve elini göğsünün üzerine koydu. "Bütün şarkıları söyledim."

"Lütfen, Annabel Hala," diye yalvardı beş yaşındaki en küçük kız Katie. "Bir daha."

"Hep bir tane daha istiyorsunuz çocuklar," dedi Sissy. "Halanızı rahat bırakın. Sizin yüzünüzden sesi kısılacak." "Belki Bay Jarret'ı size şarkı söylemesi için ikna edebilirsiniz." Annabel yaramaz çocuklar gibi baktı. "Eğer kibar bir toplulukta söylenecek şarkılar biliyorsa tabii."

"Birkaç tane biliyorum," diye cevapladı, "ama bir balığa piyano çal deseniz daha iyi. Emin olun, kimse benim şarkı söylediğimi duymak istemez."

"Ben bunu hiç inandırıcı bulmadım," diye karşı çıktı Annabel. "Konuşurken sesinizin tonu çok güzel."

Annabel'in sesini güzel bulması fikrini daha tam özümseyememişti ki çocuklar şarkı söylemesi için yaygarayı kopardılar. Elinden geldiğince direndi ama küçük Katie başparmağını ağzına soktuğunda ve ağlayacak gibi baktığında, "Tamam" dedi. "Ama pişman olacaksınız."

Ayağa kalkarak profesyonel şarkıcıların çıkardığı sesleri çıkararak boğazını temizledi. Ve o an aklına gelen tek çocuk şarkısını okumaya başladı: "Çörekten Yıldızlar."

İlk dizelerde çocuklar ona sanki odada biri gaz çıkarmışçasına baktılar. Annabel bile göz kırptı ve Sissy şaşkın bir şekilde bakakaldı.

Ama o büyük bir hevesle işe girişmişti. Sanki onları uyaran kendisi değildi. Şanslarına "Çörekten Yıldızlar" kısaydı ve onlara yaptığı eziyet bir iki dakikadan fazla sürmedi.

Şarkısını bitirdiğinde odayı gergin bir sessizlik kapladı. Sonra Annabel gözlerini kırpıştırarak, "Bu şarkının şimdiye kadar duyduğum en kötü yorumuydu," dedi.

"Annabel!" diye uyardı Sissy.

"Emin olun gücenmiyorum," dedi Jarret kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek. "Ben yapabildiklerimin farkındayım."

Geordie ise cesaretini toplayarak, "Şarkı söylemen kedilerin kavgasına benziyor," yorumunu yaptı.

"Gabe'e göre yayı fazla bastırılmış keman gibi çıkıyor sesim," dedi Jarret.

'Ya da içine ceviz kaçmış bir flüt gibi," diye ekledi çocuklardan birisi.

"Tekrar söylesene!" diye atıldı Kate. "Ben beğendim!"

Jarret şaşırmış bir şekilde yüzüne dik dik baktı. "Gerçekten beğendin mi küçük?" Sissy'ye baktı. "Ailenizde kaçıklık olduğunu bana söylemeyi ihmal etmişsiniz."

Diğerleri güldü ama Katie vazgeçecek gibi görünmüyordu. " 'Kaçık' ne demek bilmiyorum ama şarkı söylemeniz bana her gece çocuk odasının dışında acı acı feryat eden bir baykuşu hatırlattı. Ben baykuşları severim. Bir tane daha söyleyebilir misiniz?"

Jarret gülerek onun çenesini okşadı. "Üzgünüm tatlı bayan fakat annenle baban beni katranlayıp tüyle kaplarlar sonra."

Katie ellerini çırptı. "Bu da kulağa hoş geliyor!"

Jarret, Annabel'e doğru muzip bir bakış attı. "Halan bundan kesinlikle hoşlanırdı." Daha yüksek sesle fısıldamak için ona doğru eğildi. "Bana acı çektirmekten hoşlanıyor."

Annabel'in kızarması damarlarında dolaşan kanı daha da hızlandırdı. Daha sonra

yeğenlerine doğru ellerini uzatırken azarlayan gözlerle Jarret'ı süzdü. "Hadi çocuklar, yatma vakti geldi sayılır. Babanızı ve saygıdeğer beyefendiyi kart oyunlarını bitirmeleri için rahat bırakalım."

"Ama ben onu katrana bulanmış ve tüyle kaplanmış bir halde görmek istiyorum!" diye çığlık attı Katie. "Anne, katran ne demek?"

Büyükler gülerken Annabel çocukları toparladı. Mızmızlanmalarını göz ardı ederek çocukları merdivenlere doğru kışkışladılar. Bu arada Jarret da oyun masasında yerini almak için doğruldu.

Ama kartları eline aldığında Hugh'ün kendisine yargılayıcı gözlerle baktığını gördü.

"Aklınızdan bir şey mi geçiyor?" diye sordu.

Hugh elini uzattı. "Açıksözlülüğümü bağışlayın ama neden buraya gelip bize yardım etmek istediniz? Bu plan işe yarasa bile Plumtree Bira Fabrikası için çok az yarar sağlayacak."

Jarret kartlarını düzenledi. "Katılmıyorum size. Allsopp'un başarısından çıkardığım sonuca göre ikimize de yarar sağlayacak."

"Eğer ben bunun devamını sağlarsam," dedi Hugh, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Ki bu da hiçbir koşulda kesin değil."

Jarret sözcükleri özenle seçerek konuştu. "Sizinle bu hafta çok zaman geçirdik ve anladım ki kız kardeşinizin hakkınızda söylediği şey doğruymuş. İş konusunda içgüdüleriniz çok güçlü. Ama onlara güvenmiyorsunuz sadece."

"Lake Ale'in nasıl uçuruma yaklaştığını gördünüz," diye karşılık verdi Hugh. "İş konusunda insanın güçlü içgüdüleri olması bir ölçüt mü sizce?"

"Sorun sizin içgüdüleriniz değil. Sorun onları bir şişede boğma eğiliminde olmanız."

Hugh yüzünde öfke ifadesi belirse de hiçbir şeyi inkâr etmeye çalışmadı. "Benim içki içmem Rus pazarında hiç soruna yol açmadı. Benim içki içmem fıçıların ya da hunilerin fiyatını da yükseltmedi."

"Haklısınız. Ama bir erkeğin gücü, hayatın zorluklarına karşı nasıl mücadele ettiğiyle ölçülür. Ve siz şimdiye kadar çok da iyi iş çıkarmadınız."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeniz lazım önce," diye çıkıştı Bay Lake. "Anladığım kadarıyla hayatın zorluklarına, onları oyun masalarında bütünüyle unutarak katlanıyorsunuz."

Jarret dişlerini gıcırdattı ama suçlamayı da inkâr etmedi. Ona verilen bu hayatta kendisini destekleyen'bir ailesi ya da bira fabrikasının başında durmasını sağlayacak bir nedeni yoktu - ama deneyebilirdi.

Büyükannesine on yıl önce gidip kendisine başka bir şans verilmesini dilese hayatı nasıl değişirdi? O zamanlar, bütün çabalarının sonucunun keder olduğuna inandığı için, bu konuda çabalamanın aptalca olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise asıl bu yaptığının aptalca olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Denememek ona hiçbir şey kazandırmamıştı, çünkü yine de on yıl sonra bira fabrikasını o yönetiyordu. Daha erken başlasaydı Rus pazarında ortaya çıkan sorunlardan bir kısmını önleyebilirdi. O kaçınılmaz ültimatomu sunmaya kendini mecbur hisseden büyükannesinin, torunlarına bu kadar kızmasını da engelleyebilirdi. Bu düşünce aklını başına getirmişti.

"Haklısınız," dedi. "Kaderle nasıl başa çıkacağınız hakkında size tavsiye verecek değilim. Ama ben de hatalarımdan ders alıyorum. Öğrendiğim bir şey de şu ki bazı şeyleri saklamak hiçbir sorunu çözmüyor. Sadece kaçınılmaz sonu erteliyor. Bir girişimde bulunup başarısız olmak hiç girişimde bulunmamaktan çok daha iyidir."

Doğru söylüyordu. Kendi şirketleri için bir gelecek yarattıkları bu bir hafta içinde, yıllardır kumarda hissettiğinden çok daha fazla memnuniyet hissetmişti.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Hugh'ün bakışlarındaki öfke gitmişti ama hâlâ Jarret'ı bir tilki gibi izliyordu. "Sorumu yanıtlamadınız. Buraya neden geldiniz? Annie bunu nasıl sağladı?"

"Kız kardeşiniz çok ikna edici olabiliyor," diye kaçamak cevap verdi.

Hugh başını salladı. "Doğru, siz de fark etmişsiniz." "Bir erkeğin bunu fark etmemesi için kör olması gerekir

"Fark ettiğim kadarıyla, Burton'da anlaşmamız için gereken süreden fazla kaldınız. Bunun herhangi başka bir sebebi var mı?"

Jarret bu kedi fare oyunundan rahatsız oldu. "Ne söylemek istiyorsanız bayım, bana doğrudan söyleyin."

"Pekâlâ." Hugh sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Kız kardeşim hakkında saygıdeğer niyetleriniz varsa açık konuşmalısınız. Eğer aksi söz konusuysa da lütfen onu rahat bırakın."

Aslında bu uyarıyı beklemiyor değildi ama gene de rahatsız oldu. "Ona karşı saygıdeğer veya başka türlü niyetlerim olduğunu nerden anladınız?"

"İlk olarak onun yüzünü kızartacak esrarengiz bir yeteneğe sahipsiniz. Annie'nin daha önce bu şekilde yüzünün kızardığını görmedim."

Jarret zoraki gülümsedi. "Ben birçok kadının yüzünü kızartırım Bay Lake. Bunda her hangi bir kastım yok." "İşte tam da demek istediğim bu. Kız kardeşimin kalbinin bir serseri tarafından kırılmasını istemiyorum."

Jarret gözlerini kıstı. "Kız kardeşiniz kalbini herkesten koruyabilecek yeteneğe sahip."

"Daha önce aşağılık bir herif tarafından hayal kırıklığına uğratıldı."

Bu söz Jarret'i hazırlıksız yakalamıştı. "Cesur davranışlar sergileyen Rupert'tan bahsetmiyorsunuz herhalde?" Hugh homurdandı. "Cesur biri, bir kızla ailesinin onaylamayacağı bir şekilde birlikte olmaz."

"Babanız Rupert'ı onaylamadı mı?"

Hugh sinirlendi. "Babam da benim gibi Rupert'ın aceleci biri olduğunu ve genelde mantıksız hareketlerde bulunduğunu biliyordu. Bir kadına bakacak parası yoktu ve kazanacak gibi de görünmüyordu. Babası ona ve erkek kardeşine hiçbir şey bırakmadan ölmüştü. Çalışmalarına rağmen hiç hedefleri yoktu. Zamana bırakılsaydı Annie de aşkının kendi kendine biteceğini görecekti."

"Bu yüzden mi babanız onların evlilik için beklemesini istedi?"

Hugh başını salladı. "Babam Rupert'la görüşmesini yasaklasa kız kardeşimin tam tersini yapacağını biliyordu. Bu yüzden daha kurnazca bir taktik uyguladı ve düğünü ertelerse aklının başına geleceğini umdu."

"Ama bu kurnazca taktik işe yaramadı."

"Ne var ki benim onları ayırma yöntemimden daha çok işe yaradı." Odanın karşısına doğru bakarken vicdan azabı çektiğini göstermeye çalışıyordu sanki. "Bu durum felaketle sonuçlandı."

"Nasıl?" diye sordu Jarret, Annabel ile Rupert hakkında onu ne kadar bilgilendireceğini merak ediyordu.

Bay Lake'in keskin bakışları ona takıldı. "Adam savaşa gitti ve Annabel'in kalbini de beraberinde götürdü. Daha sonra da kendini öldürdü. O da hiçbir zaman eskisi gibi olamadı."

Rupert'ın ölümünden duyduğu suçluluktan ve onun kendini istemeyeceğinden duyduğu acıdan bahsetmişti. Ama hâlâ onu sevip sevmediğini söylememişti. Onu asıl rahatsız eden de buydu.

"Kalbi hâlâ Rupert'taysa, bana âşık olacağı konusunda endişelenmenize gerek yok o halde."

“Onun aşkını istiyor musunuz?” diye sordu Bay Lake. Başka bir açık soru. Açık bir cevabı hak ediyordu. “Bilmiyorum.”

Bu cevap Bay Lake’i şaşırtmadı. “O halde bilene kadar onu rahat bırakmanızı öneriyorum.”

İşte bu komikti, çünkü Jarret da Masters’a aynı şeyi söyleyeli bir hafta geçmemişti.

Hugh’ün onu uyarması için her sebep mevcuttu ve kız kardeşi hakkında endişelenen bir adamın yapacağı en doğru şeydi bu. Jarret bundan hoşlanmıştı.

Kapının girişindeki beklenmedik sesler Bay Lake’in ve onun kapıya dönmesini sağladı. Daha sonra tanıdık bir kadın sesi kulağına çalındı. “Lord Jarret Sharpe’ı burada bulacağım söylendi. Doğru mu?”

Jarret iç çekerek sandalyesinden kalktı. Sanki cehenneme sürüklenmişti. İçten içe Burton’daki zamanının sona erdiğini hissetti.

Yirmi Birinci Bölüm

Annabel yavaşça merdivenlerden indi. Kâhya ile konuştuktan sonra yüreği ağzına gelmişti.

Kadın buraya Jarret için gelmişti. Bunun anlamı neydi? Ona yalan mı söylemişti? Bir sevgilisi mi vardı? Ya da nişanlısı?

Bu düşünce adeta kalbine bıçak gibi saplanmıştı. _

Böyle düşünmesinin en önemli sebebi de kadının oldukça güzel olmasıydı. Ayrıca gülkurusu rengindeki son moda elbisesi de kadının her adamın arzulayacağı vücut hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı.

Annabel kıskançlığını bastırmaya çalışarak merdivenlerin yarısından sonra hızlandı. “Beyefendiyi mi arıyorsunuz?” diye sordu yanina ulaştığında.

Garip bir şekilde tanıdık gelen yeşil gözlerle buluştu gözleri. “Evet. Hancı bize onun burada olabileceğini söyledi.” Biz mi? “Aslında burada. Bu akşam burada yemek yedi ve şu anda ağabeyimle kart oynuyor.”

“O halde siz Bayan Lake olmalısınız!” diye çığlık attı kadın, bunu duyduğuna çok sevinmişçesine. “Gabe bana senden bahsetti.” Annabel’in şaşkın ifadesi karşısında ekledi: “Ben Minerva Sharpe.”

“Kardeşim,” diye ekledi Jarret kapıdan girerken. “Zannediyorum birkaç gece önce size ondan bahsetmiştim.” Bu sözün geçtiği zamanı hatırlayan Annabel’in yanakları kızardı.

Onun hatırladığı da aşikârdı, çünkü kız kardeşine dönmeden önce çapkınca gülümsedi. “Ne arıyorsun burada?”

Minerva’nın kaşları çatıldı. “Kız kardeşini böyle mi karşılıyorsun? En azından bana bir öpücük ver.”

“Tek başına İngiltere’de dolaşırken ne yaptığını anlatana kadar sana öpücük yok.”

“Aptal, ben yalnız değilim ki. Gabe ve Bay Pinter da dışarıda, bizi neredeyse handan buraya getiren arabacının parasını kimin vereceği konusunda tartışıyorlar.”

Jarret’ın yüzündeki ifade gülünçtü. “Pinter ve Gabe de mi burada? Tanrım, umarım büyükanneyi de peşine takmamışsındır. ”

“Gelmek istedi ama Doktor Wright izin vermedi. Ben de sana ondan bir mesaj getirdim.” Bunları söylerken Jarret’ın eline yelpazesiyle hafifçe vurdu.

“Ah!” Jarret elini ovuşturdu. “Bu ne içindi Tanrı aşkına?”

“Büyükanneden bir mesaj getirdim diyorum. Eve dönmeni istiyor.”

Annabel kendini tutamayıp gülünce Jarret ona dik dik baktı.

Daha sonra kız kardeşine döndü. “Benim de ona bir mesajım var. Ona söyle, ben dönmeye hazır olana kadar bekleyebilir.”

O anda Lord Gabriel ve Bay Pinter ön kapıda belirdi. Neredeyse salondan çıkan Hugh ile çarpışıyorlardı. Bunu tanışma fasılları izledi. Yukarıdan gelen Sissy de kalabalığa katıldı.

Bir süre sonra hepsi yemek masasına oturmuş bira ve şarap içerken, aşçı sürpriz ziyaretçilerine yetecek kadar yemek pişirmeye çalışıyordu.

“Gerçekten Bayan Lake, size sıkıntı vermek istemeyiz. Biz sadece Jarret’ı almaya geldik, o kadar,” dedi Minerva üçüncü kez.

“Saçma,” dedi Sissy. “Bütün gün seyahat etmişsiniz ve Lord Gabriel akşam yemeği bile yemediğinizi söyledi. Dert edecek bir şey yok. Lord Jarret’ın arkadaşlarını ve ailesini ağırlamaya her zaman hazırız.”

Minerva gülümseyerek teşekkürlerini iletirken Annabel’e de merakını gizlemeden baktı.

Annabel heyecansız görünmeye çalışıyordu ama kalbi hızla çarpıyordu. Jarret’ı almaya gelmişlerdi. Yakında gidecekti. Bu günün yakında geleceğini biliyordu ama o gün gelip çattığı halde, bu duruma nasıl katlanacağını bilmiyordu.

“Bana biraz bira verir misiniz, Bayan Lake?” diye sordu Minerva bardağını uzatırken. ‘Yüzünüzdeki kutsanmışlık ifadesine bakılırsa çok lezzetli olmalı.”

Annabel birayı doldururken yüzü renkten renge girdi. Jarret’ın ona meraklı gözlerle baktığını görünce yerin dibine geçmek istedi. Tanrı aşkına bütün aile zihin mi okuyordu?

Minerva’nın bardağını hiç konuşmadan doldurdu, çünkü konuşursa duygularını ele vereceğinden endişe ediyordu.

Onu bir süre boyunca izleyen Jarret sandalyesine yaslandı ve “Söyle bakalım Minerva,” dedi, “büyükannemizin beni götürmeniz için sizi göndermesinin sebebi ne?”

“Aslına bakacak olursan büyükannemiz beni gönderdi. Minerva başkasının işine burnunu sokmayı sevdiği için peşimden geldi,” diye araya girdi Lord Gabriel.

“Ben senin işine burnumu sokmadım. Sadece ümitsiz durumdaydım, çünkü büyükannemiz beni deli ediyor. Bekâr erkekleri aile yemeğine katılmaları için davet edip duruyor ve ben yemekleri atlatmaya çalıştığımda kriz geçiriyormuş gibi yapıyor,” diye yakındı Minerva.

Jarret kaşlarını çatarak, “Numara yaptığına emin misin?” diye sordu.

“Akşam yemeğine inecek kadar sağlıklı olduğuna göre sence?”

Jarret kıkırdadı. “Muzipliklerine devam ediyorsa öyledir tabii.” Odanın karşısında duran Annabel ile göz göze geldi. “Ne olursa olsun, geri dönmek için acelem yok.”

“Plumtree Bira Fabrikası’ndaki işlerinden seni alıkoymak istemeyiz. Yarın sözleşmemizin son noktalarını gözden geçiririz ve öğlen gibi yola koyulursunuz,” diye belirtti Hugh.

Bu cümle Annabel’in kalbindeki bıçağın daha da derinlere saplanmasına neden olmuştu.

Jarret, Annabel’in yüzüne bakınca gözlerini bir öfke bulutu kapladı. “Sizinle konuşmam gereken birkaç konu daha var. Bu da en az bir gün daha burada kalmamı gerektiriyor.”

“Ben bir ya da iki gün kalmaktan memnuniyet duyarım ama büyükannemizin talimatları çok açıktı. Malt tedarikçileriyle yapılacak toplantı için yarın seni buradan götürmemiz gerekiyor,” diye ekledi Minerva.

“Lanet olsun, bunu tamamen unutmuşum.”

“Yarın öğlen gibi çıkarsak ancak yetişiriz. Ama ondan daha geç vakte kalamayız,” dedi Minerva.

Annabel makul davranmak için kendisini zorladı. “Ve Londra’ya ne kadar çabuk dönerseniz Doğu Hindistan kaptanlarıyla olan sorunu da o kadar çabuk halledersiniz. Hem belki böylesi daha iyidir.” Jarret’ın gideceği fikri onu öldürüyordu.

Bakışları birleştiğinde Jarret'ın gözünde şimşekler çakıyordu. "Belki de."

Bu kaçamak cevap Lord Gabriel'in bile dikkatini çekmişti, bu nedenle kanepede yanında oturan kız kardeşini dürttü. "Galiba yaşlı Jarret, Burton'dan kopmak istemiyor?"

Jarret ağabeyinin söylediği sözleri dikkate almadı ve pek konuşmayan Bay Pinter'a döndü. "Anladığım kadarıyla sizin de bana söyleyecekleriniz var?"

"Evet efendim. Araştırmamı istediğiniz iki konuyla da ilgilendim. Kardeşlerinizin sizi dönmeye ikna edeceğinden emin olmadığım için bundan sonra ne yapacağım konusunda size danışmaya geldim."

"Senin şu gizli konularınla ilgili tek bir söz bile söylemiyor. Bütün yol boyunca uğraştım ama ağzından tek kelime alamadım," diye şikâyet etti Minerva.

"Bravo Bay Pinter," dedi Lord Gabriel gülerek ve Annabel'e yan gözle bir bakış attı. "Kız kardeşim istese konuşarak duvardan boyayı bile söker. Siz ikiniz iyi bir ikili olurdunuz."

Minerva manalı bir şekilde gülümseyerek Annabel'e baktı. "Bana anlatıp duruyor ama ne demek istediğini anlayabilmiş değilim. Geldiğimizden beri hep utangaçsınız." "Çünkü siz konuşurken kendisine sıra gelmedi," diye araya girdi Jarret. "Ona bir şans ver, emin ol senden bile çok konuşur."

"İstediğiniz zaman ağabeyinizi götürebilirsiniz. Onu özlemeyeceğimizi garanti ediyorum," dedi Annabel yüzünü ekşiterek.

Jarret hariç herkes güldü. "Biraz bile mi?" İpeksi sesi vücudunu baştan sona titretmişti. Hugh'ün onları izlediğini fark eden Annabel, dudaklarına zoraki bir gülücük kondurdu. "Sadece kasaba halkını bir şarkıyla korkutacak birine ihtiyacımız olduğu zaman." Gabriel güldü. "Tanrım, Jarret'ın şarkı söylemesini duyduysan ondan kurtulmak istediğin için seni suçlamıyorum. Minerva'nın konuşmasını boş verin, duvardaki boyayı Jarret'ın şarkı söylemesi söker asıl. Sütü bile kesebilir. Hatta-"

"Yeter!" dedi Jarret rahatsız olmuşçasına. "Ne kadar kötü şarkı söylediğimin farkındalar."

"Peki, kart oyununda ne kadar iyisin?" diye sordu Minerva. "Gabe bana sen Bayan Lake'in iki el iskambil oynadığınızı anlattı. Bahse girmişsiniz- "

Annabel ayağa fırladı. "Araya giriyorum affedin Leydi Minerva ama akşam yemeğinizin hazır olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Belki siz de benimle gelmek istersiniz? Koridorda çok ilginç bir resim var, Turner'ın bir eseri. Seveceğinize eminim, çünkü gotik romanlardakilere benzeyen bir kaleyi tasvir ediyor. Sanıyorum siz de onlar hakkında yazıyorsunuz, doğru mu?"

Saçmalıyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Hugh'ün kart oyununu veya girdikleri bahsi öğrenmesini istemiyordu.

Minerva'nın kafası karışmıştı ama ayağa kalktı. "Evet, gotik romanlar yazıyorum ve Turner'a da bayılırım."

"Ben de," dedi Jarret herkesi şaşırtarak. "Ben de sizinle geliyorum."

Üçü birden koridora çıkıp yemek odasından uzaklaştıklarında Jarret kız kardeşine, "Turner'ın tablosu orda. Sen ona bakarken ben de Bayan Lake'le konuşacağım," dedi.

Genç kadın gülmemek için kendini tuttu. "Sen nasıl istersen Jarret. Diğer talimatların için seni burada bekleyeceğim."

Kız kardeşinin konuşmasındaki alaycılığı görmezden gelerek Annabel'i Hugh'ün çalışma odasına sürükledi.

Yalnız kaldıkları anda onu kollarının arasına aldı ve baş döndürücü bir şekilde öptü. Annabel'in karşı çıkması gerekirdi ama kalbi onun gidecek olmasının verdiği acıyla doluyken böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Parmaklarını Jarret'ın yakalarında gezdirirken onu tahrik etmesini bekliyor gibiydi. Jarret

Annabel'in dudaklarını o kadar ateşli bir şekilde öpüyordu ki sanki onu bayıltmak ya da yalvartmak istiyordu.

Bu düşünce onu öpücüğü yarıda kesmeye yetecek kadar aklını başına getirdi.

Jarret ağzını Annabel'in kulağına dayadı, sözleri aceleci ve ateşliydi.

"Seni bu gece görmem lazım."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Biliyordu. Daha da kötüsü o da istiyordu. Şu anda Hugh veya Geordie ile ilgilenmiyordu. Tek istediği tekrar Jarret'ın kollarında olabilmekti. "Aynı yerde mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Seni biraz tahrik etmem gerektiğini düşündüm."

"Şu anda ediyorsun zaten," dedi. Gerçekten de çok tahrik olmuştu.

Ellerini sırtından aşağıya doğru kaydıran Jarret, onu bacaklarının arasında sıkıştırdı. "O zaman seni biraz daha tahrik etmekten mutluluk duyacağım," dedi kısık bir sesle tekrar öpüşmeye başlamadan önce.

"Burada olmaz." Kendini onun kollarından kurtardı. "Daha sonra. Fabrikada."

Gözleri parladı. "Kaçabileceğinden emin misin? Ağabeyinle aranda sorun olsun istemem."

"Emin değilim ama çalışacağım."

Elini kavrayıp öptü. Daha sonra dudaklarını nabzının deli gibi attığını duyabildiği bileğine kaydırdı. "Çok çalış o zaman," diye ısrar etti boğuk bir sesle. "Burton'dan seninle baş başa kalana kadar ayrılmayacağım".

Tam cevap verecekti ki dışarıdan bir fısıltı duyuldu. "Jarret, hizmetçiler buraya doğru geliyor."

Morali bozulmuş bir şekilde Annabel'i geldikleri yöne doğru sürükledi. Salona girdikleri anda elini bırakmasına rağmen, bakışlarının tadı dokunuşlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu Annabel. Üçü birlikte yemek odasına girdiklerinde, Jarret karışıklıktan istifade ederek kulağına fısıldadı. "Bu geceye kadar, tatlı Venüs."

Kalbi erimişti. Aslında kalbinde ona karşı bir duvar örmeye başladığına inanıyordu ama gün geçtikçe bu duvarlar yıkılmış ve enkaz haline gelmişti.

Bundan sonraki saatler işkenceden başka bir şey değildi. Sadece yaşayacakları anları düşünüyordu. Jarret'ı ailesiyle birlikte izlemek acı vericiydi - hepsi birbirini çok seviyordu ve Jarret'ı her gün görebiliyor oldukları için onları kıskandı. Çünkü onun sadece bir gecesi kalmıştı. Leydi Minerva'yı çok sevdiğine karar verdi. Lord Gabriel ise yarış maceralarıyla onları epey güldürmüştü.

En sonunda hepsi gittiğinde ise erkek kardeşine ve Sissy'ye dinleneceğini söyledi. Odasına ulaştığında kendi soyunmak istediğini söyleyerek hizmetçiyi dışarı çıkardı. Daha sonra odada ileri geri yürüyerek Hugh'e belli etmeden evden nasıl çıkacağını düşünmeye başladı. Her gece sabaha kadar oturduğunu hizmetçilerden duymuştu. Şüphesiz ona göz kulak oluyordu.

İyi de yapıyordu. Ama bunu düşünmemeliydi. Bir gecenin ne önemi vardı ki? Olsa da olmasa da kalbi zaten paramparça değil miydi?

Yine de Jarret ile bir gece geçirmeyi arzuluyordu. Onu görme ihtiyacı hastalık gibi bir şeydi.

Kapısını çalınınca irkildi. Kendini daha yatağa atamadan Sissy içeri girdi. "Görüyorum ki hâlâ soyunmamışsın." Annabel'in zihni bomboştu. Neden geceliğini giymediğine dair bir bahane bile uyduramadı.

"Galiba çalışmak için fabrikaya gideceksin," diye devam etti Sissy düz bir sesle. "Hugh

bana oraya gece gitmeni yasakladığını söyledi."

"Evet, tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Ama bu gece gitmen gerekiyor bence." Yengesi yüzündeki ifadeyi inceliyordu. "Lord Hazretleri yarın gideceğinden, bu gece yapacak çok işin vardır." Sesi yumuşamıştı. "Anlıyorum, ağabeyin bir kadının bazı ihtiyaçları olduğunu anlamıyor. Fabrikaya gitmen gerekiyor ve seni ayıplamıyorum."

Annabel yengesini çözmeye çalışıyordu. Sissy bu gece ne yapmak istediğini gerçekten bilmiyor muydu yoksa Annabel'in fabrikaya gitmesi için duyduğu arzunun gerçek nedeninden haberdar mıydı?

Kelimelerini dikkatlice seçti. "Hugh bu durumu onaylamaz."

Sissy omuz silkti. "Sen onun kardeşisin. Ne bekliyorsun ki? Ama bu durum senin önem verdiğin bir şeyin peşinden koşmanın yanlış olduğu anlamına da gelmez." Annabel'e ciddiyetle baktı.

"Bu gece fabrikaya gerçekten gitmek istiyorsan ben de Hugh meselesini halledebilirim."

Annabel'in kalbi umutla doldu. "Nasıl?"

Sissy güldü. "Ben bu adamla on üç yıldır evliyim. Nasıl dikkatini dağıtacağımı biliyorum." Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Ayrıca ona, beyefendinin ailesiyle meşgul olacağını söyleyeceğim."

"Evet. Çok meşguldür, eminim."

"Bu sebeple Hugh sabah erkenden beyefendiyle buluşmak için tedirgin olmayacak. Değil mi?"

Damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı. "Evet. Haklısın. Olmayacak."

Sissy nazikçe gülümsedi. "Ben senin için hiç endişelenmiyorum. Doğru şeyi yapacağından eminim."

Annabel boğuk bir şekilde güldü. "Bu gece fabrikaya gitmenin doğru şey olup olmadığından emin değilim." "Bazen bazı şeylere inanman gerekir. Ve ben de Lord Jarret'a inanıyorum. Özellikle bu akşam Hugh ile yaptığı konuşmadan sonra."

Annabel dondu kaldı. "Ne konuşması?"

"Hugh onun niyetinin ciddi olup olmadığını sordu." Annabel homurdandı. "O da Hugh'e gülmüş mü?" diye sordu acı bir şekilde.

"Hayır. İşte asıl nokta da bu. Hugh onun bu fikirle ilgilendiğini söyledi."

Kalbi kırılmıştı. "Sadece kibar davranıyordur."

"Lord Jarret'ın sana bakışında kibarlıkla alakalı bir durum söz konusu değil."

Annabel yan gözle Sissy'ye baktı. "Onun şöhretini unutuyorsun galiba?"

"Aslında hayır. Duyduğum kadarıyla ağaçtan en kolay koparabileceği, yani en alt dallardaki meyveleri tercih eden bir tip. Beni affet hayatım ama sen o kolay meyvelerden değilsin. Ve ikimiz de biliyoruz ki burada gerekenden çok daha uzun bir süre kaldı."

"Benimle evleneceği gibi budalaca bir düşünceye kapılıp bana yardım etmek istiyorsan- "

"Sana yardım ediyorum, tatlım, çünkü bir nebze olsun mutluluğu hak ediyorsun. Ne şekilde gelirse gelsin."

Sissy söylemek istediklerini açıkça ifade etmişti. İşleri onun için kolaylaştırıyordu. Ama Annabel asla Geordie'yi arkada bırakamazdı. Bu nedenle bu gece Jarret'la yaşayacağı son gece olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Hana geri döndüklerinde, Minerva ve Gabe'in bir an önce dinlenmeye çekilmelerine çok sevindi Jarret. Annabel'i tekrar görecek olması kanını kaynatıyordu.

Fakat öncesinde yapacak daha önemli bir şey vardı. Jarret hana gelmesiyle özel odaya Pinter'ı çağırttı.

"Kanyak?" Pinter bir sandalyeye otururken sordu.

"Teşekkür ederim efendim."

Jarret içkileri doldurduktan sonra Pinter'a bardağını uzattı ve kendi içkisini yudumlarken tedirgin bir şekilde dolaşmaya başladı. "Anlat bakalım neler öğrendin."

"Annenizin yola çıktığı gece ahırda olan seyislerden hiçbirine ulaşamadım henüz." içkisinden bir yudum aldı. "Ama diğer konu hakkında ne öğrendiğimi bir an önce duymanız gerektiğini düşündüm."

"Ah."

Kuzenleri Desmond Plumtree. Jarret içkisinden yudumladı. O unutulmaz hafta sonunda piknikten dönerken kuzenini ormanlık alanda gördüğünü sanmıştı. Desmond partiye davetli olmadığından bu ihtimali görmezden gelmişti, çünkü başka bir konuğu Desmond'la karıştırdığını sanmıştı ve bu olayı zihninden tamamen silmişti.

"Haklıydım, değil mi?" dedi Pinter'a. "Desmond onların öldüğü gece oralardaydı."

"Onun o civarda olduğunu kanıtlayabilirim. Biraz uğraştım ama Turnham yakınlarında bir handa, ertesi gün Bay Desmond Plumtree'nin atını tımarladığını hatırlayan eski bir seyis buldum."

"Bir seyisin bunca yıl sonra bunları hatırlayabilmesi çok ilginç."

"Üzenginin üzerinde kan gördüğünü düşününce pek de ilginç değil."

Jarret tepeden tırnağa titredi. Kalbi hızla atmaya başlayarak koltuğa yığıldı. "Kan mı?" diye sordu derinden bir sesle. "Ve seyis bunu kimseye anlatmamış mı?"

"Bay Plumtree'nin avlanmaya gittiğini sandığını söyledi ve avcılık o taraflarda yaygındır. Bu nedenle bir avcının üzerinde kan izlerine rastlamak sıradan kabul edilir." "Ama buna rağmen hatırlıyor."

"Sadece kanın üzenginin üzerinde olması ona garip gelmiş. Avlanırken kimin çizmelerinin tabanına kan bulaşır ki? Normalde Bay Plumtree'nin konumundaki kişiler, avını yakalamak ve temizlemek amacıyla uşakları kullanır. Yine de seyis bu durumu yaşanan olayla bağdaştırmamış, çünkü bir önceki gece onu handa içerken görmüş."

"Ama babam ve annem o gece değil de biraz daha erken bir saatte, mesela öğleden sonra ölmüş de olabilir." "Kesinlikle. Ama insanlar bunu bilmiyor, çünkü büyükanneniz gerçeği saklamak için epey zahmete katlanmış." Jarret ilgisizce başını salladı. Büyükannesi aile şerefini korumaya çalışmak yerine gerçeği söylemiş olsaydı ne olurdu? Meseleyi daha çabuk çözebilirler miydi? Yoksa aileleri hakkında daha çok mu dedikodu yayılırdı?

Gerçi insanların Oliver'in anne babasını öldürdüğüne dair olan düşüncelerinden daha kötü ne olabilir ki?

"Pekâlâ," dedi Jarret. "Diyelim ki Desmond ordaydı ve ölümleriyle bir ilgisi var - ki muhtemelen öyle - onları öldürme sebebi ne olabilir ki? Mirastan alacak bir payı yoktu. Bu işten ne gibi bir kazancı olabilir?"

"Büyükanneniz, Plumtree Bira Fabrikası'm ona bırakmakla tehdit etmiyor muydu sizi?"

"Evet, ama o sadece beşimize işkence çektirmek içindi, çünkü hepimizin kuzenimizden nefret ettiğimizi biliyordu. Ayrıca, büyükannenin mirasçısı olsa bile, anne babamızı öldürmesi gene Desmond'a fabrikayı kazandırmayacaktı." "Meseleye bir de şu açıdan bakalım: Belki de büyükannenizin eşi, yani kuzeninizin amcası birkaç yıl önce öldüğünde birahanenin kendisine miras kalmasını beklemiş olabilir. Hatta onun yönetmesine izin verilmesini bile ummuş

olabilir. Muhtemelen büyükannenizin tek başına fabrikayı yönetmesini beklemiyordu."

"Doğru."

Pinter ellerini yeleğinin cebine soktu. "Kendi hakkı gibi gördüğü bir şeyi elde edemediğini görünce, onu elde etmek için başka bir senaryo düşünmüş olabilir. Zaten büyükanneniz kocasının ölümünden dolayı sarsılmıştı. Ve tek kızı ile damadının beklenmedik ölümüyle birlikte - ve bunu izleyen olaylarla - ruhsal olarak sınıra yakalaşacağını düşünmüş olabilir. Bu onu öldürmezdi ama fabrikayı bırakabilirdi." Bardağını masaya bırakan Pinter, ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Siz fabrikayı yönetmek için çok gençtiniz ve genç marki ise malikâneyle ilgilenmek için fazla meşguldü. Eğer büyükanneniz fabrikayla daha fazla uğraşamayacağına karar verirse, işleri yönetecek en makul kişi onun yeğeni olacaktı. Hatta mirasçı olarak adının geçtiğini bile biliyor olabilir veya gerginlikten ölseydi..."

"Eğer böyle düşünüyorsan neden o zaman büyükanneyi öldürmedi? O daha kolay bir hedef olurdu."

"Evet ama anne babanız hayattayken, anneniz mirasa konabilirdi. Ve istediği kişiye de fabrikayı işletme yetkisini verebilirdi. Ayrıca üçünü de öldüremezdi - bu da çok dikkat çekerdi."

Jarret içkisini tek yudumda bitirdi. "Yine de sadece fabrikayı ele geçirmek için bunu yapmış olması bana biraz zorlama gibi geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Ama mantıksız da değil." Pinter bir an durdu. "Tabii ki elimizde daha fazla bilgi olmadan hiçbir şey kanıtlayamayız." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Neden oradaydı? Eğer o öğleden sonra gerçekten oradaysa tabii. Belki de büyükannenizin vasiyetiyle ilgili bir durumdur? Aslında o vasiyet ile ilgili ona bir şeyler sormamız- "

"Hayır, onun bu işe karışmasını istemiyorum."

Pinter dik dik baktı. "Eğer merakımı bağışlarsanız efendim, neden istemediğinizi sorabilir miyim?"

Jarret bardağını masaya bıraktı. "İlk sebep hâlâ hasta olması. Diğer sebep ise, kendi yeğeni hakkında ciddi suçlamalar var ve bu suçlamaların tek dayanağı, bir seyisin on dokuz yıl önce onun üzengisinden temizlediğini iddia ettiği kan ve benim onu o malikânede gördüğüme dair belli belirsiz bir hayal. Ayrıca Desmond'ın böyle bir cinayeti işleyecek kadar soğukkanlı ve cesur olup olmadığını merak ediyorum açıkçası."

Desmond aslında oldukça sinsiydi. Annesini ve babasını öldürdüğü ihtimali Jarret'ın midesini bulandırdı.

Ya bunca yıl bir hainle yaşadılarsa...

Hayır, bunun için yeterli kanıt yoktu ellerinde. Henüz yoktu aslında. "Büyükanneme belli etmeden onun vasiyetini öğrenmenin bir yolu var mı?"

Pinter bir an daldı. "Belki de birine yetki verirseniz, vasiyetin bütün kopyalarını görmek üzere Bay Bogg'dan ricada bulunabilir. Avukat olan arkadaşınız Bay Masters sizin adınıza hareket edebilir ve bu aşamaya beni de dâhil edebilir. Büyükannenizin izni dâhilinde, sizin ve kardeşlerinizin yasal haklarınızdan haberdar olmak istediğinizi söyleyebilir. Ne büyükanneniz ne de Bay Bogg buna şüphe içinde yaklaşır."

"İyi fikir. Londra'ya döner dönmez bu konuyu Masters'la konuşacağım."

"Bu arada ben de araştırmaya devam ederim. Seyisleri ararken o gün malikâneden herhangi birinin kuzeninizle karşılaşıp karşılaşmadığını araştırırım. Ayrıca kasabayı neden terk ettiğine dair hizmetçileri sorgularım."

"Bunu yaparken dikkatli olmalısın," dedi Jarret. "Desmond'ın onu araştırdığımızı bilmesini istemem. Eğer suçluysa ne yapacağını kestirmek zor."

Pinter'in gözleri kısıldı. "Aslında lordum, bu iş beni kuzeninizin dâhil olduğu başka bir pis

işe götürdü. Açık bir şekilde o da sizin Plumtree Bira Fabrikası'm yönetecek kadar sağlıklı olup olmadığınızı araştırıyor. Nasıl olduysa Bayan Lake ile ilgili son gelişmelerden haberdar olmuş ve etrafa çirkin dedikodular yayıyormuş"

Jarret ayağa fırladı. "O orospu çocuğunu geberteceğim!"

"Bunu hiç tavsiye etmiyorum," dedi Pinter duygusuzca. "Sizi tutuklanırken görmeyi hiç istemem."

Jarret çaba göstererek öfkesini kontrol altına alabildi. "Peki, ne tavsiye edersin?"

Pinter ona sıkıntılı bir bakış attı. "Bu fikirden hoşlanmayacaksınız."

"Söyle bakalım."

"Bayan Lake'le evlenebilirsiniz."

Jarret çok uzun zamandır evlilik fikrine direndiğinden, o an ağzından çıkan kelimeler tamamen içgüdülerinin ürünüydü. "Ne zamandan beri büyükannem için çalışıyorsun?"

Pinter kıkırdadı. "Güvenin bana, bu genç kadını tanıdıktan sonra sizin bu konudaki gönülsüzlüğünüzü anlıyorum." Ciddileşti. "Ama dedikoduları sonlandırmak istiyorsanız, bira işiyle uğraşan başka bir aileyle hayatınızı birleştirmek şu an için en iyi fikir. Bu size pazarda da bazı avantajlar sağlayacaktır. Son zamanlarda Lake Ale ile olan münasebetinizi şüpheli bir bahis olmaktan çıkaracak ve akıllı bir iş yatırımı haline getirecektir. Bu da kuzeninizin elini kolunu bağlayacak ve onun bir aptal gibi görünmesine yol açacaktır."

"Hoş bir düşünce ama evlenmeye değecek kadar değil," dedi Jarret. Bunları bir kenara bırakacak olursa, Annabel'le parlak gözleri ve Venüs'ü kıskandıracak güzellikteki gülümsemesi için evlenebilirdi. Onu güldüren ve arzu uyandırıcı Annabel'le.

Eğer ona izin verilecek olsa kalbini becerikli ellerinde paramparça edecek niteliğe sahip Annabel'le. Birden ürperdi.

Pinter onu yakından inceliyordu. "Bunun Bayan Lake'le evlenmeye yetecek bir sebep olup olmadığına ancak siz karar verebilirsiniz."

"Onun razı olacağından bile emin değilim. Evlilik hakkında ne düşündüğünü hatırlasana?"

Pinter'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sizin kart oyununuz esnasında, bu konu hakkında oldukça inatçıydı. Ama eminim sizin beyefendiliğiniz onun bu fikrini değiştirebilir."

Ancak Jarret yaşadığı bu salaş hayat tarzını daha iyisiyle değiştirmeye razı olursa. Yine de bu fikir daha bir hafta önce bu kadar iyi gelmiyordu kulağına, ne garip.

"Bu tavsiyeni düşüneceğim Pinter. Bu arada, araştırmalarına ihtiyatlı bir şekilde devam etmeni istiyorum, tabii ki." Kapıya doğru gidip açtı. "Zannediyorum ki yarin kendi arabanla seyahat edeceksin?"

"Evet," dedi Pinter.

"O halde ben erkek ve kız kardeşimle birlikte, Oliver'in arabasında seyahat ederim. Sabah görüşmek üzere."

Pinter gittikten sonra Jarret, odanın içinde hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. Annabel'le evlilik. Bu gece ona bunu öneren ikinci kişiydi. Daha bir hafta önce bu fikirle alay ediyordu. Çünkü Annabel'le evlenirse büyükannesi kazanacaktı. Fabrikayı bırakıp evlenmesinin hiçbir yolu yoktu. Annabel de mantıklı bir şekilde onun kendi ağabeyinin şirketine yardım etmesini isteyecekti.

Ayrıca kumardan elde ettiği gelir, bir eşe bakabilmek için yeterli değildi. Annabel bu konuda haklıydı. Eğer onunla evlenirse Plumtree Bira Fabrikası'ni - Lake Ale ile birlikte - ömrünün sonuna kadar işletmeyi kabul edecekti.

Kendisine biraz daha kanyak koyup hızlı bir şekilde içti. Bu o kadar kötü bir fikir miydi? Bu hafta oldukça zorlu geçmişti. Aslında bundan hoşlanmıştı; bir amacının olması, yetkinin

kendisinde olması, enerjisini kendisinden büyük işlere aktarması hoşuna gitmişti.

Büyükannesi kazansa ne olurdu ki? Her ikisi de kazanmış olacaktı.

Bunun dışında, yılsonunda büyükanne yine şirketin kontrolünü ele alacaktı. Jarret hiç istemediği o konumda olacaktı yine: Büyükannesi onu parmağında oynatacak, kararları konusunda tartışacak, yine onun uşağı olacaktı.

Eğer onu tek başına yönetebileceğimi kanıtlayamazsan.

Bu fikir onu kendine esir etmişti. Neredeyse bir yılı vardı. Bu süre zarfında şirketi zor durumdan kurtarabilirse... O zaman büyükannenin geri çekilmesini isteyebilirdi. Hatta o da kabul edebilirdi - eğer o zamana kadar bir karısı olursa. Ve bu eş, bir bira fabrikasını işletiyorsa bu durum onun ancak işine yarayabilirdi.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Kalbine dolan heyecanla birlikte, içkisini tek yudumda bitirdi.

Annabel'i ikna etmek çok zor olabilirdi. Çünkü kendisine iki kere evlenmeye niyeti olmadığını söylemişti - ama ikna etmek için elinde birkaç koz vardı. Onu ikna etmesi için bu gece çok önemliydi ve bu durumun her ikisinin de iyiliğine olacağını ona anlatmaya karar verdi. Annabel mantıklı bir kadındı: Böyle bir birleşmenin iş konusunda her iki tarafa da yarar getireceğini görebilirdi. Onu ikna etmek için duygusal saçmalıklara girmesine gerek yoktu. Acaba Annabel ondan böyle bir teklif bekliyor muydu? Sonuçta Annabel o beş para etmez Rupert'a âşık olmuş ve olaylar umduğu gibi gitmemişti. Böyle saçma sebeplerle yapılacak evliliklerin ancak mutsuzluk getireceğini anlamıştı.

Daha fazla bekleyemeden Lake Ale'e doğru gitti. Ne mutlu ki kendisi oraya vardığında Annabel de ordaydı, ofisin küçük odasındaki ateşi canlandırmakla meşguldü.

Thames Nehri kadar geniş bir gülümsemeyle açılan dudaklarından kelimeler döküldü: "Jarret, fikrini değiştirdiğinden korkmuştum."

"Hayatta olmaz," dedi paltosunu çıkarıp sandalyeye asarken. "Pinter'la konuşacak şeylerimiz vardı. Sandığımdan daha uzun sürdü." Belki de ilk olarak evlilik fikrini açmalıydı. Söyleyip kurtulmak en iyisiydi.

Ama ya onu geri çevirirse? O zaman ikisi arasındaki ilişki açmaza girerdi.

Akşamın yarısını onunla aynı yatakta olmayı hayal ederek geçirse bile bunu şansa bırakamazdı. Ayağa kalkıp onu kollarının arasına aldı. "Seni ne kadar özlediğimi hayal dahi edemezsin," diye mırıldandı.

"Beni nasıl özleyebiliyorsun ki? Zaten her gün görüşüyorduk," dedi gözlerindeki muzip bakışla.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun ve alay ediyorsun benimle." Kulağını ısırmak için başını eğdi. "Bu yumuşak kulak memelerinin tadını özledim." Tokasını çıkarmak için parmaklarını saçında dolaştırdı. "Saçların ellerimin arasındayken bu..

Onu uzun, ateşli ve derinden öptü. Bu öpücükte, beraber yaptıkları toplantıların ve akşam yemeklerinin günahkâr tutkusu saklıydı. Baştan aşağı titreyene ve vücudunu onun vücuduna yaslayana kadar onu öpmeye devam etti.

Öpmeye ara verince fısıltı halinde, "Bütün bunları çok özledim; senin benim kollarımda olmani ve seni sarmamı," dedi. Aceleyle, hasretinden çıldırmışçasına kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Sen de özledin mi?"

"Kesinlikle hayır." Jarret'ın suratını astığını görünce bir kahkaha patlattı. "Tamam, belki biraz özlemişimdir." Nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Üstünde sadece iç etekliği kalana kadar onu soyduğunda, ince kumaşın altından göğüs uçlarının pembe ve sert bir şekilde belirdiğini görebiliyordu.

"Bence birazdan daha fazla özledin. Garanti ediyorum," diye kulağına fısıldadı. "İtiraf et,

tatlım. Bütün gece yatağında yalnızken beni hayal ettin. Senin hasretinle yanıp kül olan bedenimle buluşmayı düşündün." Elini bacak arasına uzattığında, bu kadar ateşli ve ıslak olduğunu görünce zevkten çılgına döndü Jarret. "Belki de o anları hatırlayarak bacak arana dokundun sen de."

"Jarret!" diye haykırdı Annabel, yanakları pembeleşmişti. "Ben asla- "

"Hiç mi? Bir kerecik bile mi?" diye kışkırttı onu Jarret. Gözlerini gözlerinden ayırarak yeleğini, kravatını ve gömleğini çıkardı. Daha sonra pantolonun düğmelerini açmaya başladı.

"Pekâlâ, belki de bir ya da iki kere."

O anda Jarret'ın beyninde, Annabel'in kendisini okşadığının görüntüsü belirdi. Erkekliği anında sertleşti. "Göster bana."

Annabel şaşkın şaşkın ona baktı. "Ne?"

Ayakkabılarını çıkarıp fırlattı, pantolonunu ve külotunu çıkardı, sonra yatağa oturdu. "Bana kendine nasıl dokunduğunu göstermeni istiyorum. Seni bunu yaparken izlemek istiyorum."

Annabel'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bu çok yaramazca bir düşünce."

"Ben de zaten serserinin tekiyim hayatım. Bunu sen de sıkça dile getirmiştin. Ben bir serseriyim, ben sorumsuz ve yüz karasıyım, ben bir haylazım- "

"Ben sana hiç haylaz demedim," diye itiraz etti Annabel. "Sen kendi kendine haylaz diyorsun."

Geceliğinin kenarını kaldırarak onun yumuşak ve hoş kokulu teniyle buluştu. "Hepsi aynı kapıya çıkar, kendini bana bırak." En sonunda geceliğini tamamen çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra tekrar yatağa kurularak manzaranın tadına varmaya koyuldu. "Kendine dokunduğunu izlememi sağla. Böylece Londra'daki yalnız gecelerimde bana hatırlayacak manzaralar bırakmış olacaksın."

Annabel bunu duyunca beti benzi attı, nabzı çok hızlı atıyordu. Ayrılmalarını sandığı kadar kolay atlatamayacaktı. Belki de evlilik fikrine de o derece karşı değildi.

"Londra'da o kadar çok yalnız kalacağından şüpheliyim," dedi yüzünü ekşiterek.

"Ama sen şimdiye kadar tanıdığım herkesin önüne geçtin," dedi. "Venüs'ün vücuduna sahip olan ve bir dişi aslan kadar şehvetli bir bira üreticisine kafayı taktım artık." Onu ikna etmek için sesini alçalttı. "Odanda tek başına yatarken göğüslerini de okşuyor muydun?"

Annebel başını evet anlamında sallarken kirpiklerini cilveli tavırlarla aşağıya indirdi, güzel gözleri gölgelenmişti. "Göster bana."

Sonunda dediğini yaptı. Göğüs uçları iyice dikleştiğinde ve çıkardığı sesler inlemeye dönüştüğünde, Jarret'ın ateşi vücudunu alev alev yakar hale gelmişti.

"Peki, ya maça ası?" diye sordu ellerinin göğüslerini okşadığı sahneden inanılmaz bir şekilde haz alırcasına. "Buraya da dokundun mu?"

Cilveli bakışlarla göz göze geldiler. "Ya sen dokundun mu?" diye sordu Annabel.

"Tanrım, evet."

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Göster bana." Ellerini erkeklik organında birleştiren Jarret, yavaş yavaş kendini okşamaya başladı. Bir yandan da devam ederse onun içine girmeden boşalacağından korkuyordu. Buna karşılık Annabel de elini bacak arasına götürerek kayganlaşmış ve uyanmış kadınlığını okşamaya başladı.

Derin bir soluk aldı Jarret, Tanrının ona yardım etmesini umdu. O an Annabel onun gözünde dişiliğin tasviriydi - pembe ve hevesli dudakları ağırlaşan nefesleriyle aralanmıştı. Erkekliği artık ihtiyacını gidermek için patlamaya hazırdı. Eğer bu işe biraz daha devam ederse kendini utandıracaktı.

'Yeter," diye mırıldandı, ellerini aletinden çekerek bacaklarını araladı ve Annabel'i üstüne

doğru çekti. “Senin içinde olmak istiyorum. Üstüme çık, tatlı Venüs. Beni cennete çıkar.”

Annabel meraklı bakışlarla süzdü onu. “Üstüne mi çıkayım?”

Yatakta doğruldu ve Annabel’in dizlerini bacaklarının her iki yanına gelecek şekilde yerleştirdi. “Hadi doğrul ve beni içine al. Benim aletime doğru gel. Geçen gece kucağımda bacaklarını açarak oturduğundan beri, senin aletimin üstüne oturduğunu hayal ediyorum.”

Söylediği anı hatırlayan Annabel gene de tereddüt etti. “Aletine taktığın o şeylerden bir tane var mı yanında?”

“Prezervatif mi?” O anda Annabel’e bunun önemli olmadığını anlatacak kadar kafası yerinde değildi, nasıl olsa evleneceklerdi ama onun bu fikri nasıl karşılayacağından emin olamadığı için atmosferi bozmamak adına o an bir şey demedi. Ve yerdeki pantolonuna uzanıp cebinde kalan tek prezervatifi çıkarıp Annabel’e uzattı. “Sen takmak ister misin?”

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve kılıfı sertleşmiş aletine yerleştirdi. Daha sonra doğrularak ipeksi sıcaklığında onu eritmek için öne doğru eğildi Annabel.

Derinden gelen bir inlemeyle içine girdi Jarret. “İşte böyle hayatım. Yönetim sende.”

Annabel’in yüzü aydınlandı. “Bende mi?”

Jarret inledi. Annabel tam anlamıyla onu baştan çıkarmış ve bütün gücünü kullanarak ona eziyet ediyordu.

Annabel tekrar doğrulup yine yavaşça oturarak akıcı hareketlerle Jarret’ı kendinden geçirmeye devam etti. Saçları köpüren bira gibi omuzlarından dökülüyordu - daha önce hiç bu kadar erotik bir sahne yaşamamıştı. Ve göğüsleri, Tanrım, göğüsleri o kadar güzel görünüyordu ki onları tutmaktan kendini alamıyordu, Annabel onun üstünde zıplarken o da göğüs uçlarını sıkıyordu.

“Benim tatlı tanrıçam,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. Bu sırada Annabel hızını artırmış, onu delirtiyor ve hızlıca bu dünyadan uzaklaştırıyordu.

Yavaşça inlemeleri Annabel’in boşalmaya yakın olduğunu belli ediyordu. Bu duygu Jarret’ı iyice tahrik etmişti, Annabel çığlıklar içinde boşalıp onun üstüne yığıldığında artık kelimenin tam anlamıyla çıldırmış, onun sıcaklığında erimişti. İşte o an onu kaybetmemek için her şeyi yapabileceğini anladı. Her şeyi.

Annabel’le sarmaş dolaş bir haldeyken fısıldadı: “Evlen benimle, Annabel.”

Annabel geri çekilip ona dik dik baktı. Gerçekten ona evlenme mi teklif etmişti, yoksa onun hayal ürünü müydü? Belki de sadece o anın etkisiyle söylenmiş bir şeydi. “Evet? Cevabın nedir?” diye üsteledi.

Yavaşça yutkundu Annabel. “Ben... ben emin değilim ne dediğini doğru mu duydum- ”

“Senden benimle evlenmeni istedim.” Yavaşça yüzündeki saçları kenara itti. “Karım olmanı istiyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla, daha bir hafta önce, biriyle evlenmeye sonuna kadar karşıydın.”

Jarret’ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Saçlarını elinin arasına aldı ve o kadar içten öptü ki Annabel’in yüreği sızladı. “O, ben seni haddinden fazla istemeden önceydi.”

Sözlerinde şefkat vardı ama yine de...

Aletini onun hissedeceği şekilde içinde hareket ettirdi. “Buna bağımlı hale gelmeden önce.”

Annabel kaşlarını çattı ve onun kucağından kalkarak geceliğini giydi. Jarret ona dokunurken düşünemiyordu. Ve o çıplak kaldığı sürece de dokunmaya devam edecekti.

Sonunda düzgün bir biçimde konuşacak kadar kendine güvendiğinde, “Benimle yatmaktan hoşlandığın için mi benimle evlenmek istiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü senden hoşlanıyorum,” dedi aceleyle. “Parlak bir zekân ve sağduyulu bir kişiliğin var. Ailene sadık birisin. Ve birbirimize uygunuz.”

Annabel ona dik dik baktı. “Birbirimize uygunuz ha! Sen bir marki oğlusun, ben de bir bira üreticisinin kızıyım.”

“Bu beni de seni de ilgilendirmiyor. İtiraf et.”

“Aileni ilgilendiriyor.”

Tek kaşını kaldırdı Jarret. “Evet, ailemi ilgilendiriyor. Büyükannem böyle saygıdeğer ve biracılıkla bu kadar iyi ilişkileri olan biriyle evleneceğimi duyarsa kendinden geçecektir. Hatta o kadar mutlu olacaktır ki muhtemelen Londra çatılarında dans edecektir.” Bir an durdu. “Tabii bira fabrikasını derhal sana devretmezse.”

“Ciddi ol, Jarret.”

“Üzgünüm, ciddiyim.” Prezervatifi ateşe atmak için ayağa kalktı, iç çamaşırını giydi. “Tam büyükannemin benim evlenmemi istediği kişisin.”

“Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?”

Omuz silkti. “Biraz. Büyükannemin kazanması fikrinden nefret ediyorum.”

“Peki neden- ”

“Çünkü evlenmemiz bize avantaj sağlayacaktır. İlk olarak hakkımızda çıkan dedikoduları tamamen bitirecektir.” Annabel’in kanı dondu bir an. “Dedikodular mı?” Jarret inlemeye benzer bir ses çıkardı. “Evet. Sana henüz onlardan bahsetmedim.” Birden gözlerinde kızgınlıktan dolayı alevler çaktı. “Büyükannemin onun bunun çocuğu yeğeni, bizim hakkımızda bir söylenti çıkarmış ve şu anda herkes bunu konuşuyor.”

Tam da onun ve Lake Ale’in ihtiyacı olan şey; daha çok dedikodu. “Doğruyu söylediğini mi ima ediyorsun?”

“Tahmin ettiği şey doğru.”

“Ki bu da doğru olduğu anlamına geliyor.”

“Fark eder mi? Asıl olay şu ki dedikodular çok yakın bir zamanda Burton’a ulaşacaktır. Ben kendimi umursamıyorum. Ama senin ve ailenin daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum.”

Annabel kaskatı kesildi. “Bana acıdığın için benimle evlenmek istiyorsun yani?”

“Hayır, lanet olsun! Konumuz bu değil- ” Annabel’in yanına gelerek gözlerinde anlamlı bir bakışla tam önünde durdu. “Bizim birleşmemizin bize sağlayacağı avantajlardan bahsediyorum sadece.” Onun önünde durup ellerini tuttu. “Bu durumun altından kalkmamızın en kolay yolu, yasal yollarla birbirimize bağlanmamız.”

“Yasal bir bağlılık,” diye tekrar etti Annabel donuk bir tavırla. Evlilik kurumunu iş anlaşmasına çevirdiğini nasıl başardığına şaşırmıştı.

“Lake Ale için harika olacak” dedi Jarret, sanki bu Annabel’in tek itiraz edeceği şeydi, “insanlar bizim işlerimizi aile meselesi olarak görecek ve bu da yeni projelerimde üzerime alacağım sorumlulukları artıracak. Doğu Hindistan kaptanları benim bu işin altından kalkacağımdan emin olacaklar. Ya da ağabeyinin.”

Haklıydı. Ve her kelimesiyle kalbine bir çivi daha saplıyordu.

“Pinter’in da dediği gibi- ”

Annabel ellerini ellerinden çekti. “Bay Pinter söylediği için mi bana evlilik teklif ediyorsun?”

“Hayır! Yani evet, önerdi ama- ” Bu sözü ağzından kaçırdığına lanet etti. “Konuştukça batıyorum, değil mi?” “Sana anladığımı söyleyeyim. Hayatımda hiç bu kadar soğukkanlı edilmiş bir evlilik teklifi duymadım. Kasap bile en azından beni biraz seviyor gibi görünmüştü.”

“Ben seni hiç sevmediğimi söylemedim ki.” Erkeklerin sinirlendiğinde en çok yaptığı hareketi yaparak burun köprüsünü ovuşturdu. “Ben sadece düşündüm ki... Yani, sen her

zaman makul bir kadın gibi göründün bana ve sandım ki eğer bu avantajları da duyarsan- ”

“Avantajların canı cehenneme. Benim senin neden benimle evlenmek istediğini duymam lazım. Bir insan olarak senin. Plumtree Bira Fabrikası’nın geçici başkanı olarak sen değil.”

“Geçici değil,” diye düzeltti Jarret. “Artık değil. Ben bu fabrikayı sürekli olarak yönetmek istiyorum. Kumarı bırakmak istiyorum.” Kavga edermişçesine kollarını göğsünde birleştirdi. “Benimle evlenmene itiraz etmenin sebebi buydu değil mi? İşte, artık bırakıyorum. Endişelenmene gerek kalmadı.”

Bu söz Annabel’in ayaklarını yerden kesti adeta. Kumarı bırakmak mı? Hem de onunla evlenmek için? İnanılmazdı. Neredeyse ümitlenecekti.

“Jarret,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Aile şirketini yürütmek istemenden duyduğum memnuniyeti kelimelerle ifade edemem ama benim bilmek istediğim - asıl duymaya ihtiyacım olan şey - benim hakkımda neler hissettiğin. Neden bütün bir yaşamı beraber geçirmemiz gerektiğini düşündüğün.”

Bakışlarında aniden beliren ihtiyat, Annabel’in kalbini paramparça etti. Neden kendinden bir şey veremiyordu ona? Neden onun için bu kadar zordu?

“Ben zaten senin hakkında ne düşündüğümü sana söyledim,” diye kestirip attı Jarret. “Senden hoşlanıyorum. Seninle sevişmekten hoşlanıyorum. Ve sanırım sen de sana karşı dürüst olan bir adamla evlenmeyi, seni sevdiğini iddia ederek senden faydalanan ama onun yokluğunda ne kadar acı çekeceğini umursamadan savaşa çekip giden bir adama tercih edersin.”

Annabel, Jarret’in ağzından dökülen kelimelerin canını ne kadar yaktığını göstermemek için derin bir nefes aldı.

Jarret’ın yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. “Ben her açıdan seni geçindirecek ve ailene gereken yardımı yapacak şekilde kocan olacağıma söz veriyorum. Tanrı aşkına, kumarı bırakacağıma söz veriyorum. Bütün bunlar hâlâ senin için yeterli değilse, sana başka ne verebilirim bilmiyorum.”

Kalbini verebilirsin. Ama onun böyle duygular beslemediğini anlamıştı.

Annabel ona kalbini kaptırmasaydı her şeyin altından çok daha kolay kalkabileceğini düşündü. Ama ona çok âşık olmuştu. Rupert’a olduğundan bile daha çok.

Ağabeyini bu kadar ustalıkla idare etmesini seviyordu. Bütün görüşmeleri Jarret yaparken Hugh her şeyi kendisinin hallettiğini düşünüyordu. Onun çok kötü şarkı söylemesini komik bularak seviyordu. Onun kendisiyle ilgili endişeye kapılmasından hoşlanıyordu.

Ama onunla evlenip de kalbine sahip olamamak onu öldürürdü. Özellikle kalbinin asıl sahibi olan tek kişiyi, Geordie’yi geride bırakmak zorunda kalacağı için.

“Haklısın,” dedi. “Senin dürüstlüğünü Rupert’ın boş aşk vaatlerine tercih ederim. Ve sanırım sen de sana karşı dürüst olmamı hak ediyorsun.”

Derin bir nefes aldı. “Bu şirket evliliğinde göz önünde bulundurmamız gereken bir şey daha var. Sana söylemediğim bir şey.” Sakinleşmek için çabaladı Annabel. “Bunu duyduktan sonra muhtemelen benimle evlenmeyi bir kez daha düşüneceksin.” Jarret pür dikkat dinliyordu, gözleri kısılmıştı. “Ya?”

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. Omuzlarını indirdi, gözlerinin içine baktı ve “Benim bir oğlum var,” dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jarret ağzı açık bakakalmıştı. Lanet olsun, bu kadın ne diyordu? Nereden çıktıysa ilk seviştikleri gece söylediği kelimeler gelmişti aklına: Bir erkekle yattığımdan bu yana yaklaşık on üç yıl geçti.

Bu gerçek onun göğsünü tıkıyordu. "George senin oğlun."

Annabel yutkundu ve başını salladı.

"Bu yüzden hiç evlenmedin."

"Evet."

"Ve bu yüzden tedbir almak konusunda bu kadar ısrarcıydın." Şimdi Jarret'ın kafasındaki parçalar bir deste içindeki kâğıtlar gibi birleşiyordu.

"Bu yüzden ağabeyin, Rupert konusunda başarısızlığa uğradığı için kendini suçlu hissediyor ve sen de onun bu tavrı karşısında kendini suçlu hissediyorsun. Bu yüzden George'a Bayan Lake'ten daha çok anne gibi davranıyorsun."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Annabel.

Böylesine büyük bir sırrı ondan saklamasına çok şaşırmıştı. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Ya da hiç söylemeyi düşündün mü?"

Bakışlarını ona yöneltti. "Bilmiyorum, sence sana ne zaman söylemeliydim? Evliliğe dair hiçbir niyetin olmadığını ve ölene kadar kumar oynayacağını belirttikten sonra mı?" Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Ya da seni yüz karası diye suçladığımda bununla övündüğün zaman mı?"

"Övünmedim- "

"Ah, tabii! Canının istediğin zaman benimle oynaşmak için beni Londra'ya götürmeyi teklif ettiğinde söylemeliydim- "

"Yeter," dedi yeterince cezalandırılmışçasına. "Haklısın."

Annabel'in öfkesi hemen söndü, yerini kedere bıraktı. Jarret'ın vicdanı sızlıyordu, Annabel'i koruma duygusu daha derin bir şekilde ortaya çıkmıştı şimdi. Bu duygu ne zamandır onun bir parçasıydı?

Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. "Geordie'nin hayatı boyunca piç damgasını yememesi için uğraştım." Gözlerinden yaşlar yuvarlandı. "O başkasına 'anne' diye seslenirken her seferinde kalbim biraz daha parçalandı. Hayatı boyunca bir daha benimle konuşmayacak bir adama bu sırrı anlatıp, onun hayatını riske atmak istemedim."

Artık hüngür hüngür ağlıyordu. Bu eziyete Jarret da dayanamadı. "Tamam, hayatım," diye mırıldandı onu kollarının arasına alarak.

Küçük George ile ilgili her konuda çok hassas olduğunun farkındaydı. Ve Bayan Lake'in çocukla ilgili her konuda onun isteklerine boyun eğdiğini anımsadı. Şimdi her şeyi anlamıştı.

Bu durumu neden daha erken fark etmemişti? Çünkü Annabel on iki yıldır bu sırrı nasıl saklayacağını biliyordu. Ayrıca onun şehvetli tarafıyla o kadar çok ilgilenmişti ki bu görüntüsünün altında, kalbi kırık bir annenin olabileceğini düşünemezdi.

Annabel'in kederi biraz hafıfleyinceye kadar bekledikten sonra başka bir soru sordu: "Peki George biliyor mu?"

Annabel kafasını hayır anlamında salladı. "Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Benden nefret edeceğinden, beni anlamayacağından korkuyorum." Yaşlı gözlerini ona doğru çevirdi. "Beni hayatından çıkarırsa buna katlanamam. Ölürüm."

Ne kadar acı çektiği, ona ne kadar muhtaç olduğu ortadaydı. Onun korumasına muhtaçtı. Jarret onu korumak istemiyordu ama elinde değildi. Çok fazla acı çekmişti. Ve onun bu halini izlemek acı veriyordu. "Senden nasıl nefret edebilir?" dedi bütün sevgisini ona atfetmeye gönüllü iki annesi olan çocuğu kıskanırcasına. "Sen bütün hayatını onun için heba ettin. Bunun ne kadar muhteşem olduğunu anlamak zorunda."

“Umarım haklısındır.” Sesi öylesine usulca çıkıyordu ki Jarret bütün acıları söküp atmak istedi yüreğinden. “Ona yakın zamanda söylemem gerekiyor. Ne kadar ertelersem sonuçlari o kadar kötü olacaktır.”

Buna vereceği bir cevabı yoktu. Kendi annesi gelip bütün hayatının bir yalandan ibaret olduğunu söylese ne yapardı acaba? Ona kızmadan buna katlanabilir miydi?

Geri çekilerek omuzlarını dikleştirdi. “En azından şimdi benim evliliğimin neden imkânsız olduğunu anladın.”

Bu iç karartan imkânsız kelimesi onu esir aldı. “Bunun konuyla ne alakası var anlamadım.”

“Eğer seninle evlenirsem ya Geordie’nin benim çocuğum olduğunu ilan edecek ve onu piç olarak damgalayacağım - böylece onu dedikodu kazanının içine atmış olacağım - ya da onu Sissy ve Hugh ile bırakacağım. İkisi de imkânsız.”

Jarret onun bu kelimeyi kullanmasını istemiyordu. “Sandığın kadar imkânsız değil. O Sharpe ailesinin bir parçası olacak ve biz skandallara alışığız. Bir tane fazla olması bizi hiç etkilemez. Biz onu en kötülerinden bile koruyabiliriz.”

Yan gözle Jarret’a baktı. “Eminim büyükannen bira üreticisinin kızı olan yeni eşini, piç oğluyla birlikte büyük bir hevesle karşılar.”

“Benim büyükannem bir tavernacının kızı hayatım. Ve eğer ben senin oğlunu kabul edebiliyorsam, o da etse iyi olur - yoksa cehenneme kadar yolu var.”

“Onun için ‘cehenneme kadar yolu var’ diyemezsin. Bir anda bira fabrikasını senin elinden alabilir.”

Jarret gerildi. “Ben onunla bir anlaşma yaptım ve bundan geri dönemez. Dönse bile George’un ve senin açlıktan ölmenize izin vermem. O yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Ben ona zarar vermekten endişe duyuyorum. Onu, bildiği tek hayattan çekip çıkaracağım için endişe ediyorum. Ve onu asla arkamda bırakamam, asla.”

“Ben senden böyle bir şey istemem zaten.” Islak yanaklarını kendine doğru çekti. “Ama belki de bu kararı ona bırakmalısın. Ona doğruyu söyle, sonra neyi tercih edeceğine bakalım: Öz annesiyle yaşayacağı skandallarla dolu bir hayat mı yoksa kendisinin etkilenmeyeceği bir yaşa gelene kadar burada kalmak mı?”

“Eğer ikinci seçeneği seçerse seninle gelemem. Gelmem.”

Bu sözler üzerine Jarret gerildi. “Ben de Londra’yı bırakamam. Plumtree Bira Fabrikası’nı işletirken olmaz.” “Gördün mü?” Annabel kendini geri çekti. “Dediğim gibi imkânsız.”

„Şunu söylemeyi keser misin? Gerçekten onun için hayatından vazgeçmeni isteyecek mi sanıyorsun? Bir eşe, kendi evine başka çocuklara sahip olmaktan vazgeçmeni-” Gözleri açıldı Annabel’in. “Sen... sen çocuk mu istiyorsun?”

Jarret aslında böyle bir şey söylemek istememişti. Yer ayaklarının altında sallanıyor, onun her kelimesiyle değişiyordu. Eğer George onlarla birlikte yaşamaya gelirse zaten bakması gereken bir oğlu olacaktı. İki kişiye daha bakacaktı. Hâlbuki şimdiye kadar sadece kendine bakmıştı. Ya ikisini de hayal kırıklığına uğratırsa? Ya, Tanrı korusun, Plumtree Birahanesi batarsa?

“İstiyor musun?” diye üsteledi Annabel.

“Eminim bir gün ben de çocuk isterim.”

Annabel’in yüzüne acıma ifadesi geldi. “Jarret, itiraf et. Bana bu teklifi yaparken düşündüğün şey bu değildi. Anlıyorum, gerçekten. Kimse aynı zamanda hem bir eş hem de yarı-yetişkin bir oğla sahip olmak istemez - özellikle senin gibi daha kısa bir süre öncesine kadar evlilik düşünmeyen bir adam.”

Sorununa parmak bastığı için sinirlenen Jarret ona çıkıştı. “Kelimeleri ağzıma tıkmaktan

vazgeç! George'un varlığına alışmak için senin on iki yılın vardı. Bana ise beş dakika veriyorsun."

Annabel, "Hadi ama Jarret- " diye haşladı o teskin edici ses tonuyla ve bu Jarret'ı sinirlendirdi.

"Senin sorunun ne biliyor musun? Risk almaktan korkuyorsun. Her zaman güvenli olanı seçiyorsun. O bahse de kazanacağından emin olduğun için girdin - kaybedeceğine dair en ufak bir kuşkun olsa girmezdin."

"Doğru değil bu!" diye üsteledi Annabel.

"Değil mi? Bunun bazı şeyleri değiştireceğinden korktuğum için kendi oğluna kim olduğunu anlatmaktan çekinen ben değilim. Risk almaktan daha şeytani şeyler olduğunu kabul etmelisin- "

"Ah, inan her şeyin farkındayım," dedi Annabel acı dolu bir şekilde. "Haklısın. Ancak aramızdaki engel şu: Sen. Bana kendinle ilgili bir şeyler anlatsaydın, bu şansı kullanabilirdim. Ama bana bu şansı sunmadın bile. Bana evliliğimizle ilgili bütün makul sebeplerden bahsettin ama kalbinle ilgili tek kelime etmedin."

Jarret kalp hakkında konuşmaya başlarsa sıkıntıya düşerdi ve ona ancak Tanrı yardım edebilirdi. "Benim bir kalbim yok. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Ve bir kalbe sahip olmak istemediğinin de farkındayım. Çünkü kalp ağrısı çekmemenin en kolay yolu, ona sahip değilmişsin gibi davranmaktır." Annabel, Jarret'ın elini alıp göğsünün üzerine koydu. "Ama ben buna inanmıyorum. Kalbi olmayan bir adama âşık olmuş olamam."

Jarret dondu kaldı. Aşk mı? Hayır, olamazdı. Aşk bir adamı perişan eden bir tuzaktı. "Böyle söyleme." Göğsünün panikle dolduğunu fark edip elini indirdi. "Ben seni yatağımda istiyorum. Ben seninle evlenmek istiyorum. İyi bir evlilik yürüteceğimize ve George ile ilgili sorunları aşacağımıza eminim. Ama bundan fazlasını isteme benden. Çünkü sana verecek başka bir şeyim yok."

Annabel'in yüzünde beliren acının aynısını o da hissetti. Kahretsin, böyle olsun istemiyordu! Onu bu kadar korumak istemiyordu.

"Şimdi, kim risk almaktan korkuyor bakalım?" diye sordu Annabel nazikçe. "Sanırım bir kumarbaz kartlarını göğsüne yakın tutmak ister. Ama eninde sonunda onlarla oynamalısın Jarret. Kaybetmeyi göze almalısın, hayatta bile. Ben senin kalbine karşılık pek çok şeyi - hatta George'u bile - kaybetmeye hazırım. Ama daha azı için adım atamam. Sen de atma."

Jarret eşyalarını toplamak için yatağa döndü. "O halde haklısın. İkimiz diye bir şey olması imkânsız."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Bir tarafı Annabel'in itiraz etmesini, fikrini değiştirdiğini söylemesini: Bu işin imkânsız olmadığını, kalbine sahip olmasa bile onunla evlenebileceğini ve yatağını paylaşabileceğini söylemesini istiyordu.

Diğer tarafı ise daha güçlü bir şekilde Annabel'in bu cümleleri kurmayacağını söylüyordu. Çünkü o öyle biriydi. Bir kere bir şeye karar verdiğinde geri adım atmazdı. Aslında Jarret bu yönünü seviyordu.

Tanrım, Annabel onu tüm bu kalp ve aşk konuşmalarıyla etkiliyordu. Buna izin vermemeliydi.

Sessizce giyindiler. İlk olarak Jarret giyindi, sonra Annabel'e korse ve elbisesini giymesine yardım etti. Bu anlarda onu kendine çok yakın hissetmesine rağmen, aslında birbirlerinden çok uzaktaydılar. Annabel'in baldan tatlı kokusunu son kez kokladığını, saçlarının ipeksi dokunuşunu bir daha hissetmeyeceğini, bunun onunla birlikte geçirdiği son an olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Onu öpmeyi, evlenmeye ikna etmek için onu tahrik etmeyi düşündü. Ama o kendisine âşık olduğunu söyledikten sonra, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki? Bunun onun için ne kadar değerli olduğunu bilerek onu nasıl yapabilirdi ki?

Düğmelerini kapamayı hızlıca bitirince, onun yanından mümkün olan en kısa zamanda uzaklaştı. Yakınında olmaktan duyduğu tatlı-acı zevk çok yoğundu.

Ardından içi can sıkıcı bir düşünceyle kaplandı. Yazı masasına yürüdü ve birkaç adres karaladı.

Annabel saçını arkada Jarret'in çok sevdiği şekilde toplarken yeniden onun yanına gitti.

"Eğer dedikodular buraya ulaşır da benimle evlenme konusunda fikrini değiştirirsen, bu adreslerden bana ulaşabilirsin. İlki benim yaşadığım malikânenin adresi, diğeri büyükannemin kasabadaki evinin adresi ve en sonuncusu ise Halstead. Ama bu aralar orda kimse kalmıyor." Kâğıdı eline sıkıştırdı.

Annabel ifadesiz bakışını ona yöneltti. "Teşekkürler."

"Yarın fabrikada olacak mısın?"

"Gerek yok."

Onun adına gerek yoktu ama Jarret'a göre gerek- Hayır, lanet olası hiçbir şeye gerek yoktu. Daha yeni buna karar vermemiş miydi?

"Demek ki burada vedalaşıyoruz," dedi.

Gülümsemedi, sadece baktı Annabel. "Galiba öyle." Jarret onu öpmek ve kucaklamak istiyordu. Ama hiçbirini yapmadı. Döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam kapıya varmıştı ki Annabel seslendi: "Jarret?"

Jarret bir ümitle döndü. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Buraya gelip ağabeyime yardım ettiğin için. Kısa bir süreliğine de olsa hayatımı güzelleştirdiğin için. Bana kadın olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlattığın için."

Boğazında bir şeyler düğümlendi. "Rica ederim." Ancak Jarret hana vardığında, ondan uzaklaşmakla belki de çok büyük bir hata yaptığını düşündü. Annabel onun için doğru kadın mıydı? Korkakça mı davranıyordu? Ona istediğini verecek ve çekebileceği acıya göğüs gerecek kadar cesaretli miydi?

Hayır, emin olduğu sadece bir şey vardı. O da doğru şeyi yaptığıydı. Sadece seviştiği bir kadından ayrılırken bile bu kadar acı çektiyse, ona âşık olsa kimbilir ne kadar çok acı çekerdi?

Annabel onun risk almaktan korktuğunu iddia etmişti. Anlamadığı şey ise her kumarbazın bazı risklerin alınamayacak kadar büyük olduğunu bilmesiydi. Bunun da onlardan biri olduğuna oldukça emindi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Annabel ilerleyen günlerde kendisini uyuşuk hissetti. Her gün konuşmalarını tekrar gözden geçirerek yaptığının en doğru şey olduğuna kanaat getiriyor, her gece ise teklifini kabul etmiş olduğunu dileyerek bu kararıyla çelişiyordu.

Onu sevmemesi, onunla evlenme fikrini bir nevi onu kurtarmak gibi görmesi bu kadar önemli miydi? Bu da bir çeşit koruma değil miydi?

Ama her şafak söktüğünde yine doğru şeyi yaptığına karar veriyordu. Kumarı bırakacağından nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Sonsuza kadar beraber olmak için biriyle evlendiğinde pişman olmayacağından nasıl emin olabiliyordu? Ayrıca ailesinin Geordie'yi kabul edeceği sözünü sadece ondan almıştı.

Annabel içini çekti. Jarret'ın haklı olduğu bir konu vardı: Geordie'ye doğruyu söylemek zorundaydı. Korkak gibi davranıyordu. Bu konuyu ne kadar ertelerse sonuçları o kadar kötü olacaktı. Ama Geordie okulundaki bu zorlu haftayı bitirene kadar, hatta en sevdiği tatil olan Paskalya geçene kadar beklemesi gerektiğini kendisine hatırlatıp duruyordu. Ya da...

Erteliyordu. Farkındaydı.

Özellikle bugünlerde ona söylememek için daha az sebep vardı. Her şey iyi gidiyordu. Hugh, Lake Ale'in dizginlerini eline alarak onu şaşırtmıştı, yeni bir adam gibi görünüyordu. Jarret'ın, biralarını Doğu Hindistan Şirketi'ne satabileceklerine dair verdiği ümit Hugh'ün güvenini arttırmış ve her gün fabrikaya heyecan içinde gider gelir olmuştu.

Bu nedenle Jarret'ın gidişinden bir hafta sonra, onu çalışma masasında elinde viskiyle otururken gördüğünde şaşırmıştı Annabel. Londra'dan döndüklerinden beri onun ilk defa alkol alırken görmüştü.

Aslında onun içmediğini fark ettiğinde ise damarlarındaki kanın donduğunu hissetti Annabel. Hugh içkiyi içmiyordu, sadece bardağa bakıyor ve onu ışığın altında bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Onun orda olduğunu hissetmiş olmalıydı ki onun olduğu tarafa bakmadan seslendi. "İçeri gel, Annabel. Ben de tam seni çağıracaktım."

Sesinde onu korkutan bir ölüm sakinliği vardı. "Ne oldu?"

"Allsopp'tan ilginç bir dedikodu çalındı kulağıma. Londra'da kız kardeşimin tanınmış bir beyefendiyle tatsız bir bahse girmiş olduğu konuşuluyormuş."

Tam kafasını kaldırıp ona baktığında Annabel'in renginin solduğunu fark etti. "Doğru, değil mi?"

Çenesini dışarı doğru iterek durumdan kurtulmaya çalıştı. "Lake Ale'e yardım ettiği takdirde ona annemin yüzüğünü vereceğime dair bahse girdim."

"Benim kulağıma böyle gelmedi."

"Biliyorum, ama- "

"Ama ben Lord Jarret Sharpe'ın bir bahis karşısında sadece bir yüzük alacağına asla inanmam." Gözleriyle Annabel'i inceliyordu. "Ama eminim ki Lord Jarret seninle yatmak için bahse girmiştir. Herkes de bahsin bu konuda olduğunu konuşuyor."

Annabel'in yanaklarına ateş basmıştı. "Bahsin ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Ben kazandım sonuçta."

"İnkâr etmiyorsun yani?"

Çaresizce içini çekti Annabel. "Hugh, lütfen..."

"Lord Jarret'ın böyle bir bahse girmesi beni şaşırtmadı ama senin kabul etmen çok şaşırttı."

"Seni utandırdığım için özür dilerim- "

"Konumuz bu değil, onu kim takar!" Hugh bardağı bir kenara bıraktığında Annabel rahatladı. "Lake Ale'i kurtarma konusundaki çaresizliğin seni bunu yapmaya zorladı. Mecbur kaldın." Kafasını ellerinin arasına alarak yüzünü buruşturdu. "Tanrım, seni böyle bir şeyi yapmaya sürüklediğime inanmıyorum."

Yüreği ağzına gelen Annabel, ona doğru yürüyüp elini omzuna koydu. "Böyle bir şeyi ortaya sermez o. Özünde iyi bir adamdır."

Hugh kafasını kaldırdı. "İyi bir adam, çaresiz bir kadından faydalanmaya çalışmaz. İyi bir adam, bir kadının şerefine leke sürecek şekilde davranmaz ve dedikodularla tek başına mücadele etmesine izin vermez. Onun yüzünden kasabanın yarısı seni fahişe diye yaftaladı. Hemen Londra'ya gidip bu konu yüzünden onu düelloya davet etmem gerekiyor, lanet olsun!"

'Yapamazsın," dedi Annabel kararlı bir ses tonuyla.

“O bunu hak ediyor.”

“Hayır, hak etmiyor.” Annabel tereddütlüydü, ama düello etmek gibi aptalca şeylerden bahsediyorsa ona doğruyu anlatmak en iyisiydi. “Dedikoduyu duyar duymaz benimle evlenmek istedi ama ben reddettim.”

Hugh ona dik dik baktı ve yavaşça sandalyesinden kalktı. “Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yaptın?”

“Nedenini biliyorsun; Geordie yüzünden.” “Geordie’nin oğlun olduğunu ona söyledin mi?” “Söylemek zorundaydım. Bana yaptığı teklif dolayısıyla bilmeyi hak ediyordu.”

Hugh sandalyesinde arkasına yaslanarak Annabel’i süzdü. “Sana daha önce evlenme teklif eden diğer erkeklere söylememiştin.”

“Onları önemsemiyordum ki.”

“Ama Lord Jarret’ı önemsiyorsun.”

Annabel önce tereddüt etti, sonra kafasını salladı. “Gerçeği başkalarına anlatacağından korkmuyor musun?”

“Hayır, o çok ketum bir erkek,” dedi soğukkanlı bir tavırla Annabel.
“Ne kadar ketum olduğunu gördüm. Bu lanet olası bahis yüzünden Londra’nın yarısına hava attığından eminim.” “Dedikodu ondan çıkmadı. O öyle bir adam değil.” “Gerçekten mi?” Hugh’ün kızgınlığı yüzünden okunuyordu. “Peki, neden onu reddettin? Demek ki senin yaptığın itirafa verdiği tepki pek hoş olmadı.”

“Aslında, hayır. Bu konuda çok anlayışlıydı.”

Hugh gözlerini kırpıştırdı. “Şimdi ben de şaşırdım.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Geordie’nin senin oğlun olmasını sorun yapmadıysa, neden teklifini kabul etmedin o zaman?”

“Geordie’nin yuvası olarak bildiği tek yeri terk etmesini istemiyorum. Onu burada bırakıp Lord Jarret’la Londra’da yaşamaya da katlanamam. Bu kadar basit.”

“Belki de seçimi Geordie’ye bırakmalısın.”

Annabel burnunu çekti. “Sen ve Lord Jarret. O yaşta bir çocuk nasıl böyle bir seçim yapabilir? İnsanların ne kadar zalim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Eğer ona, seni Londra’ya götürmek zorundayım ve kimse bunu garip karşılamayacak, dersem dedikodular alıp başını yürüyecek. Böyle bir durum sadece onu değil, herkesi utandıracak. Eğer burada bensiz kalmayı seçerse- ” Hıçkırıklara boğuldu.

“Ah, tatlım.” Hugh onu kollarının arasına aldı. “O çocuğa gerçeği anlatmalısın.”

“Biliyorum. Anlatacağım da.”

Hugh bir mendil çıkardı. “Rupert’ı kendi ellerimle boğabilseydim keşke. O küçük çakal- ”

“Artık bunlar geçmişte kaldı.” Mendili alıp burnunu sildi. “Ben bir hata yaptım ve Rupert’in adını tekrarlayıp durmak bu hatayı telafi etmiyor.”

“Senin tek hatan, senin ne kadar değerli olduğunu göremeyecek kadar aptal bir genç adama güvenmen oldu.” Yanağından yuvarlanan gözyaşını silmek için kız kardeşine doğru uzandı. “İşte beni endişelendiren şey de bu, Annie. Onun gibi başka birini daha buldun. Lord Jarret’ın seni hamile bırakmış olma ihtimalini düşünmem için bir sebep var mı?” diye sordu kulakları kızararak.

Tanrım, bu durum daha kötü bir hal alabilir miydi? “Bu mümkün değil.” Jarret bundan emindi.

“Seni yargılamıyorum, dikkat et ama eğer öyle bir ihtimal varsa- ”

“Lord Jarret’la aramızda o aptal bahisten başka bir şey yok. Seni temin ederim ki,” dedi kendine güvenen bir tavırla. Artık değil, en azından. “Ve ben de o bahsi kazandım, bu yüzden endişelenmene gerek yok.”

Yine onun yakınına giderek çenesini kafasının üstüne dayadı. 'Yine de dedikodu devam edecektir. Arkadaşlarımızın ve komşularımızın sana dil uzattığını görmek istemiyorum."

Annabel yutkundu. "Onun teklifini kabul etmemi istiyor musun? Fikrimi değiştirirsem ona yazmam için bana adresini verdi. Sana ve Sissy'ye daha fazla utanç yaşatmak istemiyorum."

"Ah, tatlım," dedi Hugh, kız kardeşinin gözlerine düşen saçları aralayarak.

"Ben böyle bir şeyi umursamam. Sissy de öyle. Sen her zaman bizim için bir neşe kaynağı oldun. Ayrıca, bu dedikoduların ağırlığını taşıyacak olan kişi sen olacaksın. Keşke bu konuda sana destek olabilsem."

Annabel geri çekilip zorla gülümsedi. "Zamanla unutulup gidecektir." Hugh'ün arkasındaki bardağa takıldı gözleri. "Onu içmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Onunla işim kalmadı."

Derin bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

Jarret'la olan ilişkisinden, en azından iyi bir sonuç elde edebilmişti.

★★★

George salonda kalakalmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. O bir piçti. Ve halası Annabel onun annesiydi. Annesi, dahası gerçek babası savaşta ölmüştü. Yetmezmiş gibi babası sandığı adam aslında dayısıydı.

Tanrım, böyle bir şey nasıl olabilirdi? Annesi onu hiçbir zaman diğer çocuklardan ayırmamıştı. Gerçekten onun çocuğu değilse arada sırada belli etmesi gerekirdi. Ona yalan söylemiş olamazdı...

Herkes ona yalan söylemişti. Boğazında düğümlenen gözyaşlarını güçlükle yuttu. Bunu nasıl yapabilmişlerdi? Ondan piç olduğu gerçeğini saklamışlardı.

Piç. Bu iğrenç kelime onu hasta edecek şekilde kafasında çınlayıp duruyordu. Merdivenleri tökezleyerek çıktı ve yalnız kalıp düşünebileceği yer olan odasına gitti. Piç. İnsanların fısıltıyla bahsettikleri Toby Mawer gibi çocuklardan biriydi o da. Toby'nin annesi de halası Annabel gibi hiç evlenmemişti.

Hayır, Annabel Hala değil. Annesi. Dizlerini kendine doğru çekerek yatağına kıvrıldı. Annesi oydu. Ve onun oğlu olduğunu kimseye söyleyemiyordu, çünkü bu utanç vericiydi. Aslında varlığı en başından herkesi utandırmıştı. Tanrım, hasta olacaktı.

Odasındaki dolaba koşup defterlerini çekip çıkardı ve göğsüne bastırdı. Kalbi çok ağrıyordu. Herkes yalancıydı. İlgilendikleri tek şey, kimsenin hatta kendisinin bile doğruyu öğrenmesini engellemekti.

Birdenbire aklına bir şey geldi. Büyükannesi ve büyükbabası biliyor muydu? Hayır, bir dakika - onlar onun gerçek büyükannesi ve büyükbabası değillerdi, değil mi?

Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Büyükannesi ve büyükbabası yoktu, çünkü hepsi ölmüştü. Annabel Hala'nın savaşta ölen nişanlısı bir yetimdi. Kız ve erkek kardeşleri ise olarak tanıdığı kişiler ise kuzenleriydi. Ne babası ne büyükannesi ne büyükbabası ne de kız ve erkek kardeşleri vardı. Ona yalan söylemiş olan ve bunu itiraf edemeyen bir annesi vardı.

Çünkü o bir piçti.

Bu onun hatası değildi ki! Bu o iğrenç Rupert'ın hatasıydı. George adamın onun babası veya bir savaş kahramanı olup olmamasıyla ilgilenmiyordu. Annabel Hala'yı - annesini - hamile bırakarak yapmaması gereken bir şeyi yapmıştı. Babası böyle söylüyordu. Hayır, babası değil. Onun bir babası yoktu.

Başını dizlerinin arasına aldı ve yine gözyaşlarına boğuldu. Her şey bunları öğrenmeden önceki gibi olsun istiyordu.

Bunları bilmediği ana dönmek istiyordu. Annesinin, babasının, büyükannesinin ve

büyükbabasının, kız ve erkek kardeşlerinin olduğu zamana...

Birdenbire kafasına kaldırdı. Neden olmasın ki? Onun bu konuyu duyduğunu kimse bilmiyordu. Kendisi ve halası Annabel bir şey demediği sürece her şey eskisi gibi olabilirdi. Farklı bir anne istemiyordu. Her şeyin aynı kalmasını istiyordu. Ve bu onun elindeydi. Eğer o isterse kimse gerçeği bilemezdi.

Lord Jarret hariç.

Kaşlarını çattı. Annabel Hala ile ahlaksızca bir bahse giren ve herkese bundan bahseden Lord Jarret. Halası Annabel ile ilgili ciddi niyetleri olduğunu belirten ama bunları gerçekleştirmeyen Lord Jarret. Annabel Hala'nin ondan, evlilikle ilgisi yok, diye bahsettiğini hatırladı.

Şimdi ise Lord Jarret'ın evlenme teklifi ettiğini söylüyordu. Bu gerçek miydi? Olamazdı.

İlk olarak babasına, kendisiyle Lord Jarret arasında o bahisten başka bir şey geçmediğini söylemişti, ama bu bir yalandı. Lord Jarret onu öpmüştü - George bundan çok emindi. Ayrıca bir keresinde de Daventry pazarının yakınlarından yağmur altında yürüyüşten geldiklerini görmüştü, ikisi de yanlış bir şey yapmışlarmış gibi suçlu görünüyorlardı. Birbirlerine öyle bir bakıyorlardı ki annesi ile babasının da zaman zaman öyle bakıştığını görmüştü.

Tanrım, ya Lord Jarret da Annabel Hala'yı hamile bıraktıysa? George bunun tam olarak nasıl yapıldığını bilemiyordu ama öpüşmekle ve aynı yatağa yatmakla ilgili olduğundan emindi. Ve eğer o bahsin sonucunda Lord Jarret'la halası Annabel aynı yatağa girdilerse...

George yeri yumrukladı. Eğer Annabel Hala hamileyse bütün aile utanacaktı, çünkü halası Annabel bunun yüzünden evlenmeyecekti. Ve Lord Jarret insanlara George'un piç olduğunu anlatırsa bütün aile yine utanacaktı.

Böyle bir şey olursa onu suçlayacaklardı ve herkes onun bir piç olduğunu bilecekti. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

Bu işten kurtulmasının bir yolu vardı. Lord Jarret'la Annabel Hala'yı bir şekilde evlendirmeli ve onu buradan uzaklaştırmalıydı. Daha sonra her şey eski günlerdeki gibi devam edebilirdi.

Tek fark, çok sevdiği halası Annabel'in artık evde olmayacağıydı. Babası ona kötü davranınca kimse ona sıcak çikolata getirmeyecekti. Kâbus gördüğü zaman kimse ona şarkı söylemeyecekti. Açık artırmaya çıkarılan atları görebilmek için kimseye naz yapamayacaktı.

O an bütün bunları onun gerçek annesi olduğu için yaptığını anladı.

Boğazı düğümlenmişti. Hayır, annesi olmasına izin vermeyecekti! Onu Lord Jarret'la evlendirip buradan uzaklaştıracaktı. Lord Jarret dedikodulardan dolayı buna mecburdu. Babasının söylediği de buydu. Annabel istese de istemese de George, Lord Jarret'ı geri getirmeli ve onunla evlenmesini sağlamalıydı.

Ama nasıl?

Lord Jarret'a mektup yazma fikri kulağa akıllıca gelmedi. Mektubu görmezden gelebilirdi. Hayır, George bizzat kendi gitmeliydi.

Midesi tekrar bulanmaya başladı. Londra'ya gitmek mi? Hem de tek başına? Böyle bir şey yapabilse bile anne babası onu öldürürdü. Kaşlarını çattı. Gerçekten bir annesi babası yoktu, var mıydı? Sadece ondan utanan bir annesi vardı.

Saçmalama, mutlaka endişeleneceklerdir, dedi vicdanı.

Endişelenseler ne olur ki? Acı çekmeyi hak ediyorlar. Yalan söyleyen onlardı.

Belki de hiç umursamayacaklardı. Tekrar gözyaşlarına boğuldu. O bir piçti, bir utanç kaynağıydı. Tabii eğer bu durumu düzeltmezse... Düzeltirse, her şey yoluna girecekti.

Durumu düzeltmek için Lord Jarret'la birlikte buraya geldiğini hayal etti. Lord Jarret ile halasının evlenmesini sağlayacaktı. George da onu geri getiren kahraman olacaktı. Böylece

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

herkes onun bir piç olduğunu unutacak ve her şey eski günlerdeki haliyle devam edecekti. En önemli kısmı da buydu.

Peki, Londra'ya nasıl gidecekti? O, annesi ve halası Annabel posta arabasını ilk defa geçen sefer kullanmışlardı. Handan gece yarısı ayrılıyordu araba, böylece sabah olana dek evde olmadığını kimse fark etmeyecekti. Londra'ya vardığında ise fabrikaya gitmek üzere bir araba kiralayacak ve Lord Jarret'ı bulacaktı.

Şimdi çözmesi gereken tek sorun, posta arabasına nasıl bineceğiydi. Büyükanne ve büyükbabasının Yeni Yıl için ona verdikleri para, bileti satın almaya yeterdi. Şimdiye kadar handa sadece bir kere bulunduğundan, kimsenin onu hatırlayacağını veya tanıyacağını sanmıyordu.

Ama arabanın şoförü onun yaşındaki bir çocuğun binmesine izin vermeyebilirdi. Annesi ve babası hakkında ve neden yalnız seyahat ettiğine dair birçok soru sorabilirdi.

George düşünmek için yatağına oturdu. Belki de hizmetçilerden birini onu arabaya bindirmesi ve Londra'daki ailesine gönderiyormuş gibi numara yapması için ayarlayabilirdi. Hayır, bu işe yaramazdı. Anlaşılırdı. Ama başka kimi ikna edebilirdi?

Yatağından sıçradı. Toby Mawer! O on yedi yaşındaydı, şoför onu dinlerdi. George bir markinin arabasında geldiğinden beri Toby ve arkadaşları ona karşı daha nazik davranır olmuşlardı. Yine çok cana yakın değillerdi ama eskisi kadar kaba da değillerdi.

Ayrıca, George'ta Toby'nin istediği bir şey vardı; babasının ona verdiği saat.

George saati çekmeceden çıkardı. Gerçekten çok güzel altın bir saatti ve içinde de "George Lake'e, On ikinci yaş günü hatırası, 9 Ocak 1825" yazıyordu. Bu onun ilk saatiydi. Boğazında bir düğüm hissetti. Gerçekten bunu vermek istiyor muydu?

Vermek zorundaydı. Yola çıkmak ve Londra'ya gitmek için bütün parasına ihtiyacı vardı. Ayrıca Toby'nin ondan istediği başka hiçbir şey yoktu.

Göğsünün sıkıştığını hisseden George saatini cebine attı. Toby'den ona yardım etmesini isteyecekti ve gece yarısına doğru nerede buluşacaklarını planlayacaklardı. Herkes uyuduktan sonra evden çıkacak ve Londra'ya giden arabaya atlayacaktı. Her şey hallolduktan sonra ise her şey eski haline dönecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Annabel, Geordie'nin kapısının önünde duraksadı. Kahvaltıya inmemesi onu endişelendirmişti. Dün akşam yemekte de tuhaf davranmış, bütün gece yüzünü asarak hiç konuşmamıştı. Ara sıra böyle davransa da bu durum farklı görünüyordu. Sanki yüzeyin hemen altında öfke kazanları kaynıyor, patlamaya hazır bekliyordu.

Geordie hiçbir zaman öfkesini saklamazdı. O öfkelendiğinde herkes ne olduğunu bilirdi.

Belki de artık büyüyor ve duygularını kontrol etmeyi öğreniyordu. Bu durum Annabel'in ona gerçeği söylemesini çabuklaştırabilirdi. Artık zamanıydı. Cesaretini toplamak için bütün gece uğraşmıştı. Kapısını çaldı. Cevap vermedi. Annabel panik oldu. Kapıyı açmak istedi ama kilitliydi. Aslında kapıyı kilitlemesine izin verilmiyordu.

"Geordie, kapıyı hemen açar mısın!" diye feryat etti Annabel.

Cevap gelmedi.

Komutunu tekrarladıktan sonra, Hugh'ü almak için merdivenlerden aşağıya koşturdu. Fabrikaya gitmemiş olmasını umuyordu.

Dakikalar sonra hepsi Geordie'nin kapısının önündeydi ve Hugh elleri titreyerek yedek anahtarla kapıyı açmaya çalışıyordu.

Odaya girdiklerinde odanın boş olduğunu gördüler. Bomboş! Hangi cehenneme gitmişti

bu çocuk?

Annabel açık pencereyi ve yatağın kenarından pencerenin dışına uzanan ipi fark etti. Kalbi duracak gibi oldu. Pencereye doğru koştu, onu yerde kan ve kırıklar içinde bulmayı beklerken çamurda kaybolan birkaç ayak izine rastladı.

Hugh onun yanına koşturdu. "Lanet olsun, bu çocuk neyin peşinde?"

"Kaçmış. Hugh, kaçmış!"

"Saçmalık, bunun başka bir açıklaması olmalı. Neden kaçsın ki?"

Sissy hizmetçileri çağırırken o da Hugh'e sarılmıştı. "Dün gece yemekte çok üzgün görünüyordu. Bir derdi var gibiydi."

"Belki de sadece ormanda ateş yakmak için şu anlamsız gece gezintilerinden birine çıkmıştır ya da nehirde yılan balığı avlamaya gitmiştir." Hugh sakin görünmeye çalışıyordu ama endişelendiği sesinden belliydi. "Eminim birkaç dakikaya kadar dönüp, yapmaması gereken bir şeyi yaptığı için kendiyle övünecektir. O yaşlarda bütün çocuklar böyle davranır."

"Sen hiç gecenin bir yarısı odandan iple inip kaçtın mı?" diye sordu Sissy. "Eminim yapmamışsındır Hugh Lake. Hemen polis muhafızlarına haber göndermeliyiz."

"Yolun aşağısındaki büyükannesi ve büyükbabasına gitmediğinden emin olmadan olmaz."

Saatler ilerledikçe, bunun bir gece yarısı kaçamağı olmadığı ve büyükannesinin evine gitmediği anlaşılmıştı. Sanki yer yarılıp içine girmişti. Hizmetçiler hiçbir şey bilmiyordu ve kimse onu giderken görmemişti.

Öğlen olduğunda Annabel çıldırmış gibiydi. Hugh öfkeden ne yapacağını şaşırmış bir halde, Sissy ise durmadan ağlıyordu. Ansızın kapıda, yanında başka bir yerde olmayı tercih edermişçesine bakan uzun boylu bir çocukla beraber bir adam belirdi.

"Öğleden sonra, Bay Lake," diye söze başladı adam. "İşte bu Toby Mawer bana bir saat satmaya çalıştı fakat ben içindeki yazıdan, onun sizin oğlunuza ait olduğunu anladım. George'un kendisini görüp gerçekten bu saati Toby'ye verip vermediğini sormalısınız."

Annabel, Geordie'nin Toby denen bir çocuktan şikâyet ettiğini duymuştu. İçini bir korku kapladı. Toby saati almak için ona zarar mı vermişti?

"George kayıp," dedi Hugh ikisine evin içine doğru eşlik ederken. Toby'ye kötü kötü baktı. "Nerede o, Toby?" Toby soğukkanlı bir tavır takınmıştı. "Bilmiyorum efendim. Sadece bana bu saati verdi, o kadar."

"Hiçbir sebep yokken mi?" diye sordu Annabel. "İnanmıyorum sana."

Çocuğun gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Ne isterseniz onu düşünün. Saati bana verdi, o kadar."

"Pekâlâ," dedi Hugh, "ben George'un doğum gününde ona hediye edilen bir saati öylesine vereceğine inanmıyorum, ancak sen de aksini söylüyorsun bırakalım da bu işi polis muhafızları araştırsın. Şu anda yolda geliyor. Seni ona teslim edeceğiz." Hugh'ün sesi sertleşti. "Tabii George bir yerlerde ölü bulunursa suçlayacağımız kişi sen olacaksın. Ama en azından asılırken altın saat senin ellerinde olacak."

"Asılmak mı?" diye feryat etti Toby, gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. "Şimdi bakın efendim, ben cinayet falan işlemedim. Onu son gördüğümde hayattaydı, yemin ederim!" Hugh kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Peki neresi onu son gördüğün yer?"

Toby yutkundu ve gergin bir şekilde arkasındaki kapıya baktı. "Beni muhafıza teslim etmeyeceksiniz değil mi?" "Söyleyeceğin şeye bağlı."

Toby dudağını büktü. "Biliyorum o ana kuzusuna yardım etmemeliydim. Bunun aptalca bir plan olduğunu söyledim ama beni dinlemedi."

"Neydi planı?" diye üsteledi Annabel.

“Londra’ya ünlü bir beyefendiyi görmeye gitti. Geçen hafta kendisi buradaydı. Onu arabaya bindirmem için ağabeyi gibi davranmamı istedi. Ben de arabacıya onu amcasını ziyarete gönderdiğimi söyledim. George bileti kendi ödedi, bana da ona yardım ettiğim için bu saati verdi.” Annabel’in kalbi tekledi. Georgie Londra’ya tek başına mı gitmişti?

“Neden Lord Jarret’ı görmek istesin ki?” diye sordu Sissy.

“Bilmiyorum bayan. Söylemedi. Ama sürekli bana piç olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili sorular sorup durdu, bu yüzden neredeyse ona yardım etmekten vazgeçecektim.” Piç olmak.

Annabel bakışlarını Hugh’e çevirdi. Onun da renginin solduğunu fark edince aynı şeyi düşündüklerini anladı.

“Teşekkürler delikanlı, bize doğruyu anlattığın için,” dedi Hugh gergin bir tavırla. “Şimdi gidebilirsin.”

Toby kaşlarını çattı. “Peki ya saat? O saat benim, adil bir anlaşmayla hak ettim ben onu.”

“Seni muhafıza teslim etmediğimiz için memnun olsan yeter,” diye tersledi onu Hugh. “O saati sana vermiyorum.”

“Ama eğer isterse ona bir parça kek verebiliriz” diye araya girdi Sissy solgun bir gülümsemeyle. “Bize yardım ettiği için.”

Toby göğsünü ileri doğru itti. “Kek istemiyorum.” Asık suratla Sissy’ye baktı. “Ama biraz bifteğiniz olsaydı...” “Eminim senin sevebileceğin bir şeyler bulabiliriz,” dedi Sissy sevecen bir tonla, onu mutfağa doğru götürürken. Hugh dükkân sahibine teşekkür ederek onu da evden gönderdi. Adam gittikten sonra Annabel hemen konuşmaya başladı: “Geordie dün konuştuklarımızı duymuş olmalı. Biliyorsun, konuşulanları dinleme alışkanlığı var.” Hugh üzgün bir şekilde onayladı. “Arabayı hazırlatacağım. Bir an önce Londra’ya gitmeliyiz. Her ihtimale karşı kendine gelip de geri dönmeye kalkarsa diye, Sissy’yi çocuklarla burada bırakalım.”

Annabel kafa salladı, kalbi deli gibi hızlı atıyordu. Yolda tek başına giderken başına bir şey gelebilirdi.

Hugh kollarını ona doladı. “O iyi olacak Annie. Biliyorsun o becerikli bir çocuk.”

“Jarret’ı nerede bulacağını nasıl bilebilir? Londra’da tek başına dolaşırken başına bir şey gelirse? Şehirde başına her türlü şey gelebilir!”

“Biliyorum ama şimdi en kötüsünü düşünmeye başlarsan deliye dönersin. Lord Jarret’a hemen ulaşmasını ümit etmekten başka çaremiz yok.” Hugh kız kardeşini alnından öptü. “O çocuğa biraz güven. O akıllı bir çocuk.” Ama tehlikeli şartlarda akıllı olması bir şey ifade etmezdi. Şu anda zihninde canlanan sahneler George’un haydutlar tarafından köşeye sıkıştırıldığı, soyulduğu, dövüldüğü ve tek başına ıssız bir yerde ölüme terk edildiği yönündeydi. “Ona söylemeliydim,” diye fısıldadı. “Eğer ona söyleseydim- ”

“Olan oldu. Londra’nın altını üstüne getirmek zorunda kalsak bile onu bulacağız.”

Ağabeyinin sesindeki kararlılık onu bir nebze de olsun rahatlatmıştı, ama kesin olan bir şey vardı. Eğer Geordie’ye sağ salim ulaşırsa onu asla bırakmayacaktı.

★★★

Jarret o öğleden sonra, mutlu bir şekilde Plumtree Bira Fabrikasındaki ofisine geldi. Doğu Hindistan Şirketi kaptanlarıyla Lake Ale’ın birasını satması için anlaşmıştı. Annabel’in açık renkli birasından o kadar etkilenmişlerdi ki şimdiden iki bin varil sipariş vermişlerdi! Ruslar’la da neredeyse o miktarda bir anlaşma yapmıştı. Annabel mutluluktan havaya uçacaktı.

Bir an durdu. Hemen ona bu durumu anlatmalıydı, Burton’a gidip bu olayı kutlamaları gerektiğini düşündü.

Böylece onu görebilecekti.

İnleyerek masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. Onu zihninden söküp atması

gerekiyordu. Burton'dan ayrıldığından beri kendini işine, Plumtree'nin durumunu düzeltmeye vermişti. Onu unutmaya çalışmıştı.

Ama unutamadı. Güzel kokulu şerbetçi otlarını kokladığında, onun temiz ve meyve aromalı kokusu aklına geliyordu.

Biralardan taşan köpükleri gördüğünde onun güzel saçları canlanıyordu hayalinde. Gece lambalar sönüp de her yer sessizleştiğinde ise Lake Ale'in küçük ofisinde onunla seviştiği dakikaları düşünüyordu.

Tanrım, yine ağlamaklı olmuştu. Artık sürekli ağlamaklı oluyordu. Onu özlemişti. Kahretsin, onu bu kadar çok özleyeceği hiç aklına gelmemişti.

Croft ofisinin kapısını açtı. "Bay Pinter geldi efendim. Görüşecek misiniz?"

"Tabii ki." En azından zihni biraz olsun Annabel'den uzaklaşabilirdi.

Pinter oturur oturmaz hemen konuya girdi. "O gün annenizin atını eyerleyen seyisi buldum. Desmond hakkında bir şey görmediğini veya duymadığını söylüyor - onun etrafta olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ama anneniz seyise önemli bir şey söylemiş."

Jarret doğruldu. "Evet?"

Pinter da sandalyesinde kıpırdandı. "Ondan babanıza nereye gittiğini söylememesini istemiş."

Bir an için Jarret nefes alamadı. Bu düşüncesini doğruluyordu: Annesi babasıyla yüzleşmek için çıkmamıştı evden. Onunla görüşmekten kaçınmıştı. Ama babası onun nereye gittiğini nasıl öğrenmişti peki? O günlerde neredeyse hiç konuşmamalarına rağmen, neden onun peşinden gitmişti?

"Peki ya Desmond? Onunla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi? Masters hâlâ büyükannemin eski vasiyetine ulaşmanın yasadışı yollarını arıyor."

"Tek bildiğim o zamanlarda kendi yolunu bulmaya çalıştığı."

"Ki bu da onun için güçlü bir sebep."

"Evet."

"Annemin evden onunla buluşmak için çıkması mümkün mü? Belki de babama o kadar kızgındı ki kuzeniyle birlikte onun için bir şeyler planlamak istedi."

"Makul bir düşünce. Ama yine de..."

"Biliyorum, daha fazla bilgiye ihtiyacın var. Pekâlâ, araştırmaya devam et o halde."

Pinter başıyla onayladı. "Desmond'ın hâlâ zehir kustuğunu bilmelisin ama kimse ona yeterince itibar etmiyor. Herkes senin fabrikada işleri nasıl yoluna koyduğunu konuşuyor. Doğu Hindistan kaptanlarıyla yapılmış olan büyük bir anlaşmadan bile söz ediliyor."

"O anlaşma sadece dedikodudan ibaret değil," dedi Jarret gururla.

"Ah. O halde tebrikler. Eminim Lakeler memnun olacaktır."

Jarret iç çekti. "Bu arada Bayan Lake'e evlenme teklif ettim ama beni geri çevirdi."

"Gerçekten mi?"

"Benim koca olmak için uygun bir insan olduğuma dair inancı yok denecek kadar azdı."

Pinter ona düşünceli bir bakış fırlattı. "Belki de bu onun fikrini değiştirecektir."

"Sanmam. Şimdiye kadar hayatımda neyi doğru yaptım ki? Benimle evlenmesi için deli olması gerek."

"Ben daha ilginç evlilikler de gördüm. Örneğin, sizin ağabeyiniz. Ben henüz umudumu kaybetmiş değilim. Bence zeki kadınların böyle konularda karar vermeleri için erkeklerin sandığından daha çok zamana ihtiyaçları var. Temkinli oldukları için onları suçlayamayız. Sonuçta, bir kadın evlenmek için bir erkekten daha fazla fedakârlık yapıyor."

Pinter gittikten sonra bu kelimeler Jarret'ın zihninde yankılandı. Gerçekten ondan çok şey istemişti - kendi oğlunu kaybetme riskini göze almasını beklemişti. Ve karşılığında

soyadını vereceğinden ve daha farklı bir adam olacağından başka bir şey vaat etmemişti ona. Daha farklı bir adam olacağını gösteren bir adım bile atmamıştı. Başka hiçbir adam onun güvenine layık olamamışken, Jarret ondan ona bir çırpıda güvenmesini beklemişti.

Her zaman dikkatli bir şekilde sakladığı derinliklerine - onu çok sevmekten korkan tarafına - ulaşmasına izin vermemişti. Annabel bir konuda haklıydı - hiç kalbi yokmuş gibi davranmak onu kalp ağrılarından koruyordu. Ama artık onsuz bir hayatın daha da kötü olabileceğini düşünüyordu.

Geçen ay kimseyi umursamayan bir adamken, Annabel'e ne olduğunu umursayan aptal aşığa dönüşmüştü. Kendisinin onu sevmesine izin verecek olsa ve kader onu da anne babasını aldığı gibi elinden alırsa...

Dondu kaldı. Pinter'ın verdiği bilgilere dayanarak kaderin hiçbir şeyde rol oynamadığına kanaat getirdi. Oliver'ın itirafı her şeyi açığa çıkarmıştı ama Jarret ona inanmak istememişti. Peki neden? Çünkü annesi babasını kazara öldürmediyse ve kasten canına kıydıysa, o halde bütün hayatını bir yalana inanarak geçirmiş demekti.

Kaderin hayatımızda karşılaştığımız trajedilerin pek çoğunda parmağı olabilirdi ama bu olayların pek çoğu insanın aptalca ya da tehlikeli şekillerde davranmasından ileri geliyordu. Bir adam kendini insanlardan soyutluyorsa, olayların devamına izin veriyor demekti. Ama kopan parçaları birleştirmek için dünyanın, bu aptal ve tehlikeli davranışları sergileyen insanları koruyacak insanlara da ihtiyacı vardı. Dünyanın Annabel gibi insanlara ihtiyacı vardı.

Onun Annabel gibi insanlara ihtiyacı vardı. Hayır, onun Annabel'e ihtiyacı vardı. Hayatında, yanında olmasına. Kendini ne kadar işe kaptırırsa kaptırsın bu değişmeyecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Birkaç saat sonra Jarret dışarıdaki bürodan tanıdık ve keskin bir ses duydu. Her şeye rağmen yüzüne bir gülümseme yerleşti. Saniyeler sonra da büyükannesi Croft'la birlikte yürüyerek içeri daldı.

"Gerçekten oturmalısınız efendim," dedi Croft. "Doktor Wright'ın ne söylediğini biliyorsunuz." Kanepenin üstüne örtülmüş olan örtüyü kaldırmak için fırladı. "İşte, burası sizin için en iyi yer. Kafanızı dayayabilir, ayaklarınızı da- "

"Croft, benimle ilgili çırpınıp durmaktan vazgeçmezsen kıçına tekmeyi basacağım!" diye bağırdı büyükannesi. "Ben iyiyim ve iyi hissediyorum."

"Ama- "

"Dışarı!" diye bağırdı kapıyı göstererek. "Torunumla konuşmak istiyorum."

Üzgün bakışlarla kanepenin örtüsünü katlayıp tam aldığı yere bırakan Croft odadan çıktı.

"O adama karşı daha nazik olmalısın," dedi Jarret gülümseyerek. "Senin adım attığın yere tapıyor. Ağzından çıkan her kelime 'Bayan Plumtree böyle söylüyor' ya da 'Bayan Plumtree şöyle söylüyor' oluyor."

"Bir ayağımın çukurda olduğunu zannediyor," diye homurdandı kanepeye otururken. "Hepiniz öyle zannediyorsunuz."

"Ben değil. Ben onlardan daha çok biliyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnında birleştirdi. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Doktor Wright benim sağlığıma kavuşmakta olduğumu söylüyor."

Gerçekten birkaç hafta öncesine göre daha iyi görünüyordu. Jarret onun bir süredir öksürdüğünü duymamıştı ve yüzünün rengi iyiydi. Zaten burada olması da sağlığı hakkında ipucu veriyordu.

"Anlaşmayı duyduysan eğer sahip olduğun kaynaklar inanılmaz olmalı."

“Anlaşma mı?” diye sordu konu hakkında açıkça hiçbir fikir sahibi olmadığını belli ederek. “Ne anlaşması?”

Jarret ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Büyükanne, artık beni idare edebileceğini zannetme. Doğu Hindistan kaptanlarıyla yaptığım anlaşmayı duydun, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Yani, dedikodular kulağıma çalındı...”

“Ve onların doğru olup olmadığını sormaya geldin. Evet, hepsi doğru.”

Anlaşmanın kopyasını masasının üzerinden aldı ve kucağına bıraktı. “Kendin gör.”

Büyükannesi anlaşmayı hızla eline aldı. Maddelerini incelemek için birkaç dakika boyunca inceledi ama anlaştıkları miktarı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onları iki bin varil almaya ikna mı ettin? Tanrı aşkına, bunu nasıl başardın?”

“İyi bir fiyata iyi bir ürün satıyoruz. Onlar da aptal değil.”

“Ama bu neredeyse toplam pazarın çeyreği demek.” “Şaşırdın galiba,” dedi Jarret soğukkanlı bir tavırla. “Ben burada bunca zamandır ne yapıyorum sanıyordun ki?”

Sesindeki kinayeyi sezmiş olmalıydı büyükannesi, çünkü anlaşmayı elinden bıraktı. “Jarret, hatalarımı kabul etmek istemediğimi zannetme. Ve sen gençken fabrikayı yönetmene izin vermediğim için çok büyük bir hata yaptım.”

Bu sözlerin onun için anlamı büyük olmamalıydı ama öyleydi. “Eğer bunu kabul ediyorsan ne güzel.” Gülümsemeyi başardı. “Ben bir avukat olarak doğmadım, büyükanne. Ama şimdi fark ediyorum ki beş torununu da büyütmek için köşeye sıkışmıştın ve hiçbirinin ayağının altında dolaşmasını istemedin- ”

“Tanrım, öyle bir şey yok.” Mavi gözleri kederle dolmuştu. “Anlamıyor musun, oğlum? Kızımı senin babanla evlenmesi için zorladım. Bu olay felaketle sonuçlandığında sana hiç şans vermediğimizi fark ettim - büyükbaban ve ben, seni fabrikaya sürükledik ve geleceğinin bundan ibaret olduğunu söyledik.”

“Benim istediğim gelecek de buydu.”

“On üç yaşındaydın. Nereden bilecektin ki? Sana başka şans vermedik. Bira işine girmeden önce, mümkün olduğu kadar dünyayı tanımanı istedim. Senin yaşlarındaki bir delikanlının sahip olduğu avantajlara sahip olmanı istedim; iyi bir eğitim, daha büyük başarılar elde etmen için bir şans.”

Bir ay önce bunu duysaydı büyükannesine çıkışırdı. Ailesinin yaşadığı skandallarla acı çeken, etrafında tanıdık simalar görmeye ihtiyaç duyan bir çocuğu gönderecekleri en son yerin Eton olduğunu söylerdi.

Ama o Annabel’le tanışmadan önceydi. Artık annelerin - ve büyükannelerin - çocukları için yanlış kararlar verebildiğini anlıyordu. Çünkü kısıtlı kaynakları ve bilgileri vardı. Ya da sadece korkuyorlardı.

Bunlar onları daha az sevdikleri anlamına gelmiyordu. Bazen de daha çok sevdikleri anlamına geliyordu.

“Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın,” dedi yumuşak bir biçimde. “Seni bunun için suçlamıyorum.” Büyükannesinin gözlerinde yaşlar belirdi, tekrar anlaşmayı kucağına aldı ve okumaya devam etti. “Sağlam bir anlaşma olmuş, bizim için de çok avantajlı.”

“Biliyorum.”

Bir kahkaha patlattı. “Kendini beğenmiş herif, sen de!” “Bu lafı çok duydum inan.” Büyükannesi anlaşmayı okumaya devam ederken, ne zamandır ertelediği bir konuyu gündeme getirdi. “Büyükanne, bu yıl bittikten sonra da fabrikayı yönetmeye devam etmek istiyorum.”

Büyükannesi okumaya devam etti ama elleri titredi bir an. “Sanıyorum bunu ayarlayabiliriz.”

“İşlerden elini ayağını çekecek misin?”

İşte bu cümle büyükanneyi şaşırtmıştı. “Ne? Beni huzurevine gönderemezsin, Jarret Sharpe.”

“Sen böyle bir şey için çok değerlisin. Demek istediğim, mümkün olan her fırsatta senin uzmanlığından faydalanmalıyım.” Bunun onu yumuşattığını görünce nazikçe ekledi. “Ama biracılık gençlere uygun bir iş. Bunu sen de biliyorsun, yoksa bu işe dâhil olmamı istemezdin.” Ona zafer dolu bir bakış fırlattı. “Ayrıca, senin karmaşık küçük planın işe yarar da herkesi evlendirirsen, yakında bakman gereken torunların olacak. Plumtree için de zamanın kalmayacak.”

Büyükannesi bu fikri sindirmek için bir an duraksadı. “Eminim, yine de benim evlenmeniz hakkındaki ısrarımdan memnun değilsindir.”

“Kesinlikle. Bir gün gelecek ve yöntemlerin hiç ummadığın bir şekilde sana keder getirecek.”

Burnunu çekerek anlaşmayı okumaya devam etti. Bitirdiğinde kenara koyarak, “Lake Ale’in sonuna kadar dayanabileceğine emin misin?” diye sordu.

“Bundan şüphem yok. Annabel sonuna kadar dayanabileceklerinin garantisini veriyor.”

“Annabel mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Jarret duraksadı. Ama Annabel’le olan ilişkisini tekrar deneyeceğine karar vermişti. O istediği her şeydi. “Onu seveceksin. Aslında sana çok benziyor; inatçı ve küstah, başa bela bir kadın. Kalbi okyanus kadar büyük.”

“Peki, neden onunla evlenmiyorsun?”

“Teklif ettim ama beni reddetti.”

“Ne?” diyerek kaşlarını çattı. “O halde bu kızın senin için doğru kız olduğunu düşünmüyorum. Bana biraz aptal gibi geldi ve sen de aptal biriyle evlenmemelisin.”

“Aptal değil, güven bana. Sadece biraz tedbirli davranıyor. Ve hayatı da biraz karışık.”

“O halde karışıklığı ortadan kaldır.” Anlaşmaya parmağıyla işaret etti. “Eğer böyle bir anlaşma yapmayı becerebiliyorsan, zamanını ağabeyinin çocuklarına bakarak geçiren ve nişanlısı savaşta öldüğünden beri eline erkek eli değmemiş bir biracının hayatını da düzene koyabilirsin.”

Jarret şaşırdı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?” Büyükannesi çenesini ovuşturdu. “Kaynaklarım var, unuttun mu?”

Tanrım. Kimbilir sakladığı ve anlatmadığı daha ne sırları vardı?

Tam bu konunun üzerine gidecekti ki dışarıdaki ofiste dikkat çekici bir yaygara koptu. Croft’ın feryadından sonra gözleri öfkeyle bakan bir çocuk odaya daldı.

“George?” dedi Jarret sandalyesinden fırlayarak. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu çocuğun burada ne işi vardı? Annabel de gelmiş miydi?

Croft içeri girip zavallı çocuğu yakasından kavradı. “Beni affedin efendim ama bu küçük velet bana tekme atıp içeri girdi. Yemin ederim- ”

“Bırak onu Croft. Onu tanıyorum. Bizi yalnız bırak.” Croft ellerini bıraktı, bedduaya benzer bir şeyler mırıldandı ve hızlıca dışarı çıktı.

George’un kıyafetleri buruşmuş, saçları birbirine dolaşmış ve ayakkabıları çamurlanmıştı. Paltosunun üstünde kek kırıntıları mı vardı?

Croft kapıyı kapatır kapatmaz hemen konuya girdi, “Sen benim bir piç olduğumu biliyordun ve bana söylemedin!”

Bakışlarındaki ihanet Jarret’ın midesini bulandırmıştı. Lanet etti. “Ben de gittiğim geceden bir gece önce öğrendim, halan bana o zaman- ”

“Annem demek istiyorsun herhalde. Söyleyebilirsin. O benim annem.”

Büyükanne boğazını temizledi. George korku içinde onun orada oturmakta olduğunu gördü ve yüzü kızardı.

"George, bu benim büyükannem, Bayan Hester Plumtree. Büyükanne, bu da George Lake, Annabel'in- "

"Oğlu," diye tamamladı George saldırgan bir tavırla. "Onun piç oğlu."

Büyükannesi gözlerini kırptı ve ayağa kalktı. George'a yaklaşarak elini tuttu. "Seninle tanıştığıma sevindim, George. Annen hakkında çok iyi şeyler duydum."

Çocuk ona bakakaldı, ne yapacağını bilemediği her halinden belliydi. Sonunda o da büyükannenin elini dikkatli bir şekilde sıktı.

"Büyükanne, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" dedi Jarret. "George ile benim konuşmamız gereken şeyler var."

"Elbette." Göz ucuyla baktı Jarret'a. "Bu bahsettiğin karışıklıklardan biri mi?"

"Öyle de denebilir." Diğer detayları sonra öğrenecekti. O gittikten sonra Jarret konuşmaya başladı. "Seni gördüğüme çok sevindim, George ama ailen nerede?"

"Burton'da." Çocuğun çenesi titredi, sanki ayakta zor duruyordu. "Ben Londra'ya tek başıma geldim. Gizlice çıktım evden."

"Tanrım, çocuğum, sen keçileri mi kaçırdın? Şu anda endişeden deliye dönmüşlerdir."

George alt dudağını büktü. "Umurlarında olmaz." Ses tonu sertleşmişti. "Ben bir piçim ve ailem için utanç kaynağıyım."

"Ah, George. Eminim sana böyle söylememişlerdir." "Hayır, kimse bana bir şey söylemedi. Bana zaten kimse, hiçbir zaman bir şey anlatmaz. Onları konuşurlarken duydum, Annabel Hala evlilik teklifini benim yüzümden reddettiğini anlatıyordu, ben de hemen buraya geldim." Yüzünden çaresizlik okunuyordu. "Onunla evlenmelisin."

Jarret tek kaşını kaldırdı. "Ben ona evlilik teklifinde bulundum ama beni reddetti."

"Bunun tek sebebi insanların benim kim olduğumu öğreneceklerinden duyduğu utanç. Ama kimse öğrenemeyecek, çünkü onun kimseye anlatmasına izin vermeyeceğim. Sen onunla evlenip onu Londra'ya getireceksin. Böylece her şey eskiden nasılsa öyle olmaya devam edecek."

Yumruk haline getirdiği elleri ve çaresiz bakışlarıyla çok kararlı görünüyordu. Bu durum Jarret'ın içini sızlattı. "Üzgünüm George ama hiçbir şey eskisi gibi olamaz artık, içtiğin suyu içmemiş gibi yapamazsın. Başka kimse bilmese bile sen bileceksin. Artık bu gerçeği kafandan silemezsin."

"Evet sileceğim! Sen onunla evlenmek zorundasın, böylece her şey aynı kalacak." Küçük sıska omuzlarını indirdi. "Gerekirse seni onunla evlenmeye mecbur bırakırım." Jarret şaşırdı. "Nasıl yapacaksın bunu?"

"Seni düelloya çağıracağım."

Jarret kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Silah olarak ne kullanacaksın?"

"Sanıyorum sende bana verecek fazladan bir düello tabancası vardır."

"Anlıyorum. Tabancanın nasıl kullanıldığını biliyor musun peki?"

George ileri atıldı. "Büyükbabamla ava gittiğimde bir kuş vurmuştum." Sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Gerçi o benim gerçek büyükbabam değil, çünkü Annabel Hala'nın babası değil..."

"Görüyor musun, George?" diye sordu Jarret yumuşak bir ses tonuyla. "Hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Artık çok fazla şey biliyorsun."

"Ama bilmek istemiyorum!" diye feryat etti. "Babamın, kız ya da erkek kardeşlerimin, büyükanne ve büyükbabamın olmadığını bilmek istemiyorum- "

Jarret bir çırpıda George'un yanma geldi ve onu kollarının arasına aldı. "Merak etme

çocuğum. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Belki hemen değil ama zaman içinde."

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek!" diye hayıflandı George. "Ben bir piçim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Haklısın." Çocuğu pencere kenarındaki kanepeye sürükledi ve oturması için ısrar etti. O da yanina oturup kolunu omzuna attı. "Ama sen izin vermezsen bu durum senin hayatını şekillendiremez." Kendi anne babasının ölümünden duyduğu acı ve öfke kendi hayatını şekillendirmişti. "Ve annenin senin piç olmanı umursamadığını biliyorum."

"Ondan öyle bahsetme. O benim annem değil. Benim annem olmasına izin vermeyeceğim."

"Bu senin seçimin, tabii ki. Bu yalanı yaşamaya devam edebilirsin. Ama böyle yaparak ona acı çektirme olasılığın çok büyük. "

Alt dudağı titredi. "Acı çekmeli de zaten. O bana yalan söyledi. Hepsi bana yalan söyledi."

"Evet. Ve bunun seni ne kadar kızdırdığının farkındayım. Ama onlar seni aptal ve cahil insanlardan korumaya çalışıyorlardı. Senden utanmıyorlardı. Sadece senin utanmanı istemiyorlardı."

Çocuğu köşeye sıkıştırmıştı. "Annenin seni çok sevdiğini biliyorum. Çoğu kadın evlilik dışı bir çocuk doğurduğunda onu başkalarına veriyor. Daha sonra kendi hayatlarına istedikleri gibi devam ediyorlar. Ama o böyle yapmadı. Senin yanında olabilmek, büyüdüğünü görebilmek, seni koruyabilmek için evlenmeyerek kendi ailesine ve yuvasına sahip olma umudundan vazgeçti."

George yutkundu. "Yine de bana söylemeliydi. Annem ve babam bana söylemeliydi."

"Evet. Muhtemelen öyle yapmaları gerekirdi. Ama bazen yetişkinler de ne yapacaklarını çocuklardan daha iyi bilemezler. Bir de şunu düşün, pek çok çocuğun sadece bir annesi var. Ben senin yaşındayken annemi kaybettim. Senin üzerine titreyen ve ne kadar akıllı olduğunla övünen iki annen olduğu için seni ne kadar kıskandığımı tahmin edemezsin. Çok şanslısın."

George yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Sanırım şu anda kendini şanslı hissetmiyorsun ama o zaman da gelecek."

"Bu Annabel Hala... yani annemle evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Jarret gülümsedi. "Buna ne dersin? Eğer düellodan vazgeçersen, ben de annene yeniden evlenme teklifi ederim. Ama beni reddederse yapabileceğim fazla bir şey yok. Onun kararina saygı duymalısın. Bunu yapabilir misin?" "Sanırım." Elleriyle paltosunun ucunu kıvırıyordu.

"Bu beni Burton'a geri götüreceğin anlamına mı geliyor?"

"Aslında, tahminimce ailen şu an yola çıkmış buraya geliyordur."

"Londra'ya geldiğimi bilmiyorlar ki. Not ya da herhangi bir şey bırakmadım."

"Bunun onları durduracağını sanmam," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Anneni tanıyorsam, Burton'daki herkesi nereye gittiğini öğrenmek için tehdit etmiştir."

George zorlukla başını salladı. "Toby Mawer söylemez. Ben ona bir saat verdim."

"Toby Mawer... bu senin baş düşmanın değil mi?" "Evet."

"Baş düşmanına asla güvenme, evlat. Benimle olduğunu haber vermek için Burton'a acele bir mektup göndersek iyi olur. Biz yola çıkıp oraya vardığımızda onlar da buraya gelmiş olursa, karşılaşma şansını kaçırmak istemem doğrusu." Çocuğun omzuna vurdu. "Ayrıca senin ailemle tanışmanı istiyorum. Onların da senin ailen olma ihtimali var."

George'un yüzü aydınlandı. "Sen benim annemle evlendiğinde babam olacaksın, değil mi?"

"Üvey baban, evet. Ve benim erkek kardeşim Gabe, şu at yarışları yapan da senin amcan olacak. Aslında iki amcan, iki halan ve bir de büyük-büyükannen olacak. Kız ve erkek kardeşler kadar iyi değilse bile gene de idare eder, değil mi?" Çocuğa kurnaz bir bakış attı.

“Tabii bunlar ancak annenle birlikte Londra’da yaşamaya karar verirsen ve herkese senin bir piç olduğunu söylemesine izin verirsen gerçekleşecek. Bunu istemezsen seni suçlayamam tabii.”

George’un bu fikirle baş başa bırakarak ayağa kalktı ve Croft’ı çağırdı. Kâtip içeri girer girmez ona Burton’daki Lakeler’e acele bir mektup göndermesi için talimat verdi.

Büyükannesi de onun arkasından odaya girdi. “En son ne zaman yemek yedin George?” Şüphesiz kapı arkasından konuştuklarını dinlemiş ve her şeyi öğrenmişti.

George omuzlarını kamburlaştırdı. “Bu sabah param bittikten sonra, arabada bir kadın bana bir parça kek verdi.”

Geordie’yi tek başına arabada hayal eden Jarret’ın içi sıkıldı. Başına bir şey gelebilirdi.

“Ben gidip köşedeki fırından biraz etli ve sebzeli börek alayım o halde,” dedi büyükannesi. “Sanırım ona akşam yemeğinde ziyafet çektirene kadar bu onu biraz idare eder.”

“Teşekkürler, büyükanne.”

O çıktıktan sonra Jarret masanın arkasındaki sandalyesine oturdu. “Şimdi anlat bakalım, Londra’ya nasıl geldin?” George hikâyesini anlattıktan sonra Jarret düşünceli biçimde kafasını salladı. “Gerçekten çok zeki bir çocuksun George Lake. Bazen kendi iyiliğin için haddinden fazla zekisin.” Çocuğa sert bir bakış attı. “Biliyorsun bu tehlikeli yolculuğun için seni cezalandırmam gerekecek.”

“Beni cezalandırmak mı?” George zoraki konuşmuştu.

“Babalar böyle yapar, değil mi?”

George önce şaşırdı sonra sinirlendi. Ama Jarret onun bir nebze olsun rahatladığını da anladı. Sonuçta George zeki bir çocuktu. Bütün zeki çocuklar yanlış bir şey yaptıklarında birinin onu dizginlemesini isterdi.

George’un sessizliğini ‘evet’ olarak algıladı. “Öyleyse karşılıklı bir karar vermeliyiz. Belki bir günlüğüne fabrikanın ahırlarını gübrelemen işe yarayabilir.”

“Peki, efendim.” George’un sesinde birine teslim olmaktan doğan şevk vardı.

Jarret gülümsemesini sakladı. George, Plumtree’nin ahırlarında safkan atları göreceğini düşünüyorsa çok şaşıracaktı. Çünkü orada sadece olağanüstü miktarda gübre üreten arabaya koşulan çok büyük ve ağır atlar vardı. Bu George’un hiç unutmayacağı bir ceza olacaktı.

“Bir sorum var, efendim.”

“Sor bakalım.”

“Annabel Hala’yı yani annemi, sizinle evlenmeye nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Önerin var mı?”

George çok ciddi bir fikir öne sürecekmiş gibi kaşlarını çattı. “İşe ona ne kadar güzel göründüğünü söyleyerek başlayın. Babam yani dayım, eşini bir şeye ikna etmek için her zaman böyle yapar.”

“Mükemmel bir fikir,” dedi Jarret nazikçe.

“Ona zeki olduğunu da söyleyin,” diye devam etti George. “O diğer kadınlara benzemez, biliyorsunuz - kendini zeki bulur ve aksini söylerseniz kendini aşağılanmış hisseder.”

Bunun sebebi gerçekten zeki olmasıydı. Jarret onun bu özelliğini seviyordu. Seviyor muydu?

Bu fikri kafasında ölçüp biçti ve gerçekten içinden gelerek düşündüğünü anladı. Zaten ona bir şey kazandırmayan - şimdiye dek hiçbir şey kazandırmayan - eski yaşam tarzına tutunurken burnunun dibinde olan gerçeği görememişti.

Onu seviyordu. Onsuz olmak istemiyordu. Onsuz olmak canını çok yakıyordu.

Artık kalbini korumayı umursamıyordu. Annabel haklıydı; bazı riskler almaya değerdi.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

“Sanırım onu sevdiğimi söylesem faydası olur,” dedi Jarret.

George suratını buruşturdu. “Eğer söylemek zorundaysanız. O laf bana berbat derecede duygusal geliyor. Ama sanırım kadınlar böyle şeylerden hoşlanıyorlar.”

Jarret bu söz üzerine gülümsedi. “Benim deneyimlerime göre bir evlilik teklifinde en çok bekledikleri şey bu.”

George iç çekti. “Kadınlar hep sıkıntı yaratıyor, değil mi?”

“Evet.” Yakında yetiştireceği çocuğa dikkatle baktı. Bu duygunun artık onu telaşlandırmamasını komik buldu. “Ama güven bana evlat, buna değerler. Gerçekten değerler.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Londra’ya yaptıkları yolculuk hiç bitmeyecek gibiydi. Toplam on yedi saat süren yolculuk için bu süre aslında mucizevîydi. Hugh hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Geordie’nin bindiği posta arabası, Hugh’ün arabasından daha hızlı gidebildiği için ne kadar geç kaldıklarını düşündükçe o kadar endişeleniyorlardı.

İlk durakları olan fabrikada, Geordie’nin Bayan Plumtree’nin evinde olduğu haberini alınca Annabel sevincinden ağladı. Bay Croft da yolu göstermek için onlara katıldı, Annabel ona bu nezaketi karşısında binlerce kez teşekkür etti.

Ama şık Mayfair’daki o eve yaklaştıklarında, Annabel diğer sorun hakkında düşünmeye başladı. Geordie artık doğruyu öğrendiyse öfkeli olmalıydı. Bu konuyu nasıl aşacaklardı? Ne söyleyecekti ona?

Jarret’ın da orada olabileceğini, onu tekrar görebileceğini düşündü ama bu fikri zihninin derinliklerine öteledi. Aynı anda sadece bir tane felaketle başa çıkabilirdi.

Bayan Plumtree’nin evine vardıklarında saat sabah onu biraz geçiyordu. Hemen şık bir yemek odasına götürüldüler. Orada Geordie’yi Jarret’in ailesi tarafından sarılmış şımartılırken buldular. Ringa balığı, yumurta ve çocuğun sevdiği diğer yiyeceklerle donatılmış kahvaltı sofrasında yemek yiyorlardı. Annabel, Leydi Minerva ve Lord Gabriel’i hatırladı. Diğer genç kadının Leydi Celia, yaşlı bayanın ise Jarret’ın büyükannesi olduğuna kanat getirdi.

Jarret, Geordie’nin yanina oturmuş, atlarla ilgili fıkralar anlatıyordu.

Geordie onları gördüğünde önce sevinçten zıpladı. Daha sonra yüzüne yerleştirdiği sıkıntılı ifade Annabel’i kalbinden yaraladı. Özellikle bakışlarını Annabel’den çekip tabağına diktiğinde.

Gerçeği biliyordu, evet. Onun güvenini kaybetmişti ve nasıl geri kazanacağını bilmiyordu.

Jarret kalktı, elini Geordie’nin omzuna koyduğunda yüzünde yumuşak bir ifade vardı. “Görüyorsun değil mi George, sana söylediğim gibi olmuş. Muhtemelen onlara gönderdiğim mektubu görmemişlerdir bile. Mektup oraya varmadan onlar çoktan çıkmıştır. Senin hakkında endişelenmişlerdir.”

“Korktuk desek daha doğru,” dedi Annabel nefesi tıkanmışçasına.

Geordie tabağına bakmaya devam etti.

Annabel koşup onu kollarının arasına almak, kemiklerini ezercesine kucaklamak istiyordu ama bunun durumu daha da kötüleştireceğinden korktu.

Jarret bu anı kişileri birbiriyle tanıştırarak değerlendirdi. Daha sonra büyükannesine dönerek, “Sanırım Lakeler’e konuşmaları için biraz zaman vermeliyiz,” dedi.

“Sizin kalmanızı istiyorum, Lord Jarret,” diye karşı çıktı Geordie. “Tabii sizin için de mahsuru yoksa.”

Jarret, Annabel'e bakınca o da başıyla onayladı. Geordie onu gözünde her zaman ayrı bir yere koymuştu. Oğlunun gerçeği öğrendikten sonra, annesine değil de ona koşması Annabel'in kalbini biraz kırsa da bu yüzleşmenin kolaylaşması için elinden gelen her şeyi yapardı.

Jarret kalktığı sandalyesine yeniden otururken, ailesi ayağa kalkıp Annabel'in ve Hugh'ün yanından geçerek meraklı bakışlarla odadan dışarı çıktılar. Annabel, Geordie'nin karşısına oturmak için yürürken Hugh onu cesaretlendirmek istercesine kolunu sıktı.

"Burada olduğumu nasıl öğrendiniz?" diye sordu Geordie kısık bir sesle. Hâlâ onlara bakmıyordu.

Annabel sessiz kalmak için çabaladı ama yapamadı. "Toby Mawer senin saatini satarken satıcı saatin arkasındaki yazıyı fark etmiş. Hugh, Toby'yi tutuklatmakla tehdit edince o da senin bir beyefendiyi görmek için Londra'ya gittiğini itiraf etti."

Geordie, Jarret'a baktı. "Haklıymışsınız efendim. Baş düşmanına güvenilmezmiş."

"Sanırım kalkıştığın işin ciddiyetinin farkında değilsin evlat," dedi Hugh keskin bir dille. "Benim ve annenin ödünü kopardın!"

Geordie'nın kızgın bakışları Hugh'nunkilerle buluştu. "Hangi annem? Siz hepiniz bana yalan söylerken benim annemmiş gibi davranan annem mi? Yoksa beni dünyaya getiren annem mi?"

Annabel, Geordie'nin sivri dilinden ürkerken Hugh sessizce küfretti, ama tekrar konuşmaya başladığında elini koluna koydu.

"ikimiz de," dedi Annabel. "ikimiz de korkudan ne yapacağımızı bilemedik. Ben senin tek başına bir yerlerde dövülmüş, hırpalanmış ve kanlar içinde yattığını hayal ettim- "

Hıçkırıklara boğulduğunda Geordie ona ilk defa baktı. "Üzgünüm. Kaçmamam gerekirdi."

Annabel oğlunun elini tutmak için ileri atıldı ama Geordie geri çekildi. Kalbi erimişti. "Biliyorum gerçeği senden saklayarak seni çok üzdüm. Senin annen olduğumu çok uzun zaman önce söylemem gerekirdi. Ama asıl korktuğum şey senin- "

Nefesi boğazını tıkadı ve devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Senin benden nefret etmendi. Sana yalan söylediğim için beni hiç affetmemenden korktum. Ve seni o kadar çok seviyorum ki senin benden nefret etmeni kaldıramazdım."

Geordie'nin çenesi titremeye başlamıştı ve bakışlarını tekrar tabağına indirdi. "Sen benden utanıyorsun, hepiniz öyle. Baba... ağabeyine Lord Jarret'la evlenip benimle birlikte Londra'ya gidersen bunun herkesi utandıracağını söyledin."

Böyle bir şey söylediğini belli belirsiz hatırladı ama yanılıyordu. "Özür dilerim. Duyduğun gibi bir şey söylemek istemedim aslında. Senin oğlum olduğunu söyleyerek Hugh ve Sissy'nin haysiyetine zarar verme hakkım olmadığını düşünüyordum." Sesi titriyordu. "Ama onları utandıracağından endişelendiğim kişi sen değildin. Bendim."

Geordie tamamen şaşırmış bir şekilde bakışlarını ona çevirdi. "Neden?"

"Böyle bir durumda gayrimeşru çocuk değil, onun annesi ayıplanır. Onu... kötü kadın gibi görürler. Bu ahlaksızlığı sakladıkları için ailesini de hor görürler. Arkamdan fahişe deseler de umurumda olmaz ama Hugh ve Sissy'ye de dil uzatacaklardı. Onlara bunları yaşatmaya hakkım olmadığını düşündüm."

Hugh'ün elini tuttu. "Benim çok sevgili ağabeyim, insanların konuştuğu şeyleri her koşulda duymazlıktan geleceklerine dair bana garanti veriyor. Ama benim endişelendiğim sadece onlar değildi. Senin nasıl hissedeceğin hakkında da çok endişelendim." Sesini alçalttı. "Bana gücenebileceğini, insanların zalim yorumlarına hedef olacağın için benden nefret edeceğini düşündüm."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Geordie alçak bir sesle. "Senden asla nefret edemem."

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Annabel rahatlamıştı.

“Evlat, benim anlamadığım bir şey var,” diye araya girdi Hugh, “neden buraya geldin? Lord Jarret’ın sana ne gibi bir yardımda bulunacağını düşündün?”

Annabel, Jarret’ın şefkatli bakışlarıyla karşılaşınca boğazı düğümlendi. “Seninle evlenirsem ve seni Londra’ya getirirsem her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmüş. Sanıyorum George şu anda hiç kız ve erkek kardeşi ve büyükannesi veya büyükbabası olmadığına epey üzgün. Veya bir babası olmadığına.”

Annabel’in kalbi paramparça oldu. Geordie’nin bütün ailesini bir çırpıda kaybettiğini düşüneceği hiç aklına gelmemişti. Yine de ondan kurtulmak istemesi, onları kaybettiğini düşünmesinden daha çok yaralamıştı Annabel’i. Tam da korktuğu şey başına gelmişti.

“Sen her zaman benim kalbimde oğlum olarak kalacaksın evlat,” dedi Hugh sert bir dille. “Ne olursa olsun. Sissy’nin de böyle hissettiğine eminim.”

“Geordie,” dedi Annabel, kelimelerin ağzından çıkması için kendini zorluyordu, “her şey eskiden olduğu gibi devam edebilir.” Gözyaşlarını ona göstermemeye kararlı olduğu için akıtmıyordu. Bu olay onun için yeterince zordu zaten. “Sen bana Annabel Hala dersin, onlar da senin anne baban olur ve her şey eskisi gibi devam eder.”

“Hayır,” dedi Geordie kararlı bir ses tonuyla. Ona bakınca gözleri buğulandı. “Lord Jarret içtiğimiz suyu içmemiş gibi yapamayacağımızı söyledi ve haklı da. Geri dönemem. Geri dönemeyiz. Devam etmemiz lazım.” Jarret’a baktı. “Soracak mısın?”

Geordie’nin neden bahsettiğini anlayana kadar konunun aniden değişmesi Annabel’i şaşırtmıştı.

“Evet,” dedi Jarret gözlerini Annabel’in gözlerine dikerek. “Ama seyircilerin önünde sormaya henüz hazırlıklı değilim, evlat.” Hugh’e baktı. “Bay Lake, siz ve ben Burton’dan ayrılmamızdan bir gece önce bir konudan bahsetmiştik ve ben, size ne istediğimi bilmediğimi söylemiştim. Artık biliyorum. Bir dakika George’u dışarı çıkarırsanız ve Annabel’le yalnız konuşmama izin verirseniz...”

“Tabii ki,” dedi Hugh ayağa kalkarken.

Geordie masanın etrafını onunla buluşmak için dolaştığında Annabel daha fazla dayanamadı ve onu kucaklamak için ayağa kalktı, sıkıca ona sarıldı.

Bir an kollarında kaskatı kaldı Geordie. Sonra o da kollarını annesine doladı, başını omzuna yasladı. “Her şey düzelecek, anne,” diye fısıldadı.

Anne. Gözyaşları süzüldü yanaklarından. Ona böyle seslenmesini o kadar uzun süre beklemişti ki ve bu söz şu hayatta duyduğu en güzel sözdü.

Kapının dışına çıkana kadar arkasından baktı, kendisini duygularına teslim etmek istemiyordu. Daha sonra Jarret’ın eline bir şey tutuşturduğunu gördü. Bir mendildi bu.

“Haklısın” dedi Jarret yumuşak bir sesle. “Çok ağlıyorsun.”

Onun Annabel’e acıması ne kadar acı vericiyse Geordie’nin mesafeli duruşu da o kadar acı vericiydi. Neyle karşılaşacağının farkındaydı. Gözyaşlarını silerek yüzünü ona çevirdi. “Jarret, benim için üzüldüğünü biliyorum ve belki bu yüzden kendini mecbur hissediyorsun- ”

“Ne hissettiğimi bana söyleme,” dedi sesini sertleştirerek. Bir sandalye çekti. “Otur, hayatım. Sana bir hikâye anlatmam lazım.”

Annabel şaşırdı ama dediğini yaptı. Sandalyesini onunkinin yanına çekti ve dizleri birbirlerine dokunacak şekilde birbirlerine dönük oturdular.

“Bir zamanlar, hayatta en çok sevdiği şey büyükanne ve büyükbabasının bira fabrikasına gitmek olan bir çocuk varmış. Şerbetçi otunun hoş kokusunu ve kızardıkça arpanın aldığı altın sarısı rengi çok severmiş. Büyükannesi ve büyükbabası izin verse hep orada yaşarmış.”

Ellerini ellerinin arasına aldı. “Daha sonra kendi anne babası feci bir kazada ölmüş, dul

kalan büyükannesi ise birdenbire beş tane çocuğa bakmak zorunda kalmış - aynı anda bir fabrikayı yönetirken planlamadığı bir şeymiş bu. Elinden gelenin en iyisini yapmış ama fabrika onun önceliği olmak zorundaymış, çünkü bütün aile geçimini buradan sağlıyormuş. Çocuklardan en büyüğü - malikânenin mirasçısı - okuldaymış, en büyük kızın mürebbiyesi varmış, diğer iki küçük çocuk da küçük oldukları için onların da bakıcısı varmış. Ama ikinci oğlan biraz sorunluymuş." Annabel Jarret'ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca bir an nefessiz kaldı.

Jarret, Annabel'in arkasındaki pencereye doğru baktı. "Günün bir kısmını bira fabrikasında geçirmeye alışmış durumdaymış ama büyükannesi, onun için en iyi şeyin onu ağabeyinin yanina okula göndermek olduğuna karar vermiş. Onun unvanına yakışacak şekilde bir avukat, bir rahip ya da bir asker olmasını istiyormuş. Çocuk fabrikada kalmak için yalvardıysa da büyükannesi dinlememiş."

"Ah, Jarret" dedi Annabel yumuşak bir sesle. Ailesini ve geleceğini bir çırpıda kaybetmesinden duyduğu acıyı hissediyormuş gibiydi.

Jarret'ın sesi duygularını belli eder biçimde tok bir hal almıştı. "Çocuk okulu sevmemiş. Sınıfındaki çocuklar anne babasının ölümü hakkında duydukları dedikodularla canını sıkıyorlarmış, büyükannesinin 'malum' kazadan sonra kapattığı malikâneyi çok özlüyormuş. Şansına - ya da şanssızlığına, bu olaya nasıl bakacağına bağlı - çocuk kumarda iyi olduğunu ve etrafındaki serserileri kartlardaki yeteneğiyle alaşağı ettiğini keşfetmiş. Babası ona nasıl oynanacağını küçücükken öğretmiş. Onun eski yaşamından elinde kalan tek hatıra buymuş ve bu hatıraya çaresizce tutunmuş."

Derin bir nefes aldı. "Bir zamanlar bana nasıl kumarbaz olduğumu sormuştun. İşte böyle başladı her şey. Belki de bu ne zaman ailesini düşünse onları çok özleyip acı çeken on üç yaşındaki bir çocuk için mantıklı bir şeydi.

"Ama işin püf noktalarını öğrenene kadar çok uzun süre devam ettim oynamaya. Bayan Şans'ı kucakladım, onun da yanardöner bir kadın olduğunu bildiğimden, sebep olabileceği acıya bağışıktım. Daha sonra yavaş yavaş insanların bana yaşatabilecekleri acıya da bağışıklık kazandım. Çok kolay oldu. Bana zarar verecek kadar yaklaşmalarına izin vermeyecektim."

Avuçlarındaki ellerine baktı, başparmaklarıyla nazikçe eklemlerini ovalıyordu. "Daha sonra seninle tanıştım. Hem çok inatçı hem çok güzel hem de çok zekiydin, fabrikadaki ofisime girdiğin an büyüledin beni. Kendileri için planladıkları geleceğin birdenbire çok farklı bir hal almasından korkan her erkek gibi panikledim ben de. Seni yakınımda tutmaya çalışırken aptalca şeyler yaptım, bir yandan da seni sevemeyeceğime kendimi inandırdım. Yani sevmeyeceğime."

Gözlerini gözlerine bakmak için kaldırdı, her zaman taptığı o okyanusun ta derinlerindeydi şimdi. "Ama seviyorum seni." Ellerini dudaklarına götürüp öptü. "Seni seviyorum, Annabel Lake. Etrafındaki herkese göz kulak olmanı seviyorum. Ve en çok da bana her baktığında beni olduğum gibi görmemeni ama olabileceğim gibi görmeni seviyorum. Keşke ben de kalbimde bunu görebilsem." Gözyaşları gözlerinde birikse bile Annabel akmalarına izin vermedi, bu anı bozmak istemiyordu. Ama bu onun için çok zordu, çünkü en çok en mutlu olduğu zamanlarda ağlardı.

Jarret gamzesini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "İşte, ben kalbimde sana olan aşkımı buldum. Kalbimi öyle dolduruyorsun ki benim başka bir şeye ihtiyacım yok." Bakışları ciddileşmişti. "Ben artık nehir olmak istemiyorum. Ben ağaçların kök saldığı toprak olmak istiyorum. Ve sen benim ağacım olursan bunu yapabileceğime inanıyorum. Olur musun?"

Artık bu çok fazlaydı. Annabel ağlamaya başlamıştı ama bir yandan da bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anlatabilmek için gülümsüyordu. "Bu teklif bundan önce yaptığın

tekliften kat kat üstün oldu," diyebildi hıçkırıklarının arasında. "Senin ağacın olmayı çok isterim."

Onu öyle sevecen, öyle tatlı bir şekilde öptü ki Annabel'in kalbi de onunla doldu. Ve bu onun için çok değerliydi, çünkü bunun sevişmenin başlangıcı olmadığını biliyordu.

Jarret onu seviyordu. Gerçekten seviyordu! Ve onunla evlenmek istiyordu, çocuğu olmasına rağmen-

Birden kendini geri çekti. "Ya Geordie ne olacak?" Mendili ondan alarak gözyaşlarını kuruladı. "O ve ben bu konuyu konuştuk. Vardığımız sonuç herkesin sorununa çare olacak." Ayağa kalkarak Annabel'i de kaldırdı. "Ama bunu ondan duymanı istiyorum. Ya ondan ya da büyükannemden, çünkü bu planı onlar tasarladı."

Büyükannesi Geordie'nin piçliğine çare bulmak için olaya dâhil mi olmuştu? Harika bir şeydi bu. Demek ki onun umursamayacağını söylediğinde Jarret haklıydı.

Annabel onun kendisini salona götürmesine izin verdi. Bütün ailenin orada olmasına şaşırmamıştı. Leydi Minerva ona bir gülücük fırlattığında yanakları kızardı. Tanrım, hepsi Geordie gibi kapı dinliyorlardı.

"Pekâlâ, George," dedi Jarret. "Artık sıra sende. Annabel'e nerede yaşayacağınla ilgili planı anlatabilirsin."

Georgie onun karşısına geçerek derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, okula gitmem gerektiğini nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Bildiğin gibi, Harrow'un Ealing'den mesafesi altı mil ve gündüz öğrenci kabul ediyorlar. Bayan Plumtree de benim seninle ve Lord Jarret'la birlikte Halstead Hall'da yaşayabileceğimi ve orada her gün okula gideceğimi söylüyor."

"Kimse okula gitmek için bir çocuğun halasıyla ve eniştesiyle yaşamasını garip bulmayacaktır," diye ekledi Bayan Plumtree. "Eğer istediği buysa, ikinizle olan gerçek ilişkisini kimse öğrenmek zorunda değil."

"Ve dürüst olmak gerekirse, bence yurtta kalmasındansa evden gidip gelmesi çok daha iyi."

Geordie'nin de bunu tercih edeceğini biliyor olsa da Jarret'ın, kendi okul deneyiminden yola çıkarak böyle bir şeye karar verdiğini anladı.

"Ama tatillerde Burton'a evime gideceğim," diye devam etti Geordie, Hugh'e göz ucuyla bakarak. "Beni orda isterlerse tabii."

"Tabii ki seni orada istiyoruz evlat," dedi Hugh. "Sissy senden tamamen ayrı kalırsa kendini çok yalnız hisseder." Geordie ellerini montunun cebine soktu. "Peki, ne düşünüyorsunuz? Sürekli burada duramam ama bazen de diğerleriyle de birlikte olmam lazım."

Annabel önce çok sevdiği oğluna, daha sonra hayatından daha çok sevdiği adama baktı. Gerçekten birinden diğeri için vazgeçebileceğini düşünmüş müydü? Delirmiş olmalıydı. Tanrıya şükür, bu işe bir çare bulmuşlardı ve o kimseden vazgeçmek zorunda kalmamıştı.

"Bence bu muhteşem bir fikir," dedi gözyaşlarını zor tutarak. "Kesinlikle muhteşem."

Jarret kolunu beline dayayarak, "O mükemmel bir çocuk," dedi. "Bizim George'umuz. Ama onun annesi de zeki. Bu yüzden sonunda karım olmaya razı oldu."

Salonda birden bir alkış ve tebrik tufanı koptu. Annabel'in yanakları mutluluktan kızarmıştı, gözlerinin içinde yıldızlar yanıp sönüyordu. Neredeyse ağlayacaktı. O kadar mutluydu ki kalbinin bunu kaldıracağından emin değildi.

Tantana biraz olsun azalınca Leydi Minerva, "Artık memnun musun büyükanne?" diye sordu. "Jarret hem fabrikayı yönetecek hem de evlenecek ve artık bir torununun çocuğu oldu. Sanıyorum bu bizim evlenmemizden daha çok tatmin etmiştir seni."

Büyükanne çenesini ileri doğru çıkarttı. "Hâlâ evlenecek üç kişi var sırada, kızım."

"Büyükanne!" diye karşı çıktı Lord Gabriel$_f$ "Ne kadar mantıksız konuşuyorsun!"

“Boş ver Gabe,” dedi Jarret. “Büyükanne kafayı bir şeye taktığında nasıl olur biliyorsun. Bu fikri düşünmekten vazgeçmeyecektir.” Büyükannesine baktı. “Düşünmekten bahsederken aklıma geldi, bence bu kutlamayı salona taşımayı düşünmeliyiz. Büyükanne ne zamandır ayakta duruyor ve biraz yoruldu galiba.”

Büyükannesi buna karşı çıksa da Leydi Celia ve Lord Gabriel, her iki koluna girerek onu salona götürmeye başladıklarında itiraz etmediğini fark etti Annabel.

Leydi Minerva, Jarret’ın yanında durdu. “Bu senin de Oliver gibi bir hain olduğun ve büyükannemizin tarafına geçtiğin anlamına mı geliyor?”

Jarret gülümsedi. “Hayır, bence mantıklı sebepleri var ama uygulama yöntemleri yanlış. Onun ültimatomuyla savaşacak bir yol bulursan, her adımını destekleyeceğim.” Ona düşünceli bir bakış attı. “Bu konunun yasal yollarıyla ilgili Giles Masters’a danışmamız gerektiğini düşünüyorum. Sence?”

“Bence bu iyi bir fikir değil,” dedi Leydi Minerva. Yanakları nedensiz bir şekilde kızardı. “Onun başarılı olacağı konusunda şüpheliyim.”

“O müthiş bir avukat.”

“Sana göre öyle olabilir,” diyerek konuyu kapattı. Arkasını dönüp yürümeye başladı. “Sen ne istersen öyle yap. O senin arkadaşın.”

“Konu neydi?” diye sordu Annabel, Jarret’ın kız kardeşinin uzaklaşmasını izlerken.

Jarret kaşlarını çattı. “Emin değilim.”

Hugh önce Annabel’e sonra Jarret’a baktı. “Sanıyorum, bizim ayarlamalar ve ortaya konacak para konusunda uzun uzun konuşmamız gerekiyor.”

“Hepimiz biraz daha zengin olacağımız için bu konuyu mutlaka konuşmamız lazım, evet,” dedi Jarret. Hugh şaşırmış halde bakınca ekledi: “Doğu Hindistan kaptanları sizin açık renkli biranızdan iki bin varil almayı kabul etti. Ayrıca diğer Plumtree ürünlerinden de birkaç yüz litre alacaklar. Umarım zaman içinde daha fazla almalarını da sağlarız.”

Hugh orada şaşkın bakakaldı. Annabel, koşarak Jarret’ın boynuna atladı ve onu öpücüklere boğmaya başladı. “Başardın! Ah, bunu başarabileceğini biliyordum. Sen İngiltere’deki en mükemmel biracısın.”

Hugh’ün yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler efendim.”

Elini Jarret’a uzattı, içten bir şekilde el sıkıştılar. “Size bütün detayları anlatacağım ama önce, sizden müstakbel eşimle birkaç dakika konuşmak için izin istiyorum.”

Başıyla onaylayan Hugh, Geordie’nin omzuna elini koydu. “Hadi, evlat. Muhabbet kuşlarına biraz zaman verelim.”

Herkes salonda gözden kaybolduğunda Jarret onu boş olan yemek odasına doğru sürükledi. Onu kollarının arasına aldı ve öptü.

Tepeden tırnağa titredi Annabel. Jarret mırıldanmaya başladı: “En yakın ne zaman evlenebiliriz?”

“Sen ne zaman istersen.”

“Büyükannem, St. Paul’de pastası ve töreniyle büyük bir kutlama yapmak isteyecektir. Eğer senin istediğin de buysa seni bundan mahrum bırakmam.”

Annabel güldü. “Yanımda sen olduktan sonra, sevgilim, ahırda bile evlenebiliriz.”

Gözleri alev alev yanıyordu. “Artık çift olmaya karar verdiğimize göre, bu bana da uygun gibi geldi. Ama sana da makul görünürse, özel bir izinle birlikte Halstead Hall’da kutlama yapmamızı tercih ederim ben.”

“Mükemmel bir fikir. Ama tabi eğer büyükannen izin vermezse- ”

“Büyükannem beni evli görmek için her şeyi kabul edecektir. Fabrikanın yanındaki

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

tavernada bile yapalım desem hayır demez."

"Bundan şüpheliyim," dedi Annabel gülerek. Gözlerinde aniden bir ışık belirdi. 'Yer konusunda bahse girmek ister misin aşkım?"

Annabel ona yan gözle baktı. "Kumar oynamayı bıraktığını sanıyordum."

"Ama bu özel bir bahis. Buna izin verilebilir."

"Ödül ne olacak?" diye sordu cilveli bir biçimde. "Ömür boyu aynı yatağı paylaşmak," dedi.

Annabel de gülümsedi. "Eğer kazanırsan?"

Jarret göz kırptı sonra da kahkahaya boğuldu.

Ailenin keyifli kahkahaları salondan kulaklarına ulaşırken, Jarret ona yatağını paylaşacağı serseriden neler beklemesi gerektiğini gösterdi.

Sonsöz

Annabel Londra'ya geldikten sonra iki haftadan az bir süre içinde, Sharpe aile malikânesinde basit bir düğünle dünya evine girdiler. Jarret'ın ağabeyi Oliver gelene kadar beklemeyi isteseler de hemen evlenmek zorundaydılar. Gelecek dönem için George'u Harrow'daki okula yazdırmak istiyorlardı ve böyle bir durumda evli olmayan bir 'hala ve enişte'yle yaşayamazdı.

Düğün olalı altı hafta olmuştu, Halstead Hall'ın üst katına yerleşmişlerdi. Orada sonsuza kadar yaşamayı planlamıyorlardı - George'un okulu bitince kasabada fabrikaya daha yakın bir ev bulacaklardı - ama çocukluğunu geçirdiği evde olmak Jarret'ın çok hoşuna gidiyordu.

Annabel de kendini daha iyi hissetse, Jarret'ın hayatında hiç problem olmayacaktı. Onun mide problemleri Jarret'ı endişelendiriyordu - genelde böyle şeyler için hiç mızmızlanmazdı Annabel ancak bu sorunlar bitmek bilmiyordu. Aslında Jarret, Oliver ve Maria ile rıhtımda buluşmak için kasabaya inip onu yalnız bırakmamalıydı ama Annabel çok ısrar etmişti.

Jarret kapıyı açtığında Annabel'i uyurken buldu. Akşam güneşi dokunmaya kıyamadığı saçlarına vurmuş ve bakmaya doyamadığı o tatlı yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Annabel'in onun olduğuna inanamıyordu. Neden evlilik için tereddüt etmişti ki? O hayatının neşe kaynağıydı.

Onu hem yatakta hem de normal zamanlarda eğlendirmekle kalmıyor, iş konularında da destek oluyordu. Kendini hasta hissetmeye başlayana kadar onunla her gün fabrikaya gidiyor, biraları deniyor veya Jarret'ın denemek istediği yenilikler konusunda Harper'a danışmaya çalışıyordu. Jarret onunla iş konusunda fikir alışverişi yapmaktan zevk alıyordu. Çünkü Annabel onun ne demek istediğini, yaşadığı zorlukları anlıyordu. Mükemmel önerilerde bulunurken, Jarret'ın canını sıkan herhangi bir konuda nereye parmak basacağını biliyordu.

Annabel aniden kıpırdadı, Jarret'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yatağa doğru yaklaşırken.

Annabel uyku mahmurluğundan kurtulurken ona öfke ile baktı. "Berbat. Ve hepsi de senin suçun."

"Neden? Ben sana o turşuları yememeni söylemiştim, durumun için pek de iyi görünmüyorlardı. Ama sen ilginç yiyecekler sevdiğin için- "

"Bunun bir sebebi var." Annabel yatakta doğruldu, hâlâ ona bakıyordu. "Ben hasta değilim. Hamileyim. "

Jarret'ın bunu algılaması bir dakika sürdü, daha sonra duyduğu rahatlık onu sersemletti ve güldü.

"Hiç komik değil!" diye feryat etti Annabel yataktan kalkarken. "Prezervatiflerin işe

yaradığına dair bana garanti vermiştin. Söz vermiştin ama işte on üç yıl sonra yeniden tamamen aynı durumdayım- ”

“Tamamen aynı durum değil,” diye belirtti mutlu bir şekilde Jarret. “Artık evlisin.”

“Ama ya olmasaydım? Ya sen de sırra kadem basıp Londra’ya gidip beni bir çocukla yalnız bıraksaydın, bana böyle bir şeyin imkânsız olduğuna dair yeminler ederken-”

“Böyle bir şey her zaman mümkündür - prezervatif kullansak bile. Belki de bir delik vardı ya da yeterince iyi bağlayamamışızdır veya- ”

Annabel ona yastıkla vurdu. “Onun her zaman işe yaradığını söylemiştin! Eski hayatını göz önünde bulundurursak, Londra sokaklarında dolaşan on tane gayrimeşru çocuğunun olmadığını nereden bilebilirsin ki?”

Jarret gülümsemesini saklamak için uğraştı ama bu çok zordu. Annabel kızarken çok çekici oluyordu. Ve onun çocuğunu taşıyordu. İlk çocuğunu!

“Seni temin ederim aşkım, eğer gayrimeşru çocuklarım olsaydı, anneleri şimdiye kadar çoktan gelip kapıma el açarlardı. Ben bir marki oğluyum, biliyorsun.”

“Çok iyi biliyorum,” dedi burnunu çekerek. “Kasabada vakit geçirdiğin o kadar zaman tohumlarını her nereye saçtıysan artık-”

“Tohum saçmak değil de ekmek diyelim.” Onun bakışı karşısında güldü ve onu kollarının arasına aldı. “Bebeğimize gelirsek o kadar da kızmadın, değil mi?”

Annabel kavga etme fikrini hemen unutuverdi. “Hayır,” diye çıkıştı. Daha sonra yüz hatları yumuşadı ve gözyaşları gözlerini doldurdu.

Jarret fazladan taşımayı alışkanlık haline getirdiği mendillerden bir tane uzattı. “Dur tahmin edeyim. Hamileyken de ağlıyorsun.”

“Evet ama bunlar mutluluk gözyaşları. Farkında mısın, insanların gerçeği öğreneceğinden endişe etmeden ilk defa çocuğumu ellerimin arasına alacağım. Onun üzerine hiç çekinmeden titreyebileceğim. Bu bebek tamamen benim olacak.”

“Ve benim de,” diye karşı çıktı Jarret.

Annabel gözyaşları arasından ona gülümsedi. “Elbette.”

Onu kapıya doğru getirdi. “Gel, ağabeyim ve yengemle tanıştırayım seni.”

“Şimdi mi? Ama korkunç görünüyorum!” diye feryat etti.

“Kesinlikle göz kamaştırıcı görünüyorsun,” dedi Jarret her kelimenin üstüne basarak. “Her zamanki gibi.”

“Yalancı,” dedi Annabel, ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Yine de salona yaklaşırken gergin olduğunu fark etti Jarret. “Rahatla,” diye mırıldandı. “Eminim Oliver sorgu gözlüğünü Amerika’da bırakmıştır ve en sevdiği bastonunu mahkemede gezerken kırmıştır.”

Bir kahkaha patlattı Annabel. İçeri girince gözleri parlıyordu, dudaklarını hafifçe kıvrıldı. Jarret onu tam orada, o an öpmek istedi ama sonra ağabeyi onları izlediği için kaçındı.

Oliver aklını okumuş olmalıydı, çünkü eşiyle birlikte ayağa kalkıp onlara doğru gelirken Jarret’a kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı.

“Oliver ve Maria,” dedi Jarret, “size eşimi takdim edeyim: Annabel.”

Annabel kibarca reverans yaptığında Oliver elini tutup nazikçe sıktı. “Demek kardeşimin Londra’dan gelirken anlatmaya doyamadığı bira üreticisi sizsiniz. Sanıyorum onun kart oynama tutkusunu da paylaşıyorsunuzdur.” Annabel kıpkırmızı oldu. “Jarret, seni şeytan, eminim anlatmamışsındır- ”

“Gabe ona anlattı. İlk karşılaştığımızda eşimin beni nasıl yendiğini anlatmaya bayılır.”

“En azından o senin boğazına kılıç dayamamış,” dedi Oliver.

Maria burnunu çekti. “Bunu hak ettin, biliyorsun.”

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Annabel'e döndü yüzünde bir gülümsemeyle. "Jarret seni tutuklatmaya çalışsa sen de aynı şeyi yapardın."

"Ah, ben onun boğazından daha aşağıda bir yeri hedef alırdım."

Herkes kahkahaya boğuldu.

"Haklısın, Jarret," dedi Oliver omzuna vurarak. "Senin eşin ailemize son derece uygun."

Birdenbire okuldan yeni dönen George salona girdi. "İşte benim oğlum da geldi," dedi Jarret. "Seveceğin haberlerim var sana." Annabel'in kaburgalarına indirdiği dirseği görmezden geldi. "Yakında bir kardeşin olacak." "Mükemmel bir haber!" diye çığlık attı George, bunu duyduğuna gerçekten mutlu olduğu her halinden belliydi.

Jarret, Minerva'ya baktığında yüzünden bir kıskançlık dalgası geçtiğini hissetti. Bu onun Annabel'le evlenmeye karar verdiği günden beri aldığı bir kararla - kardeşlerine büyükannesinin ültimatomu konusunda endişelenmemeleri gerektiğini, çünkü onları fabrikanın geliriyle destek olacaktı - ilgili tereddütlerini doğruladı.

Yine de bu konuda bir açıklama yapmamıştı Jarret. Oliver ebeveynleri öldüğünden beri uyurgezer olduklarını söylemişti ve bazen Oliver'ın haklı olup olmayacağını düşünüyordu. Özellikle Minerva kendini dünyadan soyutlamıştı.

Jarret bir an olsun onun tek başına kitap yazarak mutlu olabileceğine inansa, büyükanneyle canını dişine takarak mücadele ederdi. Ama Jarret, Minerva'nın gerçekten bunu istemediğini düşünmeye başladı. Jarret'ın kumar oynaması gibi onun kitapları da daha çok hayattan ve mutluluktan saklanma şekliydi.

Onun için daha iyisini istiyordu. Hepsi için. Evlenmek için büyükannesinin yöntemlerini seçmese bile, olayları akışına bırakmaya ve olacakları görmeye istekliydi. Kız kardeşinin âşık olmadan asla evlenmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, o ve diğerleri bekâr kalma pahasına büyükannelerinin mirasını riske atacak olursa Jarret onları destekleyecekti. Ama bunları onlara söylemeye henüz gerek yoktu.

"Eşinin hamile olduğuna emin misin, eski kurt?" diye sordu Gabe gözlerini kırpıştırarak. "Henüz altı haftadır evlisiniz. Böyle bir şeyi bilmek için daha erken değil mi?" Lanet olsun. Ağzını açmadan önce biraz hesap yapmalıydı. Annabel onu öldürecekti.

Büyükannesi onlara doğru yaklaşırken, "Ah, sussana sen," diye çıkıştı Gabe'e. "O benim torunlarımdan olan ilk çocuk. Bu çocuğun ne zaman veya nerede yapıldığı beni hiç ilgilendirmez."

Oliver güldü. "Aslında ilk değil. Görünen o ki Maria ve ben de bir çocuk bekliyoruz. Ve seni temin ederim onlarınkinden önce doğacak."

"Tanrım," dedi Maria, Annabel'e gizli bir bakış atarak, "şimdi bu işi yarışmaya çevirecekler."

"Benimle uğraşmalarından iyidir," dedi Gabe.

"Senin de sıran gelecek," dedi Jarret, Minerva'yı da uyarmak istercesine. "Büyükannemiz pes etmeyeceğini daha az önce söyledi."

"Tabii ki de," dedi büyükanneleri. "Ama bu kadar yeterli. Bu haberler kutlanmayı hak ediyor."

O ve Oliver, kilerden hangi eski şarabı çıkaracakları konusunda tartışarak odadan çıktılar. Celia, Maria'yı Halstead Hail ile ilgili bir konuşmaya çekerken, George Gabe'e okuldan eve dönerken gördüğü bir şeyi anlatmaya koyulmuştu.

Jarret, ailesine baktığında içi sevgi ve şefkatle doldu. Kolunu Annabel'in beline doladı. "Ne kadar gürültülü bir kalabalık, değil mi?"

"Evet," diyerek Jarret'a anlamlı bir bakış attı Annabel. "Ve ben içlerinden en iyisini seçtim."

Jarret başına bir öpücük kondurdu. “Bebeği bu kadar erken söyleyerek seni utandırdıysam özür dilerim.”

“Sorun değil. Çocuk doğduğunda zaten hepsi anlayacaktı.” Bir an duraksadı. “Bebeği duyunca mutlu oldun, değil mi?”

“Çok mutlu oldum.”

Doğruyu söylüyordu. Aslında korkması gerekiyordu. Ona bağımlı, onun bakmak zorunda olduğu ve kaderin küçük bir oyunuyla elinden kayıp gidebilecek bir kişi daha olacaktı hayatında.

Ama Annabel’le geçirdiği haftalarda, şimdiye kadar yaptığı her şeyin yanlış olduğunu fark etmişti. Hayat kaybettiklerin için acı çekmek değildi. Hayat, sahip olduklarının tadını çıkarmaktı, ne kadar zamana sahip olursan ol. Senin için değerli olanları kaybetmek her zaman çok zor olsa da onlara hiç sahip olmamak çok daha kötü bir durumdu.

Bu yüzden, ailesi mutlu oldukça, kutlama yaptıkça ve sevinçlerini paylaştıkça o da o anda, kaderin ona sahip olmasına izin verdiği o an için, bu insanlar için ve yanındaki kadın için teşekkür etti. Sonunda onun da zamanı gelmişti. Ve bu harika bir şeydi.

Tarama: Only
Düzenleme: Sgurbet

Bizimkosemiz

Büyükannesinin "evlilik ültimatomu" karşısında öfkelenen Lord Jarret Sharpe, oyun masasında hiç de aşina olmadığı bir rakip karşısında şansı - ve de kalbi - üzerine bahse giriyor.

Anne babasının gizemli ölümü bir skandal haline gelen, kumarbazlığıyla ünlü Lord Jarret Sharpe ailenin bira fabrikasını yönetmeyi uysalca kabul eder, tabii bunun karşılığında büyükannesi bir yıl içerisinde evlenmesini şart koşmayacaktır. Ancak Annabel Lake, ona bir bahis önerdiğinde içindeki kumarbaz buna karşı koyamaz. Annabel oyun masasında kazanırsa Lord Jarret, genç kızın ailesi tarafından kurulan ve batmakta olan bira fabrikasını kurtaracaktır. Jarret kazanırsa, Annabel onunla bir gece geçirecektir. Ne var ki meydana gelen bir dizi talihsiz olay bütün planları altüst eder…
Jarret girdikleri bahsin ardındaki asıl niyeti keşfettiğinde, bu defa bahsin sonunda Annabel'in bedenini değil kalbini de kazanmaya ant içer.

"Aşk romanları okumayı seven herkes Sabrina Jeffries okumalı!"
Lisa Kleypas

"Büyüleyici."
Booklist



ISBN 978-9944-82-477-4



www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Only Sgurbet

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi